

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Gert Prokop-Tři minuty věčnosti.pdb

PDB Name: Gert Prokop-Tři minuty věčnosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PŘELOŽIL JIŘÍ PONDĚLÍČEK

(c) Verlag Das Neue Berlin, Berlin 1983
Translation (c) Jiří Pondělíček, 1988

DVĚ KOLJUŠKY Z ILLINOISU

Ta zpráva mě šokovala. Dobrá, byl jsem ještě dost pod parou, když mě zavolali. Debatovali a popíjeli jsme celou noc, a já do sebe nalil mnohem víc whisky, než bylo zdravo, protože se bohapustě vysmáli mé teorii, že druhý měsíc Transpluta je přestupní stanice mimozemšťanů - a přitom jsem byl z přítomných jediný, který se zúčastnil obletu této planety. Ale co mě doopravdy rozházelo, byl obsah toho vzkazu. Měl jsem co nejdřív přijet na letiště a odvézt si balíček z Chicaga: Obávali se, že obal se při přepravě poškodil. A jedná se prý o obsah snadno podléhající zkáze - ryby!

Už jste slyšeli o někom, kdo dostal balíček ze Států?

Dvakrát či třikrát do roka odtamtud dostávám dopisy, a už jen proto - ačkoli všichni vědí, že se jedná pouze o tiskoviny, prospekty s informacemi o nových lyrických titulech, které dostávám od té doby, co jsem byl ve Starém světě - se na mě přátelé a známí dívají se závistí - a s žádostivým očekáváním: Komu tentokrát dám vzácné známky? - Ale kdo mi proboha mohl poslat ten balíček?

Ještě nikdy v životě, vyjma dvou poplachů ve vesmíru, jsem se tak rychle neoblékl; ani jsem neměl čas vypít si šálek kávy a nasnídal jsem se až v jídelním voze metra.

Na letišti si mě prohlíželi s úctou, do níž se však mísila nedůvěra, a poslali mě na celnici. Úředník mi prozradil, že letecké poštovní zásilky ze Států nejsou vůbec tak vzácné; měsíčně jich letadlo přiváží několik tuctů. Nezvyklé je jen to, že tenhle balíček nebyl adresován nějakému výzkumnému ústavu, nýbrž soukromé osobě, neboť Korektorát pro ichtyologické výzkumy, kterýžto název se skvěl před mým jménem, byl zjevně vymyšlený.

Musel jsem balíček rozbalit před očima celníka nejen proto, že všechny zásilky ze Států byly pochopitelně přísně kontrolovány, ale hlavně proto, že příšerně zapáchal. V termoplastové přepravní schránce byla stříbřitě lesklá, šupinatá dóza a v ní krabička zabalená v zelené fólii, na níž byl vyražen zlatý trojzubec a nápis: Old Neptun's Treasury. V levém dolním rohu byl údaj o obsahu: "2 ks illinoiských koljušek".

Koljušky vypadaly spíš jako štiky, každá vážila asi tak kilo, a když teď spadly obalové slupky, smrděly tak, že jsem je málem hodil do nihilátoru. V noci jsem toho opravdu vypil přes míru, jinak by jméno odesílatele určitě vyvolalo v mých šedých mozkových buňkách poplach. Alespoň jsem tedy brkl do Ústavu pro mořský výzkum a poptal jsem se, jestli by náhodou neměli zájem o lehce zkažené illinoiské koljušky. Ichtyolog, s kterým mě spojili, vyskočil samou radostí málem až do stropu a zapřisahal mě, abych mu ryby okamžitě přivezl, že jsou to vzácné exempláře a opravdu koljušky, které byly v několika jezerech kolem Chicaga zmutovány do takové velikosti.

Teprve když jsem v metru popíjel třetí moka, spadly mi šupiny z očí: Old Neptun's Treasury! Že jsem si hned nevzpomněl, jak Timothy Truckle, můj zmizelý chicagský přítel, svého času nakládal s rybami, které mu právě tahle firma posílala až do bytu!

Přivítal mě rovný tucet ichtyologů, kteří vypadali, jako by se chtěli o zapáchající koljušky poprat. Koukali vyjeveně, když jsem trval na tom, že si nejprve obě ryby prohlédnu sám. Požádal jsem o pinzetu a skalpel, vypreparoval jsem ocasní a břišní ploutve a potom jsem opatrně vyjmul oči. Na první pohled vypadaly docela normálně a byly bezpochyby z organického materiálu, jinak by byly nemohly projít výjezdními kontrolami ve Státech, nicméně jsem si byl jist, že mi někdo poslal illinoiské koljušky jenom kvůli očím: ty byly totiž absolutně čerstvé.

Ichtyologové mě teď přirozeně teprve nechtěli nechat odejít s těma očima, ale nic jiného jim nezbylo.

Jel jsem na univerzitu a vyptával se všude možně; na bionické fakultě mi to konečně potvrdili. Před dvěma lety se podařilo vypěstovat určitý druh "živoucích krystalů". Byly to polymery z organických substancí, které rostly a množily se a pak byly fixovány. Daly se použít mimo jiné i jako anorganické krystaly pro holografické snímky. Trvalo tři dny, než bionici objevili, jak vyvolat informace z umělých rybích očí, a tak jsem konečně mohl vidět, co mi Tiny sděloval.

Záznam začínal osobním vzkazem:

Milý příteli!

Už posedně se pokouším poslat vám zprávu, a především druhý díl svých "memoárů". Že jste v pořádku obdržel první díl a uveřejnil ho, jsem se dozvěděl ihned, už jsem si to dokonce mohl přečíst! S tím, jak jste zpracoval mé příběhy,

souhlasím, jen název se mi zdá nepřípadný, prosím vás - Copak nohy se kradou?! Tentokrát zvolte serióznější titul. Doufám, že otisknete i tyto příběhy, neboť jsem dost "ješitný, arogantní a snobský" na to, abych předpokládal, že o tom, co se udalo mezi případem "Zvoník" a mým zmizením, se chcete dozvědět nejen vy. Až si projdete tyto záznamy, dozvíte se, proč jsem vám mohl udělit svolení, abyste je uveřejnili - a vytušíte, jak se mi teď vede. Co se týče vaší domněnky: příběhy jsem napsal sám. Přesněji: zachytil jsem své zážitky a někdo, koho teď ještě nesmím jmenovat, mi pomohl je sepsat do této podoby - na doporučení, vlastně na příkaz mého lékaře. Myslel si, že se tak dokážu zbavit svých depresí, a zdá se, že měl pravdu. Sice to nepomůže zapomenout na to, co se stalo, nicméně není marné zážitky zpracovat, tedy - naučit se s nimi žít. Že jste mě dal hledat, jsem se dozvěděl příliš pozdě, a tak jsem vašemu známému nemohl přihrát ani zprávu, že já a - jistým způsobem - i Napoleon jsme naživu. Doufám, že jste ještě nevypil tu láhev Old Finch. Jsem pevně rozhodnut, že vás jednou navštívím. Kdy, to nestojí bohužel ani ve hvězdách, které teď vidávám tak zřídka. Prosím, dejte mi ihned vědět, že jste obdržel mou zásilku. Cesta odtamtud k nám je přece mnohem jednodušší než obráceně, protože můžeme odnedávna poslouchat Světové zprávy. Poslouchám je každý den v 23.00 (chicagského místního času). Určitě to budete moci narafčit tak, aby ve "zprávách odevšad" oznámili, že jistý Timothy Napoleon Truckle vytvořil nový světový rekord v hloubkovém letu (detaily nechám na vás). Srdečně vás zdraví sice ne už ten starý, ale zato stále věrný a zavázaný Tiny.

Zprávu jsem pochopitelně už dávno odeslal, třebaže ne hned: Potřeboval jsem pár dní, abych přemluvil a přesvědčil šéfredaktora Světových zpráv.

A tak tady je druhý díl příběhů Timothyho a Napoleona.

Opět jsem se omezil na to, že jsem příběhy přeložil z američtiny a upravil je jenom natolik, kolik jsem považoval za nezbytné, aby jim porozuměl čtenář, který nikdy na vlastní oči neviděl Starý svět. Doufám, že se tentokrát Tinymu bude zdát název dost seriózní. A jestli se mu nebude zamlouvat - ať klidně přijde a podá si mě. Old Finch ještě není načatá. A ani pár tuctů jiných lahví.

LOUPEŽ VE SPERMATICKÉ BANCE

(1)

Timothy Truckle seděl před zrcadlem a čekal na zázrak, který sliboval návod k použití dermakolorového přípravku. Tvářil se nanejvýš skepticky a co chvíli sahal po sklence a usrkal calvados, který po dlouhém rozmyšlení uznal za vhodný pro tuto příležitost; člověk se koneckonců nemůže namodřit každý den - přesněji řečeno namodřit si kůži v holubičím odstínu a - ne, vlasy si potom zbarví do zrzava, aby se to hodilo k pleti a k obleku.

Začalo to pod očima. Pět hrůzných minut se Timothy obával, že se pigment nahromadí jen kolem očí a obdaří ho dvěma nadrozměrnými monokly, potom však modrá barva pomalu zazářila po celém obličejí, rovnoměrně se rozlévala, vypučela z podpaží a zaplavila hrud' a paže, pokryla ruce a nohy, aniž změnila odstín. Timothy připil svému obrazu v zrcadle.

"Tak tedy na zdraví, bluebottle!"

Je to náramná ztěštnost barvit si kůži. Ale bylo to dernier cri snobské smetánky a člověk s pověstí Timothyho Truckla si nemohl dovolit zůstat stranou, navíc když chtěl nenápadně proniknout k Oliveru DuMontovi. A když už musel Timothy nějakou módu přijmout, pak jako jeden z prvních. Trpaslík, říkal vždycky, je v nejlepším případě směšný; ale ješitný, arogantní a snobský trpaslík, to už je přece jen atrakce.

Timothy strčil frak do kolorátoru a nechal ho zbarvit do tmavomodrá, pak dlouho a pečlivě vybíral správný barvicí hřeben, v odstínu načervenalé umbrý. Všechno to bylo tak sladěné, že ani nejvýznamnější malíři Starého i Nového světa by nebyli mohli jeho složení barev nic vytknout. Spokojeně připil modrému skřetovi v zrcadle.

Timothy kráčet k výtahu 17 C-1. Usmyslel si, že ho do baru Stardust vyveze Tom; musel použít všemožné triky, aby vzbudil DuMontovu pozornost a byl pozván k jeho stolu, a sliboval si hodně od kontrastu, který vytvoří s obrovitým černochem, který ho převyšoval skoro o metr.

DuMont měl potíže. Choval se sice nenuceně a dobrácky a téměř každý večer se ukazoval na veřejnosti, až podezřele často na bezelstného big bosse, ale Timothy věděl, že v posledních týdnech náhle zemřeli dva DuMontovi špičkoví manažeři a že se někdo pokusil zavraždit i jeho. Nebylo by tedy zcela přirozené, kdyby DuMont přestal věřit své soukromé policii a najal si nejlepšího detektiva ve Státech? Timothy ho jen musel na tenhle nápad přivést. Potřeboval naléhavě klienta DuMontova formátu, hlavně pro prestiž s tím spojenou; v posledních měsících bylo kolem chudáka Timothyho Truckla rozhodně příliš ticho a nic neškodí nějakému kšeftu víc, než když se na člověka zapomíná. Našinec musí mít nejen úspěch, ale musí být také jak se říká "v obraze".

Na centrální křižovatce se Timothy málem srazil s domovní hlídkou, která právě absolvovala obchůzku osmistého dvacátého sedmého poschodí. Oba bezpečáci zírali na Timothyho s otevřenou hubou, nejspíš ještě nic neslyšeli o nejnovější módě a přemýšleli, jestli Timothy nakonec není jeden z těch modrých pidižvíků, kteří - pokud člověk věřil videomagazínu Science - dříve nebo později obsadí Zemi. Než se bezpečáci vzpamatovali z úleku, rozevřely se dveře výtahu a Timothy nastoupil. Zády napřed. Chtěl vychutnat překvapení v Tomově tváři. Když se ale Timothy hluboko zaklonil a pomalu se otočil, zíral do prázdna. Zato vedle jeho ramene zaskřehotal chraplavý hlásek.

"Dobrý večer, mister Truckle."

Místo obrovitého černocho obsluhoval výtah lilipután! Ten skrček byl ještě o půl hlavy menší než Timothy.

"Jsem Bud, nový liftboy," představil se a devótně se pousmál. "Doufám, že budete se mnou spokojen, mister Truckle."

"Vy mě znáte?" zeptal se Timothy zaraženě.

"Kdo by vás neznal?" odpověděl mu lilipután otázkou. "Jste jedním z nejslavnějších nájemníků Nebrasky, a jak mě poučili, patříte k nejčastějším a nejoblíbenějším hostům baru Stardust."

Timothy rozzuřeně zavrčel. Připravili ho o pečlivě naplánovanou show. Dva trpaslíci, to je vrchol směšnosti. Příliš pozdě ho napadlo, aby přestoupil, výťah už zastavil v 1112. poschodí, lilipután otevřel dveře a Timothy mu nezbylo než vystoupit. Snad se DuMont zrovna neohlédl!

Ale ten tu ještě ani nebyl. Západní strana střešního podlaží, kterou si pronajal pro sebe, zela prázdnotou. Timothy odkráčel k barpultu. Barman se natolik zděsil modré kůže, že ho Timothy musel dvakrát upomenout, aby sjel se stoličkou dolů a pak ji zase vytáhl nahoru.

"Jen žádný strach, Melvine," chlácholil ho Timothy, "nejsem nemocný ani nakažlivý, vlastně ano, nakažlivý ano! Tohle je móda zítřka."

Barman znechuceně zakroutil hlavou. "Copak se musíte montovat do všeho, Tiny?"

"Právě že musím, Melvine, musím!"

"Člověk s vašimi schopnostmi a vaší pověstí?"

Timothy si objednal malou sklenku King George a prohlížel si hosty. Nikdo, kdo by ho zajímal. A snad také nikdo, koho by zajímal on! Jestliže už musel čekat na DuMonta, pak chtěl alespoň nerušeně vychutnat západ slunce. Hluboko stojící a už jen slabě sálající kotouč zbarvoval vrcholky olivově zeleného příkrovu mraků do oranžova; vrcholky mrakodrapů, které jako jediné prorážely oblaka, jako by žhnuly.

"Co je s Tomem?" vyzvídal Timothy.

"Ach, Tom!" Barman máchl zoufale rukou. "Je nám to líto všem, Tiny. Opravdu všem! Už mu neprodloužili licenci. Delší dobu to byl jediný barevný, který směl v noci pracovat v bělošském obvodu."

Příště se načerním, zuřil v duchu Timothy. Přemýšlel. Ne, čistě hnědé a černé odstíny nebyly na balení vyznačeny."

"Vaše whisky, pane!" Melvin před něj postavil sklenku. "Přesně dvacet čtyři stupňů."

Timothy se pohroužil do večerní hry barev, která se odvíjela před okny. Na vedlejší stoličku vklouzla nějaká dívka.

Timothy ji užuž chtěl požádat, aby nezacláněla a sedla si někam jinam, když se na něj usmála. Byla mladá a krásná; příliš krásná, než aby ji odpálkoval, a kromě toho se zlatavý tón její pokožky znamenitě hodil k jeho odstínu. Oni dva vedle sebe, to určitě padne jinak zhýčkanému DuMontovi do oka.

"Mister Truckle, nemýlím-li se?" Za to, jak vykulila oči, by dal Timothy víc než jeden západ slunce. "Musím s vámi mluvit."

"Ach tak, vy musíte! Máte snad nějaké problémy, které vyžadují mou pomoc?"

"Já ne, ale můj šéf."

Timothy mávl rukou. "Je mi líto, miss -"

"Inger," řekla. "Inger johnstonová."

"Momentálně žádné klienty neberu, Inger." Timothy vložil do svého hlasu špetku lítosti.

"Mister Bentley mě pověřil, abych vás k němu neprodleně odvezla. Abraham P. Bentley. Ať to stojí, co to stojí. A to můžete klidně brát doslova." Podívala se Timothymu do očí. To, jak se zatvářila, nepochybně znamenalo, že nepůjde jen o peníze. "Slibuju vám, že se dostanete k jednomu z nejzáhadnějších případů v dějinách kriminalistiky."

Abraham P. Bentley měl přinejmenším tolik moci a vlivu jako DuMont, ale jako klient neměl ředitel Allamerican Food & Bio-Engineering ani ne poloviční cenu: Bentley byl pověstný svým odporem vůči jakékoli publicitě.

"Mám všechny plné moci a případnou ochranu," ujistila ho Inger. "Přinejhorším vás mám unést. Hlavně že vás k němu dovedu."

"Nenamáhejte se," řekl Timothy. "Radši vás pozvu na skleničku. Soudím, že vaše kůže se znamenitě hodí k mé modré. Ani jsem nevěděl, že se dermakolorem dá taková zlatavě hnědá -"

"Dermakolorem?" Inger se zvonivě rozesmála. "Takový blbosti nemám zapotřebí. Jsem prostě opálená."

"Opálená?" Timothy na ni nevěřicně civěl. "Kde na téhle planetě je ještě dost slunce, aby člověk získal takovou barvu?"

"U nás v Seabridgi," odpověděla. "Seabridge v Kalifornii. Přímě u Pacifiku. Každé ráno a každý večer roztrhá termika na pár hodin mraky. Ale přesvědčte se sám, Tiny. Jste srdečně zván."

"Kdo ví, kam mě vlastně chcete odvést. Pohádky mám sice rád, ale na tuhle vám nenaletím. Celé pobřeží je uzavřená oblast."

"Ne pro mistra Bentleyho."

"Snad nechcete tvrdit, že Bentley opravdu na břehu moře -?"

"S nohama přímo u vody, polovička Bentleyho letoviska sahá vlastně až k vodě. Klidně můžete chytat ryby z okna." Rozevřela zip své bronzově zbarvené kombinézy, a nejen proto, aby ukázala svoje pozoruhodná nadra. Vytáhla fotku, na níž byla vidět ona sama, jak se opírá o zábradlí v nějaké vile, jež doopravdy vyčnívala málem až do moře. "Věděla jsem dobře, že nebudete věřit jenom slovům!"

Timothy si pečlivě prohlédl snímek. Jistě, mohla to být šikovná fotomontáž, na druhé straně ale nebylo vyloučeno, že v tomhle šíleném světě existovaly věci, o nichž neměl ani tušení. Vrátil Inger fotku a zamával na barmana, aby sjel s jeho stoličkou.

"Oukej, přesvědčila jste mě, Inger. Ale nejdřív si zajdeme ke mně."

"Vždyť jsem vám to slíbila," řekla. Usmála se a Timothymu z toho naskočila husí kůže.

"Špatně jste mě pochopila," odpověděl. "Jenom se chci odfarvit a převléct."

"Nelíbím se vám snad?" Její zklamání vypadalo skoro věrohodně.

"Až moc. Utrhlo by mi to srdce ležet s vámi v posteli s pomyšlením, že to děláte jenom kvůli svému šéfovi."

"Jste si tím tak jist, Tiny?" Inger na něho shlédla shůry těma svýma obrovským, temným očima. Byla dobře o dvě

hlavy větší než Timothy.

"Třeba mám ráda malé muže?"

"I namodřené skrčky?"

"Ty obzvlášť."

"Vy jste vysazená na různé absurdity, co?" Timothy ji objal, ruka mu dosáhla právě tak na pás, a měl co dělat, aby si ji nevykloubil. "Pojďte, maličká, alespoň připravíme lidem zábavnou podívanou."

(2)

Těsně před Timothyho apartmá znovu narazili na hlídku, a kdyby to bylo možné, byli by si oba bezpečáci hubu rovnou roztrhli, když viděli, jak si Timothy vede snědou, nohatou Inger. Vytáhli rayvolvery a zařvali: "Ruce vzhůru!"

Zdalo se, že Inger poprvé v životě hledí do ústí těchhle paprskometů; třásla se po celém těle a s hrůzou sešklebeným obličejem zvedla ruce. Když chtěl Timothy sáhnout do kapsy svého fraku, zamířil mu jeden z bezpečáků na čelo.

"Ani hnout, prcku, jinak ti rozmašuju tu tvou namodřenou škebličku!"

"Oukej, oukej," řekl Timothy jemně. "Chtěl jsem vám jenom ukázat svůj identicat. Jestli chcete, poslužte si sami."

Bezpečák si pozorně prohlédl fólii, potom poodešel, rayvolver stále namířený na Timothyho, k nejbližší domácí připojce a strčil průkaz do škvíry komunikátoru. Za pár vteřin přeběhlo po monitoru potvrzení. Bezpečák se mnohmluvně omlouval. Timothy mu milostivě prominul, dokonce se pochvalně zmínil, jak jsou oba bdělí. Otevřel Inger dveře od bytu, a pak ještě přistoupil k oběma chlapíkům.

"Mezi námi," zašeptal a ťukl si prstem na modrou lím, "není to dvakrát laciný, ale hrozně to působí na ženský. Měli byste to taky jednou zkusit - dermakolor."

"Taky že jo!" zvolali oba jedním dechem a Timothy si byl jist, že nemluvili do větru. Pohled na Inger by přesvědčil i mnohem větší prostřáčky.

Čekala na něj v chodbičce a dělala, jako by nebyla ani v nejmenším zvědavá, ale jak ho tak zpoza přivřených víček pozorovala, Timothy rozpoznal, že musí mít prvotřídní školení pro detektivy. Zavedl Inger do obývacího, nechal předjet servisovací stolek, vyzývavě ukázal na baterii lahví, která by neudělala ostudu ani tomu nejlepšímu baru, a poprosil ji, aby se obsloužila sama, on že se půjde teď zbavit své modré kůže.

"Bude to chvíli trvat," řekl, "a kromě toho se musím odhlásit u svých přátel a dvou klientů. Lidi nejsou zvyklí, že na delší čas opouštím Nebrasku."

"Já vím," řekla. "Vím, že jen tak nevycházíte z domu, a považuji za osobní úspěch, že jsem vás přemluvila." Spokojeně se usmála. "Vím toho o vás dost, mister Tiny. I to, že jste vyhlášený gurmán a skvělý kuchař. Mohla bych si něco přát? Jednou bych strašně ráda okusila kávu a la Napoleon, kterýžto nápoj jste prý sám vynalezl. Mám dojem, že se do toho dává koňak, ne?"

"Zcela zjevný omyl," řekl Timothy. "Ale tak jako tak, nazval jsem tenhle nápoj ne podle pitomého francouzského císaře, nýbrž na počest svého počítače. Bude mi potěšením, když vám budu moct uvařit Napoleonovu kávu. Nechcete se zatím kouknout na videomat?"

"Trochu hudby a nějaká kniha, to by mi bylo milejší."

"Kniha? Co si to o mně myslíte!" Timothy zděšeně vzhlédl. Alespoň doufal, že to vypadá zděšeně. Možná vůbec není od Bentleyho, ale nasadila mu ji sem dokonce NSA?*

"Myslela jsem si, že muž jako vy si může knihy dovolit," odpověděla Inger nenučeně. "K zešílení ráda čtu romány."

"To je ale nebezpečná neřest," usoudil Timothy.

"Neudáte mě, že ne? A jestli máte nějakou knížku, klidně mi ji půjčte, umím mlčet jako indiánský hrob."

"Tak jo," vzdával se Timothy, "mám, třebaže bez povolení, ale za tichého souhlasu úřadů, malou sbírku kuchařek. Nechcete se do nějaké podívat?"

"Je to rozhodně lepší než čučet do bedny."

Timothy chvíličku přemýšlel, která hudba by se hodila k Inger a ke kuchařkám, potom založil krystal s nahrávkami harfových koncertů z osmnáctého století a donesl jí hromádku kuchařek, ovšemže ne své vzácné kousky a už vůbec ne obě nejnovější vydání afrického kuchařského umění, která se objevila Tam venku, ale Inger se vrhla po těch nejobyčejnějších svazcích jako žíznivec na pohár vody a v tu ránu se do nich tak pohroužila, že se zdálo, jako by si ani nevšimla, jak Timothy několika obratnými hmaty zamkl všechny skříňky v obývací, a zatímco jí sáhl přes rameno a nalistoval nablýskanou fotku s načínčanou divočinou, otevřel jí kabelku a vylovil její identicat.

Odešel do kuchyně, otevřel dvě dózy a dal vařit vodu, potom spolkl antikolorový přípravek, v ložnici si do cestovní kabely sbalil pár věcí, instruoval komunikátor pro případ, že by ho někdo volal nebo chtěl navštívit, a odhlásil se u Joa Treverse a Smileyho Hepburna. Ale ani jeden z nich nebyl doma. Timothy jim nechal vzkaz, že si ho povolal Bentley, a udal jim data z Ingerina identicatu; Smiley navíc dostal informaci, že Bentley se pravděpodobně zdržuje v Seabridgi a že má Smiley začít Timothyho hledat, jestliže se nejspíše do tří dnů znovu neohlásí. Teprve v té chvíli se Timothy posadil před Napoleonův ocelový břich. Jelikož si nebyl tak docela jist, že Inger natolik zaujala četba kuchařských receptů, vypnul hlasový výstup; dokonce si dal práci a ani on nemluvil s Napoleonem, nýbrž použil skriptor.

Jak se dalo očekávat, Napoleon zareagoval udiveně. Sice bez námitek a zbytečných otázek přijal Timothyho instrukce, pak ale na monitoru promítl dlouhý text:

++ 1.1. mohu vyjádřit svůj podiv? + 1.2. přísahal jste, že neopustíte nebrasku ani v nouzi nejvyšší + arcit' mi tento stav nepripomíná nouzi nejvyšší + 1.3. či snad ano? potom prosím o bližší údaje + + 2.1. naše konto je v ubohém stavu + 2.2. nezmiňujete se ni o zálohách, ni o nějakých záručních sumách + 2.3. mám vám sestavit soupis směnek splatných v nejbližších dnech? + + 3.1. instrukce, jež se mi od vás pro nutné případy dostalo, jsou nedostačující + 3.2. neznáte frekvenci, na níž bych vás mohl u mistra Bentleyho kdykoli dostihnout? + 3.3. důležitá věc: nemohli bychom se

dohodnout na systému, jak bych vás mohl vypátrat, kdyby se seabridge, jak lze předpokládat, ukázalo být mylným? ++

4.1. nechcete si s sebou vzít alespoň několik nouzových frekvencí, na nichž je k zastížení velký bratr? ++ n. ++ +

Timothy chvíli přemýšlel, než Napoleonovi odpověděl -

++ k bodu 1.1.: ne + k bodům 1.2. a 1.3.: bez komentáře + k bodům 2.1. a 2.3.: to vím sám + nicméně děkuji za připomínku v bodě 2.2.; vyřídím to ihned + stejně tak 3.2. + k bodu 3.3.: ne + k bodu 4.1.: ano, na sedm dní, vždy 6.00 dop. a 11.00 večer chicagského času ++ t. ++ +

Napoleon vyplívl nepatrnou fólii s frekvencemi, na nichž může Timothy v případě nouze zastihnout Velkého bratra.

Timothy zmizel s proužkem do koupelny. Sáh po lahvičce, která údajně obsahovala "vlasovou pomádu Superlesk", a vytetoval si do levého lokte šifry, které vzápětí zmizely. Timothy ze skříňky také vytáhl flakón "perleťového laku na nehty de Luxe" a dal si ho do kabely. Potom odešel do kuchyně a uvařil si kávu.

Zdálo se, že Inger se mezitím z křesla ani nehнула, soustředěně četla, tváře celé zrudovělé, jak se připravuje maďarská rybí polévka. Vzhledla, teprve když jí Timothy přidržel před nosem šálek.

"Ach, Tiny," vzdychla, "nejraději bych zůstala na pár dní u vás a našla si ty nejkrásnější recepty."

"Povězte mi, co vás obzvláště zajímá, a já pro vás sježu kopie," sliboval Timothy. "Ovšemže jen tehdy, jestli mě nerozzlobíte."

"O to nemusíte mít strach," odpověděla. "Udělám, co vám na očích uvidím. Já totiž strašně ráda vařím, tedy, pokud k tomu mám příležitost."

"Jenom doufám, že mister Bentley nejí po restaumatech!" Timothy se zatvářil nanejvýš zhnuseně.

"To ne. Ale u nás vaří Jennifer, a ta do kuchyně nikoho nepustí."

Inger usrkla kávu. Pohodlně se opřela v křesle, zavřela oči a vychutnávala kávu jako staré víno." Potom uznale pokývla hlavou a zeptala se Timothyho: "Prozradíte mi recept?"

"Napišu vám ho. Nejdůležitější na tom je voda, já používám výhradně ,roztálý arktický led'. A potom zrna, samozřejmě. Mezi námi, je to káva z Abesinské vysočiny."

Zřejmě mu nevěřila ani slovo, ale nebylo se co divit. Že má přírodní kávu, no prosím, ale Odtamtud?

"Jeden z mých klientů mě dostal na seznam zákazníků firmy Briand," vysvětloval Timothy, "mají dokonce čaj ze všech možných zemí - čínský, cejlonský, indický, gruzínský -"

"Tak už dost!" přerušila ho se smíchem. "Myslíte, že vám naletím na nějaké pohádky?"

"Misteru Bentleymu asi čaj a káva nic neříkají, co?" vyzvídal Timothy.

"Kdepak, má alergii na kofein,"

"To vysvětluje všechno," řekl Timothy. "Dobře, že jsme se k tomu dostali, patřičně si doplním svoje zavazadlo. A vy," Timothy se dvorně uklonil, "jste tímto zvána na čajový dýchánek, jakmile vyřeším problém vašeho šéfa. Á propos, šéf: Napoleon mě upozornil, že jsem si ještě nedal vystavit zálohu. A nemám ani frekvenci, na které budu v Seabridgi k dosažení."

Inger hmátla po kabelce. "Ne, že bych něco namítala, ale mohl byste mi vrátit můj identicat?" řekla, jako by se nic nestalo. Timothy jí ho podal. Uši měl celé červené. Inger si bez komentáře zasunula fólii do kabelky, pak mu udala frekvenci a přidala bianco šek, podepsaný Bentleyem. "Částku si prý máte doplnit sám."

"Tomu říkám noblesa," prohlásil Timothy. "Svůj základní honorář si teprve musím vypočítat. Kolik dní myslíte, že bude trvat tenhle výlet?"

"Jenom cesta asi tak osm hodin."

"Takže tak na čtyři dny dopředu. Musím vás nechat ještě chvíli o samotě, Inger; nevzrušujte se prosím, jestliže mě nenajdete. Odcházím do mauzolea."

"Ach tak!" Inger se na něj přeuctivě zadívala. "Vždyť vy máte licenci na neodposlouchávatelnou místnost."

"Jinak by sem stěží přišel nějaký velký boss, aby se mi svěřil se svými problémy," řekl Timothy. "Nikdo by mi nedovolil nahlédnout do svého soukromého života, natož - což bývá mnohem trapnější - do své obchodní sféry, kdyby neměl absolutní jistotu, že nemůže nikdo odposlouchávat, ani NSA ne."

Inger uchopila šálek jako šampusku a připila mu na zdraví. "Myslím, že jste opravdu jednička!"

"Taky že jsem," pronesl Timothy důstojně a odkráčel.

"Mohu jít s vámi?" volala za ním Inger.

"Jen by vás to nudilo."

Inger by se byla určitě nenudila, kdyby se mohla podívat, co teď Timothy dělá. Sedl si před malé umyvadlo v mauzoleu, odšrouboval kohoutek, vyndal z trubky pramen tenkých skleněných vláken, oddělil oba konce, z kohoutku vyndal dvě kapsličky, připevnil je na konce pramenu, jednu kapsli si zastrčil do ucha a druhou do koutku úst. Potom pootočil šroubek na vedení teplé vody, a uvedl tak do provozu kmitavý křemen. Musel čekat pět minut, než se ohlásil Velký bratr. Plechovými zvuky, které Timothyho teď, když věděl, kdo se za tím zkrslým hlasem skrývá, rozčilovaly ještě víc.

"Helou, Velký bratře," pozdravil svého partnera. Dohodli se, že zůstanou u tohoto oslovení. Timothy vysvětlil Anne, co má v úmyslu. Trvalo to mnohem déle než obvyklé zdržení quaserového přenosu, než odpověděla. Samozřejmě nebyla nijak nadšená, že má Timothy odjet z Chicaga, nicméně ta cesta mohla mít pro něho užitek nejen jako pro uznávané soukromé očko horních deseti tisíc - Bentley koneckonců patřil ke dvěma tuctům lidí, kteří měli ve Státech opravdovou moc -, ale také pro jeho vyzvědačskou činnost pro Podzemí, a hlavně proto, že se mohl pomoci Bentleyho dostat přímo k moři. Ani Anne nikdy neslyšela, že by někdo dostal zvláštní povolení k cestě na pobřeží.

Nechala si přehrát údaje z Ingerina identicatu. Trvalo hodnou chvíli, než se zase ohlāsila.

"Inger Johnstonová patří k Bentleyho soukromému štábu," potvrdila mu, "a data souhlasí. Doufejme, že ten průkaz je pravý."

"Za šanci užít si dovolenou na zdravém vzduchu a ještě za to dostat zapláceno člověk holt musí nějaké to riziko podstoupit," řekl Timothy, "ať už je Bentley kdekoli, vzduch tam bude určitě vybraný."

"Tak dobrá," řekla Anne, "jen jed'. Ale - dávej na sebe pozor, Tiny."

I přes plechové zkreslení quaserového přenosu Timothyho připadalo, jako by se v jejím hlase neozývala jen starost, nýbrž i něha. Ty starej blbče, pomyslel si, co si to zase namlouváš!

"Přinejhorším se schovám za Inger," řekl, "dlouhá je na to dost."

"To by asi vypadalo dost legračně," usoudila Anne, "a pokud si vzpomínám, ty nemůžeš na smrt vystát, když se ti někdo směje."

"Víš," povzdychl si Timothy, "radši směšný než mrtvý."

(3 (

Let na západní pobřeží ho zklamal. Timothy počítal, že poletí jedním z Bentleyho strojů a že ředitel Allamerican dá k dispozici dražší a pomalejší, zato mnohem pohodlnější vyhlídkové tryskáče. Těšil se, jak poletí v noci nad oblačným mořem vaty, ozářeným měsícem, nechají se dohonit východem slunce a zároveň s ním se objeví u moře, ano, vskrytu duše dokonce doufal, že dokáže přemluvit Inger, aby tu a tam - třeba jen na pár minut - sestoupili pod příkrov mraků a podívali se na "God's own country", možná také i na nejen bohem zapomenuté muddies* v Illinoisu a Nebrasce, na tajemstvím opředené rayhary** nebo snad i na deathline, na pás smrti, který se táhl padesát kilometrů před hranicí a byl díky kontrolním systémům, nášlapným minám a paprskometům považován za nepřekročitelný, a proměňoval tak Státy i bez izolace na jedno velké vězení; docela určitě ale počítal s tím, že spatří Skalnaté hory, které v tomto ročním období přečnívaly mraky a skýtaly prý ohromující pohled. Smileyemu Hepburnovi se před lety poštěstilo je vidět a dodnes básnil o tom, jak vrcholky - na nichž se po desetiletí ukládaly vrstvy smogu a potáhly skály kovovými a plastovými povlaky - v záři slunce svítí všemi duhovými barvami. Ještě v době studií byl Timothy jednou ve Skalnatých horách, ale zezdola, ve stínu hustých oblačných plání, vypadaly hory pouze pochmurně a hrozivě.

Timothy neviděl nic. Inger ho aerotaxíkem dopravila na jedno z letišť amerického vojenského letectva a tam je strčili do komfortní mašiny, která nicméně neměla okna a nejspíš patřila k výsadkové peruti generálního štábu. Jen automatické údaje na čelní stěně prozrazovaly, kde právě jsou.

Inger se zeptala, jestli Timothy nechce obstarat něco k jídlu nebo k pití a jestli jí dovolí, aby si na pár hodin zdřímla.

Timothy jí to dovolil. A sobě dopřál kalifornský ryzlink. Lehké bílé se mu zdálo pro tuto chvíli příhodné; chtěl si zachovat jasnou hlavu a vtisknout si do paměti každou podrobnost.

Přistáli na mizerně osvětleném letišťátku poblíž Winnemuky, nasedli do osmimístného proudového letounu, který byl rovněž hermeticky uzavřen, a později museli na neznámém místě vyšplhat do helikoptéry; ta sice měla okna, ale venku byla taková tma, že Timothy nemohl nic rozeznat, ani když zhasl všechny lampičky v kabině. Jediné světélko neprozrazovalo, že by pod nimi sídlila živá duše. Vrtulník přistál na jakémsi betonovém kvádru a vzápětí zmizel v podzemním hangáru. Spoře osvětlenými schodišti a chodbami dovedla Inger Timothyho do rozlehlé místnosti.

Unaveně se ho zeptala, jestli má ještě nějaká přání, pokud ne, že se ztratí a nechá ho vyspat. Bentley že si hrozně rád pospí a těžko se ukáže před polednem. Timothy ji poslal do postele, nemohl se dočkat, až zmizí. Nechal vyjet těžké závěsy a zjistil, že jsou tu ještě stará dobrá okna, která se dají otevřít pouhým otočením kličky. Rozevřel jedno okno a vyklonil se. Opravdu - moře!

Nebylo to žádné mámení smyslů, žádné video; mohl ho slyšet, cítit a vidět.

Jeho pokoj byl v té části domu, která vyčnívala nad moře, někde pod ním narážela voda se šploucháním a mlaskáním na břeh, bublala, šplouchala, pleskala, a ve světle, které vycházelo oknem z jeho pokoje, Timothy viděl, jak se z temnoty vynořují napěněné, dlouhé, ploché vlny a valí se k domu, tři, pak čtyři hřebeny, potom zase tři, jako odvěků; lehká bríza mu vevanula do obličeje neznámou drsnou vůni; takhle nějak bylo cítit moře, řasy a chaluhy, jak o tom často vyprávěla babička. Timothyho dědeček byl dlouhou dobu kapitánem lodi přepravující rudu, když měly Státy ještě vlastní loďstvo, a Absolon Truckle tenkrát svou mladou ženu vzal párkrát s sebou na cesty, jednou dokonce až do jižní Afriky. Timothy upřeně hleděl na more, nasával kořenitou vůni a z hlubin jeho paměti se vynořovaly vzpomínky, útržky dobrodružných vyprávění a námořnické latiny. Timothy se cítil nevýslovně šťastný. Už jenom tyhle chvíle mu stály za tu cestu. Nejraději by se byl vyřítil z domu a běžel na břeh, skočil do vody a plaval na volné moře, ale přece jen potlačil své iracionální choutky.

Co když se dalo moře nejen vidět, cítit a poslouchat, ale bylo možno se v něm dokonce i koupat? Jestliže nebyla pravda, že s výjimkou pobřežní stráže, která nosila speciální ochranné obleky, nesměl nikdo vstoupit na pobřeží, pak asi nebylo něco v pořádku ani s tvrzením, že moře je zamořené. Copak by někdo jako Bentley trávil největší část roku na místě, které by bylo životu nebezpečné? Timothy nikdy nevěřil, že za to mohou ti Odtamtud, ale v té chvíli zapochyboval i o tom, že oblast pobřeží je zamořená. Nakonec je to možná jen obrovská a ve své dokonalosti zcela geniální mystifikace, která měla zabránit, aby se občané Států vydávali k moři a masově utíkali? Třeba už vůbec neexistuje Izolace?

Nemohl usnout. Nakonec spolkl jednu růžovou perličku, a když se vzbudil, svítilo mu oknem do pokoje slunce, opravdové slunce! Timothy vyskočil z postele.

Moře bylo téměř nehybné, líně se převalovalo a matně se třpytilo. Pár tuctů metrů před domem se něco zabýsklo, znovu to zmizelo, vynořilo se trochu blíž a Timothy rozeznal stříbrnou koupací masku a nahé tělo mladé ženy. Dalo se tu koupat!

Dveře do pokoje byly zamčené. Timothy stiskl tlačítko komunikátoru. Na monitoru se objevila Inger.

"Dobré jitro, Tiny," pozdravila ho. "Vyspal jste se dobře? Měl jste hezké sny, třeba o mně? Víte přece, že to, co se vám zdá v nové posteli, se určitě vyplní." Posměšně se usmála. "Beztak bych vás byla za chvíli vzbudila. Mister Bentley s vámi chce v jedenáct mluvit." Omluvila se, že má naléhavou práci. Postará se o něj Audrey.

Audrey by byla mohla být klidně Ingeřina mladší sestra. Dovedla Timothyho do jídelny a dělala mu při snídani společnost, nicméně její pozornost a podívaná na ni, to bylo jediné, co mu mohla nabídnout; nebyla ochotna mu odpovědět ani na tu nejprostší otázku. Timothy ať laskavě promine, ale nemá žádné instrukce, kam až má zajít, takže radši mlčí. Timothy se podíval na hodinky; ještě půlhodina.

"Můžete se třeba zeptat, jestli se můžete se mnou projít, Audrey? Strašně rád bych k vodě, jestli rozumíte."

Ano, rozuměla. Ale bohužel... podívala se Timothyho do očí. Neměl by snad chuť strávit s ní tu půlhodinku neméně příjemným způsobem? To je asi tím klimatem, pomyslel si Timothy zmateně.

Timothy řekl, že prosí o prominutí, ale že by byl rád fit, až bude mluvit s jejím šéfem. Ale třeba by si mohli zajít do kuchyně? Chtěl by si uvařit kávu. Audrey nejdřív požádala Inger o dovolení, a když jí Inger řekla oukej, zavolala do kuchyně. Jennifer byla stejně mladá a krásná jako Inger a Audrey a prohlásila s přívětivým úsměvem, že jí bude ctí, když ji Timothy navštíví v její skromné kuchyňce. Ani by se byl nedivil, kdyby ho i tahle Bentleyho kuchtička pozvala k chvilce radováněk. Byl čím dál zvědavější na pána a vládce tohoto vybraného personálu. O to víc v té chvíli litoval, že o Abrahamu P. Bentleym ví tak málo. Ten starý lišák důkladně zamlžil své soukromí. Ani sám Velký bratr nebyl v tak krátké lhůtě s to sehnat jeho fotku ani datum narození.

(4 (

Bentley přijal Timothyho na terase. Tato scénka připomněla Timothyho okamžitě návštěvu Philipa Marlowa u generála Sternwooda.* Bentley ležel v křesle zabalený do příkrývek. Čtyři infrazářiče nahrazovaly slunce, momentálně zakryté mraky. Vypadal jako mumie, navíc měl hlavu obandážovanou bílými obvazy. Žádný div, že je vysušený jako treska, napadlo Timothyho. Pokoušel se odhadnout, kolik Bentleymu vlastně je, devadesát - nebo snad sto? Bentley přehlédl Timothyho napřaženou ruku a ukázal na křeslo pod slunečníkem.

"Udělejte si pohodlí, mister Truckle. Pro mě za mě si tu můžete sedět třeba v plavkách. Hlavně že jste tady a chcete mi pomoci."

Timothy se svlékl ze žaketu a zul si boty. Audrey mu ke křeslu přivezla servírovací stůl a pak je nechala o samotě.

Timothy si dal do sklenky kostku ledu, nalil si pomerančovou šťávu a kapičku vodky, pohledem se Bentleyho zeptal, jestli nechce taky, ale ten odmítl.

"Alkohol mi už nedělá dobře. Ostatně, kávu ani čaj jste si nemusel vozit, obojí v mém domě pochopitelně je. Neměl jsem tušení, že Jennifer drží bunnies** tak zkrátka. No -" Bentleyho znavené oči pohlédly na Timothyho, víčka měl zrudlá a zapálená, "teď určitě chápete, proč se straním vřavy světa. Jediné požitky, které mi zůstaly, jsou - hudba, moc a pokoukání na pár krasotinek. Ví bůh, že vlastně nejsem nikdo. Kolik myslíte, že mi je?"

Timothy přemýšlel, co má odpovědět. Zdálo se, že Bentley je na své stáří pyšný. "Asi tak dvě stě?"

"Vy lichotníku!" Podle toho, jak se usmíval, se zdálo, že je Bentley doopravdy polichocen. "Ale co nevidět mi bude sto padesát. Ale dost úvodních frází. Seznámím vás jen s podstatou problému, podrobnosti vám vysvětlí Inger."

"Inger Johnstonová?" zeptal se Timothy,

"Moje bezpečnostní zástupkyně. Nejlepší svého druhu. Velice inteligentní a nanejvýš spolehlivá."

"A taky trochu nahání hrůzu," namítl Timothy.

"Vy myslíte toho strašáka na její chodbě?" Bentley přikývl. "Ano, to je její slabina. Před pár lety se musela dívat, jak gangsteři rozpaprskovali její rodiče. Ale v nejhorším by nezaváhala ani před rayvolverem. Není z těch, kdo selhávají."

"Spousta velmi dobrých lidí selhává," odpověděl Timothy, "protože jejich speciální nadání se nehodí do jejich doby ani do jejich prostředí. Domnívám se, že - vezmeme-li to kolem dokola - selháváme my všichni, jinak bychom neměli takový svět, jaký máme."

Bentley se na něj překvapeně zadíval. Na chvíli se Timothy obával, že se tím citátem prozradil, ale pak se uklidnil;

Bentley sotva asi kdy četl Chandlera.

"Co máte za problém?" zeptal se Timothy.

"Ukradli mi sperma."

Timothy se neudržel a ohromeně hvízdal. Bentley dělal, jako by si ničeho nevšiml.

"Uložil jsem ho před mnoha, mnoha lety, tehdy, když to vypadalo, že může každým dnem vypuknout jaderná válka. S několika sty ostatních jsem dostal šanci uskladnit semeno v protiatomovém krytu. Jako výchozí materiál pro novou lidskou rasu po válce, jak jsme si tenkrát mysleli. Viděl jsem v tom příležitost, jak přežít alespoň ve svých potomcích. A teď mi někdo sperma ukradl a vy mi ho máte najít."

V té chvíli si Timothy nalil dvojitou whisky, Morning Star, ročník dvacet osm, a zhluboka si lokl.

"Možná už je dávno zničeno," usoudil potom.

"Kdybych tohle s jistotou věděl, úplně by mi to stačilo. Ačkoli -" Bentley zavřel oči a trvalo hodnou chvíli, než je zase otevřel.

"Nemějte mě za blázna nebo ješitu, který se chce v biblickém stáří stát ještě jednou otcem. Už dávno jsem prapradědeček a ztrácím přehled, kdo vlastně patří k mé rodině, a už by mě to ani nebavilo - ale nechci, aby někdo jen tak manipuloval s mým spermatem."

"Už jste určitě uvažoval, kdo by ho tak mohl ukrást a proč?"

"Možných motivů je spousta," řekl Bentley, "ten nejpravděpodobnější je, že moji synové chtějí zabránit, abych přiváděl ještě na svět děti a zmenšil tak jejich dědický podíl. Stejně tak to mohl být někdo cizí, který by s mým semenem zplodil nelegitimního, nicméně ale pravého potomka a potom pomocí matky toho pancharta shrábl část bentleyovského majetku, jakmile se rozžehnám se světem. Taky to mohla být klidně Judy, moje pravnučka." Bentley vyslovil to jméno ne bez určité něhy a špetky obdivu. "Je na to inteligentní, hamižná a bezohledná dost. Když si takhle nechá ode mě udělat dítě, vyšvihne se na vrchol pyramidy. Její dítě by pak bylo na stejném dědickém stupni jako mí synové, a ona sama, jako kvazimacecha svého vlastního dědečka a obou prastrýčků, by byla jednička. Protože dobře vím, čeho všeho

bych byl v té situaci schopen já - jak se to říká: Nedůvěřuj svému bližnímu jako sobě samému!" Bentley si povzdechl. "Třeba ale má někdo v úmyslu nás Bentleye vydírat. Sperma vystačí na zplození několika stovek dědiců. Nezaplatili by moji synové horentní sumy, aby tomu zabránili? Nebo mě taky chce některý z mých konkurentů pomocí mého semene přitlačit ke zdi a požadovat ode mě určité ústupky, kdo ví? A nejhorší varianta: akt pomsty. Nechávat mě v nejistotě je už tak dost hrozné, ale přímo příšerné je pomyšlení, že by někdo mohl moje sperma přihrát nějakému novorohlederiánovi*, aby s ním plodil bastardy."

Bentley umlčel Timothyho pohybem ruky.

"Vím, co chcete říct; že jsme podepsali Konvenci o nových lidských právech a Dohodu o zákazu genetické manipulace na lidech. Ale já taky vím, a mnohem líp než vy, mister Truckle, že existují tajné laboratoře, v nichž se pokoušejí vytvořit hybridy z lidských a zvířecích buněk, nebo alespoň transplantovat lidské chromozómy na zvířecí buňky. Genová chirurgie už hodně pokročila, a pokušení je prostě velké. Představte si, že by se povedlo vyprodukovat opice s lidskýma rukama: pro mnohé obory by to byla přímo ideální pracovní síla."

Bentley se podíval na své ruce, jako kdyby už viděl šimpanze s jeho prsty, jak dřepí u pásu a třídí pilulky. "U nás v Allamerican se zabýváme pěstováním klonů, máme takřka monopol na nepohlavní rozmnožování tělesných buněk a už jsme tak daleko, že dokážeme z obzvláště povedeného chovu vyprodukovat libovolný počet exemplářů, a přesto necháváme pár našich výzkumníků jen tak experimentovat a zkoušet, jestli lze spojením naprosto rozdílných zvířat získat docela nové druhy." Zasmál se. "Jeden prý dokonce sní o tom, že z vajíčka koně a semene orla zplodí pegasa. Můžete si být jist, jestli někdo už nepracuje na tom, aby vyprodukoval minotaura nebo sfingu? Já ne."

Timothy jen pokrčil rameny.

"Taky může samozřejmě být, že celá ta záležitost je omyl, že někdo chtěl ukrást zvířecí sperma a nedopatřením vzal mé. Ale ať je to, jak chce: musíte mi pomoci, mister Truckle. Musím dostat svoje semeno zpátky. Ať to stojí, co to stojí. Chci až do konce svých dní zůstat věrný svému jménu." Podíval se na Timothyho. "To P. za Abrahamem je zkratka pro Pride, tedy Hrdý. Jestli se vám to podaří, máte jedno přání navíc, ať je zřeštěné a drahé, jak chce. Jestli to bude v lidských možnostech, splním vám je."

Timothy si nejdříve nalil Queen Anne.

"Nechtěl byste být například přijat do Klubu nesmrtelných? Mohl bych se o to zasadit; za pár týdnů máme letošní sraz. Pak byste měl k dispozici veškeré chemoterapeutické a medicínské vymoženosti, dokonce i ty, které ještě dlouhá léta nebudou zveřejněny -"

"Já vím," řekl Timothy.

"Pravda. Vždyť už jste pomohl Brookerovi. Řekněte to otevřeně, mister Truckle; kdybyste měl možnost si něco přát, co byste si vybral?"

"Cachtat se v moři jako ryba a poletovat si v povětří jako pták," odpověděl Timothy.

"Oukej," prohlásil Bentley. "Jestli si to nerozmyslíte jinak, dá se to zařídit. Jestli mi seženete to sperma, můžete přijet do Seabridge, kdykoli a na jak dlouho chcete, a můžete se tu prohánět v moři jako ryba. A co se týče létání - Universal vyvinula takový fikaný aparát, který právě testuje Air Force; s jeho pomocí se dá bez velké námahy vzlétnout do vzduchu. Postarám se, abyste jeden z těch přístrojů dostal a k tomu státní leteckou licenci."

Bentley zmáčkl knoflík na svém křesle a objednal si fajfku. Trvalo to jen pár sekund a objevila se dívka se zapálenou fajfkou v puse. Nenosila přiléhavou kombinézu jako ostatní ženy zde, měla na sobě jen mrňavé slipy a se svou figurou by snadno odrovnala všechny své soupeřky na kdejaké volbě královny krásy. Pozdravila Timothyho lehkým úklonem hlavy, předřepila u Bentleyova křesla a kouřila. Bentley se zavřenýma očima nasával kouř a po pár zatáhnutích z fajfky dívku poslal zase pryč.

"Sám už nesmím kouřit," vysvětloval, "ale miluji vůni virginského tabáku. Mimoto -", usmál se na Timothyho, "abych obměnil slova vašeho oblíbeného spisovatele: Je to nejhezčí děvka, s kterou jsem nikdy nespál. Znáte Sestřičku?! Mám všechny Chandlerovy romány. Jestli se budete chtít někdy rozptýlit, prosím, poslužte si. I jinak -" Bentley nasadil faunovský škleb. "Můj dům je váš dům!"

(5 (

"Nejdřív práce, a potom zábava?" zeptala se Inger.

"Nejdřív zábava," odpověděl Timothy. "Rád bych k moři, konečně si zaplavat."

Inger zavedla Timothyho do sklepa. Znovu se mu nepodařilo udělat si dojem o velikosti a konstrukci domu. Třeba právě proto ho Inger vodila tak komplikovanými cestami? Dorazili do místnosti, jejíž čelní stěna vedla rovnou na pláž. "Svlékněte se, Tiny," řekla Inger a rozeplala si zip kombinézy. Měla dnes na sobě oblek v barvě myší sedí a vlasy s rudými a černými prameny. "Raději vás na vaši první mořskou lázeň doprovodím. Mister Bentley by mi nikdy neodpustil, kdyby se vám něco stalo."

"Je to tu snad jen pro nudisty?" vyzvídal Timothy.

Inger se usmála. "Vy se přede mnou stydíte?"

Timothy neměl proč se stydět. Byl sice malý, ale ne znetvořený a na těle neměl ani deko tuku navíc. Inger se obdivně zadívala na jeho svaly.

"Je to jen dílo vašeho masátoru, nebo sportujete, Tiny?"

Timothy neviděl důvod, proč by jí měl prozrazovat, co všechno dělá pro to, aby se udržel fit; byl si jist, že leccos z toho by ji udivilo. Inger vylovila z regálu dvě stříbřité, lesklé kukly a předvedla Timothymu, jak se navlékají na hlavu. Kukla se pevně přisála na ramenou a na prsou.

"Pozůstatek kosmických letů," řekla Inger. Timothy nejenže slyšel její hlas tak jasně, jako kdyby mu šuškala do ouška, ale stejně dobře vnímal i zvuky zvenčí. "S těmihle kuklami člověk může žít prakticky v každém prostředí, dokonce i v metanové atmosféře, pokud je dost volného kyslíku. V moři budeme dýchat umělými žábami jako ryby."

Postrčila Timothyho do jakési sprchové kabiny a vzala do ruky nějakou dózu. Obklopil ho oblak páchnoucí po acetonu. Timothy se musel rozkročit, otočit se, zvednout paže a nohy; Inger dbala na to, aby sprej pokryl každický centimetr jeho kůže.

"Dneska je voda sice čistá," vysvětlovala, "ale my se nikdy nechodíme koupat bez plastiku. Z terasy jste určitě viděl, že Seabridge leží v zálivu izolovaném od moře. Kdysi tu stávala příbojová elektrárna, ale občas se stává, že sem pronikne vlna zamořené vody. Plastik chrání i před těmi nejagresivnějšími jedy."

Otevřela ve skleněné stěně dveře a dráždivě se pohupujíc v bocích vyšla ven. Voda se díky odlivu stáhla dál od letoviska a tak se museli chvíli brodit mazlavým bahem. Timothy umělou pokožku vůbec necítil, bylo mu, jako kdyby běžel bos. Inger ho vzala za ruku a zavedla ho na stěží rozeznatelnou klikatící se stezku. "Dávejte pozor, abyste nešlápl na mušle nebo škeble a neroztrhl si plastik!"

Tohle by se mělo vyfotit, pomyslel si Timothy: skřet Adam a obryně Eva se stříbrnými hlavami.

Potom se vrhl do vody. Poprvé v životě plaval v moři. Jako jeden z mála, kteří to ještě mohou vůbec zažít, rozhodně tady, ve Státech. Předsevzal si, že se zeptá Anne, jak je to možné Tam venku! Byl rozdováděný jako malý kluk, potápěl se pod vlny, hbitě se vrhal na hřebeny pěny, cákal kolem sebe a nohama vystřikoval fontány, dlouho plaval pod vodou, prohlížel si písčité dno, honil namodralou rybu, kterou by byl považoval za úhoře, kdyby neměla na hřbetě bodliny, kousek krauloval, jak nejrychleji mohl, mnohem rychleji než Inger; pak se položil na záda a plaval "mrtvolku", aby ho dohnala.

I z moře se dalo Bentleyho letovisko, spleť stavba se spoustou rohů a výklenků, těžko přehlédnout. Nad střechou lině povlával na stožáru Hvězdný prapor. Timothy si teprve na druhý pohled všiml, že to ještě byly staré Stars and Stripes, dokonce Haif Hundred Stars*, jak pobaveně zjistil. Bentley byl zřejmě nanejvýš konzervativní.

"Hrome, vy jste ale rychlík!" Inger teď plavala vedle něho a ztěžka oddychovala. "Spokojen?"

"Kdepak, šťastný! To, že jste mě sem zataáhla, byl nejlepší nápad ve vašem životě, Inger. Mám sto chutí vás políbit!"

"Máte odvahu, když jste opancífovaný, co?"

Inger mu dopřála, aby si bohatě vychutnal moře. Ačkoli hořela nedočkavostí, aby si s ním promluvila o zmizelém spermatu svého šéfa, ani v nejmenším na něj nenaléhala, ani ve chvíli, kdy se Timothy posadil na břehu, nechal si protékat písek mezi prsty, vzrušeně jí ukázal mušli, vyskočil a jako rozpustilé děcko se brodil jazykem oceánu dorážejícího na pobřeží a hledal další mušle; našel dokonce mořské hvězdice a koníky a položil je Inger k nohám jako lovecké trofeje. Potom seděli tiše vedle sebe a dívali se na Pacifik. Teprve teď si Timothy všiml bledé záře, která se zvedala z vody jako skleněný horizont až do nebe a potom jako by splývala s ovzduším.

"Leží Seabridge pod klimaférou?" zeptal se.

"Myslíte tamhleto?" Inger ukázala směrem nad hladinu. "To je Izolace, Tiny!"

Jak často tohle slovo slyšával a říkal. Lidé ho používali skoro denně, ale nikoho ani nenapadlo, že to není jen jakýsi stav, abstraktní pojem, nýbrž něco, co má docela konkrétní, hmotnou podobu. Když člověk žije dost dlouhou dobu v nějakém nezměnitelném stavu, napadlo Timothyho, tak se mu stane natolik samozřejmým, že už o něm nepřemýšlí. Tak to tedy je ona všeovládající, nepřekonatelná hranice mezi Zdejší a Vnějším, pokrývající Státy jako poklop na sýr, která se nedala nikým a ničím překročit bez povolení.

"Máte tušení, jak to funguje?" zeptala se ho Inger.

Timothy se jí přiznal, že nemá ani tu nejmlhavější představu. Možná Anne věděla, na jakém principu je to založeno, ale ta by mu to neřekla. Nepodává nikdy nikomu bez závažného důvodu žádnou informaci: nejvyšší zákon přežití. Timothy to ani nechtěl vědět. Nikdy. Kdyby ho jenom začali podezívat, že by mohl něco vědět o tajemství Izolace, určitě by už nevyšel z videotemnic NSA živý. Nebo by se odtamtud dostal jako naprostý blázen.

"Jsou tu nějaké čluny?" zeptal se. "Rád bych si jednou vyjel a podíval se na to zblízka."

"To ani nemá smysl," odpověděla Inger. "Čím víc se člověk přiblíží, tím méně toho vidí. V určitém místě se člun zastaví, jako kdyby narazil na skleněnou stěnu."

"A co kdyby plaval?"

"Taky přitom jde o krk. Zkoušela jsem to. Audrey zůstala v člunu a držela mě na laně. A to byla pro mě klika. Najednou mi doslova uplavaly všechny smysly. Neviděla a neslyšela jsem nic, ani jsem necítila vodu na své kůži, nevěděla jsem, jestli mě svaly ještě vůbec poslouchají - to se nedá vypovědět!" povzddechla si. "Ani jsme nezjistily, jestli tím proniká voda. Myslím, že je to - ano, jako konec světa." Inger si prstem v písku čmárala nějaký vzor.

"Už Jste někdy slyšel o mysu Smrti, Tiny? Nahoře v severním Oregonu. Byla jsem tam s Bentleyem. Před spoustou let se tam pokusili prorazit Izolaci násilím."

Timothy jí neřekl, že je docela slušně informován o akci "Independence".* Tahle akce patřila k nejpřísněji střeženým státním tajemstvím. Byl to poslední pokus prorazit a stál mnoho set miliard dolarů a několik desítek tisíc lidských životů. Byly nasazeny obřenné lodě a ponorky, letadla a rakety, dokonce i kosmické lodi, které se povalovaly na šrotišti. Vodíkové, neutronové a nihilizační bomby, to všechno mělo Izolaci protřhnout. Zvědavě se na Inger podíval. "Smí se tam jen v ochranných oblecích, a ještě jenom na pár minut," řekla Inger. "Příšerný pohled: Při odlivu trčí z vody obrovské hory zrezivělých strojů. Jeden velký hřbitov. Moře se prý tenkrát jednoduše vypařilo." Inger rukou zahrnula čmáranici v písku.

"Znáte celé pobřeží?" vyzvídal Timothy.

"Jenom enklávy na západním pobřeží. Doprovázela jsem Bentleyho, když si směl vybrat místo pro Seabridge."

"Enklávy? Takže pobřeží je přece jen zamořené?"

"Zamořené nebo zaminované. Ale existuje pár tuctů takovýchhle míst, kde se dá žít."

"Pokud je našinec velký boss."

"A navíc má správné styky," Timothyho zaražený obličej Inger rozesmál. "Generál Shiftman, náčelník generálního

štábu, je Bentleyho kmotřenec. Ale mezitím si ještě pár dalších lidí vybudovalo hnízdečko u moře."

Vstala a oklepala si písek z kůže. "Tak se vrhneme do práce? Nebo chcete nejdřív poobědvat? Po takovém koupání člověku vyhládne, co? Ale už při jídle vám můžu podat první předběžný přehled o loupeži ve spermatické bance." "U jídla nikdy nepracuju," řekl Timothy. "Ani vás by to dvakrát nenadchlo. Buď vaří Jennifer dobře, a pak to chci vychutnat. Nebo klohní příšerné blafy, a pak byste zase nevychutnala vy mě."

(6)

Jídlo bylo vynikající: slepičí vývar, langusty v česnekové omáčce, dušený losos s kukuřičnou kaší, srnčí medailónky s hranolky, k tomu lehký ryzlink a jako dezert podle chuti karamelový krém, nebo sýr. Timothy si vzal plátek gorgonzoly. A potom mu nečekaně naservírovali šálek moka, jaké by ani on sám nedovedl lépe připravit. Až přemrštěně děkoval Jennifer. Až toho bude mít jednou u Bentleyho po krk, že ji hned najme.

"Nemyslete si, že si takhle debužírujeme každý den," řekla Inger, když už šli do pracovny. "Mister Bentley hrozně dá na dietu. Tedy, co se týče nás. On sám stejně skoro nic nejí. Vždyť my nesmíme přibírat ani gram."

"Takže moje návštěva má pro vás i příjemné stránky," usoudil Timothy.

Inger na něj shůry posměšně shlédla: "Proč myslíte, že jsem najala právě vás, Tiny? Nebo jste doopravdy tak namyšlený a považujete se za absolutní špičku?"

"To ne, ale ke špičce patřím."

"Bentley by stejně tak dobře přijal deset jiných detektivů."

"Tak proč jste vybrala zrovna mě?"

"Mluvílo pro vás pět důvodů. Za prvé: chtěla jsem do Chicaga, soukromě. Za druhé: znáte prostředí. Od případů Boone máte jakous takous potuchu o klonování a biogenotice. Za třetí: nebojíte se přinejhorším nasadit svůj život. To jste dokázal, když jste odhalil ten podfuk s ukradenými ledovci. Za čtvrté: oba tyhle případy vás pasovaly na experta pro neproveditelné loupeže."

Timothy jí neřekl, že se - nehledě na případ Boone - pramálo vyzná v biologii a genetice - držel se totiž přísně zásady: Všechno musí vědět můj počítač, mně stačí, když s ním umím pracovat -, a už vůbec jí neprozradil, že od případu s ledovci má panickou hrůzu z toho, že byl šel do akce osobně.

"A poslední, ale rozhodně ne zanedbatelný důvod je," dodala Inger, "že jste proslulý labužník, a jelikož vás mám na starosti, mohu jíst s vámi."

"Když mi dáte tip, co byste obzvlášť ráda," řekl Timothy, "objednám to u Jennifer."

Ingerina pracovna byla vybavena všemožnými moderními serepetičkami, na velké monitorové stěně byly tucty obrazovek, na nichž byly vidět všechny přístupy k Bentleyho letovisku, průčelí, okolí, hraniční pásmo, široký betonový prstenec s radarovou, sonarovou a sonadarovou ostrahou, Timothy spatřil celkový obraz seabridgeského pobřeží, které bylo mnohem delší, než si myslel, a ohraničovala ho mohutná mola bývalé přímořské elektrárny. Ingerin komputer byl bezpochyby vynikající. Řekla, že se dokáže bez velkých problémů spojit se všemi oficiálními elektronickými mozky a se spoustou firemních, a nabídla Timothymu, že se může spojit přímo s Napoleonem, jestli chce raději pracovat s vlastním počítačem.

"Myslím, že to ani nebude nutné," řekl Timothy. Neměl v úmyslu spojovat Napoleona s žádným elektronickým mozkiem na světě, a když, tak jedině se na něj napíchnout a přehrát si jeho data, ale to by musel u Napoleona sedět. Timothy se uvelebil v křesle nejmladší generace, které se automaticky nastavovalo nejen do nejpohodlnější polohy, ale i na velikost uživatele, založil si ruce v týle a požádal Inger o předběžnou zprávu.

Byla dobře připravená, nejenže měla po ruce všechna myslitelná fakta, ale zapojila i videový přenos ze spermatické banky, aby si Timothy mohl poprvé obhlédnout místo činu.

Případ byl sám o sobě jednoduchý, příliš jednoduchý: zdálo se, že k tomu nikdy nemohlo dojít. Semeno bylo uloženo ve spermatické bance Allamerican. Měli tam stovky obrovských mrazicích boxů. Největší část těchto chladicích sejfů zabírala sbírka spermií všech zvířecích druhů, nejrozsáhlejší na světě, jak řekla Inger. Allamerican vlastní nejen sperma - a v další bance rovněž samičí vaječné buňky - všech zvířat vyskytujících se ve Státech, ale i některých Odtamtud a navíc zárodky druhů vymřelých v posledních desetiletích.

"Takže byste mohli kdykoli - řekněme například - vypěstovat slona?" vyzvídal Timothy. "Nebo třeba siamské kočky?"

"Klidně hned zítra. Pokud je to zapotřebí," ujistila ho Inger, "nebo jestliže z toho kouká nějaký zisk."

Bentleyho sperma bylo původně uloženo v sejfu Národní banky, speciálně zřízeném pro semeno velkých bossů a vysokých úředníků, ale to se jednoho dne starému lišákovi začalo zdát málo bezpečné. Chtěl mít svoje sperma pod vlastní kontrolou. Jeho nápad byl prostý jako všechno geniální: když chce člověk něco obzvlášť dobře ukrýt, musí to vystavit všem na oči. To samozřejmě nebylo myšleno doslova, kapsle s jeho spermatem byla pochopitelně uložena v jednom z mrazicích sejfů, ovšem v oddělení, kde by nikdo tak nebyvalé vzácnou věc nehledal; v boxu pro kopytníky, mezi osly a andskými kozami, pro něž nebylo absolutně použití. Navíc byla kapsle v přihrádce "čtvrtá jakostní třída" a byla opatřena štítkem, na němž bylo napsáno: "Pozor! Lhůta uskladnění patrně překročena. Před použitím nutno neprodleně konzultovat s vedením!"

Oddělení se ve skutečnosti otevíralo jen při ročních revizích; kapsle mohla být tedy odcizena vlastně jen v den, kdy proběhla poslední inventura, neboť mrazicí sejfy byly opatřeny identitativními zámky, nastavenými na jednotlivé vedoucí oddělení, a každé otevření registroval automatický zapisovač. Do prostor skladu mělo v ten den přístup jen deset pracovníků, všichni pracovali u Allamerican dlouhá léta a byli považováni za absolutně spolehlivé a věrné, nikdo z nich nemohl být podezříván z krádeže, navíc když dobře věděli, že by podezření padlo v první řadě na ně.

Timothy si nechal předvést všechna bezpečnostní opatření, jež měla zabránit, aby někdo nepovolaný odnesl sperma z banky, prohlédl si také vstupní a výstupní kontroly v bankovní budově, a případ byl najednou ještě zamotanější.

Kdokoli chtěl odejít z banky, i kdyby použil přímé východy k ostatním oddělením, musel projít multispektrálními

komorami. Bylo nemyslitelné, že by mohl někdo stříbřitou ocelovou kapsli pronést ilegálně, aniž by vyvolal poplach, a už vůbec by nepropašoval transportní mrazničku velkou jako aktovkový kufřík. Ovšem bez mrazničky by se sperma zničilo ani ne za minutku a ztratilo by pro zloděje cenu. Průchod komorou totiž trval minutu a půl.

Onoho dne prošlo komorami jen sedmáct kapslí a Inger Timothyho ujistila, že se dalo bezpečně ověřit, které to byly. Zkontrolovala dokonce transporty i za následující dva týdny, třebaže považovala za nemožné, aby někdo kapsli v den inventury prostě vyndal z boxu a schoval ji prozatím někde v bance. Nejenže ten den převrátili bankovní budovu doslova vzhůru nohama, nýbrž i v následujících dnech znovu a znovu prováděli kontroly, a taková kapsle se prostě nedala jen tak někde postavit, musela být uložena v mrazničce, a tu by člověk stěží přehlédl.

Byl pečlivě prohledán nejen každý vchod, ale i každý sebemenší otvor v bankovní budově. Vzali doslova pod lupu každický centimetr stěn, luxemovými lupami ohmatali celou plochu vnějších zdí, dokonce i sklepy.

"Abych to shrnula v jedné banální větě," řekla Inger. "K té krádeži nemohlo dojít! A přesto je kapsle pryč. Pročesali jsme nejen spermatickou banku, ale i celý závod. Pod záminkou, že obsahuje absolutně poslední semeno lipicánů. Na území závodu se kapsle zaručeně nenachází. Jak se ale dostala ven? I kdyby ji zloděj dokázal propašovat z banky, musel by ji pronést i kontrolami u vратnic. Ale jak? Jen se podívejte na ta bezpečnostní opatření. Dokonce jsem prověřila, jestli někdo nevytáhl kapsli do helikoptéry stojící nad závodem; letecký dozor hlásil, že v kritické době nikdo do vzdušného prostoru nevnikl."

Timothy nejdřív poprosil o přestávku. A o občerstvení. Dohodli se na chlazeném sladovém mléku s nastrohaným nugátem. Dívku, která jim přinesla sklenice, ještě neznal. Číslo pět, zaregistroval.

"Má staroušek Bentley ve svém harému i eunuchy?" vyzvídal.

Inger si vyděšeně položila prst na ústa. "Nemyslím si, že informace o intimní sféře mistra Bentleyho patří k údajům, které vám smím poskytnout," řekla nápadně chladně.

Timothy se neméně upjatě omluvil za toto faux pas a zeptal se, jestli by si nemohl o přestávce vyjít na břeh, že by rád strávil u moře snad každou minutu, kdoví, kdy bude mít zase takovou šanci. Ano, může, ale v doprovodu.

Běželi kousek po břehu a Timothy vychutnával, že může běhat v písku bos, kdy se mu něco takového poštěstí! Inger ho jen požádala, aby se držel pásů, na které nedosáhne voda, protože na sobě nemá plastik. Když jim letovisko zmizelo za stromy, řekla: "Abych odpověděla na vaši otázku, Tiny, v Bentleyho harému je třináct žen. A navíc jsou tu dva muži, a nejsou to žádní eunuši."

V jejím hlasu zaznělo nemálo pohrdání. Timothy se na ni tázavě podíval, ale Inger se nenamáhala cokoli vysvětlovat.

"Váš šéf vás snad odposlouchává?" zeptal se Timothy.

"Jeden nikdy neví," přiznala Inger.

"Mohu vám dát čistě osobní otázku? Proč pracujete pro Bentleyho? Žena jako vy by přece mohla i jinde..."

"Kde, Tiny, kde?" přerušila ho. "Sám jste přece zažil, jak jsem reagovala při pohledu na rayvovler. Při praktickém nasazení jsem k ničemu. Když někdo použije násilí, jsem bezmocná. Vlastně stačí, když násilím jenom pohrozí. Práce tady je prakticky lehká. Sám jste viděl uzavřenou zónu, nikdo nepovoláný se sem nemůže dostat. A kromě toho jsme za deathline, sem se člověk může dostat jenom letadlem Air Force. V závodech Allamerican mám práci, jen když mě tam Bentley pošle jako mimořádného zplnomocněnce." Povzddechla si. "A to je zřídkakdy."

"Mívá často návštěvy?"

"Kdepak, vůbec ne. Jeho přátelé už dávno umřeli - když je někdo Nesmrtelný, je čím dál víc sám - a svou rodinu nechce ani vidět."

"Jak to tady můžete vydržet," řekl Timothy. "Taková mladá a krásná žena. Nebo že byste snad byla -?"

"Lesbička?" Inger se rozesmála. "Kdepak. To ostatně není ani jedna z nás."

Mraky se roztrhly, objevila se modrá škvíra, jako když se rozevře clona fotoaparátu. Zář slunce zaplavila břeh. "Kromě toho jsem Bentleymu moc zavazaná," pokračovala Inger, "obstaral mi místo na vysoké a financoval moje studium, když moji rodiče... Myslí, že měl kdysi něco s mou prababičkou. A s babičkou možná taky." Timothy se ani slovem nezmnínil, co mu táhne hlavou.

Tahle prosluněná chvíle byla příliš krásná pro špinavé myšlenky.

"A poslední, ale rozhodně ne zanedbatelný důvod je," řekl, "že tady máte něco, co byste jinde nenašla: knihovnu."

"Vy to víte?"

"Mister Bentley byl tak laskav a nabídl mi Chandlerovy romány; myslím, že to nejsou jediné knihy, které má."

"Má jich tři podzemní podlaží!" zvolala Inger. "Co vám mám přinést? Vysoké okno? Loučení s Lennoxem? Nebo snad Hluboký spánek?"

"Radši bych si jednou přečetl Alenku v říši divů," řekl Timothy. "A když už jsme u těch přání: v Chicagu jste mi slíbila, že budu moc chytat ryby, dokonce rovnou z okna."

"To taky můžete. Ukážu vám, kde jsou pruty. Ale probiha vás prosím, neberte ty ryby do ruky."

(7)

Teprve po čtyřicetihodinové stezce s udicí. Vypadal, jako by ho nic na světě nezajímalo víc než rybaření, a přitom neměl na vlas ani návnadu, natož háček. To, že všechny ryby byly zamořené a musely se potom hodit zpátky do moře, mu kazilo veškerou radost. Ale řekl si, že rybář se má vždycky respektovat a nechat v klidu. A on ten klid potřeboval. Potřeboval si srovnat v hlavě, jak má dál postupovat. Nedělal si žádné iluze, tohle byl bezvýchodný případ. Dřeli pozdě do noci a hned ráno se znovu setkali u počítače, novým způsobem hromadili fakta, kombinovali a relativovali, navrhovali a zavrhovali různé teorie, celé hodiny si nechali přenášet snímky ze závodu a byli na konci stejně moudří jako předtím.

Nejhorší bylo, že na místě činu nezůstala jediná stopa a všechny teorie, jak ke krádeži došlo, končily jedním a týmž závěrem - neproveditelná. Jestli na tomhle případu bylo vůbec něco, co Timothyho přitahovalo, pak to byla

skutečnost, že se nemohl vůbec stát. Kde ale začít? Jistě, byl by si mohl nechat sestavit dlouhý seznam osob a organizací, u nichž by se dal vytyčit jakýs takýs motiv, především to byli Bentleyho konkurenti a NSA, ale to je nezavedlo ani o krůček dál. Ať už chtěl kapsli získat kdokoli, musel mít příležitost se k ní nějak dostat a propašovat ji ze spermatické banky i ze závodu. Ale jak?

Timothy by byl v té chvíli nejraději od toho případu dal ruce pryč. Ale jak to udělat, aby si proti sobě nepoštval Bentleyho? Našinec si nemůže dovolit beztrestně znepřátelit nějakého velkého bosse. Musel alespoň předstírat, že se div nepřetrhne. Možná bude mít kliku a jde o vydírání a v nejbližších dnech se přihlásí pachatelé nebo jejich zákazníci. Existoval ještě jeden důvod, proč Timothy okamžitě neodjel. V Seabridgi se mu líbilo. Rád by tu zůstal ještě pár dní.

Proto si ale musel něco vymyslet, aby to vypadalo, jako že usilovně pracuje.

Ze zamyšlení ho vytrhl nějaký povzdech. Bentley. Timothy ani neslyšel, jak sem se svým křeslem přijel.

"Promiňte, že vás ruším při rybaření," řekl, "sám to nesnáším, ale jistě pochopíte, že jsem zvědavý."

"Chytat ryby není důležité," řekl Timothy, "jde mi spíš o to vybudit svoje podvědomí. Doma bych v takových chvílích škrábal brambory nebo pulíroval sklenice. Čím složitější je případ, který máme vyřešit, tím banálnější je činnost," která nám dovolí o něm přemýšlet."

"Máte už nějakou teorii?"

"Spoustu," odpověděl Timothy. "Až moc. Ale to je na začátku vždycky tak. Na danou sumu fakt člověk může použít víc než jednu teorii."

"A jak přijdete na to, která domněnka je pravá?"

"Otázku pravdivosti nějaké teorie považuji a priori za mylnou," prohlásil Timothy. "Člověk se musí spíš ptát: Jaká pravděpodobnost pro ni vzhledem k daným faktům mluví a jaké vysvětlení je schopna na základě těchto fakt přinést. Za předpokladu logické úvahy to vede k určitým relacím a relativizacím, prioritám pravděpodobnosti, a nakonec k řešení."

Bentley byl zjevně ohromen. "Inger měla pravdu - vy jste prostě jednička," řekl. "Pracujete přísně vědecky, co?"

"Já vědu jenom využívám," odpověděl Timothy. "Nejdůležitější jsou a zůstávají intuice a inspirace." Poklepal si na čelo. "Naše mrňavé šedé buňky."

"Jsem přesvědčen, že vy ten případ vyřešíte, mister Truckle," řekl Bentley. "Vy a nikdo jiný. Máte mít tolik času, kolik potřebujete. A všechny prostředky. Peníze nehrají žádnou roli. Jestli si přejete, spojí vás Inger se všemi počítači."

"Jo, potřebuju ještě pár informací," řekl Timothy, "ale především potřebuju čas. Čas na rozjímání. A vaši trpělivost."

Možná to v příštích dnech bude vypadat, jako že se jen tak poflakuje, ale -

"No dobrá," přerušil ho Bentley. "Najímám vás bianco na čtvrt roku. Kolik času budete potřebovat, to je vaše věc. A taky váš výdělek. Rozuměno?" Vystrčil ruku zpod příkrývek a Timothy si s ním plácl. "Prozradte mi alespoň, po které stopě jdete jako po první?"

"Abych pravdu řekl, tápu ve tmě," odpověděl Timothy. "Ale to není to nejhorší. Muž nikdy nejde dál, jestliže neví, kam míří. To není ode mě, ale od Olivera Cromwella, jednoho starého Angličana."

"Vím, kdo byl Cromwell," Bentley se pousmál. "Dokonce jsem byl se podívat v Cromwellově muzeu v Londýně, ano, slyšíte správně, v Londýně. Nezapomínejte, mister Truckle, že žiju už půl druhého století. Otec mě poslal po druhé světové válce na cestu po Evropě: Louvre, Prado, Vatikán, Florencie, Benátky, Akropolis -"

Pohroužil se do vzpomínek. Pak zabroukal nějakou melodii: "It's a Long Way to Tipperary..."

"Cestoval jsem hodně. Prohlédl jsem si všechny panětíhodnosti, které tahle planeta může nabídnout, pyramidy stejně jako chrámy Mayů a Čínskou zeď, byl jsem na Havaji i v Arktidě -" Smutně se na Timothyho podíval. "Dal bych zbytek svého života, kdybych směl ještě jednou objet svět. Není nic horšího než tahle uzavřenost; nesmět cestovat, kam člověk chce. K čemu je mi celé bohatství a veškerá moc, nemohu si ani najít útulné místo pro podzim svého života. Kdyby nám alespoň patřila Florida nebo Kalifornie, tam je celý rok teplo."

"Myslím, že dokážete ocenit, co v Seabridgi máte," řekl Timothy, "klid, slunce, moře, čistý vzduch - už to samo jsou výsady, které vám leckdo musí závidět."

"Ano, je to ghetto de luxe," prohlásil Bentley unaveně. "Zazděné a pod poklopem. Svět už není, co býval. Přežil jsem sám sebe." Znovu se pohroužil do vzpomínání.

"Mister Bentley, potřebuju pár informací," ozval se Timothy po chvíli.

"Obráťte se na Inger."

"Inger vydolovala ze závodu všechna fakta, ani já bych to líp nesvedl, ale přece je tu pár nesrovnalostí, které mi můžete objasnit jen vy."

Bentley se na Timothyho překvapeně podíval.

"Řekl jste Inger, že o tom, že vaše sperma je uloženo v mrazicím sejfu, ví jen vaše rodina a ředitel Crawford. Tomu já nevěřím. Včera jste mi říkal jednu z vašich zásad: Nedůvěřuj svému bližnímu jako sobě samému! Nikomu z rodiny jste to neprozradil, nanejvýš jednomu. Komu?"

"Mému nejstaršímu. Ale proč by Pride -? To on prakticky řídí Aliamerican."

"Správně," řekl Timothy. "On by byl nemusel krást vaše semeno, stejně ho má pod palcem. Zůstává Crawford. Má nějaký důvod se vám mstít?"

Bentley zavrtěl hlavou. "Znám Billa přes padesát let. Je to můj přítel. Možná jediný."

"Pak musel kapsli ukrást někdo, kdo vůbec neměl tušení, že je v ní vaše sperma. Absurdní. Kdyby někdo chtěl vypěstovat osla, určitě by si byl ukradl kapsli první jakostní třídy. Kdo všechno o tom tedy věděl?"

Bentley zavřel oči a hryzl si spodní ret.

"Jestli vám mám pomoci, musíte mi říct pravdu," prohlásil Timothy. "Proč jste například mezi lidmi, co by mohli mít nějaký motiv, uvedl i vaši pravnučku Judy? Odkud by o tom mohla vědět?"

"Oukej," řekl Bentley, "vidím, že vám nic nenabulíkuju. Mluvím ze spaní."

"Takže o vašem tajemství ví nejen vaše rodina, ale taky - nebo hlavně taky - všichni ostatní -"

Bentley přikývl.

"Jak dlouho už bylo vaše sperma v bance Allamerican?"

"Šedesát let. Nebo sedmdesát? Zeptejte se Crawforda."

"A s kolika ženami jste mezitím spal?"

"To už nevím. Nebylo jich moc, ale kdo, o tom nemám už ani ponětí." Bentley se podíval Timothymu do očí. "To náš případ trochu komplikuje, co?"

"Ani moc ne," odpověděl Timothy bohorovně. "Už jsem to vzal v potaz při svých teoriích. Jenom jsem se chtěl ujistit." Popadl udici a zahleděl se do vody. Ani se neotočil, když Bentley zajel s křeslem zpátky do domu.

V dalších dvou dnech bylo vidět horlivě lenošícího Timothyho. Tu a tam zašel do Ingeriny pracovny a hrál si s počítačem. Nechával si přehrávat neskutečná množství fakt - hlavně tehdy, kdy u toho nebyla Inger - a jen málo z nich mělo co společného s případem. Ale, jak si Timothy říkal, fakta je třeba přijímat, jak přijdou. Alespoň si tak opatřil seznam všech zvířat, jejichž spermie a vajíčka měla Allamerican na skladě. Jeden nikdy neví.

Většinu času trávil u moře nebo v moři, plaval a potápěl se, dokonce se naučil jezdit na vodních lyžích - čln řídila Audrey - a musel dávat pozor, aby se příliš neopálil; jeho kůže totiž nedostávala zlatavý nádech, jaký měly zdejší dívky, nýbrž se zbarvovala do kávové hnědi, což mohlo být v Chicagu, kde byli černoši a trpaslíci diskriminováni stejnou měrou, nanejvýš nebezpečné. Timothy se málem ani neodvažoval si představit, co by udělali s negerským zakrslíkem. Jakmile vysvitlo slunce, ulehl do stínu platanů a pozoroval třpytící se moře.

Inger ho vypátrala. Jestli nemá chuť na zmrzlinu. Na vanilkovou s čerstvými jahodami a šlehačkou. Právě přivezli letadlem jahody, ale Jennifer je chtěla dát jen Timothymu.

Usmál se. "Oukej, Inger, já už jdu. Po pravdě řečeno, objednal jsem je extra pro vás. Jahody mi nic moc neříkají. Za to mi něco vysvětlíte, ano? Ještě jsem tu neviděl ani ptáčka. Dokonce ani racci tu nejsou."

"Ptáci ruší klid," odpověděla Inger. "Mister Bentley si tohle místo našel právě proto, že tu není žádná zvířena. Ticho, říká, je výsadou mocných."

"Ach, ano," zasténal Timothy. "Nevěřila byste, kolik jsem musel zaplatit, abych alespoň trochu izoloval svůj byt. Svět je dneska příšerně hlučný. Ale neviděl jsem nedávno na vašem monitoru koně?"

"To je možné. Bentley si nechal udělat pro Seabridge stádo mustangů, a taky pár zajíců, veverka a kojotů. Jinak tu žádná zvířata nejsou. Kromě ryb, samosebou."

"A jakpak to?"

"Tehle záliv obsadili kdysi povstalci, než jsme dobyli Severní Karolinu zpátky. Vykouřili je neutronovou bombou a přitom pochopitelně zahubili všechna zvířata. Protože Seabridge leží za širokým pásem spálené země, zatím se nemohla vytvořit nová fauna." Uchichtla se. "Ale především jsem v lese zaslechla kukačku. A jak říkáme u nás, jen kukačka ví, jak se dostala až sem. Starám se o ni; v Seabridgi není ani hmyz. Pojdte dneska večer se mnou, Tiny, poslechnete si ji."

"Díky," řekl Timothy, "ale musím odjet."

"Proč?" Inger se na něj udiveně podívala.

"Musím si udělat rešerše od pár věcí, které se odsud nedají vyřídit," vysvětloval Timothy. Co je vlastně Inger do toho, že mu je na zvracení.

(8 (

Timothy se opět ohlásil u Velkého bratra, podal krátkou zprávu a přehrál mu videozáznam, který o Seabridgi, moři a Izolaci tajně pořídil. Anne ho zahrnula spoustou otázek. Timothy ji pozval na večeři, na pečenou štikou. Anne pozvání odmítla, riziko je příliš velké.

Protože Timothy cítil potřebu podrobně si povyprávět o Seabridgi s někým, komu mohl důvěřovat, brkl Smileymu Hepburnovi, a ten okamžitě souhlasil, třebaže ryby neměl dvakrát v lásce; Timothy mu naservíroval smažený řízek s liškami a opékanými brambory.

"Už se mi po tobě zatraceně stejskale," řekl Smiley. "Vypadá to, že si budu muset pořídit taky takovou kuchyni; poslední hospodu, kde ještě docela slušně vařili, mi před týdnem zavřeli. Nejsem sice tak zhejčkaný jako ty, ale žrát pořád ty blafy z automatů, to nestráví ani můj žaludek. Co je s Bentleyem, kápně mi z toho taky něco? Jsem docela na dně."

"To já taky," řekl Timothy našťavaně.

"Ty? Když máš takového klienta? Ještě řekni, že ti nedal ani zálohu."

"To je právě to," odpověděl Timothy, "jsem v docela pěkný kaši."

Napoleon okamžitě použil Bentleyho šek na vyrovnání všech plateb, a teď nebylo na kontě dost peněz, aby mohl zálohu vrátit. Na druhé straně nemohl Timothy přijmout jiného klienta. Jistě, nebylo neobvyklé, že detektiv pracoval na dvou či více případech současně, ale někdo jako Bentley by to nepřijal.

"To víš, s velkými bossy se musí se všemi zacházet jako v bavlnce," prohlásil Timothy. "Bentley by mě obvinil, že jsem tu loupež spermatu nevyřešil jen proto, že jsem jeho případ zanedbával, a to by mě mohlo stát licenci."

"Tak musíme holt ten případ co nejrychleji shodit se stolu," usoudil Smiley, "pak budem oba z průšvihů venku. Hele, Tiny, za pár dní se budem topit v prašulích."

"Ale jak? Na místě činu nezbyla jediná stopa, zato máme neurčitě množství těch, kdo o tom věděli, a pár tuctů zájemců o to zatracené semeno - kdepak, Smiley, je to beznadějně."

"Určitě jde o vydírání a -"

"Tak proč se pachatelé už nepřihlásili?" přerušil ho Timothy. "Věř mi, Smiley, za tím vězí něco velkého, příliš velkého pro nás pro oba. Je prakticky nemožné propašovat tu kapsli z území závodu, a přesto to někdo dokázal. Ale jak, krucinál, jak? Ted už můžu jenom čekat na zázrak. Ale buď bez starosti, tvoje finance můžeme při této příležitosti vylepšit. Tímto tě najímám pro případ Bentley."

"A co mám dělat?"

"Nic. Popíjet whisky a foukat mi bolístku."

Zpili se do němoty. Cílevědomě. Sestavili si z Timothyho zásob "prioritní seznamy" a začali svými oblíbenými kořalkami. Timothy ani nedošel na konec svého soupisu. Vzbudil se s příšernou kocovinou. Odpoledne. Smiley už tu nebyl. Nejspíš donesl Timothyho do postele, na podlaže ležel lístek s textem napsaným třaslavou rukou: Zdá se, že jsi vyšel parádně ze cviku, starouši. Brnkni mi, jakmile mě budeš potřebovat.

Timothy spolkl antimimon, absolvoval vydatnou koupel a udělal si ještě vydatnější snídani. Když se opil, měl vždycky druhý den hlad jako vlk. Napoleon se ho zeptal, zdali nechce výsledky rešerší. Timothy mu vypnul hlasový výstup. V takových dnech ani za nic nemohl vystát Napoleonovu strojenou oxfordskou angličtinu. Prikázal mu, aby na něj nechodil s Bentleyem ani s tím jeho podělaným semenem, nebude-li vyzván. Pak se zavřel se Sněhurkou v mauzoleu, kde ho zaručeně nemohl nikdo rušit. Trvalo dlouho, než na sonice vyloudil jemné, uklidňující tóny. Sněhurka byla prostě příliš dobrá, reagovala na nejjemnější hnutí jeho mysli.

Když chtěl Timothy vyjet do baru Stardust, aby si vychutnal západ slunce, ležela ve výstupním koši komunikátoru hromada vzkazů. Volala Inger, že si může v Seabridgi vyzvednout létací stroj, včetně licence. Timothy zprávu zuřivě roztrhal. Nikdy si nebude moci vyinkasovat tuhle prémii.

Hned tři členové Bentleyho rodiny jej žádali o schůzku. Zdálo se, že rodinná zpravodajská služba funguje bezvadně; kdo ví, jakou sumou museli podplatit dědečkovy zajičky, aby získali všechny důležité informace. Timothy chtěl vzkazy nejdřív zahodit, pak si to ale rozmyslel a objednal si ty tři na druhý den; nejdřív Prida, korunního prince, potom Judy a jako posledního Griffa, o jehož postavení v rodinné hierarchii nic nevěděl.

Korunní princ vypadal starší než jeho otec, ačkoli mu bylo "teprve" sto dvacet pět let. To ho nepřijali do Klubu nesmrtelných? zeptal se Timothy bez obalu. Ale ano, je samozřejmě členem, odpověděl Pride Bentley, ale na pozemskou nesmrtelnost nevěří, a také ho ani nezajímá. Už dávno ztratil chuť do života, a jestli to ještě neskoncoval, pak jen proto, že je přísně věřící. Pro něj osobně že také není ani důležité, jestli otec bude mít ještě nějaké děti, zvlášť když on po sobě nezanechává žádného dědice. Jde mu jen a jen o dobrou pověst a čest rodiny. Timothy mu věřil. A podruhé slíbil, že udělá, co bude v jeho silách. A souhlasil i s cílovou premií podle přání; dokonce její hodnotu vyšrouboval na padesát tisíc dolarů, aby to vypadalo věrohodně.

Judy Bentleyová by se byla rozhodně hodila do harému svého pradědečka. A byla stejně inteligentní, hravivá a bez skrupulí, jak ji stařec ohodnotil. Za kapsli nabídla Timothymu milión. Timothy jí zadarmo prozradil, že její pradědeček docela přesně ví, co by si s ní počala. "A jelikož je to můj klient," řekl, "dám samozřejmě kapsli jemu. Pokud ji najdu." "Vy ji najdete," prohlásila Judy přesvědčeně. "A nebudete tak bláhový a nedáte ji do ruky té mumii. Zvyšuji svou nabídku na deset miliónů. Splatných, jakmile porodím dítě." Poslala Timothymu vzdušný polibek a odšuměla.

Griff byl jeden z Bentleyho vnuků. Představil se jako "zplnomocněnec Společnosti Bentleyho dědiců druhého, třetího a čtvrtého stupně". Nežádal kapsli, řekl, že mu stačí, když se někdo - samosebou nedopatřením - postará, aby byl obsah "znehodnocený". Timothy s ním vyrazil dveře. Byl opravdu znechucen. Hlavně odměnou: 20 000 dolarů! Copak si vážně mysleli, že si mohou Timothyho Truckla tak lacino koupit?

Timothy musel chtít nechtít udržovat zdání, že intenzívně pracuje na objasnění loupeže ve spermatické bance. Zavolał proto řediteli Crawfordovi a dohodl si s ním termín, kdy si ho vyzvednou a ukážou mu spermabanku. Potom ho najednou něco napadlo a posadil se s lahví Straight Bourbon of Kentucky k Napoleonovi. Beztak musel vybrat něco, co by napsal do první průběžné zprávy, udělá to tedy raději hned.

Dalo mu práci najít něco, co už v Seabridgi do omrzení neprobírali. Ale nemohlo to jinak dopadnout, Napoleon nebyl přece žádný divotvůrce. Timothy vytřídil dvě myšlenky; z toho se snad dá něco udělat:

++ proč se zloděj ještě neohlásil a nepokusil se o vydírání? + zvyšuje se časem cena? ++ +

++ jestliže někdo chtěl odstranit případné další dědice, proč jednoduše nevyjmul kapsli na víc než na minutu z mrazicího sejfu a nedal ji zpátky? + neneslo by to s sebou žádné riziko? ++ +

Láhev byla skoro prázdná a Timothy docela plný bourbonu, když všechno prošel a nechal si sjet "konečné otázky". Napoleon musel mít i při nejednoznačnějších a nejnepornějších výsledcích poslední slovo a vždycky odeslal ještě jednu otázku, absurdní myšlenku, která může vzniknout jen v elektronickém mozku, který si ve své tupé snaze po dokonalosti neodpustí jediný nápad. Byl to nikdy nevysychající pramen nechtěného humoru, který ovšem Timothy bral nesmírně vážně. Neboť, jak říkal, tenhle svět je tak zřeštěný, že člověk nemůže nikdy myslet dost zřeštěně, jestliže mu chce porozumět. A opravdu ho tyhle absurdní otázky několikrát podnítily k vyřešení případu. Tentokrát Napoleon nabízel pouze jedno pomýšlení:

++ jestliže nikdo nemůže vynést kapsli ze spermabanky, aniž by nezničil obsah, musel ji propašovat někdo, koho obsah nezajímá + následkem toho je nejvíce podezřelý ten, koho sperma zajímá nejméně - ale co chce s tou tubičkou betty arfreyová? ++ n. ++ +

"Kdo je proboha tahle Betty Arfreyová?" seřval Timothy Napoleona.

++ viz seznam zaměstnanců allamerican, závod sotshire pět, spermabanka, pozice 2197 ++ n. ++ +

(9 (

"Tak vy přej hledáte uklízečku?" zeptala se Betty Arfreyová. Rozhlédla se, jako kdyby chtěla odhadnout, kolik práce tu

na ni čeká. "Ale to vám povídám na rovinu, mistře, chci nákou záruku, než kvůli vám dám vejpověď u Allů." Podívala se na Timothyho. "Tak jak je to? Tendle," ukázala na Smileyho Hepburna, "mi slíbil, že dostanu pětku, i když se nedohodnem. A prachy na cestu zpátky."

Timothy jí dal dvacetidolarovku. Betty Arfreyové bylo asi tak třicet, vypadala hodně vyžile a měla na sobě sepraný kordový kabátek a řemínkové sandály.

"Posadte se, Betty," řekl Timothy. "Co si dáte? Čaj, kávu, ovocnou šťávu, víno, něco tvrdého?"

Udiveně si Timothyho měřila. "Zdá se, že máte prachy, mistře. Bohatý příbuzný, co? Nebo máte nákej fajnověj džob? No, vlastně mi do toho nic nejní. Máte nákou šmakovnou vodu?"

Timothy přikývl. Od té doby, co vyřešil případ s ledovci, dostával zadarmo všechny značky vod, které byly ve Státech k mání.

"Jaký druh pijete nejraději?"

"Nevím. Jednou jsem pila Niagáru nebo tak nějak, člověče, to bylo pošušňáníčko."

"Plechovku Niagary vám dám s sebou na cestu, Betty. A teď dostanete Arktické jarní tání, to je nejlepší z nejlepších." Smiley se už už hrnul do kuchyně.

"Tak co, Betty?" zeptal se Timothy, "už jste dlouho u Allamerican?"

"Brzičko to bude dvacet let," prohlásila hrdě. "Ale v závodě pět teprvá půl roku. Začínala jsem na dvanáctce. Tenhle džob mi obstaral děda. Helejte, ani den nezaměstnaná! Velký terno, co? A to jsem ani nechodila do školy. A k čemu taky? Proč by se člověk dneska musel učit číst, když se namlouvají titulky i na videu. Vy dovedete číst, co? Počítat umím. Do tisíce, to mi bohatě stačí."

"Vy jste uklízečka, že?"

"Specialistka! Teda, dělám fajnovější věci, kde stroje nestačí."

"A jak se čistí ty kapsle?" vyzvídal Timothy.

Usmála se. "Ale ty se vůbec nečistěš, mistře! A proč taky? Neuchytil se na nich jedinej flíček ani prach. Dokonce si na ně můžete šáhnout, a nejsou vidět žádný votisky prstů."

"A kde máte tu kapsli?" zeptal se Timothy jakoby mimochodem.

"Má ji Benny!" Vyděšeně si přikryla ústa rukou. "A jéje!"

"Jen žádný strach, Betty," řekl Timothy. "Jestli to nějak půjde, u Allamerican se o ničem nedovědí. Ale já tu kapsli musím mít. A chci vědět, jak jste ji vynesla ven."

"Ale, to nebylo vůbec těžký. Bohužel. Jinak -" zarazila se uprostřed věty, protože přicházel Smiley s vodou. Než si nalila, prohlédla si s nábožnou úctou broušenou sklenici. Potom opatrně usrkla, požitkářsky mlaskla a pořádně si přihrnula.

"Můžu?" zeptala se. "Dycky když piju vodu, musím hnedka -" Smiley ji zavedl do koupelny.

"Chudák ženská," prohlásil, když se vrátil. "Tu díru, který říká byt, bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli. A jestli se proflákne, že to byla vona -"

"Musí se to profláknout?" Timothy se na Smileyho zadumaně zahleděl. "Hlavní věc je, že je kapsle zase na světě. A nepoškozená."

Betty Arfreyová strčila hlavu do dveří a přesvědčila se, jestli si nespletla pokoj. "Páni," řekla, "to je teda koupelka za všechny prachy. Tady tak bydle!"

"Jestli máte chuť, můžete se potom vykoupat," řekl Timothy. "Podívejte se, Betty, nač bych chodil kolem horké kaše, já žádnou uklízečku nepotřebuju. Potřebuju jen tu tubičku. Proč jste ji vzala?"

"Pro Bennyho. Protože je stříbrná. Abyste věděl, von Benny zbožňuje všechno, co se blejská. To je jediný, co ho ještě baví, vod tý nehody. Vochrnul na celý tělo. Teďka leží celej den v posteli, a v hlavě to taky nemá dvakrát v pořádku." Zavzlykala. "A při příští kontrole mi ho vemou a anulují. A to je mu teprvá pět. Tak jsem si myslela, že by aspoň půl roku moh -"

Timothy ji chlácholivě pohlídal po ruce.

"A pak, ta skříň byla votevřená. Já mu něco takovýho nemůžu koupit. A vzala jsem taky jenom čtvrtou jakostní třídu, co nikdá nepotřebujou. Myslím, že toho maj na milióny; když bude jedna chybět... Mýmu Bennymu to ale udělá radost."

Timothy vstal a donesl z koupelny zrcátko s pochromovaným držadlem. "Myslíte, že se to bude Bennymu líbit?"

"To myslíte vážně, mistře?"

"Kdo vám teď hlídá Bennyho?"

"Sousedka."

"Něco vám navrhnu, Betty. Můj přítel odjede ihned do vašeho bytu a vymění kapsli za tohle zrcátko. Pošlete sousedce pár slov, aby nebyly žádné problémy. Zůstanete tady a zatím se vykoupete. Je ta tubička nepoškozená?"

"No jasně. Tu nikdo nevotevě."

"Až budu mít kapsli, dostanete pár tisíc dolarů, dost na to, abyste si koupila někde na venkově kousek pole a chalupu. Daleko od Chicaga. Možná tam ani žádná kontrola nepřijde."

"Vy ste něco jako ten superman, co se zastává chudých, že jo?" zeptala se a vykulila oči.

"Ano, něco na ten způsob," prohlásil Timothy.

"A nikomu ani muk, jo?" doplnil ho Smiley.

"Dyk já vim," řekla. "Koukám se přeci na videu na všechny seriály. Když někdo něco prokecne, je v háji."

Zatímco se Betty Arfreyová cachtala v koupelně, zavolal Timothy Griffu Bentleymu. "Byl jste tak laskav a nabízel jste mi dvacet tisíc dolarů na dobročinné účely."

"Asi jsem vám dobře neporozuměl," odpověděl Griff Bentley.

"Doufám, že mi porozumíte," řekl Timothy. "Když mi okamžitě dovezete peníze, pak se může stát, že někdo - čistě náhodou, samo sebou - bude strašně šťastný."

"Už jedu," vykřikl Griff Bentley.

Timothy se nechal spojit s Pridem Bentleyem. Korunní princ vypadal, jako kdyby za poslední noc zestárl o další rok.

"Rád bych si s vámi pohovořil o podmínkách vyplacení té prémie," prohlásil Timothy.

"Povězte, vy máte tu kapsli? Kde je? Kdo ji ukradl? A jak?"

"To příležitostně vysvětlím vašemu otci. Jestli to bude považovat za správné, bude vás informovat. Vaše nabídka stále ještě trvá?"

"Moje slovo je jistější než šek Národní banky," prohlásil Pride Bentley. "Chcete to v hotovosti nebo na konto?"

"Jen žádné hotové peníze," řekl Timothy. "Jako věřící křesťan určitě znáte příběh starého Noema. Jestli smím zacitovat bibli: „A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uveďš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu; samec a samice to budou -“"

"Prorokujete novou potopu?" zeptal se Bentley posměšně.

"Země by na to byla zralá," odpověděl Timothy, "ale já nechci stavět žádnou archu a ani nechci od všech zvířat samce a samici."

"Na to by vám padesát tisíc dolarů sotva stačilo," namítl Bentley.

"Ale třeba by to bylo dost na dva slony, dva lvy a dvě žirafy? Ne pro mě, ale pro zoologickou zahradu. Co je zoo bez slonů, lvů a žiraf?"

Bentley se zachechtal. "To by stálo hodně přes sto tisíc dolarů, a kromě toho neděláme jednotlivé kusy ani malé série, je mi líto, mister Truckle."

"Našinec chce jednou něco udělat pro veřejnost -" Timothy si povzdychl. "Oukej, když mi nemůžete dopomoci k živým zvířatům, tak snad alespoň k mrtvým, ne?"

"Jak to myslíte?"

"Ztratil jsem kontakty na Challengers a Wildcat Illinois Missouri Game; mám velké problémy s jídelním lístkem."

"Od zítřka budete na seznamu trvalých zákazníků, mister Truckle. Máte zájem o skopové?"

Timothy horlivě přikývl.

"Jednou za měsíc porážíme, čistě pro rodinu. Postarám se, aby vám pokaždé dodali kousek skopového."

"Myslel jsem, že nevyřábíte malé série?"

"Copak nevíte, jak je rodina Bentleyů rozvětvená? A co teprve okruh našich přátel!" Bentley zasténal. "A na peníze - nereflktujete?"

"Nerad bych vás zahanboval, mister Bentley, poukažte je jménem božím."

"Mým jménem! Mohu vás teď já upozornit na jeden citát, mister Truckle: „Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu nikoho, kdo by jeho jména zneužíval.“ Najdete ho v malém katechismu. Alespoň doufám, že nemáte jen kazetu se Starým zákonem?"

Timothy neprozradil, že má nejen celou bibli, ale že má dokonce skvostné vydání ze 17. století.

(10 (

Inger očekávala Timothyho u vrtulníku. Když postavil kabely na zem, aby se s ní uvítal, objala ho a vyzvedla, políbila ho na ústa a zatočila s ním dokolečka.

"Ach, Tiny," zvolala, "já vás miluju!"

"Málem bych tomu uvěřil," odpověděl Timothy. "Ale přesto bych vám byl zavázán, kdybyste mě zase postavila na pevnou půdu skutečností."

Inger samozřejmě chtěla ihned a dopodrobna vědět všechno a málem se rozbředla, když jí Timothy řekl, že právo disponovat informacemi má jen a jen klient. Timothy také odmítl, aby Bentleyho vzbudili. Nejdřív si chtěl zaplavat. A vyzkoušet monofly.

Vychutnával moře stejně jako při své první návštěvě. Už při letu z Chicaga se pohádal sám se sebou, protože tak zbrkle odcestoval. Jestliže se chtěl vyhnout všem místům, v nichž byli lidé vyvražďováni nebo mučeni, kde ještě zbývalo pro něj nějaké místo? Každíčký centimetr na téhle planetě někdy nasákl krví, a nebyli snad starověcí otroci a středověcí selští rebelové, Indiáni i černoští otroci a vykořisťování všech dob jeho bratry stejně jako guerillerové jednadvacátého století?

Létací stroj připomínal starobylou krosnu a také se tak připínal na záda. Monofly mohlo obsluhovat malé dítě. Pracoval na principu vzduchových trysek, jenže byl téměř nehluký, servomotorky byly poháněny atomovou baterií. Inger rozčileně mávala na Timothyho ve vzduchu, aby se ihned vrátil na zem. Timothy jí přistál u nohou.

"Snad nemáte strach, že vám uletím?" zeptal se.

"Horší se počasí. Poslouchejte, Tiny!"

Ód lesa se nesly vysoké, pronikavé ječivé skřeky.

"Naše vevery," vysvětlovala Inger. "Cítí změnu počasí a vřeští, protože se blíží bouřka."

"Doufám, že ne mořská bouře." Timothy se ustaraně podíval na hladinu.

"To už by dávno utekly. Vevery se před záplavou vždycky ukryjí ve výše položených oblastech. Zatímco jiná lesní zvířata se nechají vodním přívalem překvapit, ony se dostanou vždycky do bezpečí." Inger ukázala na mraky nad lesem.

"Bude bouřka, a to většinou znamená i déšť, a déšť z vnitrozemí může být radioaktivní."

"Co je to za svět," povzdychl si Timothy. "Za starých dobrých časů si člověk musel v ráji dávat pozor jen na hady!"

Trochu se vznesl, aby měl hlavu vedle Ingeřiny, která kráčela k letnímu sídlu. "Nádherný pocit," řekl. "Taky byste si to měla vyzkoušet."

"Už jsem si to vyzkoušela," přiznala se, "a závidím vám, Tiny. Proč nemůže mít takovouhle věčičku každý? Dík Izolaci

stejně nikdo nemůže zdrhnout."

"Za prvé," odpověděl Timothy, "naše úřady jsou v zásadě nedůvěřivé vůči jakékoli formě individuální svobody. Za druhé by se mohlo stát, že by ti Odtamtud mohli toho či onoho propustit Izolací. Především ale mají strach z nekontrolovatelného vzdušného provozu."

"Nekontrolovatelného?" Inger se zasmála. "Proč myslíte, že není schránka zhotovena z plastu, nýbrž ze zbytečně těžkého a drahého kovu? Jenom proto, aby se stroj dal zachytit radary a sonary."

Timothy si umínil, že tohle hezky rychle změní. Musel si dávat ztracený pozor, aby ho vítr vyvolaný blížící se bouří neodvál. Moře se zbarvovalo z perleťové šedé do rtuťové tmavě. Usedlost teď byla hermeticky uzavřena před okolním světem; aby se dostali do domu, museli projít vzduchovou komorou.

Bentley očekával Timothyho ve svém pokoji. Dělal, jako by nebyl ani v nejmenším zvědavý. Ležel ve svém křesle před skleněnou stěnou a díval se na moře. Jakýsi vítr strhl mraky nad břehem vysoko vzhůru. Závojem jemného mrholení bylo vidět, jak se sluneční paprsky v Izolaci lámou a srší z nich světelné body všech možných barev jako z nějakého prizmatu táhnoucího se po celém obzoru.

"Člověku by se tu docela líbilo," řekl Bentley tiše, "kdyby to nebyl konec světa, kdyby to nebylo jako vězení. Vždycky jsem se chtěl jednou podívat na Měsíc, a před sto lety se to nezdálo nemožné. Vrazil jsem spoustu peněz do kosmických letů. Jednoho dne, říkal jsem si, to bude tak jednoduché, že bude moct letět kdekdo. Kdo by si byl pomyslel, že už potom nebudeme létat do vesmíru."

"A ani informace o tom, co se ve vesmíru děje," řekl Timothy. "Třeba už lidé přistáli na Saturnu?"

"Jen na Marsu, mister Truckle. Máte zájem o kosmické lety? Inger by vám mohla opatřit přístup k příslušnému sektoru Speciál News Service."

"Mně postačí létat jako pták," řekl Timothy. "Parádní aparát. Ví vůbec Universal, komu byl monofly určen?"

Bentley se zasmál. "Ptáte se proto, že jste jim tenkrát zatrl tu záležitost s těžkým zlatem? Kdepak. Taky je to nemusí zajímat. Chtěl jsem ho, a to stačí. Člověka v mém postavení se už nikdo nevyptává." Znovu se pohroužil do hrátek přírody, odehrávajících se za oknem, a za nějakou chvíli se otočil. "Co byste řekl jasmínovému čaji, mister Truckle? Vychutnat ho můžeme oba: vy čaj a já vůni. Zbožňuji aroma jasmínu."

Teprve když si podržel šálek pod nosem, zeptal se na své sperma. "Nechci žádné podrobnosti," řekl, "možná někdy později. Teď chci jen vědět - Je kapsle nepoškozená? Nebyla použita? Kdo ji ukradl? Jaké měl motivy?"

Timothy se tedy připravoval nadarmo! V posledních třech týdnech nejen lenošil; když si s Napoleonem probral různé varianty a rozhodl se, že nepojede hned za Bentleyem, že nebude - pouze! - předstírat genialitu, nýbrž i neúnavnou píli a složitou, mravenčí práci. Už aby ospravedlnil Smileyův honorář, vymyslel si dlouhou historii, co všechno musel podniknout, aby objasnil loupež ve spermbance.

"To se mi docela hodí," řekl. "takže to zkrátíme, i když to bude trochu bolet. Kapsle je nepoškozená, ale přesto už nikdy nebudete mít děti, ledaže -"

Bentley se uchechtl. "To už je za mnou, mister Truckle. A hodně dávno!"

"Zloděj přepravoval sperma neoborně," pokračoval Timothy. "Nezajímal ho obsah, byl to underdog*, který se nechal zlákat stříbrným leskem tubičky. Bohužel jsem se dopustil jednoho nedopatření."

Bentley postavil s třeskutím šálek na servírovací stůl a nedůvěřivě se na Timothyho zahleděl. Ten vyndal z kapsy bundy kapsli a podal mu ji.

"Jak vidíte, nikdo ji neotevřel. Když jsem se ale vši mocí snažil ji zajistit, nevěnoval jsem pachateli na chvíli pozornost, a on mi utekl. Samozřejmě bych ho mohl hledat, kdybyste chtěl."

Bentley neodpovídal. Cívil na kapsli. Držel ji ve vysušených prstech, jako kdyby to byl nejdražší kousek jeho porcelánové sbírky.

"Nějaký underdog?" zeptal se konečně. "Jaká absurdita! Nějaký underdog štipne nejceněnější poklad jednoho z nejmočnějších mužů na Zemi a z nejlépe strážené bankovní budovy ve Státech." Zakroutil unaveně hlavou. "Nechte ho běžet. Proč se namáhat kvůli takovému podčlověku. Povězte Inger, jak se to stalo a jaká opatření se musí udělat, aby se zabránilo další krádeži. Pro všechny případy."

"Nezdá se mi, že by spermbanka Allamerican byla nejlépe strážnou budovou ve Státech," namítl Timothy, "například proti teroristickým útokům je chráněna přímo nedbale, když si našinec pomyslí, že je to jediná instituce toho druhu."

"To není třeba," řekl Bentley. "Podniky se dohodly, že proti sobě nepoužijí teroristických útoků. Pro soukromé gangstery by to nemělo smysl, vždyť ani neexistuje pro zvířecí sperma černý trh. A Podzemí?" Bentley se zasmál.

"Guerillerové by byli poslední, kteří by vyhodili banku do povětří. Naopak, NSA má informace, že páni revolucionáři spermbanku tajně hlídají. Tihle nápravci světa jsou nenapravitelní, sentimentální snílkové. Věř, že jednou převz mou moc, a chtějí semena zachovat pro ten jejich 'lepší svět'. Kdepak, mister Truckle, ti by přinejhorším bránili spermbanku s nasazením vlastního života. Je to vskutku jedno z nejbezpečnějších míst ve Státech. Proto také mám v nejspodnějším suterénu svůj soukromý sejf - je to nedobytná pevnost, odolná dokonce vůči jaderným zbraním." Bentley odjel s křeslem ke stěně a postavil kapsli se spermatem na polici plnou stříbrných nádob, které Timothy považoval za sportovní poháry, jaké se před sto lety ještě běžně vyskytovaly.

"Co se zvířat týče," řekl Timothy, "jsem i já sentimentální fantasta." Prozradil Bentleymu, jakou prémii vyškemral na jeho nejstarším synovi.

"Vy byste se ale nikdy nespolečil s těmi podzemními bandity," řekl Bentley, "ani kvůli zvířatům. Jste jeden z nás. Mám vás docela rád, Timothy. Bohužel to bude nějaký čas trvat, než se břeh vyčistí. Ale přijďte znovu, kdykoli budete chtít. Pro dnešek vás zvou na slavnostní večeři. Mě ovšem musíte omluvit; už drahá léta nestoluji s ostatními. Ale moji

zajižci vám budou dělat společnost. Bud' te tu prosím jako doma."

Jennifer připravila na Timothyho počest jídlo podle korunovační hostiny Edwarda I. Večeře se protáhla do půlnoci. Když Timothy konečně ležel příjemně líznutý a rozjařený v posteli, otevřely se dveře. Dovnitř vklouzly s chichotáním Jennifer a Audrey, shodily kombinézy, strhly z Timothyho přikrývky a lehly si k němu, Jennifer zleva, Audrey zprava. Timothy zavřel oči a oddával se jejich něžným rtům a prstům. Proč by k čertu neměl přijmout Bentleyho pozvání? Najednou se mu hlavou mihla myšlenka. Co když ta stará mumie sedí teď před obrazovkou a sleduje přímý přenos z tohoto pokoje? Ne, pomyslel si Timothy, to by byla až moc dobrá služba! Rázně vyprovodil obě dívky z pokoje. "Je mi líto, zlatička," řekl, "ale pochopte, nedávno jsem se zamiloval a nemůžu svoje děvče podvést ani s vámi."

Inger přivítala Timothyho na druhý den ráno s lesknoucím se očima a něžným políbením, a když zmatený Timothy přihlížel, jak mu nalévá kávu a maže mu topinku máslem, opravdu zrudla. Neřekla ani slovo; teprve když se Timothy zvrátil na židli a pohládl si břicho, vyzvala ho, aby jí konečně prozradil, jak se zloději povedlo propašovat kapsli s Bentleyho semenem z banky.

"To je stará historie," řekl Timothy, "čím je systém složitější, tím banálnější chyby z něj pramení. Vezměme si třeba uklízečky: všichni si už zvykli na to, že si nosí zbytky jídla v termosce domů, že už nikdo nekontroluje, co v ní je. Kdo by v takovém případě podezřívá nějakého underdoga, vy snad ano?"

"Tak takhle prostě to bylo? Uklízečka?" zvolala Inger. "Ale proč to udělala? Kdo jí navedl?"

"Nikdo. Udělala to jen tak, jen proto, že to bylo tak krásně stříbný" - chtěla hračku pro svého ochrnutého a napůl pomateného synka."

"To snad ani není pravda!" vykřikla Inger, a pak se zvonivě rozchechtala. "To je teda prvotřídní fór! Sémě starouše Bentleyho jako hračka pro debilního spratka jedné uklízečky. To tomu starému čuněti patří." Vyděšeně si zakryla ústa rukou. "Doufáme, že to nikdo neslyšel."

Inger nejenže dovezla Timothyho na letiště, ale doprovodila ho až do Winnemuky.

"Nejradši bych s tebou letěla do Chicaga," řekla rozněžněle a položila si hlavu Timothymu na rameno. "Když jsem tě poznala, Tiny, hned ses mi zalíbil, ale teď jsem do tebe doopravdy zblázněná."

"Do mě?" zeptal se Timothy. "Jak to, proboha, proč do mě?"

"Za prvé," vysvětlovala Inger, "sis ze všech knížek vybral Alenku v řiši divů, za druhé - a nesnaž se mi něco namlouvat - jsi nechal utéct tu chudinku uklízečku, a za třetí jsi vyhodil Jennifer a Audrey z postele, a který muž by měl tolik charakteru, i když se 'nedávno zamiloval'? Do koho vlastně, Tiny?"

"Co když jsem jenom impotentní?" nadhodil Timothy.

"To já musím vědět líp," zubila se Inger.

"Ještě řekni, že jsi mě odposlouchávala!"

"Jsem zamilovaná," řekla, "a to znamená, že i žárlivá."

"Byli bychom pěkně směšný pár," prohlásil Timothy. "Zapomeň na to."

"Na všechno zapomenu," odpověděla Inger, "dokonce i na to, že sis nevzal jenom svůj monofly, ale přibalil sis potápěčskou kuklu a dvě dózy spreje, jenom na tebe ne. Brzo tě navštívím."

"Oukej, oukej," řekl Timothy, "ale předem se ohlas. Jinak si třeba budu myslet, že jsi zloděj, a přivítám tě s rayvolverem v ruce."

"Já jsem zlodějka," řekla Inger, "a už vím, co ti chci ukrást, toho tvýho -"

"Pst!" napomenul ji Timothy. "Kdo ví, kdo tu všechno poslouchá."

KRÁLOVNINO ORÁKULUM

(1)

Nouzové volání ječelo všemi místnostmi jako siréna, kontrolky nade dveřmi se červeně rozsvítily: policie. Timothy se vyřítel na chodbu. Na monitoru se objevil nějaký chlápek v civilu, který ve staccatovém tempu zastrkoval svůj policejní kodér do škvíry komunikátoru a zase jej vytahoval. Timothy si na sebe hodil župan a otevřel dveře, aby konečně ustalo přílišné vyť, které by vzbudilo i mrtvého. Policista se na něj letmo podíval a pak pokývl na pozdrav.

"Vy jste Truckle, co? Timothy Truckle. Mám vás okamžitě odvést ke komisaři."

"K Maroonovi?" Timothy usilovně přemýšlel, kvůli čemu by to mohlo být, Momsen Maroon bůhví nepatřil zrovna k jeho přátelům.

"Kdepak, ke komisaři pro Illinois," řekl policista. "Ale fofrem!"

Co má co hledat u náčelníka státní policie? Klienta určitě ne. Timothy uvažoval. Něco se asi stalo s Melem Saundersem, ale co? Policista mu nedal čas, aby se zeptal Napoleona, podezřívavě přihlížel, jak se Timothy obléká. Timothy byl nakonec rád, že mu dovolil vypít kávu.

"Nemám vás zatknout," vysvětloval policista, "jenom vás ihned přivést, a to hlt kávy neuškodí. Když dostanu taky."

"Všechno, co chcete. A co takhle něco tvrdého?"

"Ve službě nikdy," řekl policista a napřáhl ruku. Timothy mu podal láhev kansaského bourbonu, kterou mu, omylem dodali; tohle kloktadlo bylo to pravé pro poldovské hrdlo.

Letěli hlídkovým vrtulníkem, ale ne na ředitelství na 37. ulici, zamířili k jednomu z výškových domů na jižním okraji

města. Nepřistáli však na veřejné plošině, nýbrž před jedním penthousem* zbudovaným ve stylu horské chaty, jaké si dávalo stavět pár těch nejbohatších na vrcholcích Skalnatých hor, když se v nich ještě dalo bydlet.

Chata musela stát celé jmění, o nájemném za místo ani nemluvě; nad absolutní hranici smogu byl každý čtvereční metr tak drahý, že by se dal klidně vydláždit zlatem. Odkud měl policejní úředník tolik peněz?

Nebyl to Mel Saunders, kdo Timothyho očekával, nýbrž Trasořitka! Debora Johnsonová k němu přicupitala s otevřenou náručí, její ústa se sladce usmívala a trojitá brada a povislé líce se jí třáslly jako rosol. Timothy k ní rychle napřáhl ruce, ze strachu, že by ho objala a přitiskla na svá obrovitá ňadra.

"Pěkně vítám," řekla. "Už tolikrát jsem vás k sobě zvala, Tiny, ale to vás musím nejdřív dát unést policistou, abyste mě konečně navštívil."

Timothy se rozpačitě usmíval. Bylo rozhodně brzy na nějaký kompliment, který by si mohla Trasořitka špatně vyložit. Řekl jí to.

"Nepozvala jsem vás sem, abyste mi mazal med kolem huby," odpověděla. "Ale pojdte dál. Uvařila jsem kávu a moje zásoba whisky není určité o nic horší než vaše."

"Věděl jsem, že jste zazobaná," řekl Timothy, "ale neměl jsem tušení, že se topíte v penězích."

"To víte, moji předkové vydělávali, kde mohli. Ale já jsem poslední z Johnsonů. Bohužel. Naše rodová větev vymře."

Timothy si stěžl dovedl představit Trasořitku jako matku. Nejen proto, že jí bylo skoro padesát, nýbrž proto, že se na své cestě životem doslova brodila krví a špínou; její matrónský zevnějšek a mateřské chování, to všechno byla jen maska. Timothy slyšel od očitých svědků, jak dokázala být krutá a nemilosrdná, a znovu se ptal, proč zrovna s ním jedná tak blahovolně.

"Nechcete mi blahopřát k jmenování komisařkou, Tiny?" zeptala se.

"Samozřejmě. Promiňte prosím, Debby!" Timothy uctivě sklonil hlavu. "Myslím, že příště mě přijmete jako guvernérka. Máte na to! Hrdá a strmě stoupající kariéra: deset let policejní prezidentka Chicaga, deset měsíců náčelnice illinoiské kriminálky, teď deset týdnů jako -"

"Pst!" Trasořitka si dala prst na rty a koketně se usmála. "Nezakřikněte to, Tiny!"

"Jste snad pověřivá?"

"A vy ne?" odpověděla mu Trasořitka otázkou. "Tím jsme se dostali k věci. Posadte se. Nejdřív práce, a pak zábava. Ukážu vám potom svou sbírku obrazů."

Káva byla dobrá a výběr whisky o nic horší. Timothy s díky odmítl, když mu Trasořitka chtěla nalít sklenku Old Finch; na to že je rozhodně příliš brzy.

"Je už skoro poledne," zvolala Trasořitka. "Nechala jsem vás spát devět hodin, to by snad mohlo stačit. Nebo jste nešel hned do postele?"

"Vy mě dáváte snad sledovat?"

"Jenom jsem chtěla vědět, kdy se vrátíte. Zavolala jsem k Bentleyovým, a tam mi řekli, že jste na cestě do Chicaga."

Číhavě se na Timothyho zadívala. "Kdepak jste vlastně byl?"

Timothy se zatvářil jako nevinátko a roztáhl ruce. "Víte přece -"

"Ach ano, ta vaše proslavená diskrece. Ale, Tiny, jeden může být příliš diskrétní, vůči nepravým lidem a v nepravé chvíli. Co vám mám nabídnout, abyste mi prozradil, kde se ta mumie schovává?"

"Vy nevíte ani to?"

"Dokonce i moc NSA končí před vnitřní říší velkých bossů, jak se říká." Její úsměv svědčil o tom, že tomu nevěří. "Tak co, řeknete mi to?"

"Popřemýšlím o tom," řekl Timothy. "Ale když už, tak ne tady."

"Můžete klidně mluvit," řekla Trasořitka, "mě neodposlouchávají."

"Ale mohla byste si, samozřejmě nedopatřením, pořídit záznam, a dostat mě tak do rukou, nemám pravdu? Indiskrétní detektiv se dá vydírat. A taky vyřídít. To je všechno, co jste po mně chtěla?"

"To byla jen okrajová otázka. Už jste určitě slyšel o Královnině orákulu, Queen's oracle, o věštění Queen of Queens*?"

Timothy neměl potuchy, o čem Trasořitka mluví. "Jenom v našem městě jsou tisíce jasnovidců všech druhů," řekl, "od těch, co čtou z ruky a hádají z karet, až po kybernetické astrologie a komputerové futurologie; mě ale, po pravdě řečeno, okultismus dvakrát nezajímá."

"To by ale měl, Tiny, okultismus je jedním z nejúchvatnějších jevů naší doby: čím vědecktější je svět, tím pověřivější jsou lidé, to je zarážející paradox. Ano, kdyby to byli jenom podlidi, ale zdá se, že se na okultismus dává rok od roku čím dál víc vzdělců."

"Ve světě, v němž všechno a všechny propočítávají a evidují elektronické mozky, a přesto se často s elementární a nevypočitatelnou mocí přiléhá nepředvídatelné, mně to nepřipadá nijak divné."

"Ano," prohlásila Trasořitka zadumaně, "člověk hledá jistotu. A kdo by nehledal?"

"Co když lidi hledají spíš pravdu?" nadhodil Timothy. "Říká se přece jasno - videc, tedy někdo, kdo vidí jasné, tedy pravdu. Nezapomínejte, že žijeme ve světě zdání, v němž nic není takové, jak se jeví, a už vůbec ne, jak se o tom mluví. Vezměte si třeba libovolnou větu, ať už z reklamy nebo ze zpráv či oficiálních prohlášení - můžete bez váhání říct, že je pravdivá? Existují ještě vůbec veřejně přístupné informace, které by nebyly zmanipulovány, ať už vládou, různými firmami nebo zájmovými uskupeními? Snad ještě nikdy se tolik vysoce kvalifikovaných lidí nezabývalo tím, jak zamlžit nebo alespoň zkreslit pravdu: minulost nás dohonila - Mundus vult decipi, ergo decipiatur! To je první přikázání našeho století." Trasořitka se na něj nedůvěřivě podívala.

"Je to latinské úsloví, staré víc než dva tisíce let: 'Svět chce být klamán, nuže jej klamejme!' Když slyším ve zprávách, že je třeba dneska úterý, tak se radši podívám do kalendáře, jestli je to pravda."

"Ale dnes je středa," řekla Trasořitka a usmála se. "Měl byste si dávat větší pozor na to, co říkáte, Tiny!"

"Ale vždyť je to pravda," zabručel Timothy. "A ví to kdekdo."

"Rovněž rozšiřování pravdivých a netajených informací může být trestné, jestliže se tak děje ke škodě státu," zacitovala Třasořitka.

"Třeba je to důvod, proč se všude tak lže," řekl Timothy. "Kdo vlastně ví, jestli by ho po čase neobvinili z ohrožování státu! - Rozšiřování nepravdivých informací ve prospěch státu se ovšem trestně nestíhá, co?"

Třasořitka se ušklíbla. "Copak existuje lepší prostředek proti správné, tedy nebezpečné vědomosti než zacilená, zfalšovaná informace?"

"Tak co je s tou vaší Královnou královen?" zeptal se Timothy.

"Je to podvodnice - nic než podvodnice -, ale obzvláště úspěšná a nebezpečná. A vy, Tiny, máte za úkol ji odhalit."

"Pročpak?" Teprve v té chvíli Timothy sáhl po láhvi Old Finch. "Proč zrovna já? A proč zrovna tuhle šejdířku?"

"To vám nestačí, že vás o to prosím já?"

"Ovšemže stačí. Takové komisaře našinec nemůže odepřít jedině přání. Ale to bych musel vědět o něco víc."

"Dozvíte se všechno, co chcete! Dostanete jakoukoli informaci, kterou potřebujete, jakoukoli! V případě nouze zařídím, aby pro vás pracoval centrální počítač," Třasořitka vstala a procupitala místností. "Beauty Kovácsová - opravdu se tak jmenuje - je cikánka, potomkyně maďarských přistěhovalců, ale nemluví maďarsky ani cikánsky, a už vůbec jí není sto let, jak tvrdí - podle toho, jak vypadá, soudím, že se nechala uměle zestarat - nýbrž sotva šedesát, a není to žádná analfabetka, protože studovala na Harvardu - videocistiku a matematiku. Ještě před pár měsíci byla zaměstnána u General Electric. Před dvanácti týdny si otevřela v Queens salón a v mžiku smetla všechny konkurenty. Nejvýznamnější a nejmnocnější lidi ve Státech se k ní jen hrnou, ale to není to, co mi na tom vadí." Třasořitka se zastavila před Timothym a upřeně se mu zadívala do očí. "Zdá se, že ví opravdu všechno, Tiny, prostě všechno! Mluvila jsem s pár lidmi, co u ní byli. Jsou uchvácení. A taky zneklidnění."

"Tak jí jednoduše seberte licenci," navrhl Timothy. "Od čeho jste komisařka."

"K tomu potřebuji mít něco v ruce. Důkazy. A ty mi musíte dodat vy. Určitě má vlivné příznivce."

"General Electric?"

"Nejen tuhle firmu. Vím, co si myslíte - průmyslová špionáž, a tak. Věštyně, u které se mocní ucházejí o radu a která tak může nahlédnout do nejintimnějších záležitostí, znamená pro různé lidi zlatý důl. Ostatně od jasnovidců dostáváme cenné informace."

"Co když za tím vězí NSA?" nadhodil Timothy. "Když je tak vševědoucí -"

"Ne, NSA to není," prohlásila Třasořitka rozhodně. "Ani FBI nebo jiná policie. Nepracuje pro žádnou státní službu, proto vylučují, že dělá pro Podzemí. Aby nebyla nápadná, pracovala by agentka Podzemí formálně pro někoho z nás. Nechala jsem ji ve vší tichosti sledovat jedním ze svých nejlepších lidí; nemá ani potuchy, jak to dělá, že je tak vševědoucí, a pro koho doopravdy pracuje. A já nemůžu nařídít oficiální vyšetřování, dokud nebudu mít v ruce bezpečné indicie."

"Nechcete si spálit prsty, kdyby za tím vězel nějaký velký boss!" Timothy zakroutil posmutněle hlavou. "Ale ani já nechci riskovat svoje prstíčky. A to jsem si myslel, že jste má přítelkyně."

"Ale to jsem, Tiny, opravdu jsem! Nevěřil byste, kolikrát jsem nad vámi držela ochrannou ruku, kolikrát už byla ohrožena vaše licence."

"Jo, v mě branží si člověk nenadělá jenom přátele," povzdychl si Timothy. Dobře porozuměl narážce na licenci. "Tak dobrá. Ale, abych měl krytá záda, potřebuju nějakého klienta, z jehož pověření budu údajně pátrat."

"Oficiálně vás najme mister Huxley z Globe Insurance."

"A ponese taky náklady? Potřebuju pomocníky."

"Výdaje si můžete započítat," řekla Třasořitka, "ostatně vás musím poprosit o přátelskou službičku."

Timothymu se povedlo zatvářit se vlídně. Nejenže by měl pracovat pro Třasořitku, ale ještě ke všemu zadarmo.

"Já se vám za to jednou odvděčím," řekla. "Tady je frekvence mého komunikátoru. Napojte na ni svého Napoleona a může přes můj kód dostat všechny informace, které potřebujete. A teď vám ukážu své obrazy, ano?"

"Až někdy přistě," navrhl Timothy. "Musím si teď ještě něco rychle zařídit, abych měl pro vás veškerý svůj čas." Byl příliš rozčilený, než aby si mohl prohlédnout její obrazy, a také slyšel o sbírce Debory Johnsonové tolik, že by se na ně podíval rád v klidu.

(2 (

"Řekni mi všechno o jasnovidectví," požádal Timothy Napoleona.

"Upřesnil byste prosím, o jakou formu jasnovidectví se jedná, pane?" odpověděl počítač. "O eromancii, alektryomancii, apantomancii, kapnomancii, kauzimomancii -"

"Stop, stop! Víš dobře, že nesnáším, když mi mlátíš o hlavu cizí slova. Co to všechno vlastně znamená?"

"Eromancie je předvídání z tvaru mraků, alektryomancie používá ptáka, který uzobává zrníčka z písmen, apantomancie věští podle setkání se zvířaty, kapnomancie usuzuje z tvarů dýmu stoupajícího do výše, oproti tomu kauzimomancie zkoumá předměty vložené do ohně, hipomancie hádá z dusoty koní -"

"Nechci žádnou historickou přednášku," přerušil Napoleona Timothy, "chci vědět, co je zrovna v módě; kdopak má dneska ještě koně nebo otevřený oheň!"

"V současné době se uhaduje převážně z čar na ruku a na nohu, mimoto se používají hrací karty, kostky se symboly, ovesné vločky, mnozí věštcí používají i komputery, generátory a fluoreskující hologramy, ovšem ať tak či onak, jedná se patrně o šarlatánství."

"Vidím, že toho nevíš o moc víc než já," řekl Timothy.

"Přesto bych vás rád upozornil na jeden druh jasnovidectví, jenž by se zřejmě blížil vašemu osobnímu vkusu - na tiromancii."

"A co to je?"

"Věštění za pomoci sýru, pane."

Krátce nato volal Huxley. Pozdravil Timothyho s kyselým úsměvem. Timothy se v duchu ptal, jestli to patřilo jemu nebo jestli Třasořítka přitlačila ke zdi i Huxleyho. Ten mu potvrdil, že Globe přebírá všechny výdaje.

"V rozumných mezích, samosebou. Jsme pojišťovna, a ne zaopatřovací ústav, mister Truckle."

"Ale občas ano," odpověděl Timothy. Odpustil si uchechtnutí. Zdálo se, že Huxley stejně jako většina mocných tohoto světa nerozuměl žertům a zřejmě na nucený příspěvek na Trucklův podpůrný fond dosud nezapomněl, a hlavně se s ním nesmířil. Timothy přemýšlel, jak je Huxley asi velký, podle velikosti lebky to musel být obr, ovšem podle šířky ramen soudě nebyl určitě o moc větší než on sám. Huxley nebyl ochoten ho přijmout osobně. O všem si prý mohou promluvit komunikátorem.

Také Huxley sám byl u Královny. Nechtěl se pouštět do žádných detailů, ale ujistil Timothyho, že jak se zdá, jasnovidka o něm věděla doslova všechno, a co je mnohem horší, ví všechno i o Globe. Huxley jí - ostatně na její návrh - položil nejdřív několik otázek týkajících se minulosti, než mu začala věštit; dotazy na jeho dětství, manželství a nakonec na dva mimořádné pojišťovací případy, jež nebyly veřejně známy.

"Nevím, jak to dělá," řekl Huxley nakonec, "ale je to hrozné. A znepokojivé. Nanejvýš znepokojivé."

Také ostatní Královnini zákazníci, které Třasořítka Timothyho jmenovala, mu připadali zneklidnění, i když zdaleka ne tak vyděšení jako Huxley. Možná toho nemuseli tolik skrývat.

Pozdě odpoledne přišel inspektor Dundee, Třasořítčin "nejlepší muž". Timothy zjistil, že ho tak označila právem a nemenším právem že Dundee dostal svou přezdívku: nejenže jako dandy vypadal, ale i se tak choval, a tak mu určitě nedělalo potíže propašovat se mezi exkluzivní zákazníky orákula.

Královna, jak Timothyho informoval, si vydržovala sekretariát, který tvořili čtyři lidé - přesněji řečeno, dva mladí muži s akademickým vzděláním a dvě ještě mladší dívky krásné jako obrázek, které podle Dundeeho sloužily především k tomu, aby vytvářely opticky působivý kontrast k vráskami zbrzděnému obličejí "stoleté" - a který byl jakýmsi filtrem, jímž pronikli jen přijatelní klienti.

Dundee nemusel při ohlášení vyplňovat dotazník nebo alespoň odpovědět na několik otázek, jak je to běžné u ostatních jasnovidců, chtěli jen vidět jeho identitu a zeptali se ho, u které banky má úvěr. Dundee také nevěřil, že se někdo snažil o něm získat informace. Nechal se sledovat jedním svým kolegou, nikdo se na něj nepověsil, nikdo se nepoptával u sousedů a v kritické době nikdo nevyvolával jeho osobní údaje ani z počítače pojišťovací společnosti, ani z centrálního počítače, dokonce ani z policejní databanky. Dundee byl všude ještě veden jako pracovník detektivního oddělení Globe Insurance, ani jeho rodina, jak říkal, netuší, že teď pracuje u státní policie, a přesto Královna věděla, že je pravou rukou Třasořítky, a dokonce mu odpověděla na otázky týkající se dávného, v tajnosti udržovaného vloupání do depozitního oddělení Národní banky.

"Takže přece jenom NSA?" zeptal se Timothy.

"Nemyslím si, že by NSA měla tak dobré informace o mém soukromém životě," odpověděl Dundee. "Debby tvrdí, že v téhle věštině NSA prsty nemá, a zdá se, že si je zatraceně jistá."

Pověděl Timothyho, co všechno podnikl, aby našel v místnostech obklopujících apartmá Královny známky nějakého komunikačního systému: postupoval s mimořádnou důkladností.

"Žádné linky ani bezdrátové spojení," řekl, "je jediné vysvětlení: už když se dům stavěl, zabetonovali tam tajné kabely, o nichž nemá nikdo tušení a které teď Královna používá. Musí být přece nějak napojená na své rešeršéry a na nějaký komputer, a to je zatraceně dobře informovaný počítač - víme přece, jak tihle šarlatáni pracují -, no ale stejně jsem ho nedokázal najít." Dundee se tvářil nadmíru zdrceně, na porážky zřejmě nebyl zvyklý.

"Chtěl jsem jí v hovorně instalovat odposlouchávací zařízení - nemožné. Dostala - stejně jako všichni jasnovidci její kategorie - s licenci zároveň i povolení na neodposlouchávatelnou místnost, a obvody nejenže byly vypnuté, ale i demontované. Dokonce bych se tam i sám vloupal, abych jí nalepil pod tapetu štěnici, ale ona dává po celou dobu střežit vchod do hovorny."

"Může si člověk vzít s sebou do hovorny rekordér?" vyzvídal Timothy.

Dundee se zasmál. "Mysleli na všechno, mister Truckle. Technické přístroje prý snižují výkon orákula. Zdvořile vás poprosí, abyste odložil všechno, dokonce i hodinky, a než vám dovolí vstoupit, velice odborně vás prošacují."

"A co to prorokování samotné?"

"Je to jako správná věštba, na první pohled velmi precizní, ale když se na to podíváte hlouběji, je mlhavá a dvojznačná. Znáte to přece: Překročíš-li řeku Halys -"

"- zničíš velikou říši," doplnil ho Timothy. "Myslíte si, že si Královna rozhovory nahrává?"

"Samozřejmě že ano," Dundee se ušklíbl. "Ať už je za tím kdokoli, chce mít přesné informace. A od zákazníků se doslechne ledacos."

Teprve po tomhle rozhovoru začal Timothyho případ zajímat doopravdy. Nebylo pro něj nic lákavějšího než zdánlivě nerozluštitelná hádanka. Pokusil se sjednat si schůzku s Donovanem, šéfem General Electric a ještě donedávna zaměstnavatelem Kovácsové, ale ten, jak mu sdělili, zásadně nemluvil s policisty a detektivy osobně. Ať se Timothy obrátí na tajemníka pro styky s veřejností nebo na náčelníka podnikové policie. Tajemník pro public relations nebyl nikdo jiný než Slim Gothrick, Timothyho spolužák na Stanfordské univerzitě, tedy vlastně skoro přítel. Víc než dva metry vysoký

Slim měl pocit, že je mrňavému Timothymu něco jako anděl strážný. Protože si Timothy vzpomněl, jak Slim rád jedl a jak se mohl utlouct po drůbeži, pozval ho na kachní pečíčku a la Provence. Byl to večer plný vzpomínání. Slim si mezitím oblíbil červené víno a Timothy se ukázal jako nanejvýš štedrý hostitel. Nakonec se Slima jakoby mimochodem zeptal na Donovanovy styky s Královnou.

"Je to její fanda," odpověděl Slim, "a co je horší, úplně se do ní zbláznil. Donovan už vydal horentní sumy na okultismus, vydržoval si celý dvůr šarlatánů, ale teď přísahá jen a jen na Beauty Kováčovou. 'Beauty čili Kráska' - to je vtip. Nevím jen, jak se ti dva dali dohromady; jestli to chceš vědět, můžu se pokusit to nějak vypátrat, ale od té doby, co mu věští ona, všechny ostatní vyházel."

Timothy vyčkal ještě půldruhé láhve burgundského, než se ho zeptal, jestli Královna nakonec nedodává pravidelně informace General Electric.

"To nevím," blábolil Slim, "a i kdyby, nikdy se to nedovíme. Navštěvuje starýho každý týden, ale na jeho loveckým záměcku, a tam nemůžu odposlouchávat, bráško. Nepustili by nás tam ani shrabat listí v parku. Pro Donovana jsem takhle mrňavej." Palcem a ukazovákem naznačil jak. "Mnohem menší než ty."

Na druhý den dostal Timothy zprávu od Velkého bratra. Královna nepracuje pro Podzemí a s největší pravděpodobností ani ne pro NSA.

"Může být, že má tak vysoké styky, že o tom ví jedna nebo dvě špičky," řekla Anne.

Timothy si pozval Smileyho Hepburna. Neprozradil mu, kdo je jeho opravdový klient, bylo mu to trapné přiznat se, že ho někdo vydírá, a navíc policie. Dal Smileymu všechny informace, které měl po ruce, ale neřekl mu, od koho je dostal, a Smiley si už dávno odvykl klást zbytečné otázky. První, co Smileyho napadlo, bylo vloupat se ke Královně a při té příležitosti se pořádně poohlédnout po jejím komunikačním kanálu; dost ho zklamalo, když se dozvěděl, že to není možné. Smiley si strašně potrpěl na vloupání. Také jeho návrh, že by jednoho dne přepadli Královnu a všechny její spolupracovníky a osobní strážce, pokud možno každého zvlášť, a prohledali je, jestli nemají nějaké krystaly, Timothy odmítl. Byl si jist, že Královna sbírá informace a předává je dál, a dokonce se domníval, že ví, komu: Donovanovi.

"Mě ale nezajímá, komu informace přihrává, nýbrž odkud své informace má!"

Samozřejmě Smileymu neprozradil, že to považuje za svůj pravý úkol. A také že to doopravdy byl - dostal ho od Velkého bratra. Museli se bezpodmínečně dozvědět, odkud se berou nevyčerpatelné vědomosti Královny. Buď aby se na tenhle zdroj napichli, nebo - jestliže by byl Podzemí nebezpečný - aby jej mohli ucpat."

"Musí mít, když hovoří s nějakým zákazníkem, kontakt s někým venku a možnost si ihned vyvolat informace," prohlásil Timothy. "Při spouště jejích informací to nemůže být z žádné z vedlejších místností. Vím nabeton, že nikde v jejím apartmá není místo pro dostatečně výkonný počítač. Jestliže se dozvíme, kde tenhle počítač je, dostaneme se o hodný kus dál. Podívej, Smiley, půjdeme do věštírny oba, já jako zákazník a ty jako moje gorila. Budeš čekat v předpokoji. Pacemaker mi musí nechat. Trošku ho přestavím, abych ti mohl vysílat impulsy."

"Impulsy?" Smiley se na něj nevěřicně podíval.

"Vždycky, když dořeknu otázku a když ona začne odpovídat, zaklepu na budík a pošlu ti signál. Tak si můžeme stopnout čas, který uběhne mezi otázkou a odpovědí. Potom budeme vědět konkrétně, jak dlouhé je vedení orákula, a můžeme si přibližně vypočítat, kde je pramen, z něhož takhle Pýthie čerpá svou přímo božskou vševědoudnost."

(3 (

Timothy musel týden počkat, než se mu podařilo sjednat si schůzku u Královny královen, a to ještě jen proto, že za něj orodoval Slim a že Královna, jak Timothyho ujistila překrásná tajemnice, si považuje za čest, když ji žádá o radu všemi tak oceňovaný a obdivovaný Timothy Truckle. Timothy si mohl snadno domyslet, proč je to pro Královnu čest; ona už se postará, aby se rozneslo, že i on ji požádal o pomoc. Nebo také proto, že se jí nemůže dostat na kobylku ani takový Timothy Truckle. Přišlo mu vhod, že musí tak dlouho čekat, neboť přestavba pacemaku byla složitější, než předpokládal; musel si dát z prsou vyjmout starý přístroj a nahradit ho upraveným; a protože beztak měla být brzy vyměněna atomová baterie, smířil se se zákrokem.

Před sezením si nachystal v poklidu vydatnou, avšak lehkou snídani. Jeho "protekční schůzka" začínala ve dvanáct, zřejmě žádný opravdu důležitý zákazník nebyl ochoten vyptávat se orákula v tomto čase. Kdo je tak pověřivý, že vydává takovou spoustu peněz za jasnovidku, ten se straní denního světla, jež tolik nepřeje mystice, a miluje tmou. Že s sebou vzal Smileyho, nikoho neudivilo. Byli tu na gorily zařízení, měli pro ně vlastní čekárnu.

Trvalo snad čtvrt hodinu, než jeden z tajemníků uvedl Timothyho do kabiny a zdvořile, ale rozhodně ho požádal, aby odevzdal veškeré technické doplňky, jinak by výkon Královny byl narušen nejen po dobu schůzky, nýbrž ještě několik dnů potom. Timothy ho neupozornil na svůj pacemaker a zdálo se, že si ho tajemník ani nevšiml, když Timothyho naučenými pohyby prohmatával.

"Musí se téhle proceduře podrobit opravdu každý?" vyzvídal Timothy.

"Bez výjimky každý," řekl tajemník. "Před orákulem jsou si všichni rovni. A ještě se nenašel nikdo, kdo by to nepochopil; prohlídka je nutná, ne snad, že bychom někomu podkládali zlé úmysly, ale víme dobře, jak jsou lidé zapomnětliví, a složité médium jako Královna královen je nanejvýš hypersenzitivní. Jak jinak by mohla být tak nedostižná?"

Královna seděla duchanepřítomně v tmavé místnosti ověšené plyšovými portiérami v ušáku z 19. století. Také pro zákazníky tu bylo připraveno jen nepohodlné, starobylé křeslo. Timothy nemohl najít polohu, v níž by se mohl uvelebit, nakonec se celý zkroucený přimáčkl na židni opěradlo a musel strpět, že nemůže ohnout kolena a sedí ve fotelu jako malé dítě. Zdálo se, že Královna si toho nevšimla. Jako by ani nezaregistrovala, že u ní Timothy je. Se zavřenýma očima si pobrukovala nějakou prastarou cikánskou písničku. Timothy přemýšlel, jak se píseň jmenuje, ale nevzpomněl si. Oči

si zvykaly na tmu. V té chvíli spatřil, že si na Královnině klíně hoví tlustý angorský kocour. Ani by ho bylo dvakrát neudivilo, kdyby jí na rameno odněkud přilétl havran; vypadala přesně jako čarodějnice v jedné z jeho pohádkových knížek.

Nějaké dveře se neslyšně otevřely, tajemnice přinášela čaj. Ale jen pro Královnu. Timothy by ale byl tenhle lektvar stejně neochutnal, protože přímo čpěl baldriánem a myrrou.

"Věříš v mou vševědoucnost?" zeptala se Královna vzápětí. Její hlas zněl překvapivě jasně a mladě.

"Existuje jiná vševědoucnost kromě boží?" odpověděl Timothy otázkou.

"Vyzkoušej si to."

Timothy si založil ruce na prsou. "Jak zemřel můj bratr?" zeptal se a stiskl pacemaker.

"Vidím, vidím," řekla Královna a zapřísahavě pozvedla paže. Timothy pobaveně zjistil, že ani ona si neodpustila technické doplňky. Za hlavou se jí rozžhnuly paprsky a zlatavě se chvěly jako aureola nějakého svatého. Potom slyšel, jak mu líčí Eddyho smrt, tak plasticky, jako kdyby mu promítala film; jak Eddy s vlastnoručně zhotoveným létacím přístrojem vyběhl z domu, zvedl se do vzduchu, spadl do potoka, jak potom ležel v posteli, celý rudý a samý vřed, scvrklý, čím dál scvrklejší, až přestal dýchat úplně. Královna nechala poklesnout paže. Paprsky zhasly. Timothy byl hluboce dojat.

"Co jsem dělal večer osmého prosince loňského roku?" zeptal se.

"Vidím, vidím -" Svatozář se znovu rozsvítila. Královna opravdu věděla, že Timothy ten den trčel v jedné videocele NSA a byl vyslýchán Devlinem! Líčila mu to tak dopodrobna, že si Timothy na okamžik pomyslel, že zase zahlédl na obrazové stěně obrovská ústa a nadrozměrné oči a zaslechl Devlinův hlas. Přerušil Královnu. Ví bůh, že vůbec netoužil, aby mu někdo ještě přesněji připomínal ten příšerný den.

"Nyní už věříš v mou vševědoucnost?" zeptala se Královna lhostejně.

"Skoro. Můžu položit třetí otázku?"

"Kolik chceš, avšak pomni - jakákoli cesta do minulosti zkracuje čas k pohledu do budoucna."

"Co pro mě znamená Blackhill Avenue?" zeptal se Timothy.

Královna mu odříkala par výjevů z jeho raného dětství, když Trucklovi ještě bydleli na Blackhill Avenue, dokonce vyšátrala i scénu, na kterou Timothy už zapomněl - jak ho jednou málem přejelo auto. Potom se pustila do popisu katakomb pod Blackhill Avenue, rozpovíдалa se o protiatomovém krytu, v němž se tenkrát konalo zasedání Nejvyšší rady, na němž odhalili zrádce.

"Už dost!" zvolal Timothy. A ještě jednou: "Tak dost! Přestaňte!" Svatozář pohasla. Timothy hleděl Královně do očí, do unavených, ospalých očí, napůl ukrytých pod prastarými, vrásčitými víčky.

"Tohle všechno ty víš?" zeptal se zmateně.

"Vím všechno a nevím nic," odpověděla Královna. "Jsem pouhé médium. Jsem jen éterické spojení mezi přítomností a nekonečností, v níž jsme všichni zahrnuti, neustále pojmání jednou věčností za druhou. Co chceš vědět o budoucnosti?"

"Jak a kdy zemřu?"

Podívala se na něj s posmutnělým pousmáním. "Nemyslela jsem si, že se budeš ptát právě na tohle. To jsem od tebe opravdu nečekala. K čemu ti bude, když budeš vědět, jaká smrt tě čeká, když se nedozvíš, jaká k ní povede cesta?"

"Přesto to chci znát," trval na svém Timothy.

"Vidím, vidím - zemřeš násilnou smrtí. Nezhyneš za velkých bolestí, nebudeš trpět dlouho, ovšem o nic méně ukrutněji, neboť se tak stane krátce předtím, než by se měla naplnit tvá největší tužba. A to, že zemřeš, bude vina tvého nejzavilejšího nepřítele - tebe samotného."

Timothy ještě chvíli čekal, ale nic dalšího se už nestalo; Královniny paže opět poklesly a věštkyň se na něj vliďně podívala.

"A v kterém roce?" zeptal se Timothy.

Zavrtěla hlavou. "Tady má síla selhává. Ještě nikdy se mi nepodařilo předpovědět přesné datum úmrtí. Zeptej se na něco jiného."

Timothy stačil položit ještě další tři otázky z osmi, které měl připraveny, a sezení skončilo. Bylo mu celkem jedno, co mu Královna předpověděla, bylo to stejně nedůležité jako jeho otázky, jen samá vata, aby si mohl změřit její reakční časy. Spíš dupal, jak to, že Královna přímo důvěrně zná jeho dětství, ale že také zřejmě má povědomí o tajemství jeho dvojí existence, při níž šlo o život.

Vypadalo to, jako by dokázala číst myšlenky. Když se loučil, vzala jeho ruce do svých, stiskla je a pohlédla mu do očí.

"Jen se nezneklidňuj, protože mému pohledu nezůstane nic skryto," prohlásila vtíravě a zapřísahavě, "je to jen můj vnitřní zrak, který všechno vidí. Jestliže k tobě promlouvám, pak jsem hluchá, a jestliže ti naslouchám, pak jsem němá. Co bylo zde na tomto místě právě dnes vyjeveno, zůstane zde uzamčeno a stane se minulostí, jakmile opustíš tuto místnost."

"To se mi opravdu ulevilo," řekl Timothy. Byl by se v té chvíli cítil mnohem líp, kdyby tomu mohl věřit.

(4 (

"Nejradši bych vzteky vyletěl z kůže, protože jsem reagoval tak emocionálně!" uzavřel Timothy svou zprávu. "Určitě jsem ji měl nechat povídat dál, abych zjistil, kolik toho doopravdy ví. Teď jsme stejně tak moudří, jako jsme byli předtím hloupí."

"Výsledek je opravdu stejně víceznačný jako věštba," řekl Velký bratr.

"Bůh ví, že mi není dvakrát do žertování," zavrčel

Timothy. "Zpackal jsem jedinečnou šanci. Mám chuť se nakopat do zadku!"

"Nevyjádril ses snad před chvílí hanlivě o emocionálních reakcích, Tiny?"

Výsměšný tón v jejím hlase se i přes plechové zkreslení nedal prostě přeslechnout.

"Co teď potřebuju, není posměch, ale povzbuzení," řekl Timothy. "Taky by ses jednou mohla zastavit a pohladit mě po duši."

Velký bratr to prostě přeslechl. "Určitě jsi s někým kdysi mluvil o smrti svého bratra," usoudil. "Pokus se vzpomenout, kdy a s kým."

"A jak si vysvětluješ tu záležitost s tím silničním pirátem, co mě málem přejel? Dočista jsem na to zapomněl."

"Ale kdy? Třeba před nedávném. Člověk si nikdy nevzpomene, kdy na něco zapomněl. A i to, že ví o tvém hostování u NSA, nic nenapovídá. Není žádné tajemství, kdy tě zatkli, a to, co ti Královna povídala, není nic než automatický program na uvítanou, s kterým se setká každý zatčený."

"To vím," zavrčel Timothy. "Ale teď! Mělo mě to napadnout, když jsem byl u ní."

"A popis blackhillských katakomb mohl být klidně nějaký test," pokračoval Velký bratr. "Viš přece, jak tihle jasnovideci pracují: slovně si tě oťukají a jedou dál nebo změní téma, to podle toho, jak reaguješ. Předpokládejme, že má Královna v uchu červa, přes kterého dostává informace, komputer jí dodá všechna fakta, která má uložena v paměti pod heslem Blackhill Avenue, a mezi ně logicky patří i údaj, že je tam opuštěný protiatomový kryt, a jak to v takovém bunkru vypadá, ví každé malé dítě."

Timothy neodpovídal. Hověl si v křesle a žvýkal chlebovou kůrku.

"Jak to vypadá s Královninými reakčními časy?" zeptal se Velký bratr. "Vyšlo to?"

"To je jediné, co klaplo," odsekl Timothy. "Smiley zaznamenal časy. Napoleon už na tom pracuje. Doufám, že ty nákresy hraješ."

"Jsou to kopie originálních stavebních plánů Queens," řekl Velký bratr, "přísně tajná záležitost, držená hezky pod zámek, takže asi budou souhlasit."

Napoleon byl jiného mínění. Jestliže se srovná udaná celková výška mrakodrapu se součtem výšek jednotlivých podlaží, vychází odchylka 2420 milimetrů, tvrdil.

"Soudím, že se tento jev nalézá kdesi v dolních podlažích, neboť pouze poschodí jedna až dvacet tři jsou odlišná, řekl bych individuální, pokud by tento výraz nebyl v souvislosti s budovou poněkud nepřiměřený. Krom toho vás musím upozornit na to, že odchylka je venkonce naprosto bezvýznamná, neboť reakční časy dané mně k dispozici jsou tak rozdílné, že se z toho nedají vyvodit nijaké závěry, přinejmenším ne logické. Máte pro mne nějaká nová poručení, pane?"

Timothy si znovu zanačoval na toho blázna, který naprogramoval počítač právě na oxfordskou angličtinu. Sjel si naměřené reakční časy, a když je prolétl, zhroutil se vynervovaně do křesla, přivolal servírovací stůl a hodil do sebe třípatrovou Black Label. Časy, které Smiley stopl, byly přímo idiotské.

"Copak musím všechno dělat sám?" špačkoval.

Když se zase trochu uklidnil, založil Timothy krystal, aby si přeměřil časy. Smiley se neflákal, za tenhle průšvih si může Timothy sám. Neřekl Smileymu, že Královnin tajemník klepl na pacemaker, když Timothyho prohmatával!

Timothy vynechal první tři zaklepání, a hned to vypadalo docela jinak, třebaže až příliš dobře, než aby to byla pravda: odstupy mezi jednotlivými otázkami a odpověďmi se teď lišily jen o setiny sekundy. Timothy udal Napoleonovi nové časy. Hned nato vyplivl Napoleon dlouhý seznam možných stanovišť komputru, rozčleněný podle různých možností spojení, od jednoduchého kabelu až po odrazová laserová zrcadla, přičemž byly vzaty v úvahu všechny možné kouty a záhyby pro vedení uložené ve zdech nebo na bezdrátové cesty kabelovými kolektory a výtahovými šachtami, a tak dále a tak dál. Napoleon si vzal na pomoc dokonce městský plán Chicaga, a když zjistil, že v okolí Queens není žádný vhodný protějšek, vypočítal možné polohy přenosové stanice vznášející se před Královniným apartmá a myslitelné poloměry, v jejichž dosahu by se komputer musel nacházet. A samozřejmě k tomu poslal i svůj vlastní dovětek: Vychází totiž z hypotézy, že plány pro horních 1089 podlaží souhlasí, odchylka 2420 milimetrů se tudíž musí nacházet na dolních poschodích.

Timothy nejprve vyzávorkoval ty varianty, které předpokládaly nějakou přenosovou stanici mimo Queens. Takovouhle stanici by nebylo možné trvale udržovat v provozu, aniž by si jí nevšíml letecký dozor. To by si mohla dovolit jediné NSA, ale ta měla možnost navázat spojení s orákulem mnohem jednoduššími metodami.

Timothy zavolal plukovníku Hanksovi. Náčelník bezpečáků v Texasu byl blahem bez sebe, jak Timothyho ujišťoval, že mu může prokázat službu. Ano, zná kolegu z Queens velice dobře a rád mu Timothyho doporučí. Odpoledne se tam Timothy se Smileym rozletěli.

Náčelník Cunningham je přijal vlídně, ale zatvářil se navýsost: kysele, když se dozvěděl, co po něm Timothy chce.

Teprve po rozhovoru s Třasořítkou se uvolil a umožnil jim nahlédnout do databanky obyvatelů Queens. Třasořítka se na Timothyho nadějeplně podívala.

"Věděla jsem, že v té věci najdete nějaký háček," řekla, "a kdo jiný, když ne vy, Tiny! Kdy ke mně přijdete a podáte mi zprávu?"

"Nejásajte předčasně," odsekl Timothy. "Mám doposud jen tenoulinkou stopu, a kdo ví, jestli vede k cíli."

"O tom jsem skálopevně přesvědčena," řekla. "Nenechte mě dlouho čekat. Hrozně to pospíchá."

Potom Timothy a Smiley strávili nanejvýš nudné odpoledne a nakonec neměli v rukou nic než dlouhý, nic neříkající seznam nájemníků, v jejichž apartmá by se podle Napoleonových výpočtů mohl nacházet komputer.

"Alespoň něco, co můžeme předhodit Třasořítce," usoudil Timothy. "Nevěřím, že někdo z těch lidí má s Královnou co společného. Všichni bez výjimky tu bydlí už celá léta."

"Možná právě proto se většiny přestěhovala do Queens, protože tady bydlí její komplic?" uvažoval

Smiley. "Přece by se muselo profláknout, kdyby si někdo z nich dal instalovat velký počítač."

"To ať si prověří Třasořítka," řekl Timothy. "Viš, že nesnáším mravenčí práci. Mrkneme se radši na dolní prostory."

Podle Napoleonových výpočtů přicházela v úvahu parkovací podlaží v podzemí, a také to mohlo být v rozích dolních poschodí. Ve výtahu Timothy zmáčkl stopky na svých hodinkách.

"Stejně bych rád věděl, jestli je něco pravdy na tom, co Napoleon blábolí o té odchylce," prohlásil.

Nechal si od Napoleona sestavit tabulku s průřeznými časy při různých rychlostech, se zastávkami i bez, nich, utříděné podle typů výtahů. Když dojeli do přízemí a Timothy si přečetl čas, ohromilo ho to. Jestliže byl údaj o rychlosti ve výtahu správný, byla tu skutečně někde přibližně dvoumetrová odchylka. Vyjeli s osobním výtahem ještě jednou nahoru. Odchylka se objevovala někde mezi jedenáctým a čtrnáctým poschodím. Jestliže souhlasily výpočty kapesního počítače, muselo být dvanácté nebo patnácté podlaží dobrých pět metrů vysoké! Prohlédli si je, obě měla normální výšku. Timothy odvěkl Smileyho k nejbližšímu nouzovému schodišti.

Na schodiště nikdo nevstoupil snad už celé měsíce, stupně byly pokryty centimetrovým neporušeným filmem špíny; museli dávat pozor, aby na mazlavém povlaku neuklouzli. Smiley změřil výšku jednoho schodu, a pak se dali do počítání: třicet jedna schodů = pět set dvacet sedm centimetrů. Když odečetli výšku poschodí a stropů, zbývaly dvě stě čtyřicet dva centimetry. Rozhodně dost pro celé jedno podlaží! A nikde žádné dveře, ani okénko, které by vedlo do prostoru mezi poschodími. A na jiných schodištích to bylo stejné.

Smiley vrčel, že co nevidět dostane svalové křeče, protože kdo je takový blázen, aby chodil po schodech pěšky, pokud nepřijde na nejhorší, ale Timothy nepovolil, dokud neprozkoumali všech čtyřicet osm schodišť. Potom si ve všech výtazích sjel ještě jednou celou trasu odzola nahoru a naopak, nevynechal ani expresní výtahy, které stavěly jen v každém stém podlaží, a dokonce ani vrcholové zdviže, které stavěly až od osmistého poschodí výš. V žádném výtahu nenašli jedinou známku toho, že by mezi dvanáctým a třináctým podlažím byl nějaký výstup. Bylo tam celé patro, které jako by vlastně ani neexistovalo!

"Třeba je to mezipatro pro technická zařízení, do kterého jede jenom nákladní výtah," prohlásil Smiley.

"To není špatný nápad," zvolal Timothy, "to si prověříme zítra, pro dnešek jsem utahanej jako pes."

Smiley by se nejspíš podívil, kdyby byl viděl, kolik horlivého úsilí "jako pes utahanej" Timothy vyvinul ještě téhož večera. Nejdřív si nechal od Napoleona sjet data o nákladních výtazích: chybný údaj. Potom se projel zdviží v Nebrasce a dokonce si prošel několik schodišť. Nebraska byla co do konstrukce dvojčetem Queens, a i tady chybělo 242 centimetrů, nebo ne, vlastně přebývalo!

Na druhý den ráno zašel Timothy za Busterem Coatsem, vedoucím domovní správy. Znali se dobře, a tak si chvíli poklábosili, než se Timothy dostal k tomu, co chce. Pověřili ho, aby dohlédl na bezpečnost při setkání bossů z chemické branže, které se má konat napřesrok, řekl, vyhlídli si prý slavnostní sály v Nebrasce, a tak se musí nejdřív ještě jednou podívat na obě podlaží.

Jeden bezpečák ho jimi provedl. Timothy si pod sako schoval holografickou kameru, jejíž objektiv se navlas podobal jednomu ze stříbrných knoflíků jeho zeleného šupinatého obleku, a z každé místnosti si pořídil snímek. Potom proseděl ve své pracovně dva dny, promítal si hologramy a nechal je změřit spektrometrografy a údaje předával rovnou Napoleonovi. Nakonec z toho vznikl přesný prostorový model obou poschodí, a na třináctém podlaží Timothy našel, co hledal: na pánském záchodku ve foyer Křišťálového sálu vybýval vedle levé rohové kabiny prostor, velký bezmála dva na dva metry.

Timothy zavolal Old Neptun's Treasury a měl z pekla štěstí. Měli úhoře. Na počest slavného dne připravil úhoře s petržilkovou omáčkou a povolil si láhev výběrového piesportského. Pak si prostudoval rozpis akcí. Tak tedy nazítří. Nazítří večer se v Křišťálovém sále konalo setkání automodelářů.

Timothy si musel protřpět obvyklou identitativní prohlídku, a potom už si ho nikdo ani nevšiml, ledaže po něm přešel pohrdavým pohledem. Timothy si záměrně vybral volkswagen z minulého století, byl to model pro začátečníka, který vpravdě nezasluhoval velké pozornosti. Pokud ovšem nikdo netušil, co všechno se v přestavěném "broukovi" skrývá. Timothy počkal, než hlavní řečník začal svou obrazovou přednášku na téma Velké vymírání aut ve třicátých letech, a pak odešel na toaletu, hupsnul do rohové kabiny a zvnitřku uzavřel dveře přísavným klínem. Potom sundal levé přední kolo svého autíčka a ohledával měřicí hlavou stěnu; ani ne za dvě minuty našel místo, kde byl uzamykací mechanismus, a o několik sekund později vyndal z kufru svého modelu rentgenoxerografické zařízení. Timothy se ušklíbl. Zámek skoro jako pro dítě: prostý tastometrický uzávěr. Stiskl jednou, podruhé, potřetí, stěna odjela stranou, vzplálo světlo a před ním se objevilo schodiště. Než vstoupil, ubezpečil se, že se dveře dají zevnitř odemknout stejně lehce jako zvenčí. Doopravdy, tajné poschodí! A zcela zřejmě záložní základna NSA: sklady plné zbraní, uniforem a potravin, celá oddělení se zpravodajskými a sledovacími přístroji, všechno hezky pečlivě zabalené, ložnice a společenské místnosti a pár stovek malých i velkých vězeňských cel. Timothy si všechno jen zběžně prohlédl a pak mazal zpátky. Nejdřív chvíli naslouchal, jestli se něco neozve v mikrofonu, který přisál na stěnu záchodkové kabiny, než otevřel dveře. Někde si někdo ulevil, ale ne v téhle kabině. Timothy vyklouzl ze dveří. Potom dlouho seděl tiše jako myška na záchodě. Teprve když si byl jist, že už nikdo na toaletě není, vyšel poklidně ven.

Velký bratr se ani dvakrát nepodívil, když mu Timothy podával zprávu o svém objevu.

"Jenom se divím, že se tam dá tak snadno dostat," uvažovala Anne.

"To já zase ne," odpověděl Timothy. "Je to přece jen záloha pro případ nouze, a tak tam musí být snadný přístup, bez speciálních klíčů nebo identitativního nějakého zodpovědného hlavouna, který nemusí být zrovna po ruce. A mimoto: koho by něco takového napadlo? Kdo by vůbec přišel na takový ztřeštěný nápad, že se tam skrývá celé jedno patro? Kdo si všimá, kolik času potřebuje výtah, aby se dostal z jednoho podlaží do druhého?"

"Musí tam být ale víc vchodů než jen tamten," namítl Velký bratr, "jediná úzká dvířka, to je v případě nouze přímo směšné."

"Schodiště k podlaží nad tím už jsou postavena," řekl Timothy, "stačilo by jen vyhodit do vzduchu stropy. Můžeš dát prověřit to tajné poschodí v Queens? Hádám, že tam najdeme tajemství orákula."

(5 (

"Musíš přijít na nějaký jiný nápad," řekl Velký bratr, když Timothymu nazítří volal. "Poschodí v Queens je stejně prázdné jako u vás v domě. Myslím si ale, že nás to přece jen dovedlo o kousek dál. Můžeme teď vycházet z toho, že Královna nepracuje pro NSA. Z kontrolních místností na tajném podlaží vedou do všech apartmá speciální linky. Kdyby Královna pracovala pro NSA, nestál by její počítač určitě nikde jinde než tam."

"Já už ani v nejmenším nevěřím v nějaký počítač," odpověděl Timothy. "Mezitím jsem si to ještě jednou probral, a co mě při tom napadlo, mě velmi znepokojuje. Odpovědi byly příliš přesné a bohaté na detaily, než aby přicházely z nějakého komputera. Vezmi si třeba Eddyho smrt, jsou tu podrobnosti, které bych nevyprávěl nikomu, a i kdyby, tak by je dotýčný už dávno zapomněl. Třeba jaký odstín červené měly jeho vředy; nebyly šarlatově rudé, jak by si někdo myslel, nýbrž bledě oranžové. Myslím, že Královna vůbec neodpovídala na mé otázky - to jsem obstaral já sám a ona jen poslouchala. A taky si všechno nahrála."

"Myslíš, že tě zhyponizovala?"

"Něco na ten způsob. Ten její čaj čpěl baldriánem a myrtou tak silně, možná aby tím přehlušila pach nějakého silného aerosolu, k čemu by jinak byl tak smradlavý lektvar? A paprsky její 'svatozáře' šlehaly skoro jako fotonové blesky. To by také vysvětlovalo, proč mezi otázkami a odpovědi vždycky uplynul skoro stejný čas: je to doba, než nastane sugesce a člověk si vyvolá vzpomínky a sám všechno Královně vypoví. Ještě štěstí, že mi při dotazu na Blackhill Avenue nevypadla kontrola a ještě včas zablokovala vzpomínky, jinak bych jí byl dopodrobna vyžvanil, kdo jsou členové NR a jak jsme vyřadili ze hry zvoníka NSA. Krátký popis protiatomového bunkru je neškodný; jako dítě jsem si tam mohl přece hrát. Musíš všechno ihned varovat, aby nechodili ke Královně."

"To není potřeba," usoudil Velký bratr, "nikdo z nás k jasnovidce nechodí."

"Jseš si tím tak jistá? Nesmíme nic riskovat!"

"Tak dobře, postarám se, aby byli všichni varováni."

"A pak musíš sehnat někoho, koho Královna přijme jako klienta a kdo má nějakou protězu," řekl Timothy, "protězu, do které se dá nenápadně zabudovat rekordér, abychom získali důkaz o správnosti mé teorie."

To nebylo zjevně lehké ani pro Velkého bratra. Timothymu se dostávalo jen a jen útěšných slibů. A Třasořítka načíkala být netrpělivá. Nakonec k ní Timothy zajel.

"Není toho moc, co jsem vypátral," řekl, "a přece je toho mnohem víc, než bych si mohl prověřit sám." Pověděl jí o své domněnce s ukrytým komputerem a dal jí seznam nájemníků, v jejichž bytech by se podle jeho propočtů mohl skrývat elektronický mozek. Třasořítka pokyvovala uznale hlavou. Timothyho tvrzení, že potřebná data získal od náčelníka Cunninghama, spolkla bez námitek.

"Moji lidé provedou domovní prohlídky," prohlásila, "nějaká záminka už se najde."

"A nezapomeňte na podzemní podlaží. Východ z metra můžete vynechat, leží už mimo vypočítanou zónu."

Debora Johnsonová ho pozvala, aby si prohlédl její galerii, a Timothy tentokrát neodmítl. Času měl dost, a když ho Třasořítka nechala o samotě, i klid. Zvlášť dlouho postál před jedním obrazem od Kleeho, a jen litoval, že ho nemůže prostě ukrást. Tenhle obrázek a něžné tóny Sněhurky, to by byl dozajista nepřekonatelný požitek. Řekl to Třasořitce. Doufal snad doopravdy, že mu tohle dílo půjčíte?

Jen se usmála. "To máte pořád ještě to vřeštidlo? Já nevím, co na těch sonikách máte, Tiny, většina z nich vydává jen příšerné pazvuky, a ty od Shopenhowera zvlášť."

Měl jí snad vykládat, že to záleží jen a jen na ní a že Danielovy soniky reagují na nejjemnější nálady a hnutí mysli pozorovatele?

"Neslyšel jste v poslední době něco o Shopenhowerovi?" zeptala se ho Třasořítka. "Prý beze stopy zmizel."

"Vždycky se někam zašije, když pracuje na něčem novém," řekl Timothy. Copak asi Daniel vykoumá nového? Mohl vůbec přijít na něco lepšího než na své soniky? Bylo snad něco krásnějšího než Sněhurka?

V oddělené místnosti visely nezvykle barvitě malby okouzující, zároveň však skličující krajiny: rozlehlé, mrtvé pláně s obrovskými proláklínami a zubatými horskými hřbety, zářícími nejroztodivnějšími barevnými tóny.

"Mart'anské krajiny," prohlásila Třasořítka pyšně "Od ruského kosmonauta Borise Garina. Ale neptejte se mě, prosím, jak jsem k nim přišla."

"Spíš se ptám, jak se k nim dostal ten malíř," řekl Timothy. "Vypadá to, jako by to maloval přímo na místě, a přitom naši chlapi jsou přece jediní -"

Debora Johnsonová se dunivě rozchechtala. "Netvrdte mi, že věříte těm videopohádkám, Tiny - to neříkejte, alespoň ne přede mnou."

Záběry z prvního přistání na Měsíci, které provedli američtí astronauti v červenci roku 1969, byly každoročně ve výroční den ukazovány na videu. S komentářem, že Američané jsou doposud jedinými lidmi, kteří přistáli na jiném nebeském tělese, a že USA by byly samozřejmě i nadále vedoucí kosmickou velmocí, kdyby se dobrovolně nevzdaly vesmírného výzkumu, aby využily obrovských částek, které podobné projekty spolykaly, na zvládnutí pozemských problémů.

"Rusové přistáli přede dvěma lety na Marsu, to přece víte!" Třasořítka se na Timothyho s úsměvem podívala.

"Všichni to vědí. Stejně jako, že jsme se nevzdali letů do vesmíru dobrovolně, ale proto, že nám to ti Odtamtud zakázali. A my víme, že to všichni vědí."

"Ale je trestné o tom mluvit!"

"Nejen to." Třasořítka se uchechtla. "Věřte mi, je to vynikající metoda, jak donutit lidi ke kázni, když je přinutíte mluvit

denně v rozporu s tím, co vědí."

Timothy rychle změnil choulostivé téma. "Už před nedávným jsem se vás chtěl na něco zeptat," řekl, "co se vlastně stalo s vaším předchůdcem?"

"Mel Saunders se odebral do House of Mortal Art," řekla Třasořitka. "Znáte přece palác sebevrahů na Lincolnově třídě?"

Timothy zavrtěl hlavou. Ještě nikdy nepocítil touhu navštívit jeden z těchhle domů pro sebevrahy, stačilo mu, co viděl na prospektech, v nichž se slibovaly všechny možné způsoby, jak se sprovodit ze života. Nebo jako se dát sprovodit, což ovšem zdvojnásobovalo cenu. Jestliže se dalo věřit těmto prospektům, mohl si člověk dokonce nechat stylově useknout hlavu, dát se zlámat v kole, narazit na kůl nebo upálit na hranici, a když měl člověk dost peněz, dokonce i v historicky věrných kostýmech a kulisách a s dobovými diváky. Nabízel se i obrovský výběr "večeří odsouzenců" a "orgií na rozloučenou".

"Ale měl důstojnou smrt," řekla Třasořitka, "důstojnější než život."

Timothy se na ni tázavě zadíval, ale ona mu neřekla, proč považuje Saundersův život za nedůstojný. Timothy si ostatně kromě čestnosti, slušnosti a neúplatnosti nedovedl představit jiný zločin, jež by Třasořitka nějakému policejnímu úředníkovi zazlívala.

"Nechal se postříbřit," Debora Johnsonová se zasmála, když spatřila Timothyho udivený obličej. "Vy ale opravdu nevíte, co zrovna frčí," prohlásila. "Copak jste neslyšel o Washingtonské Venuši? To ona vyvolala tuhle módu. Nechtěla zestárnout, a tak ze sebe udělala nepomíjící umělecké dílo. Teď stojí v Guggenheimově muzeu v New Yorku."

"Nikdy jsem o ní neslyšel," řekl Timothy. "A jak to vlastně Saunders -"

"Jak přesně, to nevím, ještě jsem jeho sochu neviděla. Je to v podstatě hrozně jednoduché. Člověk si vybere nějakou pózu, prohlídne si ji na videu, a když je spokojený, nechá se zgalvanizovat. Já se nejspíš jednou dám pozlatit."

Zachichotala se. "Původně jsem se chtěla umilovat k smrti. Víte přece, do mozku, přímo do centra rozkoše, se zavede sonda, a člověk prožívá jeden orgasmus za druhým, až do totálního vyčerpání. Ale stát jako socha mezi svými obrazy je přece jenom lepší. Důstojnější. Už jsem v závěti stanovila místo: mezi Kandinským a Picassem z modrého období."

Timothy ji poprosil o sklenku whisky, údajně proto, aby připil na její grandiózní nápad. Potom se rychle odporoučel. Měl strach, že by i přes dvojitého Johnnyho Walkera Třasořitce pozvracel koberec.

Velký bratr poslal Timothymu krystal poštou. Bohužel tu není co zatajovat, nevědí, jak to Královna udělala, ale zjevně se jí povedlo rušit rekordér tak, aby nemohl nahrát žádné odpovědi. Snad Timothy přijde alespoň na to, jak toho dosáhl.

Timothy si poslechl záznam. Hlas toho muže neznal. Stejná otázka na úvod jako při jeho návštěvě. A slovo od slova tatáž formulka na závěr. A mezitím především mlčení. Zákazník řekl svou otázku a Královna odpověděla "Vidím, vidím", potom ticho, občas přerušované "Vidím, vidím". Timothy nastavil nahrávku tak nahlas, nakolik to snesl: žádná známka, že by se zapojoval nějaký přístroj, jen nedefinovatelné broukání.

Odešel do kuchyně a začal škrábat brambory. Najednou upustil nůž a vrátil se do pracovny. Přehrával si přestávky a poslouchal je znovu a znovu, přičemž zvyšoval hlasitost.

Pak najednou to bručení identifikoval. To vrněl angorský kocour. Rekordér neselhal, nahrával celou tu dobu. Žádné odpovědi totiž neexistovaly!

A přece, jednu otázku Královna Timothymu zodpověděla. A tomu návštěvníkovi také. Velký bratr Timothyho ujistil, že schůzka proběhla naprosto normálně. Timothy doškrábal brambory. Když je začal krájet na lupínky, vyskočil, odběhl do pracovny a něco nadiktoval. Potom zavolal Velkému bratru.

"Přístroj fungoval bezvadně," řekl, "člověk celý čas slyší příst Královnina kocoura. Žádné odpovědi neexistují.

Alespoň ne vyřčené! Provedl jsem si takový test a namluvil jsem si na krystal všechno, co Královna řekla o Eddyho smrti, kdejakou podrobnost, na kterou jsem si dokázal vzpomenout. Viš, jak dlouho to trvalo? Sedmdesát dva minut! Ale já byl u ní dohromady hodinu. Královna dovede číst myšlenky! Zná metodu, jak se napíchnout přímo do mozku, aniž by bylo zapotřebí slovní komunikace. Můj rozum se zpěčuje tomu uvěřit, ale jiné vysvětlení nenacházím. Pomocí šlehajících paprsků své aureoly a traumatizujícího aerosolu tě uvede do hypnotického spánku a nějakým telepatie kým způsobem odčerpává tvé myšlenky."

"Určitě se mýlíš," řekl Velký bratr. "To nemůže být pravda!"

"Ano, je to naprostá katastrofa," odpověděl Timothy, "totální kontrola člověka, NSA může dát své videocely do šrotu."

"Ihned nechám ověřit, jestli je něco takového vůbec možné," řekl Velký bratr. "A pak vyhlásím poplachový stupeň číslo jedna."

"Máme možná poslední šanci," usoudil Timothy. "Může být, že ta metoda je dosud Královniným tajemstvím, alespoň pokud, jak se zdá, nepracuje pro NSA. Jinak by se totiž ptala sama a nenechávala by to náhodě či myšlenkám klientů, jaká část mozku bude mobilizována, a tím i vyvolatelná. Máme pro to objektivní důkaz, ten krystal. Nebo jsi k ní poslala někoho, o něhož by NSA ani v nejmenším neprojevila zájem?"

"Právě naopak."

"Musíme ji unést a -"

"I když zlikvidujeme Královnu a všechny, co o tom vědí," řekl Velký bratr, "jenom bychom získali trochu času, odložili bychom na chvíli katastrofu, na takový objev by brzy přišel někdo jiný."

"Kdo získá čas, vyhraje všechno," odpověděl Timothy lakonicky.

Velký bratr se ozval krátce po půlnoci.

"Poplach je odvolán. Můžeš být klidný, Tiny, neexistuje žádná možnost, jak číst myšlenky. Definitivní informace nejlepšího mozkového specialisty Odtamtud. Mezitím přišli i na to, proč je to teoreticky nemožné, ale vysvětlování tě ušetřím, sama jsem tomu moc nerozuměla. Sice to neřeší záhadu orákula, ale zbavuje nás to hrůzy, z které mi, po pravdě řečeno, tuhla krev v žilách. - Posloucháš mě ještě, Tiny?"

"Přemýšlím," odpověděl Timothy.

"Piješ," řekl Velký bratr. "Tipuju na Old Finche."

"Častokrát mám dojem, že mě můžeš potají pozorovat."

"Jenom jsem tak hádala, ale znám tě až moc dobře."

"A vlastně ani co by se za nehet vešlo," zabručel Timothy, "ostatně je to dneska moje první sklenička, a myslím si, že si na tu hrůzu můžu alespoň jeden hlt dovolit."

"Na konec hrůzy," opravil ho Velký bratr. "Pro mě za mě třeba celou láhev. Hlavně, abys měl zítra jasnou hlavu. Nezapomeň, že musíš ještě vypátrat tajemství Královny." Anne se zasmála. "Už jen proto, aby sis nerozházel Třasořitku."

Timothy si na to dal ještě druhou sklenku. Potom odešel do koupelny a ponořil se do prázdnoty. Napatí toho dne se rozplynulo, pak ho opustily smysly, nervy mu otupěly, zaplavila ho nepopsatelná lehkost.

Vzbudil se pod všeobíjající, jemnou modrošedou barvou. Tóny ukapávaly do ticha, spojovaly se v něžnou melodii, všude kolem rozkvétaly barvy. Timothy ležel v moři květin, na horské louce, pod nebem plným beránků, na němž právě vycházelo slunce.

Timothy v poklidu posnídal, potom se posadil k Napoleonovi a ještě jednou mu nadiktoval fakta o Queen of Queens. Byl překvapen, jak často vycházel z pouhých domněnek, někdy dokonce z předsudků, a ne z doložených skutečností. Překvapen a ohromen, jak přiznal Velkému bratru, když ho konečně zastihl.

"Trestuhodně jsem zanedbal nejvyšší zásadu svého povolání," řekl, "nešel jsem na ten případ nepředpojatě, a kdo vychází z předsudků, nesmí se divit, když dojde k mylným soudům. Vycházel jsem z první, a bohužel zřídka kdy nejlepší úvahy: Pro koho shromažďuje Královna informace? Nikdy jsem si neověřil, jestli vůbec nějaké shromažďuje."

"Co tím myslíš, Tiny?"

"Přesně to, co jsem řekl. Nesbírám žádné informace. Ani v nejmenším ji nezajímají odpovědi, které jí člověk dá na její otázky, když ho zhypnotizuje. Bohatě jí stačí, když ji lidé považují za vševědoucí. Měl jsem ji tenkrát vzít za slovo. Říká přece každému: 'Co bylo dnes zde zjeveno, pomine, jakmile odejdeš z této místnosti.' To je celé tajemství Královny!"

"Jsi si tím jist?"

"Ještě jednou jsem k ní zašel a vybalil to na ni. Nakonec se přiznala." Timothy se zachichotal. "A vylákala na mně slib, že její tajemství nezveřejním."

"A co Třasořitka, jak to sválíš s ní?"

"Svou zprávu samozřejmě dostane. Ale jak ji znám, označí ji za 'přísně tajnou'. A dá se něco takového zveřejnit? Se šarlatánem se nedá zacházet slušněji, než si zaslouží. Blahovůle Třasořítky je pro mě důležitější než přízeň všech jasnovidců tohoto světa. Jenom se můžu vzteknout, že jsem nás tolik zpanikařil."

"Nikdo nemohl tušit, že Královna nechce vůbec žádné informace," chlácholil ho Velký bratr. "Víme přece, že všichni ostatní věštcí podávají informace dál, ať už NSA, všemožným policiím, koncernům nebo třeba nám. A kdo by vlastně byl mohl přijít na tak ztřeštěný nápad?"

"Já," řekl Timothy, "já jsem si měl uvědomit, že je to možné. Je to můj džob zvažovat všechny možnosti. A měl jsem se spolehnout na svůj zdravý rozum. Naše důvěra - nebo vlastně nedůvěra - v neomezený pokrok vědy v sobě čas od času skrývá zárodek nové pověry: máme sklon považovat za možné i nemožné."

"Asi máš pravdu, Tiny, ale nemůžeme si dovolit podceňovat jakékoli nebezpečí, třeba se zdá sebevíc bláznivé. A kromě toho, kdo mohl tušit, že v našem světě, totálně spravovaném a ovládaném státními aparáty, koncerny a zájmovými skupinami, existuje nějaký sólista, který nepracuje pro nikoho jiného než pro sebe sama? Kdo by vůbec mohl přijít na tak absurdní myšlenku?"

"Napoleon," řekl Timothy. "Narazil na to hned, a já blb se mu ještě vysmál, když tuhle úvahu vyplivl!"

Velký bratr za dva dny ještě kvůli Královně zavolal.

"Ptal ses přece, pro koho vlastně pracuješ, Tiny, kdo stojí za Třasořitkou - prozradím ti to. Aby byla absurdita tohoto případu dokonala. Tvá zpráva pro Třasořitku ležela o dvě hodiny později na jednom stole v Hollywoodu*, a byl to originál!"

"Cože?" vykřikl Timothy. "Pracoval jsem pro NSA? Tak to je toho absurdna až moc!"

FOTONOVÝ KŘÍK

(1 (

"Ano, slyšel jsi dobře, Joe, že mu bude ctí a potěšením, jestliže s ním budu moci vychutnat západ slunce a láhev whisky."

Joshua Trevers koukal jak zjara.

"Mám ti to přehrát?" Timothy přidržel před okem komunikátoru modročernou etui s erbem DuMonta, aby si ji Joe mohl dobře prohlédnout. "To není žádná imitace, nýbrž pravá hovězina, milánku. Ví, co je povinován své pověsti."

Timothy odklopil víčko etuje a ukázal mu krystal, jeden z kardinálsky rudých rubínů, které DuMont, jak všichni věděli, používal pro svá soukromá sdělení. "Když si pomyslím, co všechno jsem musel narafičit, abych mu 'docela nenápadně' padl do oka!"

"Mám to dohodit lidem ze společenské rubriky?"

"Jak jinak! Lepší reklamu si ani nemůžu přát. Ale volám ti nejen kvůli tomuhle; nefrčí nějaká supernová móda, s kterou bych mohl DuMonta překvapit?"

"Nemám potuchy. Copak já se starám o módu?"

"Myslel jsem, že je to tvůj džob, vědět všechno, ne? Koneckonců jsi hlavní archivář ICC*, Joe."

"Hned se po něčem porozhlídnu, Tiny, a pak ti brnknu."

Timothy si mezitím ještě znovu prošel materiály o DuMontovi, které mu Joe přihrál už před několika týdny. Tabulku se strukturou a rozdělením jednotlivých závodů National Investment Funds jen přelétl; katalog National zahrnoval spoustu nejrůznějších výrobních oborů, společnost představoval spletitý systém hlavních, vedlejších a pobočných závodů, dceřiných a dceřinodceřiných společností, průmyslových a bankovních sdružení, obchodních organizací a obchodů s nemovitostmi; těžiště však spočívalo v chemických a biochemických odvětvích.

Velice pozorně však Timothy prostudoval životopis a pro strýčka Příhodu si zapamatoval jména manželek a dětí Olivera DuMonta, dosud jich bylo vždy po čtyřech - "každému dítěti vlastní matku, to je skutečný luxus," zněl jeden z proslulých DuMontových výroků -, a pak se pohroužil do dlouhých seznamů zálib a zvyků, pokud se dalo u mužů DuMontova formátu vůbec mluvit o nějakých zvycích. Až na jediný - kráčet vždy v čele "kreativních snobů".

Zdálo se, že nejstálejší na něm je jeho nestálost, a i pro ni dal DuMont do oběhu často citovaná slova: "Ve světě, v němž se všechno ustavičně mění, má člověk s vkusem jedinou možnost, jak zůstat sám sebou; musí se proměňovat rychleji, než se po něm dokáže opičit plebs."

O pokusech DuMonta zavraždit existovalo žalostně málo informací, vlastně nic než náznaky a pověsti. Jakkoli veřejně, přímo exhibicionisticky vystavoval DuMont na obdiv svůj soukromý život, zde kolem sebe vypustil kouřovou clonu, která nebyla o nic méně prostupnější než závoj halící majetkové poměry National; Timothy nemohl uvěřit, že by takovýhle mamutí podnik mohl být výhradním vlastnictvím jednoho jediného člověka.

Zavolal Joe, vrátil se s prázdnými rukama, a dokonce je ukázal. Poptával se u příslušných spolupracovníků, ale po nějaké nové módě ani stopa; všichni návrháři si schovávali své nápady pro "Supershow novinek", která se měla konat za dva týdny.

"Můžeš mi věřit, Tiny, kdyby kdokoli z nich byl měl nějaké echo, určitě by mi to řekl; venkoncem jsou všichni čas od času odkázáni na mou přízeň." Joshua Trevers se samolibě ušklíbl. "Zato jsem potkal Snowdena a přihrál mu ,tajný tip'.

A tak se nebude tvoje schůzka s DuMontem vysílat jenom na našem kanálu, ale taky na CNC*; náhodou vím, že Snowden prodává informace konkurenci." A NSA, pomyslel si Timothy. Ale tu už zřejmě informoval samotný Joe.

"Tak ti dík," řekl, "jseš prostě můj nejlepší přítel. Neznáš náhodou jednoho z těch návrhářů osobně?"

"Jo, Svatýho Martina."

"Opravdového světce?"

"Ten je svatej asi jako čarodějnice." Joe se dunivě rozchechtal. "Jmenuje se vlastně Svatopluk Morton Wegner, a to pro návrháře a fachmana přes novinky není dvakrát přitažlivý jméno. No tak si zkrátil svoje první křestní jméno a druhý změnil na Martina a říká si teď Sv. Martin Wegner, což samozřejmě každý vyslovuje jako Svatý Martin. Studovali jsme spolu videocistiku. Wegner taky pracoval pár let u ICC, než přešel jinam, naše branže mu připadala prej moc špinavá. Jako kdyby to jeho nový zaměstnání nebylo ještě zkorumpovanější! A ne aby z tebe něco výtah! Svatej Martin je na tohle vytěžování informací největší machr, kterého znám."

Timothy v první řadě slíbil Wegnerovi peníze. Spoustu peněz. Copak sláva v jeho povolání nestojí za spoustu peněz? A Timothy ho proslavil, tvrdil. Wegner byl celý žhavý. Jasně. To bude trháč, až ne tak docela neznámý host všeobecně známého DuMonta veřejně vyjeví, že bude nosit módu zítřka, módu, kterou co nevidět vytvoří Sv. Martin. Cože? Wegner přiznal, že ještě ani v nejmenším netuší, co by měl na Supershow předvést.

"Největší problém jsou boty," prohlásil. "Ani za nic vám nedokážu dát udělat za dvě hodiny nové boty, mister Truckle, až na pár plastových sandálů, a v nich byste snad nechtěl chodit DuMontovi na oči, že?"

Timothy mu ukázal své zásoby. Když mu předvedl pantofle z velbloudí srsti, Wegner přímo zaječel.

"To je ono!" křičel nadšením. "Domácí oblek německého šosáka z devatenáctého století. Fantastické! Staroněmecká móda, přímo stvořená pro to, aby byla stvořena mnou, už kvůli mému jménu. K tomu potřebujeme ještě široké, pohodlné kalhoty, šle, já bych řekl hedvábné, červené, kytickované, potom volnou košili bez límce, flanelový kabátek ozdobený copánkovými šňůrkami a sametový baret se střapcem. Mister Truckle, nejradši bych vás obejmul! Kouříte?"

"Dokonce ani hašíš. Proč?"

"Dokonale stylové by to bylo ještě s dlouhou fajfkou s porcelánovou hlavicí, ale tu bychom asi za tak krátký čas nesehnali. Dostanete ty věci včas, mister Truckle, spolehněte se docela na Svatého Martina!"

DuMont valil oči, když takhle vymóděný Timothy vkračel do baru Stardust. On sám měl na sobě hábit barnského mnicha, k tomu příslušně vyholenou lebku a v levém ušním lalůčku přinejmenším dvoukarátový diamant.

"To se mi líbí!" prohlásil nadšeně. Pohybem ruky vyzval Timothyho, aby se otočil. "Náramně se mi to líbí! Co je to?"

Timothy mu to řekl. Dva reportéři scénu natáčeli. Timothy mžoural do videokamery. Nesliboval tedy Wegnerovi rozhodně málo; zítra budou všichni vyslovovat jeho jméno, alespoň ti ze snobiety, zběhlí v módě.

DuMont mu představil obě ženy, které s ním seděly u stolu, černo vlásku jako "Maud, moje žena," a tizianovou jako "Nicole, moje milénka".

"Milénka na všední večery," opravila ho s úsměvem Maud DuMontová. Podala Timothymu obě ruce, a když se nad ně naklonil, aby je políbil, strhla Timothyho do náruče a bez rozpaků ho pomuckala.

"Co děláte ve čtvrtek?" zeptala se ho. "Čtvrteční večery mám vždycky volné."

Timothy projevil lítost. Bohužel není pánem svého času. "Klienti mají vždycky přednost, chápete?"

"Tak si vás tedy najmu, Tiny!"

DuMont si nenápadně odkašlal. Lehce zavrtěl hlavou. Timothy mu přikývl.

"Nechám o tom popřemýšlet Napoleona," řekl. "Napoleon povětšinou rozhoduje o využití mého času."

"Napoleon?" zeptala se Maud DuMontová udiveně.

"Můj komputer," vysvětloval Timothy. "Nikdy se v obchodních záležitostech nerozhoduji bez něho. Už ve škole jsem byl slabý v matematice."

"Pak si tedy promluvíš s tím vaším Napoleonem. Třebaže nerada jedním s počítači, jsou zkrátka vypočítaví!" Maud DuMontová se zasmála ještě jednou do kamery, věděla přesně, co mají režiséři rádi, tenhle úsměv poskytoval přímo ideální možnost prostřihu; potom mávnutím ruky odehnala oba reportéry jako obtížný hmyz.

DuMont nechtěl vychutnat s Timothy slíbenou láhev whisky, nechal mu ji celou a sám popíjel podivně měňavý patok, který si přinesl ve stříbrné láhvi; ženy si daly víno. Dívali se, jak se slunce noří pod příkrov mraků, potom si hodinu povídali o umění, především o klasických obrazech a antických sochách, a rozebírali společenské klípky a skandály, jako kdyby jinak nebylo nic, co by je mohlo zajímat. DuMont při loučení stiskl Timothymu pevně ruku.

"Už jsem toho o vás hodně slyšel, mister Truckle," řekl tiše, "ale v důležitých záležitostech se spoléhám jen a jen na svůj osobní dojem. Líbíte se mi. Nenavštívil byste mě zítra? Nechám vás odvézt. Řekněme, tak asi ve tři? Mám takový drobný problém, o kterém bych si s vámi rád popovídal. A Black Label, výtečnou originální irskou whisky."

"Přijdu," odpověděl Timothy. "Sice už na zítřek odpoledne nějakou schůzku mám, ale ti klienti nejsou tak důležití."

(2 (

DuMontův vrtulník přistál na střeše Nebrasky minutu před třetí. Nikdo si ho nemohl splést. Nejenže byl natřený modročerně, na trupu měl široko daleko viditelný rodinný erb s navzájem propletenými lilijemi. Cestující v aerobusu, který právě přistál, tupě zírali na vrtulník. Timothy kráčel ke stroji, aniž mu věnoval jediný pohled. Rozhodl se, že si i na návštěvu u DuMonta vezme na sebe nejnovější staroněmeckou módu, jen kolem krku si uvázal hedvábný šátek a vyměnil si obuv, měl na sobě holínky - holínky mu připadly vhodné k jakékoli německé módě - pantofle ukryl v saténovém pytlíku. V pravé ruce držel dlouhou višňovku s pestře pomalovanou porcelánovou hlavicí, kterou mu dopoledne obstaral Smiley a z které tu a tam vypustil do vzduchu obláček kouře. Snowden, který se "docela náhodou" potuloval na přistávací plošině, si měl přijít na své.

Timothy dělal, jako by neslyšel hlasité poznámky cestujících v aerobusu, z nichž "skrček, co by rád výrost", patřila ještě k nejlichotivějším. Pilot ho pozdravil němým pokývnutím hlavy, nechal zasunout dveře a nastartoval.

Letěli na DuMontovo venkovské sídlo jižně od Chicaga. Když vrtulník nasadil na přistání, otevřel se v trávniku před domem obdélík a stroj měkce dosedl na podlahu podzemního hangáru.

Na Timothyho čekali dva Asijci. Hluboce se uklonili, jako by vítali nějakého potentáta, což jim ani v nejmenším nebránilo v tom, aby od Timothyho vzápětí nežádali jeho identitatu a neprohmatali zkušenými rukama, jestli nemá zbraně, a neprohrabali mu pytlík. Zvláště nedůvěřivě se dívali na fajfku, a uklidnili se, teprve když ji Timothy rozebral na jednotlivé díly a vysvětlil jim její funkci. Třebaže ve svých pestrých hábitech vypadali spíš jako pouliční prodavači nebo kartáři z Čínské čtvrti, jejich výslovnost prozrazovala, že museli studovat na některé z lepších univerzit.

Timothy musel projít pultuctem bezpečnostních komor, než se dostal do DuMontovy "vnitřní říše"; trpělivě snášel všechny procedury, bylo to vždycky stejné, když šel na návštěvu k nějakému velkému bossovi.

DuMont přijal Timothyho v salónu, velkém téměř jako sál, zařízeném v asijském stylu, jemuž vévodila zlatá socha Buddhy. DuMont měl na sobě kimono s dračími vzory, přesně sladěné s barvami hedvábných tapet. Timothy si připadal ve svém postrojení skutečně nemožně. "Už jsem přikázal, aby mi zřídili německý salón," prohlásil DuMont.

"Ale co jen udělám se svými šikmookými strážci? Ty mohu obléct, do čeho chci, a stejně nikdy nebudou vypadat jako Němci. A lepší a oddanější lidi sotva najdu!"

"V Číně kdysi byla německá kolonie," odpověděl Timothy. "Co kdybyste se třeba zařídil ve stylu německého koloniálního úředníka v Ťiao-čou? Měl byste po problému a mohl byste si ponechat i toho překrásného Buddhu."

"Geniální, prostě geniální!" zvolal DuMont. "Mister Truckle, vy jste mi ale mimořádně otevřená hlavička!"

"Copak byste mě jinak zval k sobě?"

DuMont pozotvíral dveře skříní zabudovaných ve zdi, dlouhou řadu umně vyřezávaných dveří, za nimiž nebyla jen slibovaná láhev Black Label, nýbrž největší sbírka lihovin, kterou kdy Timothy viděl; jen šest skříní plných whisky. DuMont mu dal čas, aby si prohlédl etikety. Timothyho pohled utkvěl na láhvi Old Salem Devil's Drink. Tázavě se na DuMonta podíval.

"Nový výtvar," vysvětloval DuMont, "opravdu ďábelský vynález. Znáte Čarodějky ze Salemu? Na videu to přece omílají pořád dokola. Koncem sedmáctého století pár mladým holkám přeskočilo. Měly halucinace a obvinily lidi z jejich vesnice, že jsou čaroději a že obcují s ďáblem. Došlo k řadě čarodějnických procesů a upalování, samosebou. Ty holky jedly moučku z námelu a tím do sebe nacpaly alkaloidy, něco na způsob LSD. A tahle whisky se pálí z námelu. Jsou po ní neslýchané psychedelické vjemy a sexuální vize nezvyklé intenzity, ovšem její požití snadno vede ke křečím a k poruchám řeči. Nechcete ji ochutnat?"

Timothy požádal raději o čaj a nalil si na zkoušku trochu Black Label. Umínil si, že na DuMontovi vyloudí pár lahví jako prémii.

"Posadíme se, ne?" řekl DuMont. "Proč jsem vás k sobě pozval, mister Truckle -" Zamyšleně se na Timothyho zadíval.

"Váš život je ohrožen, že?"

"Ach, to mě dvakrát neznepokojuje," DuMont se pousmál. "Lidé v mém postavení musí žít s tímto nebezpečím stále."

"Pokud člověk může věřit fámám, útoky na váš život se v poslední době množí čím dál víc."

"Vy věříte fámám, mister Truckle?"

"Řekněme to takhle: ne že bych jim bezvýhradně věřil, ale také je jen tak nezavrhnuji. Jelikož jsou všechna masmédia v

rukou několika málo lidí a zveřejňuje se tedy jen to, co se jim hodí do krámu, jsou fámy častokrát určitým zdrojem pravdy, leckdy jediným."

"Pokud nehledíte na to, že pověsti se dají snadno rozšířit a ještě snáze zmanipulovat než oficiální prohlášení," řekl DuMont a v koutcích úst mu zacukalo. "Vezměte si třeba pověsti o tom, že mě chtějí zavraždit, to je nápad mého manažera pro styk s veřejností. To proto, aby moje jméno bylo stále ve flóru. Ostatně, už jsem mu přikázal, aby s tím přestal; myslím si, že to přehnal."

"Jenom on?" Timothy se zadíval DuMontovi do očí. "A náčelník vaší bezpečnostní služby snad ne? Nechci přeceňovat opatření ve vašem domě, podobají se u všech velkých bossů jako vejce vejci; předpokládám tedy, že i tady je vzduch kontrolován a že všechno, co chcete pozřít, musí nejdřív někdo ochutnat -" DuMont přikývl. "Také jsem si včera velice dobře všiml, že velká většina hostů v baru Stardust patřila k vašemu bezpečnostnímu doprovodu." DuMont máchl opovržlivě rukou. "McKee bere svůj džob příliš vážně, byl kdysi u armády. Samozřejmě, že mám nepřítele, mister Truckle, vy snad ne?"

"Alespoň ne tak mocné, doufám. Už sama struktura vašeho koncernu s sebou nese, že vaše zájmy zasahují do sfér zájmů celé řady monopolů. A při vašem životním stylu máte určitě i spoustu soukromých nepřátel. Například vaše exmanželky."

DuMont se uvolněně zvrátil v křesle. "Ach, víte, mister Truckle, ty mi nedělají vůbec žádné starosti. Mé bývalé přímo lpí na mém životě. Moje milostnice mají pevné smlouvy se čtvrtroční výpovědí a manželky mají podíly na mém zisku. A to i po rozvodu."

"Zapomínáte na nezanedbatelné dědictví v případě vaší smrti!"

DuMont se halasně rozesmál. "Podléháte obecně rozšířenému omylu, že pán a vládce takového impéria, jakým je National, musí být i jeho majitelem. Z celého toho krámu mi beztak nepatří aniň."

"Myslel jsem vždycky, že National je už po celé generace rodinným majetkem."

"Taky vydávám spoustu peněz na to, abyste takhle uvažoval, mister Truckle. Bohatství ještě pořád platí jako míra věci, ačkoli dějiny nám dostatečně ukázaly, že nějaký pán z Nemanic může být za jistých okolností mnohem vlivnější než ten nejprachatější nabob, jestliže dostane do rukou hybné páky moci. Jen si vzpomeňte třeba na Mussoliniho nebo na Hitlera nebo -"

DuMont se odmlčel, protože se začal podávat čaj.

"Většina velkých bossů vlastní na svých firmách pouze symbolický podíl," pokračoval potom, "a ve skutečnosti je také naprosto nezajímavé, komu ten který podnik patří, rozhodující je, kdo ho má v rukou: co se vyrábí - a co ne! V jakém množství, za jaké ceny a v jaké lhůtě něco přijde na trh, na co se použije zisk, kdy a do čeho se bude investovat - to především, neboť tím se rozhoduje i o budoucnosti! - a v neposlední řadě, kdo, kde a za jakých podmínek může pracovat. Ne naše bohatství z nás dělá mocné lidi, mister Truckle, nýbrž moc rozhodovat. Podívejte, mému pradědovi ještě patřila National se vším všudy, ale já do toho mám co mluvit mnohem víc než on, třebaže National teď vlastní konsorcium různých bank, stát a pár tisíc akcionářů. Já společnost ovládám. Neomezeně. Tak absolutně, jak se takzvaní absolutističtí monarchové ani neodvažovali snít. Samozřejmě jsem taky bohatý, mám podíl na zisku i akcie. Ale nejdůležitější je, že mám moc. A nejen nad National."

"Tahle neomezená moc by vám mohla vynést nejspíš neomezené množství nepřátel."

"Kterým se dokážu ubránit, mister Truckle. Ne, to není to, proč jsem vyhledal vaši pomoc - tři mí spolupracovníci v posledních době zemřeli, možná byli zavražděni. Podrobnosti vám sdělí McKee, teď jenom tolik: všichni tři pracovali v nejvyšším vedení IPPI, to je Illinois Pharma Productions Incorporated, tady v Chicagu. Jak se zdá, zemřeli na nějakou chorobu: Dave Bennischer na játra, Paul Temple na slezinu a Humprey Goodman zemřel na selhání ledvin; právě včera. Výsledky pátrání jsou zatím předběžné, ale jeho smrt mě přiměla, abych vás do toho zapojil. Podívejte, naši manažeři absolvují pravidelné prohlídky. U nikoho z nich se předtím neobjevila jediná známka nějakého onemocnění, choroby se vyvinuly najednou a proběhly velice rychle, což, stejně jako rentgeny, ukazuje na nějakou infekci, až na to, že ani u jednoho z těch tří se nenašel žádný původce!"

DuMont se naklonil a pohlédl Timothymu do očí. "Náhoda? Lékaři tvrdí, že se jedná o typický průběh nemoci, a skutečnost, že se nenašel žádný virus, odkazují na selhání techniky nebo lidí. Ale já si tím nejsem tak jist. Mrtvolky Bennischera a Templea byly ihned spáleny, protože se jednalo o nanejvýš nakažlivé nemoci, ale Goodmanova mrtvola bude zachována do té doby, než se ta záležitost vysvětlí, o to jsem se postaral." DuMont si dolil čaj. Zamyšleně v něm míchal cukr.

"Mohl bych se samozřejmě odvolat na lékařské expertizy a hotovo, ale nerad bych si jednoho dne vyčítal, že jsem něco opomenul. Myslím, že jestli někdo dokáže vypátrat, co na té věci smrdí, pak jste to vy."

"Co říká náčelník vaší bezpečnosti?" vyzvídal Timothy.

"McKee mi radí, abych do toho zapojil kriminalisty. Že Federální kriminálka má koneckonců po ruce experty všeho druhu."

"Ale to je přece případ nanejvýš tak pro illinoiskou státní policii!" prohlásil Timothy.

"Pche! Pokud mám na věci osobní zájem, je to vždycky případ pro Federální kriminálku. Nechci ale žádné rozsáhlé vyšetřování, všechn ten humbuk, který by se kolem ní rozvířil a celý ten nemalý rozruch, nejen v rodinách těch mrtvých, nýbrž i v celém podniku."

"Vy si myslíte, že moje maličkost nikoho nerozhází?"

"Vy nemusíte nic víc, než si projít podklady. Postačí, když mi potom řeknete, že to není případ pro kriminalistu."

Timothy sáhl po fajfce. Obřadně ji rozbafal, aby získal čas. Nedělal si žádné iluze. Z toho nekoukaly ani peníze, ani sláva, dokonce ani láhev Black Label jako prémie. Kdyby DuMont skutečně věřil na sérii vražd, určitě by neváhal a zapřáhl kriminálku. Smrt těch tří ho nejspíš pramálo zajímala; v šéfovských podlažích IPPI, možná dokonce v celém

National, zavládl zmatek a DuMont je chtěl nějak uchlácholit. A Timothy Truckle mu měl dodat alibi. Proto ta schůzka v baru Stardust. Tak veřejná, jak jen to šlo, jen aby se to hezky rychle rozneslo: DuMont zapojil nejlepšího detektiva v Chicagu. A jestliže ani ten, jak se dalo očekávat, nebude moci najít indicie svědčící o zločinu, pak to bude prostě jen shoda nešťastných náhod.

Timothy by si byl v té chvíli nejraději natáhl holínky a odporoučel se. Nebylo ale moudré odmítnout muže, jako je DuMont. Nezůstávalo mu tedy nejspíš nic jiného, než kousnout do kyselého jablka a prostudovat si podklady. A oznámit, že nemůže nic najít, koneckonců není žádný lékař.

"Oukej," řekl, "kolik času na to mám, mister DuMont?"

"Myslím, že dva dny postačí, abyste si to všechno probral a předběžně se rozhodl," řekl DuMont. "A co takhle Old Salem Devil's Drink?"

"Raději ne," odpověděl Timothy a usmál se, "nakonec vás ještě obviním, že obcujete s čarodějnicemi a d'ábly."

(3 (

Timothy si pozval náčelníka bezpečnosti National do Nebrasky. Nejen proto, aby se od počátku ujasnilo jejich vzájemné služební postavení a aby Timothy zdůraznil svůj význam jako špičkový detektiv horní vrstvy; chtěl vytrhnout McKeeho z prostředí, na které byl zvyklý. Když už se Timothy musel namáhat a vynakládat tolik času na případ, který vlastně ani případem nebyl, pak chtěl jen tak mimochodem vytěžit pár informací, a to bylo podle jeho zkušeností nejsnazší, když toho druhého vytrhl z jeho původního prostředí. Samozřejmě také existovaly typy, které se pak docela stáhly do sebe. McKee k nim nepatřil.

Protože DuMont mluvil o bývalém vojákovi, utvořil si o něm Timothy naprosto falešnou představu. Očekával starého, vysloužilého, vojenským pořádkem poznamenaného řízného chlapíka, ale McKee vypadal na všechno jiné, tvářil se přátelsky a přístupně, byl nečekaně mladý, tak třicet, sportovně elegantní a působil dojmem, že spíš absolvoval Yale než vojenskou akademii. Timothy uvedl McKeeho do své pracovny a dal mu čas, aby se rozkoukal. Potom se zeptal, co může svému hostu nabídnout. McKee se na Timothyho podíval a mazaně se usmál.

"Máme v materiálech, že máte vynikající vinný sklípek, mister Truckle. Kdybyste pro mě měl sklenici portského vína - myslím pravého portského."

Timothy mu nalil Porto Colheita, ročník 2011, a postavil láhev na dosah McKeeho ruky.

McKee s sebou přinesl hrst krystalů, ale Timothy se spokojil s ústním výkladem. Manažeři IPPI byli ošetřováni na speciální klinice Metropolitan Hospitalu, jež se těšila výtečné pověsti široko daleko za hranicemi Illinoisu. Jejich vyšetřením se dalo důvěřovat, stejně jako expertizám o průběhu choroby. Zesnulí ještě několik dní před smrtí nejevili žádné příznaky onemocnění, docela určitě padli za oběť nějakým infekcím. Zdálo se ale, že McKeeho nijak nevzrušila skutečnost, že lékaři nenašli v tkáních zemřelých žádného původce choroby.

"Podívejte se, mister Truckle," řekl, "Dave Bennisher zemřel na virovou žloutenku. Víte snad, že se objevují stále nové a nové odrůdy. Bennisher se dostal na izolační jednotku, exitoval a byl okamžitě spálen, protože nebezpečí infekce při hepatitis praeceps je obrovské. Jen soukromému zájmu jednoho lékaře můžeme děkovat za to, že byl vůbec vzorek tkáně odebrán, diagnóza byla koneckonců jednoznačná. Není také nic neobvyklého, když se nenajdou žádní původci. Hledání hepatitických virů je stále ještě hra na náhodu, a vzorek byl vyšetřen teprve teď, protože mister DuMont začal být nedůvěřivý až po smrti Humpreyho Goodmana."

"Proč až po Goodmanově smrti? Proč ne hned při Paulu Templevi, druhém mrtvém?"

McKee sáhl po láhvi a tázavě se na Timothyho podíval.

"Prosím, poslužte si," řekl Timothy. "Já na portské moc nejsem. Takže mě o něj neoberete."

McKee si nalil a usrl. "Po pravdě řečeno, nevím, proč vůbec začal být nedůvěřivý a uvažovat o tom, jestli to nejsou vraždy. Jistě, šéf má nos na neobvyklé události, ale kolikrát už si z něj ten nos vystřelil. Temple dostal slezinou sněť. Zřidkavá nemoc, která se u lidí už vůbec nevyskytuje, ale Templeův případ není tak podivný, jak se na první pohled zdá. Temple byl vedoucím vývojového oddělení, a tam se pracuje s všemožnými baktériemi, bacily a viry. Vybíjejí tam očkovací látky proti zvířecím epidemiím."

"Myslel jsem, že sleziná sněť je dávno vymýcená," řekl Timothy.

"National hospodaří do zásoby a má široce rozvětvený prognostický program. Chceme být připraveni na všechny eventuality. Kdykoli vypukne nějaká epidemie, mister Truckle, chceme mít příslušné léky vyvinuty do té míry, abychom mohli okamžitě začít s jejich velkovýrobou!"

"Pěstujete tedy původce chorob, které ještě ani neexistují?"

"A protilátky samozřejmě také. Tím jsme ve výhodě, když nějaký virus spontánně zmutuje a objeví se v praxi."

"Kolovaly fámy," řekl Timothy, "že jistá firma nechtěla čekat, až náhodou vypukne nějaká epidemie -"

"Hloupé žvásty," namítl McKee, "fáma, kterou dala do oběhu konkurence, aby poštvála na National státní vyšetřovací komisi. United se tenkrát podařilo načas obsadit vedoucí místa v dozorčí komisi pro biochemické a farmaceutické výrobky a chtěla tuhle výhodu využít k průmyslové špionáži. My jsme ale jejich útok odrazili."

"Ale nechcete snad popřít, že se stala celá řada takových případů," řekl Timothy, "jenom když pomyslím na saponátovou válku!*"

"Kterou ale vyvolala United! Ovšem od Bostonského míru jsou takovéhle divoké akce vyloučeny."

"Temple se tedy mohl infikovat v IPPI?" zeptal se

Timothy.

"Je to dokonce velmi pravděpodobné, a protože nechceme, aby nám někdo koukal do karet, byl Temple izolován doma a ošetřován lékaři IPPI a Hankshaw, lékař, který vystavil úmrtní list -" McKee pokrčil rameny. "Nemohu to doktoru Hankshawovi dokázat, ale jsem si jist, že se vzorky tkáně zacházel záměrně tak, aby se původce choroby nedal najít. Podívejte, existuje přesná klasifikace podle všech podtypů. Kdyby vyšlo najevo, že se Temple infikoval nějakým virem,

který existuje dosud jen v laboratořích IPPI, byl by se Hankshaw musel obávat přísného vyšetřování. A co se týče Humpreyho Goodmana - jeho případ je sice pozoruhodný, nikoli však záhadný. Otázky, které jeho smrt vyvolala, jsou spíše záležitostí lékařů než kriminalistů. Byla to jednoznačně virová infekce, až na to, že rozpad buněk proběhl tak rapidně a totálně, že nebylo možné reprodukovat DNK toho viru. Vědci z Metropolitan Hospitalu se domnívají, že jde o nějakou novou mutaci, a jsou si jisti, že rychle zmizí sama od sebe, protože se virus tímto způsobem nemůže rozmnožovat."

"Něco úplně nového?" zeptal se Timothy.

"To je na Goodmanově smrti skutečně zajímavé."

"Mohlo by se stát, že ho někdo použil potají jako pokusného králíka?"

"VIPPI máme dost pokusných králíků," odpověděl McKee, "a mnohem vhodnějších."

"Přesto ale někdo mohl podlehnout pokušení a spojit příjemné s užitečným," usoudil Timothy, "někdo, kdo Goodmana nenáviděl. Nebo se ho bál."

McKee zavrtěl hlavou. "Také už mě to napadlo, ale nic tomu nenasvědčuje. Goodman byl znamenitý vědec, ale zároveň hňup, přímo pravzor dobromyslnosti a ochoty. Věřte, žádné nepřátele neměl, rozhodně ne v IPPI."

"A co u konkurence?"

"Bydlel ve služebním bytě na území závodu, už dlouhá léta ho takřka neopouštěl."

"A co jeho rodina, žena, nemá milence -"

"Žil docela sám, bylo už mu také přes sedmdesát, a cele se věnoval své práci."

"Ale co kdyby se najednou stal nějakému kolegovi nebezpečný? Třeba objevil nějakou nesrovnalost? Říkáte, že to byl dobrák od kosti. Z toho se dá usoudit, že by nešel v takovém případě dotyčného kolegu rovnou udat, ale nejdřív by si s ním o tom promluvil."

"A jak bychom měli tohle vypátrat? Je mnohem pravděpodobnější, že zemřel, jestli to mohu takhle říct, přirozenou smrtí. Doba mutace u těchto druhů virů je extrémně dlouhá. Zeptejte se nějakého odborníka: A i kdyby - co by mělo jeho úmrtí společného se smrtí těch dvou ostatních?"

"Vy tedy nevěříte, že jde o sérii vražd?"

"Ani v nejmenším."

"Proč jste potom DuMontovi navrhol, aby do toho zapojil kriminálku?"

McKee se zvrátil v křesle a pobaveně se na Timothyho zadíval. "Abych mu jednou provždy vyhnal brouka z hlavy, mister Truckle. Abych ho donutil se rozhodnout. Buď uzná, že se jedná pouze o řetězec nešťastných náhod, nebo si uváže na krk kriminálku se všemi důsledky, které z toho vyplývají."

Timothy se na McKeeho tázavě podíval.

"No, IPPI přece zaměstnává color-collary*. To jste nevěděl?"

Timothy udiveně hvízdal. "A nemáte tedy beztak pořádku na krku nějakou bezpečnostní službu?"

"A proč? To je zcela v kompetenci naší závodní policie."

"Nezvyšuje to ale pravděpodobnost nějakého zločinu?"

"Právě naopak. Díky colorům jsme donuceni k obzvláštním bezpečnostním opatřením. Kromě toho Bennisher ani Goodman neměli s trestanci vůbec žádný kontakt."

"Rád bych se na to jednou podíval," prohlásil Timothy. Do podniků, které zaměstnávaly vězně, neměli nepovolání přístup, neexistovaly skoro žádné informace o podmínkách v takových závodech. Třeba IPPI zaměstnává dokonce i černé límečky, a nakonec tam najde někoho ze spousty nezvěstných?

"O tom si musíte promluvit s DuMontem," odpověděl McKee. "Ale vymyslete si dobrý důvod; šéf je co do svých povolení náramný skrbík."

"Proč? Snad se nestydíte za své colory?"

"V určitém smyslu ano." McKee si opět nalil. "Na mého šéfa." Pozvedl sklenku a připil Timothy. "Veřejnost zná jen jeho image, které si kolem sebe vybudoval, třpytivou, neprostupnou zeď, za kterou ukrývá své pravé já. Nemáte tušení, jaký je DuMont ve skutečnosti citlivý člověk, mister Truckle. Muž, který ve vší tichosti koná nekonečné množství dobra, protože trpí tímhle světem. Znáte Public-Dope-Free-Schools**?"

Timothy přikývl.

Nikdy sice nebyl ani v jednom z těchto přísně střežených ústavů, v nichž mohly děti vyrůstat, aniž se dostaly do styku se všemi možnými drogami, s kterými se na jiných školách obchodovalo, ale už o nich hodně slyšel; patřily k málu světlých bodů často tak temného světa amerických dětí, pokud se odhlédlo od neméně dobře střežených internátů pro potomky boháčů.

"To byl DuMontův nápad zřídit tyhle školy," řekl McKee, "a vydal na ně neskutečnou sumu peněz. National také spravuje celou řadu Drop-Out-Homes***."

Timothy byl dojat. Nabízel se mu tu docela jiný obraz DuMonta.

"Ale zaměstnává colory," řekl zamyšleně.

"Pro DuMonta to není otázka úspor, ale také především humanity," odpověděl McKee. "Odsouzenci musí koneckonců někde pracovat, a proč ne u nás, kde se mají určitě mnohem lépe než kdekoli jinde. DuMont se osobně stará o to, aby se jim dostalo všemožných úlev. Myslím si, že se za to cítí zodpovědný, protože jeho dědeček kdysi přednesl v Kongresu návrh na čtrnáctou reformu trestního práva, která zavedla nucené práce a nucené transplantace."

"Neměl jsem tušení, že Big Balloon byl DuMontův dědeček," řekl Timothy.

"Z matčiny strany. DuMont dělá všechno možné, aby se to nerozneslo. Koneckonců reforma trestního práva nebyla právě nejskvostnějším činem naší civilizace."

Timothy překvapeně vzhledl. Copak McKee neví, že každé slovo, které v téhle místnosti řekne, je odposloucháváno

státem? Vzal láhev portského a pokynul McKeemu, aby šel za ním do mauzolea.

"Tady si můžete vylít srdce, aniž byste si spalil jazyk," řekl Timothy.

"Copak to není ostuda?" zvolal McKee. "Především Fialky: Musíme v jednadvacátém století oživovat barbarské zákony dávných časů? Neboť co je to jiného, než když tenkrát usekávali ruce nebo uřezávali uši, když dneska člověka odsoudíte ke ztrátě ledviny, žaludku nebo nohy?"

"Tyhle rozsudky se přece často ani nevykonávají," řekl Timothy. "Myslím, že jde spíš o odstrašující účinek."

"A - odstrašují? Ještě nikdy se nepodařilo účinně potlačit kriminalitu zastrašováním. Je třeba odstranit její příčiny, bídu, hlad, nezaměstnanost -"

"Na policistu vedete hezky pobuřující řeči!"

"Ne vždycky, to mi tedy věřte."

"Nikdy bych si byl nemyslel, že by mi mohl být sympatický nějaký policejní šéf, a k tomu ještě bývalý voják. Říkejte mi Tiny."

McKee natáhl ruku směrem k Timothy. "Jmenuji se Vance."

Dopil sklenici a hned si zase nalil.

"Jak jste se vlastně dostal k DuMontovi?"

"Na jedné party. Matka uspořádala na mou počest oslavu, když jsem absolvoval na vojenské akademii v Princetonu třetí ročník. Matka byla na zlato-modro-stříbrnou stužku mnohem pyšnější než já. Na téhle party se objevil i DuMont, moje sestra právě u něj začínala jako milénka. DuMont si mě vzal stranou a řekl mi, že se ještě nesetkal s vojákem, který by tak dokázal sladit barvu vlasů s uniformou. Těší ho, že konečně jednou narazil na vojáka s citem pro umění. A v té chvíli jsem to na něj vybalil. Pověděl jsem mu do očí, co si o svém povolání vojáka myslím." McKee se rozchechtal.

"Mimochodem, Tiny, tihle vojáci! Je to nanejvýš banda domobránců z občanské války. Myslíte si, že ti Odtamtud na nás zaútočí? Já ne. A že by ti Odtamtud někoho napadali? Proč? K čemu tedy ještě vojsko? Nač ty miliardy na zbrojení? Jsme jenom záloha policie a NSA. Tak to můžu být klidně policistou, a navíc u takového šéfa, jako je DuMont, a nemusím se prát na ulici s lůzou. Pokuste se, Tiny, prorazit DuMontovu svěťáckou fasádu a objevíte jeden z nejušlechtilejších charakterů ve Státech."

(4 (

Timothy se objednal u DuMonta na novou schůzku a tentokrát nechal doma veškeré módní výstřelky, dokonce si ani neobarvil vlasy. DuMont se na něj pobaveně podíval.

"Snad to není nejnovější móda?" zeptal se posměšně.

"Ach, víte," odpověděl Timothy, "jsou dny, kdy na sobě nesnesu žádné parádičky. Musím dělat tyhle blbosti, protože to patří k mé image a vyžaduje to můj džob, ale leckdy se mi to přímo hnusí."

DuMont poplácal Timothyho nadšeně po ramenou. "Pojďte, mister Truckle, půjdeme do mé svatyně."

Zavedl Timothyho do malé místnosti, v níž nebyla ani jediná módní vymyšlenost: stěny byly vybílené, okna vedla na zanedbanou zahrádku, pokojík zdobily jen dva obrazy, deštivé krajiny od Turnera. DuMont ukázal na jednu ze dvou židlí.

"Co vám mohu nabídnout, mister Truckle?"

"Doušek vody," řekl Timothy. "V téhle místnůstce mám chuť na to nejprostší - a nejkrásnější, co nám naše planeta může nabídnout."

DuMont podal Timothyho knihu, náčrtky Leonarda da Vinci, a na okamžik se omluvil. Když se vrátil, měl na sobě něco jako tógu, odložil veškeré šperky a odlíčil se. Přivezl s sebou servírovací stůlek, na kterém nestály jen karafy s vodou a různé skleničky, ale také dvě tmavozelené láhve bez etiket.

"Nefalšované francécké víno ze starého dobrého Německa," vysvětloval DuMont, "myslím si, že se to do tohoto pokoje také hodí." DuMont nalil. "Jsme tedy spřízněné duše. Mám toho cirkusu také po krk, ale i já jsem zajatcem své image.

Jistě, mohl bych to změnit, ale mám se předvést všem, jaký ve skutečnosti jsem? Ne, nechci být tak zranitelný. Proto svou nejintimnější volnost omezují na tyhle prostory. Vedle je solárium a bazén, jestli máte chuť, neupejte se!"

"Možná později," řekl Timothy. "Momentálně bych rád vychutnal vaše víno a obrazy."

"Je ještě jeden důvod, proč nevystavuji svou pravou tvář na veřejnosti," přerušil DuMont ticho, "bojím se, že by to všichni rychle napodobili, a potom by to už nebyla moje výsada, ale pokleslo by to na obyčejnou módu. Jednou jsem si lehkomyšlně objednal v Hiltonu hrachovou polévku s parkem. Další den z toho byl nový hit. Týden nebo dva všichni jedli hrachovku a já od té doby nemohu své kdysi nejzamilovanější jídlo ani cítit."

"Co říkáte bostonským zapékaným fazolím?" zeptal se Timothy. "Skoro zapomenutá pradávná krmná amerických farmářů, velmi prostá a chutná."

"Vy mě napínáte, mister Truckle. Prozradíte mi recept, aby nám to mohl můj šéfkuchař připravit?"

"Raději bych to uvařil sám," odpověděl Timothy, "ale nejde to hned; fazole se musí nejdříve na noc namočit, aby změkly. Smím vás pozvat k sobě, mister DuMont? Rád bych vám naservíroval bostonské zapékané fazole, ale nesnáším, když pracuji v cizích kuchyních a před cizíma očima."

"Škoda," DuMont si povzdechl. "Zrovna dnes bych si dal nějaké vydatné, prosté jídlo."

"Vyklidte kuchyni," navrhl mu Timothy, "a já vám uvařím hrnec jihošvédské bramboračky. Jsem si jist, že vám bude chutnat -"

DuMont okamžitě souhlasil, začal dokonce škrábat brambory, zatímco Timothy oloupal horu cibule, kterou pak spolu s bramborovými plátky vhodil do osolené vody.

"A to je všechno?" vyptával se DuMont udiveně.

"Skoro. Ještě trochu pepře a docela na konec kousek másla. Pro toho, kdo má chuť, jako přídatek ještě kousek jitrnice; ale musí být nahrubo mletá, jenom se lehce opeče v troubě."

DuMont už prohraboval lednice. Když nikde nenašel jitrnici, přikázal, aby ihned nějaké sehnali. Potom oba seděli na dlouhém dřevěném stole a klátili nohama.

"Tak jak to vypadá," vyzvídal DuMont, "objevil jste už něco?"

"Abych pravdu řekl, nic," Timothy se na něj podíval. "Ještě předevčírem bych se byl vsadil, že to je přesně ta odpověď, kterou ode mě chcete slyšet, ale od včerejška si už tím tak jistý nejsem. McKee na vás přímo pěl ódy. Tvrdí, že jste učiněný lidumil."

"Pokud si to mohu dovolit," odpověděl DuMont. "Především bych rád, aby už nedocházelo k podobným úmrtím. Šlo o zločin, mister Truckle?"

"Těžko říct. To bych se musel nejdřív porozhlédnout v IPPI."

"Proč?" zeptal se DuMont.

"Kde mám začít?" odpověděl mu Timothy otázkou. "Tohle nejsou nějaké obyčejné zločiny. Kde máme kupříkladu místo činu? Kdy byl zločin spáchán? Kde mám hledat stopy? Kde pachatele? Kde motiv? Když vezmu v úvahu nejmenší možný společný jmenovatel těch tří případů, narazím na IPPI. Byly by s tím nějaké problémy, kdybych se tam chtěl jednou podívat?"

"Ne, když to nařídím," odpověděl DuMont. "Jen opravdu nevím, k čemu to má být dobré. McKee to tam zná jako své boty. Může vám zodpovědět všechny otázky a pro mě za mě pro vás třeba provést i jistá šetření."

"Vyjádřím to tedy obrazně," odpověděl Timothy. "Když se díváte na rybník, jehož hladina je nehybná, můžete - samozřejmě za předpokladu, že voda není příliš znečištěná - těsně před sebou dohlédnout až na dno, o pár metrů dál snad ještě zahlédnete rybu, pokud pluje těsně pod hladinou, o kousek dál už voda vytváří pro váš pohled neproniknutelnou bariéru: čím ostřejší je úhel, tím větší je lom. Nakonec dosáhnete kritickou mez, při níž se paprsky odrážejí od hladiny a vy už nic nevidíte. Tak se to má se mnou, musím-li se dívat očima jiných. Abychom zůstali u přirovnání: Nejjasněji vidím tam, kde stojím," Timothy seskočil ze stolu a odešel ke sporáku. Dlouho míchal v hrnci, aby dal DuMontovi čas spolknout návnadu.

"Přesvědčil jste mě, mister Truckle," řekl DuMont, když se Timothy vrátil. "Dám McKeemu příkaz, abyste všude -" Přerušil ho gong. Z monitoru se ozvalo hlášení, že přivezli jitrnice.

"Právě včas," prohlásil Timothy, "brambory budou za pár minut vařené."

Bez ostychu srkali horký vývar, s mlaskáním drtili na patře měkké plátky brambor a cibule a přikusovali k tomu vlažnou jitrnici. DuMont jedl jako vrabec, ale požívačně říhal.

"Bohužel už nemohu," povzdychl si. "Co byste teď řekl vydatné koupeli?"

DuMont tu stál v mžikou nahý, nahý, až na půl tuctu okrasných náplastí v rodinných barvách a řetízku na krk, na němž visel zlatý křemenný krystal ve tvaru srdíčka, který rychle měnil své zabarvení a žhnul tajuplně ve všech odstínech rudé. DuMont si všiml Timothyho zvědavého pohledu a přidržel mu krystal před očima.

"Zajímá vás moje Purple Heart*?"

"Nádherný kousek," řekl Timothy, "ale byl bych předpokládal, že nosíte jen staré, klasické šperky. Tvar mi připadá nějak známý, není to snad imitace?"

"Jen v určitém smyslu, mister Truckle." DuMont se spokojeně usmíval. "Přiznávám, že tvar je napodoben, a ne zrovna šťastně, je to směsice benátských a amerických prvků, také to mohli udělat lépe. Ale forma přitom není nejdůležitější, krystal slouží jen jako ozdoba. Důležitý je obsah, a ten je neobvyklý - je to pacemaker."

"To by mě nenapadlo," řekl uznale Timothy, "já ho mám implantovaný." Ukázal malou jizvu v levém podpaždí.

"To ale není kardiostimulátor, mister Truckle! Tenhle generuje náladu." DuMont se zjevně bavil Timothyho ohromením. "Je to vedlejší produkt našeho výzkumu. Ovlivňuje 'vnitřní hodiny', které v sobě člověk má, stejně jako všichni živí tvorové, urychluje nebo je zpomaluje vysláním určitých rytmických vzorců. Člověk si sice všimne, že se mění dechová frekvence a tep, ale ve skutečnosti je ovlivňován průběh veškerých tělesných funkcí. Podívejte se, tady: tímhle nepatrným knoflíkem mohu nastavit žádanou rychlost. Laik to asi bude považovat za nemožné, ale změnou základního organického rytmu se člověk může přivést do stavu euforie - nebo naopak do stavu letargie, prostě jak a na jak dlouho chce. Je to mnohem účinnější než jakákoli droga, a přitom absolutně neškodné, ledaže by člověk vyjmul pojistku a přehnal to."

"Je to tedy ideální prostředek, jak se vypořádat s narkomanií," usoudil Timothy.

"Ano, já vím. I když by to pro většinu bylo příliš drahé, a zvláště pro ty, kteří sahají po drogách jako první." DuMont pověsil své purpurové srdce opatrně na háček. "Lidé z Engipogu* na mě pořád naléhají, abych dal tu věcíčku vyrábět sériově, ale já se k tomu nemohu nějak odhodlat. Víím, je to sobecké a sentimentální, ale já tu drobnůstku miluji a hrozím se pomýšlení, že by s tím po světě běhal kdekdo."

(5 (

McKee nebyl dvakrát nadšen, že Timothy dostal povolení prohlédnout si IPPI. Prozradilo ho, jak na okamžik svažtil čelo, než svou zlost zakryl úsměvem. Netrvalo to však tak krátce, aby si toho Timothy nevšiml.

"Nerad bych vás okrádal o čas, Vanci," řekl Timothy, "dovedu si představit, kolik důležitější práce má náčelník bezpečnosti u National, než aby si hrál na průvodce. Svěřte mě klidně někomu z vašich lidí."

"Ne ne, Tiny, tohle zvládnú sám. Jen mi tu nehrajte divadlo, že v závodě hledáte nějaké stopy nebo indicie. Jste prostě zvědavý, chápu to a uznávám; také bych takovou příležitost popadl za pačesy."

"Jste dobrý detektiv," odpověděl Timothy, "hned jste mě prokoukl. Ale neříkejte to prosím svému šéfovi, myslí si, že to myslím vážně."

Domluvili se na druhý den dopoledne. McKee dal Timothyho přivést. Ve víc než skromné podnikové helikoptěře, která na sobě ani neměla firemní označení IPPI. Timothy nevěřil, že tahle krabička na sardinky je pro něho, a tak počkal, až ho vyvolají.

McKee ho očekával v závodní hale, přímo pod napodobeninou sochy Svobody**, která zde byla postavena, stejně jako tomu bylo ve všech podnicích a institucích.

Zavedl ho do kanceláře vyzdobené prapory USA a National; mezi nimi visel DuMontův portrét v nadživotní velikosti. "Musím vás vzít nejdrive pod přísahu," řekl McKee, "nevyžadují to jen naše podnikové předpisy, ale i směrnice vězeňských úřadů."

Timothy mu podal svůj identitac a zavázal se, že bude všechno, co v závodě uvidí a uslyší, považovat za přísně tajné, a nikomu třetímu nepodá žádné informace. McKee bral tenhle ceremoniál vážně, při takových příležitostech v něm asi vítězil voják. Timothy se podařilo nehnout ani brvou. Svatá prostoto, kolikrát už jsem složil takové přísahy. A kolikrát je porušil.

"Co chcete vidět, Timothy?" vyptával se McKee.

Timothy pokrčil rameny. "Nemám tušení, co je tu všechno k vidění. Jinak bych snad ani nebyl tak zvědavý. Zaveďte mě, kam se vám zlíbí, Vanci."

"Výborně, nejdřív tedy zajdeme do skleníků. To vždycky zapůsobí."

Skleníky byly umístěny ve sklepích, byla to čtyři rozlehlá podlaží, která se sobě ale podobala jako vejce vejci, jak prohlásil McKee, a tak prý bude stačit, když se podívají jen do jednoho. Tedy vlastně ne dovnitř, ale jen nakouknou přes tlustou skleněnou stěnu.

"Není to přímo idylický obrázek?" McKee ukázal na několik žen, které se pohybovaly mezi bujnými keři, byly to bez výjimky mladé a krásné ženy. A nahé. Rudý pruh, který se jim táhl kolem krku a který v tom prostředí působil spíše jako rafinovaně vymyšlená ozdoba, se nedal považovat za oblečení.

"Krásná děvčata, že ano? Myslel jsem si, že vás pohled na ně potěší, Tiny. Mě taky znovu a znovu dojíhá. Člověk si při tom vzpomene na Evu v ráji. Je uchvácen a nejraději by se za nimi vrhl. Kdybych vás tam ale vpustil, byl byste za pár sekund mrtvý. Udušený. Vzduch ve sklenicích obsahuje určité množství uhlovodíku a metanu a sotva polovinu množství kyslíku, na které jsme zvyklí, připomíná atmosféru z pravěku naší planety. Vědci totiž přišli na to, že současné pozemské ovzduší ani v nejmenším nevytváří optimální biologické prostředí pro rostliny. V takové atmosféře ochuzené o kyslík se rostlinám daří nepoměrně lépe. Například ty keře vysoké jako člověk, které vidíte tamhle vpředu, jsou brambory!"

"A jak to tam vydrží ty dívky?"

"Mají jinou krev. Pomocí několika perfluorů se jim vymění, a obsah hemoglobinu je takový, aby mohly v tomhle vzduchu žít. Po pár týdnech už nemají žádné potíže."

"Ale - je ta výměna krve reverzibilní?"

"Syntetická krev se musí stále obnovovat, perfluorové vazby mají poločas rozpadu jen dva měsíce."

"Ty chudinky jsou tedy odsouzeny navěky žít v téhle podzemní rajske zahradě?"

"Ne, ale ujišťuji vás, Tiny, že se tam cítí v mezích možností dobře. Mohly by totiž klidně skončit v jiném, nebezpečnějším prostředí, například v muddies nebo v jednom z metal hells.* V takovém skleníku se přece dá docela žít, ne? Nezapomínejte, že jsou to trestankyně!"

"Máte tady jenom ženy? A pouze mladé?"

McKee se zasmál. "Kdepak. Tohle je takřikajíc náš výstavní kousek. Starší ženy a muži pracují v ostatních sklenicích; samci a samice ovšem hezky odděleně, ale jako odměnu za obzvlášť dobrou práci se spolu smí občas vyspat. Já jsem ostatně proti. Myslím si, že DuMont v tomhle přehání. Nucené práce jsou koneckonců nucené práce."

"Jsou tam dole také dozorci, lépe řečeno, netrestaní?"

"Ne, jsou pod elektronickým dohledem. Ovšem totálním."

"A jestliže nechťejí tu a tam udělat, co mají?"

"Je povícero možností. V prvé řadě mohou být kdykoli přeloženi z trestu někam jinam. V lehčích případech neposlušnosti jsou jim odepřeny drobné výhody, například koupání. Velmi nepříjemný trest, protože vzduch ve sklenicích hrozně dráždí pokožku, když se člověk nemůže pravidelně mýt. Nebo jim nedáme vodu. Vládne tam tropické klima a žízeň může být příšerným trestem. Těžké případy dáváme na kratší či delší čas do klimatických komor, v nichž se může libovolně zvýšit obsah kyslíku ve vzduchu, což vede samozřejmě ke křečím."

"Jednu otázku, Vanci. Nač jsou tyhle skleníky?"

"Vyrábějí se tu základní sloučeniny, především alkaloidy, které se ještě nedají vyrábět synteticky nebo jejichž umělá výroba by byla podstatně dražší."

Potom McKee zavedl Timothyho do jednoho sálu. Třebaže i tady bylo úmorné vedro, měli trestanci na sobě hrubé drilliconové pláště a všichni do jednoho měli na krku oranžové pruhy. A seděli pomíchaní mezi šimpanzi! Lidé i opice zírali na rychle ubíhající pás, vybírali z něj pilulky a odhazovali je do skvív vedle svých židlí.

"Tohle je pořad ještě nejlepší výstupní kontrola, kterou si můžete vymyslet," vysvětloval McKee. "Tenhle pás je v podstatě zbytečný, ale lidstvo je přímo posedlé dokonalostí. Pilulky a tabletky musí mít vždycky ideální tvar a navlas stejné zabarvení, jinak by jim spotřebitel nevěřil. A protože ještě neexistují automaty, které by alespoň přibližně přesně a levně třídily chybně tvarované a zbarvené výrobky, zůstává u staré dobré ruční práce."

"Ale proč šimpanzi?" zeptal se Timothy. "Nebo - proč ne jenom šimpanzi?"

"Šimpanzi mají velice precizní cit pro tvar, když se vycvičí, ale naopak nedovedou tak dobře rozeznávat barevné nuance jako lidi. Třídíme tu odchylky o jedné desetíně miocolu." McKee se uchechtl. "To, že tu sedí tak pomíchaní, samozřejmě není z technologické stránky vůbec nutné. Má to jen zabránit, aby se hueeové* při práci mezi sebou nebavili a nerozptylovali se."

"A taky asi, aby se jim připomnělo, že jsou stejně jako opice jenom necklaces**!"

"Uvažujete správně, Tiny."

"Připadá mi úžasné, jak rychle ti lidé pracují," řekl Timothy, "to musí být dost únavné."

"My dva bychom to určitě nevydrželi dlouho. Ale hueeové jsou před přidělením na práci 'osázení', jak tomu říkají odborníci, jsou jim implantovány kapsle s hormony, neuroplektiky a tak, které jsou vybaveny minipřijímačem, jenž reguluje vyměšování do krevního oběhu a vyrovnává fáze únavy."

"Takže to jsou něco jako lidé řízení na dálku!"

"Jestli tomu chcete tak říkat - mám vám to předvést? Stačí zmáčknout knoflík a hueeům se zjeví vlasy, nebo začnou funět a kýchat. Látky působí především na hypothalamus a ovlivňují rytmus dýchání, tep, krevní tlak, aktivitu, pozornost... Ale to jenom v případě nouze. Zpravidla stačí pacemakery, které jsou vestavěny na pracovišti a působí na 'vnitřní hodiny'. Ty fungují -"

"Díky," přerušil ho Timothy, "váš šéf byl už tak laskav a vysvětlil mi jejich funkci. Jak dlouho tu trvá jedna směna?"

"Pro opice čtyři hodiny denně, víc nevydrží. Hueeové pracují dvakrát šest hodin se čtyřhodinovou přestávkou, pak osm hodin spánku."

"A při tom ještě rozlišují barevné odchylky menší než jeden miocel? Tomu nevěřím."

"Jsou jim implantovány také zásobníky drog," odpověděl McKee, "alkaloidy, které několikanásobně zvyšují citlivost na barvu."

"A nemá to pro ně nějaké následky? Nestanou se z nich narkomani?"

McKee pokrčil rameny.

"Ostatně, pracují v IPPI jen trestanci?" vyzvídal Timothy.

"Ve výzkumných úsecích je to asi tak třetina pracovníků; ve výrobních odděleních jsou jen hueeové. A samozřejmě zvířata. Máme tu i papoušky."

Timothy mlčel, když vyjížděli výtahem nahoru, a když se dostal na denní světlo, zhluboka se nadechl, přestože vzduch nahoře byl mnohem horší než v závodě. McKee ho vedl přes rozlehlé nádvoří. Za jednou z budov hráli nějakí muži volejbal.

"To jsou naši pokusní králíci, výstavní koně IPPI," vysvětloval McKee. "Mají také bazény, basebalová a golfová hřiště, mohou sportovat, kolik a jak se jim zamane, mohou se věnovat svým zálibám, experimentovat a bádat, jestliže jsou to vědci, dostávají bezvadnou stravu, zkrátka a dobře, leckterý svobodný člověk by jim záviděl, kdyby se dozvěděl, jaký život u nás zelené límečky mají."

"Pokud nehledíme na riziko, že jedna z drog, které musí testovat na svém těle, jim může navěky zničit zdraví nebo je zabít docela."

"Ale na to měli myslet dřív!"

McKee zavedl Timothyho do světlé, útulné místnosti, která vypadala spíš jako univerzitní laboratoř než pracoviště vězňů. Přicházel k nim nějaký muž, působil pěstěným a spokojeným dojmem, měl na sobě módní oblek z dobré látky, vlasy neměl ostříhané, dokonce je měl obarvené tak, aby ladily s jeho oblekem; jen úzký fialový pruh, který vykukoval zpoza límce košile, prozrazoval, že i on je trestanec.

Timothy si ho zvědavě prohlížel. Tak to byl tedy Fialka. Zdálo se ale, že tomu člověku nic nechybí. Timothy by se ho byl nejraději zeptal, k čemu ho odsoudili - k ledvině, očím, paži?

"Smím se vás na něco zeptat, pane?" obrátil se muž na McKeeho.

"Samozřejmě, Olbersi." McKee se na Timothyho omluvně podíval. "Okamžik, prosím."

Timothy se plouhal dál. U okna seděl Oranžový límeček a manipuloval s čočkou mikroskopu na miniaturním pracovním stole; když Timothy přišel blíž, muž vzhledl. Obličej připadal Timothyho povědomý. "Známe se, že?" zeptal se.

"Momentálně si nemohu vzpomenout na vaše jméno. Vy jste -"

Muž vyskočil a postavil se do pozoru. "Vězeň číslo osmdesát sedm - oranžový - tři - sedmnáct - pět, pane! Mohu pokračovat?" Timothy přikývl. Teprve v té chvíli si všiml, že si trestanec do miniaturního svěráčku upnul purpurové srdce. Přišel k nim McKee.

"No, nepůjdeme dál?"

Timothy ukázal na ozdobu. "Myslel jsem, že takovouhle věcičku má jenom váš šéf."

"Říkám vám přece, že DuMont je velkorysý člověk. A jako mimořádné vyznamenání uděluje svůj 'domácí rád' jak tomu říká. Taky mám jedno purpurové srdce." McKee si rozhrnul košili a ukázal ho Timothyho. "Co vám mám ještě ukázat? Pokračovat dál by byla asi nuda sama. Výzkumné laboratoře, jakých najdete všude mraky, výroba testovaných vzorků, velkokapacitní - zajímají vás moderní stroje nebo počítače? Máme tu například pár nesmírně zajímavých úplně nových robotů, opravdu záračné výtvořky."

"Díky, ne. Třeba byste mi mohl ještě ukázat, kde ti tři nebožtíci pracovali? Stýkali se nějak s barevnými límečky?"

"Dave Bennisher se nikdy nedostal k nějakému trestanci ani na krok, jako ekonomický ředitel to ani neměl zapotřebí. Zato Temple se s barevnými stýkal dennodenně; ve vývojovém oddělení pracují převážně potrestaní vědci. National má přirozeně velmi dobrý kontakt s justičními orgány a dostane ihned echo, když je někde postaven před soud nějaký vědec, a pokud nás zajímá, přetáhneme ho k nám."

"Je mi jasné, že musíte vydat pěknou sumičku na úplatky. Konkurence se přece snaží taky praštit přes kapsu, ne?"

McKee se jen usklíbl. "Justice má na očích pásku, ale na vahách má spoustu místa pro nějaký ten peníz."

"A co Goodman?"

McKee zavrtěl hlavou. "Goodman byl zástupce ředitele. Zbarvení se mu hnusilo, i když se jim tak docela vyhnout nemohl. Tu a tam se musel objevit ve výrobních odděleních. Tak pojďte, ukážu vám pracovní těch tří."

"Ale to jenom pro formu," odpověděl Timothy. "A ohlaste mě prosím u jejich příbuzných a lékařů."

McKee se na něj zkoumavě podíval.

"Chtěl bych udělat alespoň tolik, abych si zasloužil svůj honorář. Ještě jednu otázku, Vanci: Zaměstnáváte také černé

límečky?"

"Jistě. Ale politické vězně vám mohu ukázat jen se zvláštním povolením soudu."

"A kde pracují?"

McKee zasalutoval a ušklíbl se. "Bez komentáře, pane!"

(6 (

"Mister McKee má pravdu, to je případ pro lékaře, a ne pro detektivy," řekl doktor Connors. "Vy nám sotva pomůžete, mister Truckle."

"Taky si v tomhle ohledu nic nenamlouvám," ujistil ho Timothy. "Chtěl jsem se jen informovat na kompetentních místech. Mistra DuMonta velice zajímají okolnosti Goodmanova úmrtí."

Doktor Connors se zasmál. "Pořád si ještě myslí, že to byl zločin?" Timothy přikývl a také se usmál.

"Nálady velkého muže znamenají pro malé lidi jenom starosti a práci," prohlásil. "A jelikož jsem ten případ převzal, musím vás bohužel obtěžovat."

"Od včerejška jsme s našimi poznatky postoupili o kousek dál, ale díky výsledkům se z toho případu stala ještě větší záhada." Doktor Connors vstal a přistoupil k oknu. Zvenčí se ozvalo ječení sirény, které se rychle blížilo; záchranka přivázela někoho do Metropolitan Hospitalu.

"Čím víc se dozvídáme, tím méně toho víme!" Doktor Connors se otočil a podíval se na Timothyho. "Případ Goodman se zdál zpočátku naprosto jasný. Symptomy byly jednoznačné, průběh choroby typický, jistě, poněkud zrychlený, ale to se někdy stává. Ale pak to najednou spadlo. Ještě nikdy jsem nezažil tak rapidní pokles, a co bylo nejpozoruhodnější: třebaže jsme Goodmanovy ledviny prozkoumali doslova plátek po plátku, nikde jsme nenašli jediný virus. Kde vlastně zůstaly?"

"McKee povídal něco o tom, že to mohlo zmutovat," řekl Timothy.

Doktor Connors se na něj pobaveně podíval. "Snad si doopravdy nemyslíte, že milióny virů, které se musely při takovém průběhu choroby vyskytovat v Goodmanových ledvinách, ve stejné chvíli a všechny naráz stejným způsobem zmutovaly?"

"To nebyla moje domněnka," odpověděl Timothy. "Ale považujete za vyloučené, že v případě Goodmana mohlo z nějakých, vědě dosud neznámých, důvodů dojít k náhlému, takřka rázovému zastavení virového množení a že byly všechny viry z něčeho nic zničeny?"

"To nás napadlo jako první, mister Truckle. Prozkoumali jsme veškeré obranné reakce, které známe, ale žádné známky imunoreakce jsme nenašli. Přesto ale muselo něco způsobit, že viry stačily ještě proniknout do buněk a rozrušily je, než byly samy zničeny. Přiznávám, že jsem si celý jeden den dělal naději, že jsem narazil na nějakou novou reakci, která by nás mohla dovést k naprostému vymýcení virových infekcí. Kdybychom vypátrali, co se v tu dobu v buňkách odehrálo, a jednoho dne bychom se naučili tento proces ovládnout, abychom jej mohli bezprostředně po infekci vyvolat -"

Doktor Connors pozvedl bezmocně ruce. "Včera večer nám ale tuhle naději vzal vítr. Vyšetřovali jsme jednotlivé buňky z různých stadií nakažení. Všude je stejný obraz: DNK je rozrušena, ale její částice jsou ještě všechny v plném počtu. Nikde a v žádném okamžiku se zřejmě nevytvořily žádné viry. A co víc: do žádné buňky nikdy nepronikl jediný virus!" Doktor Connors odešel ke svému pracovnímu stolu a zapálil si cigaretu. "Samozřejmě v tom pokračujeme. Stojíme zřejmě před zcela novým fenoménem, možná jsme na prahu zásadního objevu, a to se vždycky zpočátku zdá, jako by nějakým zázrakem neplatily přírodní zákony."

Zabubnoval prsty na desku stolu. Potom se vrhl na svůj terminál. Timothy ještě chvíli počkal, pak tiše řekl "Na shledanou" a vytratil se. Nevěřil na zázraky a neplatné přírodní zákony, ale na rozdíl od doktora Connorse nevěřil ani na zcela nový lékařský fenomén. Zkušenost mu napovídala, že případ, který se nemohl zdánlivě stát, se tak jeví proto, že na něj člověk nahlíží z nesprávné strany. Kde ale najít správný úhel pohledu? Timothy odjel domů a zavolal na IPPI. Měl štěstí, doktor Hankshaw byl ochoten s ním mluvit.

"Nemohlo se stát, že jste se při vyšetřování dopustil nějakého nedopatření?" zeptal se Timothy.

"Proč rovnou neřeknete, že jsem zfalšoval výsledek?" oplatil mu doktor Hankshaw otázkou. "Nebyl byste první. Ne, mister Truckle, odebrali jsme na zkoušku jen malý kousek tkáně, slezinná sněť není venkoncem žádná neškodná záležitost, ale tkáň jsme vyšetřili důkladně. Já sám. Kdyby tam byly nějaké viry, byl bych je určitě našel."

"A jak si to vysvětlujete?"

"Ach, víte, mister Truckle, na světě je spousta věcí, které si nedokážeme vysvětlit. To už je život. Naši potomci musí přece mít také co na práci. Zeptejte se tak za sto let."

Následující dva dny nedělal Timothy do slova a do písmene nic. Zmizel v nicotě, a když se vzbudil, vstal, jen aby něco lehkého pojedl, potom znovu zalezl do vany a ponořil se do nevědomí. Třetí den se zdálo, že má hlavu opravdu vyčištěnou. Vydatně posnídal a pak se podíval do komunikátoru. DuMont se dával dvakrát za den ptát, jestli je něco nového. Timothy si uvařil druhou konvici kávy, odešel do pracovny a posadil se k Napoleonovi. Jediný důvod, proč se ještě páral s mrtvými manažery IPPI, byl, že nechtěl zklamat DuMonta. Čeho se ale chytit? Timothyho nenapadlo nic jiného než nadiktovat Napoleonovi všechna jména, která se v souvislosti s tímto případem vynořila. Výsledek byl prachbídný. Timothy si odvezl Sněhurku do ložnice a lehl si do postele. Za nějakou chvíli vstal a donesl si whisky. Někde v týle mu kroužila jistá myšlenka, kterou chtěl vylákat z úkrytu. Po čtyřech hodinách a půl láhvi Johnnyho Walkera se mu to podařilo.

Timothy nakrmil Napoleona ještě tuctem dalších jmen a na druhém kanálu souběžně rešeršoval v databance zločinů, kterou po celá léta shromažďoval a v níž byly uloženy veškeré druhy zločinů, kterých se kdy kdo na této Zemi dopustil nebo se o ně pokusil. Byla to dlouhá noc. Když konečně Timothy vykoukl z okna a sledoval, jak svítá, zatvářil se nadmíru spokojeně. Osprchoval se, potom zavolal vdovám po Bennisherovi a Templovi a promluvil si s vrchní sestrou

z Metropolitan Hospitalu. Odpovědi, které dostal, ho zjevně uspokojily.

Nechal se spojit s DuMontem a zeptal se ho, kdy bude mít čas a zajde k němu na slíbené jídlo, DuMont by byl přišel nejraději ihned, ale dohodli se na druhý den večer. Timothy předstíral, že musí nejen na noc namočit fazole, ale také že si potřebuje ještě vyjasnit některé otázky v souvislosti se zesnulými, přesto však doufá, že bude moct DuMontovi nabídnout příští den několik překvapení.

"Neptejte se mě proč," řekl na závěr, "ale rád bych vás poprosil, abyste prozatím nenosil purpurové srdce a s nikým o tom nemluvil."

(7)

V poledne zavolal DuMont. Timothy si v první chvíli myslel, že chce odříct, ale DuMont se jen ptal, jestli Timothymu nebude vadit, když s sebou přivede hosta.

"Je u mě právě moje teta," vysvětloval DuMont, "a když se doslechla, že jsem k vám na dnešní večer pozván na bostonské zapékané fazole, nedala mi pokoj, dokud jsem vám nezavolal."

"Klidně s sebou tetičku přiveďte," řekl Timothy. "Namočil jsem dost fazolí. Jenom vás prosím, abyste přišel o půl hodiny dřív, rád bych si s vámi nejdřív promluvil o samotě."

O půl sedmé dal Timothy vařit v čisté vodě fazole, ve čtvrt na osm je sundal ze sporáku a pustil se do omáčky: dva šálky fazolového vývaru, půl šálku kečupu, tři lžice anglické hořčice, dvě lžice vinného octa, lžici sladké papriky a jedna nadrobno rozkrájená cibule, cayennský pepř a sůl. Potom vyložil žáruvzdornou formu tlustým od šunky, dal do ní fazole, přelil je omáčkou, formu přiklopil a postavil ji do trouby, právě včas, než dorazí DuMont.

"Voni to tu báječně!" zvolal DuMont. "Přivezl jsem s sebou pár lahví vína. Protože jsem nevěděl, co se hodí k našemu jídlu, prošátral jsem celý sklípek a vzal jsem od každého něco." Pokynul osobnímu strážci, aby postavil velký koš na zem a počkal za dveřmi.

"K jídlu se bude podávat černé pivo," řekl Timothy, "ale potom můžeme pro mě za mě ztrestat jednu láhev po druhé."

DuMont si chtěl nejdříve prohlédnout byt; Timothy ho provedl a skončili v mauzoleu.

"Prosím, posaďte se," řekl, "nemusí nás kdekdo poslouchat. Dáte si něco k pití?"

DuMont odmítl. Timothy zamkl.

"Vycházím ze správné domněnky, že máte na vyjasnění okolností úmrtí vašich spolupracovníků osobní zájem?" začal.

"Myslím, že se - oproti vašemu dřívějšímu tvrzení - přece jen obávám, že vám někdo chystá podobný osud, nemám pravdu?"

"Jak jste na to přišel?"

"Váš zájem a vaše iniciativa jsou nezvyklé dokonce i u dobrotivého šéfa koncernu. Dostal jste od lékařů stejné informace jako já. Proč jste se s nimi nespokojil a najal si mě? To bylo první, co mě zarazilo. A to druhé - vaše okrasné náplasti. Řekl jsem si, že člověk jako vy by ani za nic neběhal s takovými cetkami, kdyby k tomu neměl nějaký naléhavý důvod."

DuMont přikývl.

"Co je vám, mister DuMont?"

"Játra."

"A jak dlouho?"

"Už sedm dní. To byl poslední podnět k tomu, abych si vás najal. Do té doby jsem váhal. Lékaři si byli prostě příliš jistí."

"A co říkají vašemu případu?"

"Symptomy nasvědčují nějaké infekci. Od prvního dne mi dělali jaterní punkce a vyšetřovali tkáň - proto mám ty okrasné náplasti! -, ale nemohou najít žádného původce; přitom by to mělo být v mém případě lehčí, jedná se totiž o bakterie."

"Tak to ani nesmíte jíst fazole?" usoudil Timothy zklamaně.

"Ale ano, jenom je ovšem ochutnám; mluvil jsem se svým osobním lékařem. V žádném případě alkohol. Ostatně od včerejška je mi lépe. Souvisí to nějak s mým purpurovým srdcem?"

"Doufám, že jste ho nezapomněl vzít s sebou?"

DuMont vytáhl šperkovnici a podal ji Timothymu. "Je to ono? Tak už mluvejte!"

"Raději vám to povím po svém," odpověděl Timothy. "Ne proto, že chci předvést, jaká jsem mimořádně chytrá hlavička..."

"To byste ani neměl zapotřebí," namítl DuMont.

"Nemám v rukou prakticky žádné důkazy," pokračoval Timothy, "ale mám po ruce několik otázek, kombinací a závěrů a doufám, že jsem na správné cestě. Ostatně byste mi byl ušetřil nejednu okliku, kdybyste mi od začátku říkal pravdu."

"To mě mrzí, mister Truckle. Myslel jsem si, že tři dokonale vraždy poskytují dost materiálu k vyšetřování. Co by bývalo bylo platné, kdybyste do svých úvah zatáhl ještě mě?"

"Právě naopak, mister DuMont! Jediným mým východiskem byly prakticky samé všeobecnosti. Kdybych byl mohl najít ten nejmenší společný jmenovatel případů v detailech tak odlišných, byl bych - snad! - měl pevný bod, kterého jsem se mohl chytit; buň ví, že je to pro seriózní práci hodně málo! Jelikož jsem vycházel z vaší teorie, že někdo použil jako vražednou zbraň viry, ocitl jsem se okamžitě před první, nezodpověditelnou otázkou: Proč tři různé druhy? - Marně jsem pátral po nějakém společném motivu; v soukromém životě těch tří zjevně neexistovaly žádné styčné body, a kdyby někdo chtěl zahájit frontální útok na IPPI, nebyl by si vybral jiné lidi? Dobrá, Temple, to byla těžká ztráta, ale Bennisher a Goodman byli úředníci, kteří se dají nahradit kdykoli. Místo a doba činu rovněž nejsou známy a pro vyšetřování tedy nemají význam, a pokud jsem se soustředil jen na vaše tři lidi, existovalo neomezené množství možností, jak je infikovat. Společné tu bylo jen jedno: jednalo se o nanejvýš nakažlivé nemoci, ale nikdo v jejich okolí

nebyl infikován. Náhoda? Záměr? Rafinovaná metoda? Pátání po metodě je jednou ze základních cest, jak se dostat nějakému vrahovi na stopu; způsob, jakým někdo vraždí, je takřikajíc jeho rukopis, něco navýsost osobitého, co v mnohém může vypovídat o pachateli, a že existují ty nejbáznivější metody! Kdosi už si vzal na pomoc mouchy, nanесl na místa, kam nejčastěji létaly, jed, takže jej potom na svých nožkách přenesly na oběť. Další namíchal do nástěnných nátěrů jed, který pak byl po dlouhé časové období vdechován a jednoho dne se kumuloval ve smrtelnou dávku - zkrátka a dobře, když našinec dokáže určit metodu, má předem vyhráno. Pak jsem ale doslova zakopl o ty vaše okrasné náplasti. Rázem byla celá ta záležitost strašně jednoduchá. Vzduch, který vdechujete, je sledován, všechno, co sníte, musí nejdřív někdo ochutnat. Onemocněl ve vašem okolí ještě někdo?"

DuMont zavrtěl hlavou.

"To jsem si mohl myslet. Sice se bojíte jakéhokoli vyšetřování vlastní osoby, ale klidně byste mi byl předhodil každého ze svých spolupracovníků a zaměstnanců. Jak a kým tedy byly oběti infikovány? Vzduch, jídlo a pití, dokonce i oblečení jsou teď vyloučeny. Injekce? Kdo by vám ji byl mohl dát? Váš lékař nebo - ve spánku - jedna z vašich žen. Ale ti neměli žádný kontakt s těmi třemi. Myslím si, že mě na správnou stopu přivedla moje návštěva v IPPI. Bylo tedy nanejvýš potřebné, že jsem se tam porozhlédl osobně."

"Nikdy jsem o tom nepochyboval, mister Truckle!"

"Zato McKee ano."

"A co jde tam objevit?"

"Purpurové srdce, mister DuMont. Navlas stejné, jaké nosíte vy."

"Asi jsem se zapomněl zmínit," řekl DuMont, "ale používám je něco jako domácí řád."

"Vím," řekl Timothy. "Pro zasloužilé pracovníky vašeho koncernu. Bennisher, Temple a Goodman, všichni nosili purpurové srdce." Timothy se na chvíli odmlčel. DuMont se na něj napjatě podíval.

"Odkdy nosíte to vaše?" zeptal se Timothy.

"Už dva roky!"

"Bylo to srdce v poslední době opravováno nebo ošetřováno?"

"Ano, minulý týden. Baterie pacemakeru se musí čas od času vyměnit. Ta věčička spotřebuje spoustu energie, když ji člověk používá pravidelně."

"A sedm dní už máte potíže s játry!" Timothy si vzal etuji. "Omluvte mě prosím. Hned jsem zpátky."

Když se vrátil, seděl tam DuMont stejně jako předtím.

"No, je to infikováno baktériemi?"

"Ne. Vtip je v tom, že při těchto útocích se nepoužívají vůbec žádné baktérie ani viry. A přesto jsou purpurová srdce vražednými zbraněmi. Stimulátory, které vás vyprovodí na onen svět. Cítíte se přece lépe, když ten krám nenosíte, ne?"

"Jistě, ale vysvětlíte mi prosím -"

"Sám si to nedovedu docela vysvětlit. Mám jednu teorii, která uspokojivě odpovídá na všechny otázky, ale je to jen teorie. Musím vás poprosit, abyste ještě jeden či dva dny vydržel, než budu mít v ruce důkazy. Ale teď mi prozradte ještě jedno - proč už nejste mrtvý?" DuMont se na Timothyho nechápavě podíval.

"Nu ano," řekl Timothy, "u těch tří to trvalo vždycky jeden dva dny, Vaše choroba ale trvá už sedmý den."

"Můj osobní lékař mně ihned naordinoval parabíózu," vysvětloval DuMont. "Dává za parabíózu ruku do ohně, a já si myslím, že úspěchy mu dávají za pravdu. Už dlouhá léta jsem nebyl nemocen. Víte, doufám, co to je? Našince napojí na krevní oběh jiného a tím ho zbaví škodlivých látek. Momentálně jsem každý den napojen deset až dvanáct hodin na jednoho parabionta, aby se moje játra zregenerovala."

"Ale tím váš lékař přece riskuje smrt toho druhého!" zvolal Timothy. "Nemá přece tušení, že se nejedná o infekci v pravém slova smyslu."

"Co chcete," namítl DuMont, "jsou to dobrovolníci, vězni, kterým za to prominou trest. Kromě toho nejsou jejich šance zas tak hrozné. Každý den bereme jiného."

"A onemocněl někdo z parabiontů?"

"Pozoruhodné je, že ne. Můj osobní lékař mi říká, že to nechápe, on -"

"Zato já ano," přerušil ho Timothy. "To jsem měl vědět před pár dny! Bylo by mě to ušetřilo pěkného bolení hlavy!"

Zazněl gong komunikátoru.

"To bude asi teta," usoudil DuMont.

"Ne, to jsou fazole. Uběhlo čtyřicet minut. Mohli bychom se najíst, jenom musím ještě nakrájet špek a zamíchat ho do fazolí a nasypat na to všechno rozsekanou petrželku."

Timothy byl právě hotov, když se rozsvítilo magické oko komunikátoru a oznámilo, že za dveřmi stojí nějaký návštěvník. Timothy se zděsil, když se podíval na monitor. Před dveřmi stál Velký bratr! Tiše otevřel a položil si prst na ústa.

"Pst! Mám návštěvu, Anne."

"Já vím," zašeptala. "Mého synovce Olivera."

"Ty jsi DuMontova tetička?" Timothy zakroutil hlavou. "Jsi přece o dobrých deset let mladší než on."

Anne se zachichotala. "Jsem hodně opožděný výhonek, takřikajíc výskrabek bratra jeho matky. Když jsem se dneska doslechla, že se znáte a že jsi ho pozval k sobě, napadlo mě, že je to ideální příležitost, jak tě nenápadně navštívit. Pořád přece fňukáš, že mě chceš zase vidět! Nebo mám raději odejít?"

"Pojď dál!"

Teď si položila prst na ústa Anne. "Ne tak nahlas, Tiny. A nezapomeň, že jsme se právě poznali."

V té chvíli přicházel DuMont. Políbil Anne ruku, a pak ji představil.

"Mister Truckle, to je Anne Frobisherová."

Anne podala Timothymu ruku.

"Říkejte mi prostě Anne, u zapékaných fazolí nemusíme být přece tak škrobení. Doufám, že jste nejedli beze mě?"

"Přirozeně, že ne," řekl Timothy. "Hned se bude podávat."

DuMont se rozloučil krátce po deváté s tím, že ho čekají doma. Usmál se na Timothyho. "Chápete, mister Truckle?" Timothy mu úsměv vrátil. Potom se otočil na Anne. "Vy snad ale ještě nemusíte odcházet? Váš synovec přinesl celý koš vína. A jak na první pohled vidím, je to prvotřídní kvalita, věčná škoda, abych ho pil sám."

"Co si to o mně myslíte!" zahřimal DuMont. "Snad nechcete tvrdit, že mám ve sklípku druhořadá vína?" Podal Timothymu ruku. "Díky za výtečné jídlo. Ozvěte se, doufám, jakmile se dozvíte něco nového?"

"Myslím, že už zítra."

"Půjdeš také, Anne?"

"Ještě chvíli tu zůstanu. Kdy se člověku poštěstí popovídat si s jedním z největších detektivů v naší zemi?"

"Co je s Oliverem?" vyzvíдалa, když potom seděli v mauzoleu a popíjeli beaujolais.

"Záleží ti nějak na tvém synovci, Anne?"

"Proč se ptáš? Znáš ho jen zběžně a po pravdě řečeno mě pramálo zajímá."

Timothy ji krátce pověděl, oč jde. "Ptám se sám sebe, nakolik mu mám pomoci," dodal na závěr. "Prozatím jsem mu zachránil život, ale jestli nebudu moci zatknout jeho vraha, brzy dojde k novému útoku, a ten může být úspěšný."

"Proč váháš, Tiny?"

"To, co jsem viděl v IPPI, mě zrovna neponouká, abych DuMontovi zachránil život. Zprávu už mám hotovou, můžeš si ji vzít, jestli chceš. Navíc je tu fakt, že bez váhání dává v sázku život jiných, aby si zachránil svůj vlastní. Nemohl přece vědět, jestli trestanci, které používá pro parabiózu, nebudou infikováni."

"Co chceš, Tiny," řekla Anne, "je to prostě velký boss a možná ani ne jeden z nejhorších. Spíš by tě mělo udivit, kdyby tak nejednal." Položila mu ruku na paži. "Důkladně rozvaž, co všechno záleží na tvém rozhodnutí. Co se změní, jestliže najdeš a udáš jeho vraha, a co se stane, když to neuděláš? A především: Co to znamená pro nás? To je rozhodující měřítko!"

"K smrti nesnáším, když si musím hrát na osud," vyhrkl Timothy. "Proč musí mít našinec krucinál na krku zas a znovu takovou zodpovědnost?"

"Chceš na to doopravdy odpovědět?"

"Ne, přirozeně že ne," zabručel Timothy.

"Už víš, kdo je vrah?"

"Tuším to, ale nejdřív si ještě musím promluvit s McKeem."

"Zavoláš mi, hned jak to zjistíš?"

"Zůstaň tu a poslouvej!" navrhl jí Timothy. "Slibuju ti napínavý hovor. Přepojím ti to z pracovny do mauzolea."

Timothy vypil svou sklenku a dolil si. Najednou se uchichtl. "Víš ty co? Já tě tu prostě zamknu a už tě nikdy nepustím ven!"

"Pročpak, Tiny?"

"Protože tě miluju, Anne. Protože po tobě už celé měsíce toužím tak, že se to slovy nedá ani vyjádřit. Protože se cítím tak ztraceně sám od té doby, co jsem tě poznal. Protože jsem od tehdy nespál s žádnou ženou a nechci to dělat s jinou než s tebou. Protože tě tak rád držím v náručí a poslouchám s tebou Sněhurku. Protože - copak to nestačí?"

Anne vstala a podala Timothymu ruku. "Je toho víc než dost. Pojd'!"

(8 (

"No, tak to vybalte, Tiny," řekl McKee spokojeně. "Na co jste přišel?"

"Pojd' se mnou do mauzolea, Vanci. Naservíroval jsem nám čaj. Portske bude později. Momentálně se nemůžu na alkohol ani podívat."

"Zdá se, že jste to včera s DuMontovou tetičkou pěkně roztočili." McKee na Timothyho zamrkal. "Zajímavá a přitažlivá žena, co?"

"Za to může spíš váš šéf. Byl natolik unesený mým kuchařským uměním, že mě přijal do řady purpurových srdcí."

Timothy rozhalil košili a ukázal McKeemu Purple Heart. "Dokonce mi dal svoje vlastní, protože nechtěl čekat do dneška."

McKeemu jako by zaskočilo v krku, zakašlal, vytáhl kapesník a obřadně se vysmrkal.

"Jsme teď takřka řádoví bratři, Vanci."

"Ze srdce blahopřeju, Tiny!"

"Díky, opravdu jsem si ho zasloužil, třebaže ani ne tak pro své kuchařské umění. Vyřešil jsem záhadu těch vražd."

"Takže přece jen vraždy?" McKee se na něj pochybovačně podíval.

"Ano, a je možné je počítat mezi nejúžasnější a nejrafinovanější případy v dějinách kriminalistiky." Timothy si spokojeně zamnul ruce.

"Zdá se, že jste se sebou nadmíru spokojení!"

"Díky, cítím se opravdu báječně. Kdo ví, jestli by to rozlouskl někdo jiný. Vzpomínáte si ještě na toho Fialku, který vás v IPPI oslovil?"

"Vy myslíte Olberse?"

"Přivedl mě na spásný nápad. Znáte Olbersův paradox?"

McKee zavrtěl hlavou.

"V předminulém století žil v Německu jistý lékař jménem Olbers. Jeho koníčkem byla astronomie. Jednoho dne se zeptal, proč je vlastně v noci tma, a zpochybnil tak tezi o nekonečnosti vesmíru. Jestliže je kosmos nekonečný a je v něm tedy nekonečně mnoho hvězd, muselo by být v každém bodu naší oblohy nekonečně mnoho hvězd, které - jakkoli jsou od

nás vzdáleny - produkují nekonečně mnoho světla. Nad touhle Olbersovou otázkou se tehdy věda řádně zapotila. - Vždycky jde o to položit si správnou otázku, Vanci! V našem případě všichni vycházeli z té chybné: Kde asi mohly zůstat všechny ty viry, popřípadě bakterie? Vycházíme-li však z toho, že žádní původci chorob neexistovali, je paradox vyřešený."

"Promiňte, Tiny, ale myslím si, že jste toho včera vypil o kapánek víc."

"Ne, ne! A přivedl mě na to ten váš Olbers. Vyhledal jsem si pár tuctů odsouzených Olbersů, ale objevil jsem jen jednoho, který by mohl být vašim mužem: doktor Sven Olbers, kdysi děkan fakulty mikrobiologie na univerzitě ve Spokane. Možná jste si všiml, že mi byl jeden věže povědomý. Dlouho jsem přemýšlel, než jsem si vzpomněl na jeho jméno: profesor Pendergast, nyní číslo to a to v IPPI, jedna z největších kapacit v oblasti fotoniky ve Státech, ne-li na celé Zemi."

Timothy dopil čaj a znovu si nalil. McKee odmítl.

"Co má co k čertu pohledávat člověk jako Pendergast u pracovního ministolu? To pro něj nemá firma, tolik zaměřená na zisk jako IPPI, jiné použití, než aby vyráběl anebo opravoval purpurová srdce? A proč pracuje ve stejné laboratoři Olbers? Co mají společného biolog a fotonik? - No, a pak jsem se potřeboval jen trochu porozhlédnout a popřemýšlet a dát si dohromady dvě a dvě, abych poznal, co se tu hraje."

"To jsem tedy celý napjatý," řekl McKee. - "Nemohl bych už dostat to portské?"

"Hned," odpověděl Timothy, "Jen mě nechte do konce dovprávět, jak jsem postupoval při svých úvahách. Napoleon skrývá ve svém neviditelném břiše mimo, jiné možná nejdokonalejší sbírku zločinů. Když jsem provedl v tomto směru pár rešerší, narazil jsem na zajímavou informaci. CIA kdysi shromáždila metody, jak odstranit různé státníky. Byl mezi tím i nápad, který se tehdy ještě nedal uskutečnit, protože technika nebyla ještě tak daleko, plán, jak vyvolat zhoubné choroby bez původců. Pomocí Sibiřského fotonového křiku. Víte doufám, co to je?"

"Nemám tušení."

"Téměř před sto lety v jedné sibiřské laboratoři objevili, že chorobné buňky vysílají fotonové signály, které působí na ostatní buňky tak, že reagují, jako by byly infikovány nebo otráveny. To se dneska učí kdejaký medik. Tímhle fotonovým křikem se tedy v sousedních buňkách vyvolá poplach, něco na způsob paniky, která napomáhá k rozšíření choroby. Člověk se to naučí a zase zapomene, protože to nemá praktický význam." Timothy se na McKeeho významně zadíval. "Jedině když někdo přijde na nápad izolovat fotonový křik buněk napadených zhoubnou chorobou a v miliónovém zesílení jej vysílat mikrovysílačkou, takže se buňky oběti chovají jako při infekci, třebaže vlastně žádná neexistuje. Nic neúčinkuje, ani když jsou k dispozici prostředky proti původcům. Pacient zemře."

"Jste si jist, že jste se nenechal unést svou fantazií, Tiny?"

"Mohu vám to předvést." Timothy si sundal purpurové srdce a houpal s ním na řetízku. "Ještě včera vysílal tento krystal pod ochranou světelného efektu - zamýšleného vlastně jen jako ozdoba - křik nemocných jaterních buněk. Vysílačku jsem sice vypnul, ale můžu ji kdykoli zapnout."

"To je ale - to je neuvěřitelné!" vyhrkl McKee. "Jsem si naprosto jist, že Olbers a Pendergast izolovali fotonový křik, zkonstruovali vysílačku a vestavěli ji do purpurových srdcí. Z jakého popudu? Nebo je někdo pověřil? Kdo?"

Timothy se podíval McKeeem do očí. "Co jste těm dvěma slíbil, Vanci?"

"Já?" zeptal se zděšeně McKee. "Ano, vy! To vy jste vrah!"

(9)

McKee se rozchechtal. Timothy mu dal čas, aby se uklidnil, dokonce mu dolil čaj.

"Opravdu, nebyl to špatný nápad," řekl potom, "poslat šéfa na onen svět zrovna pomocí přístroje, kterým pohání své vězně, dokud nepadnou. To byl váš nápad?"

McKee se jen usmíval.

"Prozradil jste se sám, a ne jednou. Za prvé: až nápadně horlivě jste se snažil mě přesvědčit, že se nejedná o vraždy. Jako policejní náčelník byste byl určitě využil příležitost promluvit si s jedním z nejznámějších detektivů ve Státech k tomu, abyste s ním probral všechny možnosti nějakého zločinu. Ani jste se o to nepokusil. Ptal jsem se v duchu proč." "Protože jsem byl přesvědčen, že nejde o zločin!"

"Za druhé: Když jste mě poprvé navštívil, donesl jste mi krystaly s dosavadními výsledky pátrání. Ale chybělo na nich několik nejpřimitivnějších informací, které by neopomenul ani úplný policejní zelenáč, například, jaké svršky měli ti tři mrtví na sobě v okamžiku své smrti. Nedokážu uvěřit, že jste tak mizerný policista. Proč, ptal jsem se, stopil tyhle informace? Protože bych pak možná přišel na vražedný nástroj? Ať už případy Bennishera, Templa a Goodmana od sebe odlišovalo cokoli, všichni tři nosili purpurové srdce. Trvali dokonce na tom, že je budou mít až do konce, aby se jim trochu ulevilo. Neměli tušení, jak snadno by mohli zabránit své smrti. - Byl bych to možná také přehlédl, kdyby nebyl někdo stáhl purpurové srdce pod záminkou, že je to podnikový majetek. Vy, Vanci! Byl jste přehorlivý, jak už někteří vojáci bývají!"

"A vy opravdu věříte tomu, co tu tvrdíte?" zeptal se McKee s úsměvem.

"Za třetí: Dělal jste, co jste mohl, abyste mě v IPPI hezky rychle vypoklonkoval z laboratoře, ačkoli jsme ještě ani nezačali s prohlídkou. Proč? Nejdřív jsem se domníval, že mě chcete jen odtáhnout od vězňů, protože jste si všiml, že jednoho z nich znám. Že jsem už viděl něco, co jsem v žádném případě vidět nikdy neměl, mi došlo teprve později. Netušil jste, že vaše vražedné komando bude ten den zrovna kutit něco na novém purpurovém srdci, nemám pravdu? Pro koho je určen tenhle průvodce na onen svět, McKee?"

"Myslím, že už nemusím déle poslouchat tyhle žvásty," řekl McKee a chtěl vstát. Timothy už však měl rayvovler v ruce.

"Zůstaňte sedět, milánku!"

McKee se sesul.

Timothy zmáčkl na své židli knoflík, z lenošek křesla vyjela pouta a zacvakla se. Timothy odložil rayvovler. "Budete mě poslouchat tak dlouho, jak budu chtít. A odpovíte mi na všechny otázky, nebo neodejdete z téhle místnosti živý."

"Toho se neodvážíte. Vy ne! Kromě toho se ví, kde právě jsem."

"Tak ono se to ví?" zeptal se Timothy a zasmál se. "Budu mít dva svědky povznesené nad veškeré podezření - úředníky, kteří odpřisáhnou, že jste před půlhodinou odešel. A můj nihilátor je zařízen tak, aby v případě nouze rozložil na molekuly i člověka vaší velikosti."

"To by byla surová vražda! Té nejste schopni!"

"Předpokládám, že nové purpurové srdce je určeno také pro DuMonta," řekl Timothy. "Na jaký orgán jste teď zacílil? Muselo vás pořádně udivit, že váš šéf neumřel. Nepočítal jste s tím, že mu jeho osobní lékař provede parabiózu... že ano? Proč ho chcete zabít?"

McKee zíral na Timothyho. "Protože je to ďábel," vyhrkl. "Protože si to tisíckrát zaslouží."

"Jestli se nemýlím, ještě před několika dny jste ve stejném křesle pěl na šéfa samé chvalozpěvy!"

"To jsem se měl prozradit? Měl jsem vám dát otevřeně najevo, jak nenávídím DuMonta a jemu podobné, Tiny? Sám jste viděl, co se děje v IPPI, a to jsme vám předvedli jenom pozlátko! Ani netušíte, co se za zdmi National skrývá za příšernou bídu, mnohem horší, než si dovede vybájit ta nejperverznější fantazie, kolik lidí se tam den co den doslova upeče. Jsou skleníky, v nichž je skoro sto stupňů. Za dvacet dní jsou těla vězňů totálně vysušená. Dalo by se namítnout, že jsou to přece jenom trestanci. Ale jak se jimi stali?" McKee se opovržlivě uchechtl. "Víte přece, jak ohebné jsou naše zákony a jak různě se dají vykládat. Prostě nemůžete žít, aniž byste se jednou něčím neprovinil - Nebo jste na tom snad jinak?"

"Ne," odpověděl Timothy, "protože i shromažďování běžných informací může být trestné a já jsem na sbírání informací vlastně odkázán, může si kdekdo z mě dennodenní a státem povolené práce na mě uplést pěkný bič, když věrohodně dosvědčí, že jsem ve svém povolání poškozoval zájmy státu."

"Prozradím vám, jak se z člověka stane vězeň u National," řekl McKee. "Agenti koncernu se v houfech potulují po celé zemi a hledají nadané lidi, kteří by mohli být pro podnik zajímaví, a když nějakého vědce nedostanou na krásné sliby, namočí ho do nějakého zločinu, to přece není těžké, a ochotný soud, který toho člověka odsoudí, se najde vždycky. Co myslíte, že se děje, když se najíždí na novou výrobu, když jsou zapotřebí noví lidé do laboratoří? - To je důvod, proč byli Olbers a Pendergast ihned ochotni zkonstruovat smrtící pacemaker! Chtěli se DuMontovi pomstít! - Můžu si zakouřit? Cigarety mám v pravé kapse."

Timothy vytáhl krabičku, zapálil cigaretu a přidržel ji McKeemu u úst.

"Nebo si vezměte pacemakery! Víte, proč je DuMont nedal vyrábět sériově? Protože National je největším výrobcem omamných látek ve Státech, a přece si sama nezlikviduje trh, proto. Viděl jste skleník, Tiny. Nemáte tušení, co za drogy se dá vyrobit z alkaloidů těch našich obřích brambor! Říkám vám, DuMont je ztělesněné zlo. Vezměte si třeba Public-Dope-Free-Schools. Víte, proč je nechal vybudovat? Protože potřebuje pracovní síly, z kterých se v dětství nestali narkomani a které by se nedaly použít k celé řadě činností. To je prostá, trpká pravda!"

Timothy mu opět přidržel cigaretu u úst. McKee do sebe zhluboka nasál kouř.

"Pořád ještě vás to nepřesvědčilo? Potom vám řeknu otřesné skutečnosti o Drop-Out-Homes. Dobročinné zařízení? Dovolte, abych se zasmál! Je to ta největší a nejhorší zvrácenost vůbec! Dětem implantují do mozku sondy, pomocí kterých můžou být libovolně ovládány. Můžou tahle nešťastná stvoření nasadit v těch nejhorších místech, stačí zmáčknout knoflík a oni se i v pekle cítí pomalu jako v ráji. Jak jste to řekl, když jste byl v IPPI - lidští roboti? Ale co jsou pacemakery u výrobních pásů proti injektovaným sondám! Jednou se poptejte, kam se vypařily děti z těchhle domovů; první ročníky už mezitím dospěly. Narazíte na zeď mlčení. A když si nedáte pokoj, zmizíte taky v nějakém závodě s barevným pruhem na krku!" Oba se na sebe mlčky podívali. McKeemu se na čele perlil pot.

"Věřte mi, Tiny, je to čistá pravda! Dobrá, můžete si mě odsuzovat, ale přece mě nevydáte jenom proto, že jsem chtěl odrovnat takovou svini jako DuMonta!"

"Vždyť já vám věřím, že to takhle je," řekl Timothy. "Jen ty vaše ušlechtilé pohnutky se mi nějak nepozdávají: Může být, že se vám to všechno hnusí, může být, že DuMonta opravdu nenávidíte, ale z nenávisti nebo z hnusu jste nejednal, mister McKee, nýbrž proto, že jste najatý vrahoun, hnusný agent. Tak honem, vybalte i to ostatní!" McKee se na Timothyho zděšeně podíval. "Jak jste na to přišel?"

"Prozradil jste mi to sám," odpověděl Timothy. "První, co mě zarazilo: v závodě jste nemluvil o barevných límečcích, jak to dělávají slušní lidé - vždyť každý nakonec ví, že je odsuzována i spousta nevinných - ale použil jste nadávku huee, kterou si vypomáhají buď omezení, nebo lidé ve státní službě. Nebo že by to byl pozůstatek z dob vašeho vojančení? Po tak dlouhé době? Nebo se stále považujete ještě za oficíra? Za druhé: jestliže jste chtěl stihnout DuMonta „spravedlivým trestem“, proč jste tedy zavraždil i Goodmana, Templa a Bennishera?"

"Protože si to zasloužili skoro stejně jako DuMont," vykřikl McKee. "Zeptejte se, co to bylo za svině!"

"Ne, udělal jste to jen proto, abyste si vyzkoušel vražedný nástroj! - Za třetí: když jste mi vyprávěl o party, na které jste poznal DuMonta, řekl jste, že vaše matka byla na zlato-modro-stříbrnou stuhu mnohem pyšnější než vy. Ale to nejsou barvy vojenské akademie v Princetonu, nýbrž speciální školy v Silver Springs. A - jaká náhoda! - v databance CIA, v níž je mimo jiné uložen nápad s „fotonovým křikem“, se nachází i Silver Springs. Za čtvrté: Vím spolehlivě, že ještě nikdy nesměl absolvent Silver Springs odejít z aktivní služby a přijmout práci někde v průmyslu, naopak, taková se zavazují na doživotí! Přisahají, že pod trestem smrti provedou vždy a všude každý rozkaz - že ano? Kdo vám rozkázal, abyste zabil DuMonta? Bylo to ve vojenském zájmu, nebo jeden z vašich nadřazených chtěl prokázat svému příteli u konkurence National malou službičku?"

McKee si skousl rty. Byl bílý jako křída.

"Tak do toho, člověče, mluvte. Neříkal jsem to jenom pro vaše krásné oči. Nemáte jedinou šanci, když se nedozvím celou pravdu!"

"Nemůžu!" vykřikl McKee zoufale.

"Pak tedy umřete! Tady v tom křesle." Timothy mu namířil rayvolder na čelo. "Dávám vám deset sekund na rozmyšlenou."

Timothy nařídil metronom. Suché, praskavé tikání znělo v reproduktoru komunikátoru jako výstřely - ping-ping-ping-ping.

"Oukej," řekl McKee při osmém úderu. "Tak jako tak jsem v háji. Máte mít teda celou pravdu. Ale nejdřív mi prosím dejte hlt čaje a cigaretu."

Timothy mu dokonce uvolnil pravou ruku, aby se mohl obsloužit sám.

"Máte pravdu, Tiny. Ve všech bodech. Nikdy bych si byl nemyslel, že by to mohl někdo vyčmuchat, ale vy jste to zvládl. Rozkaz mi dal admirál Stonehedge. Ovšem proč, to nevím."

"Třeba to ví DuMont. Jděte za ním a ze všeho se mu vyzpovídejte. Má taky svoje styky s armádou, možná vám dokáže pomoci, abyste se nedostal před soud pro neuposlechnutí rozkazu."

"Kdyby jenom to! Ne, jsem mrtvý člověk. Stačí, že jsem selhal." McKee se zhroutil. Ztrápeně se rozvzlykal. "Když mi bylo osm, dostal jsem se do kadetky. Máti to myslela dobře, věřila, že mi tak zajistí kariéru; na studia jsem neměl. Nevěděla, co tím natropila, a neví to dodneška."

McKee se na Timothyho podíval. Oči měl celé zarudlé, po tvářích se mu koulely slzy. "I v Silver Springs se implantují do mozku sondy, Tiny! Tady, sáhněte mi do vlasů, ucítíte tam tlačítko mého povelového tumoxu. Ano, jsem dálkově ovládaný lidský robot! Stačí zmáčkout knoflík a překypuju odvahou, nevím, co je strach ani únava. Víte vůbec, co je to mít hlad?" Zahořkle se zasmál. "Kdepak, to nemůžete vědět. Mít hlad je v Silver Springs oblíbený trest. Víte přesně, co se s vámi děje, ale nedokážete se tomu ubránit, musíte žrát, žrát a zase žrát, dokud vám někdo mačká knoflík. Všechno, papír, dřevo, bahno, výkaly - všechno, co vám přijde pod ruku, do sebe nacípete. Takhle se to se mnou má, Tiny. A teď buďte té lásky a zmáčknete spoušť."

Timothy vyskočil z křesla a neklidně pobíhal sem tam. Zastavil se za McKeem a ohmatal mu hlavu. Najednou ucítil pod prsty malé tlačítko, které trčelo z McKeeho lebky, a po zádech mu přeběhl mráz.

"Asi by nemělo velký smysl, kdybych vás nechal běžet a dal vám pár hodin náskok, abyste se mohl vypařit někam do Podzemí?" zeptal se.

"Za pár sekund by mě zaměřili. Kdo ví, jestli mě nelokalizovali už teď a venku na mě nečeká komando admirála Stonehedge? Víte, jaký trest u nás čeká toho, kdo selhal nebo zradil? Máte vůbec tušení, co je to sondový šok?"

"Tady jste v bezpečí," prohlásil Timothy, "takhle místnost je něco jako Faradayova klec. Přesto ovšem pochopíte, že nemám zrovna moc chuti vás tady dlouho ukrývat. Můžu pro vás ale udělat něco jiného, Vanci. Zajdu ještě jednou za DuMontem, třebaže už jenom pomyšlení na to se mi hnusí. Povím mu, že jste za mnou přišel zcela dobrovolně a světil jste se mi. Protože jste údajně nemohl přenést přes srdce, že ho máte zavraždit. Dokonce mu můžu říct, že jeho purpurové srdce nefungovalo, jak by mělo, a že vám do jisté míry vděčí za svůj život. Ať to zní sebevíc paradoxně a perverzně, DuMont je jediný, který vám ještě může pomoci. Má možnost dát vám vyjmout z lebky sondu, nebo alespoň vyřadit z provozu vysílačku, a může vám dopomoci k nové identitě."

"Řeknu vám, co udělá DuMont," odpověděl McKee opovržlivě, "napříště bude obsluhovat můj povelový tumox sám, to udělá. A já budu muset vykonat, co chce, už jenom proto, aby mě neprásknul. To chci radši umřít. Zmáčknete to, Tiny. A jestli se na to necítíte, dejte mi na chvíli rayvolder. Nemám nejmenší šanci."

"Rayvolder vám raději nedám," odpověděl Timothy. "Kdo ví, co se odehrává v mozku vojáka, když dostane do rukou nějakou zbraň. Jestli jste ale doopravdy rozhodnut zemřít, dám vám potom nějakou pilulku. Ale nejdřív mi na video namluvíte úplné doznání se všemi podrobnostmi. A k tomu veškeré informace o Silver Springs a o National, které mě zajímají. Dáme si na čas, do té doby vám zaručuji útulek. A pro zbývající hodiny vašeho života vám slibuji, že vám ještě jednou uvařím vaše zamilovaná jídla, oukej?"

McKee přikývl, dokonce se usmál. "Díky moc," zašeptal. "Vy jste dobrý člověk."

"V mezích svých možností," bránil se Timothy. "Co si dáte jako první chod, Vanci?"

"Krupičnou kaši s cukrem a skořicí a spoustou rozpuštěného másla, jak mi ji kdysi dělávala maminka."

ĎÁBELSKÝ HLAVOLAM

(1)

Timothy nadával. Jako špaček, napadlo ho. Proč se vlastně říká "nadávat jako špaček"? Existuje ještě opravdu takový pták, nebo už dávno vyhynul jako vrabci? Na okamžik byl Timothy v pokušení zavolat Allamerican a poplat se na to; jak Abraham Bentley, tak i korunní princ Pride ho ujistili, že oni a jejich podniky jsou Timothymu kdykoli k dispozici, pak toho ale nechal: našinec nesmí zbytečně zneužívat přízeň velkých bossů. Kdo ví, kdy bude potřebovat pomoc Bentleyů naléhavěji.

Hlavalam si své jméno zasloužil. Byl přímo ďábelsky složitý, trojrozměrný, sestávající z hologramových kamínků, které po složení do kostky, jejíž hrana měřila čtyřicet centimetrů, ukazovaly na všech stranách různé obrázky. Timothy zvládl teprve jeden růžek, i když nad tím strávil už více než tucet hodin.

Byl skrz naskrz nespokojený. Káva mu došla a zdálo se, že momentálně je v celém Chicagu jen nekvalitní tuzemská káva; ani u Brianda nesehnal alespoň pár zrněk. Také klienti jako by neexistovali, komunikátor mlčel skoro čtyři týdny, pokud nepočítal pravidelná zavolání Smileyho Hepburna a Joshuy Treverse.

Timothy nenáviděl dny nečinnosti mezi dvěma zakázkami, býval v té době vůči kdekomu nevrlý, přecitlivělý a nedůvěřivý. Jak často prosil Velkého bratra, aby ho v těchhle mezidobách pověřil nějakými úkoly, ale Anne to pokaždé

odmítla: jeho jedinečné postavení mezi frontami a styky s velkými bossy nesměly být zbytečně ohrožovány. Několikrát mu přihrála alespoň nějaký drobný problém, s kterým si mohl doma s Napoleonem hrát, ale Timothy neměl chuť ji o něco prosit, měl vůbec pramálo chuti s Anne mluvit. Kdykoli se u ní povinně ohlásil, dělala, jako by se nic nestalo, a její quaserově zkreslený hlas mu nesnesitelně drnčel v uších. Ani stopa po něže oně noci, naopak: dokonce zmizely i drobné žertíky a vtípky, které si jinak dopřávali. Litovala snad, že u něj tenkrát zůstala, porušila tím snad normy svého chování? Možná ale pro ni ta noc nic neznamenala, patřilo třeba k povinnostem Velkého bratra starat se i v těchto ohledech o blaho Malého bratra, v případě potřeby posloužit i vlastním tělem.

"Doprčic," vykřikl Timothy a hrabal se oběma rukama v skládkových kamínkách. Napoleon si hekl.

"Tak mluv," řekl Timothy, "dovoluji ti to."

"Dovolil byste mi dotaz, pane? - Proč se namáháte sám vyřešit tento - pokud jsem správně porozuměl - trojrozměrný a vaše možnosti zjevně přesahující problém? Proč to nepřenecháte mně? Nejsem tu snad proto, abych pro vás řešil problémy, jež překračují vaši mozkovou kapacitu? Vidím přece, jak se trápíte."

Timothy se rozchechtal a pohlídl Napoleona po ocelovém břichu. "Ach, jaký to svět," zasténal, "v němž je komputer jediná lidská duše, která má soucit s osamělým, zoufalým, nešťastně zamilovaným mužem."

"Mohu vás upozornit, pane, že nemám žádnou duši a už vůbec ne lidskou?"

"Leckdy si tím nejsem tak jistý," odpověděl Timothy. "Poslouchej, milánku, tohle není problém, ale hra, a bylo by po legraci, kdybys to udělal za mě. Řešit hádanky je požitek - ale tomu ty asi nerozumíš."

"Tím si nejsem tak jistý," řekl Napoleon, "koneckonců -"

"Pst!" usekl ho Timothy v půli věty. Magické oko komunikátoru se rozsvítilo. Timothy odložil kamínky a zmáčkl příjmové tlačítko. Z monitoru na něj hleděl obličej nějakého muže, tvář, která připadala Timothymu povědomá, ale nedokázal ji hned zařadit. Odblokoval vysílací vstup, aby ho ten druhý viděl.

"Helou, Tiny!" pozdravil ho muž. "Pamatuješ se ještě na mě?"

"Abych pravdu řekl -"

"No dobrá, Tiny, nemusíš se omlouvat, vždyť jsme se neviděli už skoro deset let, a vím, že jsem se změnil, a ne právě ke svému prospěchu."

"Hucku!" vykřikl Timothy. "Huckleberry Peaboddy, jsi to opravdu ty? Kde jsi?"

"V Chicagu. Pět minut letu od Nebrasky."

"Přijed' hned sem! Uvařím pro tebe něco svátečního. Doufám, že jsi pořád takový žrout."

"Bohužel." Peaboddy kousek odstoupil od svého komunikátoru, aby byla vidět celá jeho postava; narostlo mu pořádné břicho. "Do pěti mám nějakou práci a potom k tobě rád zaskočím."

"V půl šesté se bude podávat na stůl," odpověděl Timothy, "a jestli nepřiđeš včas, sním to všechno sám, a ty dostaneš blaf z restaumatu."

Timothy se vrhl do horečných příprav. Peaboddyovi a Trucklovi byli v Blackhill Avenue sousedy; Huck a Timothy vyrůstali jako bratři. Ve škole seděli pořád spolu, později spolu trávili alespoň část semestrálních prázdnin a navštěvovali se co možná nejčastěji, než se Peaboddy před více než patnácti lety odstěhoval do Utahu; dlouhou dobu si ještě pravidelně poklábosili, ale pak usnuly i návštěvy pomocí komunikátoru.

Timothy zmobilizoval všechny své styky, aby připravil důstojnou večeři na počest jejich shledání, sehnal sledě a lososy na bouillabaisse a čerstvá jelení játra a telecí na greenwichský guláš, jako předkrm připravil majonézu s tuňákem a na zákusek obětoval balíček mražených malin, které mu dala Jennifer. Když ještě jednou zkoumavě obhlédl slavnostní tabuli s křišťálovými sklenkami, wedgewoodským porcelánem, stříbrnými přibory a benátskými svícny, zmocnil se ho smutek. Jak rád by byl prostřel takový stůl pro Anne. Jsi nenapravitelný trouba, nadával si. Musíš se zamilovat zrovna do Velkého bratra, do ženy, která je ti nejbližší a zároveň nejnedosažitelnější? Ach, Tiny, ti jsi případ pro kýčovitý román o nešťastné lásce z 19. století!

Huck přišel krátce po páté. Objali se už ve dveřích. Když skoro dva metry vysoký a sto padesát kilo vážící Huck vyzvedl mrňavého Timothyho do výšky a zatočil s ním dokolečka, sáhl strážný, který přivedl Peaboddyho z přístávací plošiny na střeše, po rayvolveru; Timothy na něj chláholivě mávl.

"Dej mě dolů, Hucku," prosil Timothy, ale Peaboddy ho vzal na ruku a prošel s ním celý byt; postavil ho na podlahu teprve v pracovně. Zamyšleně si prohlížel odpočívajícího Napoleona, na jehož čelní straně žhnuly jen pohotovostní kontrolky. "Tak to je tedy tvůj Napoleon," řekl. "To zrovna přemýšlí?"

"Nemám potuchy," odpověděl Timothy. "Má volno a nejspíš spí, ale kdo vidí do elektronického mozku?"

"Je opravdu tak inteligentní?"

"Zkus si to sám." Timothy nalil dvě sklenky whisky. "Na zdraví, Hucku, na naše shledání. Doufám, že máš dost času. Nejlepší, když zůstaneš pár týdnů v Chicagu. Jako můj host, samosebou."

"Mám toho tvého Chicaga plné zuby," odpověděl Huck a kysele se usmál. "Přímě se mi stýská po té mé pustině."

Nejsem tu ještě ani čtyřicet hodin a už mě šestkrát přepadli a okradli; poprvé -"

Timothy ho přerušil. "Povíš mi to v kuchyni, musím ještě dodělat večeři." Byly by ho zajímaly docela jiné věci než Peaboddyho zkušenosti s chicagským podsvětím, které byly sice pro muže z Wasatchských hor senzací, ale pro obyvatele velkoměsta všednodenní banalitou, avšak trpělivě naslouchal, dobře si všiml, že se z toho jeho přítel musí vypovídat. Začalo to už na letišti: ukradli mu kufík, který Huck vlastnoručně odložil v letadle. Nezbylo mu než si koupit nový a prádlo a věci, které na těch několik dní potřeboval.

"Za pár minut mně to zase někdo štípnul. Když jsem vešel do metra, doslova mi vytrhli kufr z ruky, Tiny!"

"Jenom zelenáč chodí do metra se zavazadlem," poznamenal Timothy.

"Tak jsem nakupoval podruhé. A věř tomu, nebo ne, vloupali se mi do kufru, když jsem večeřel v restauraci."

"To ti věřím, Hucku."

"Když jsem potom jel dolů, abych se trochu prošel ..."

"Večer se producírovat po ulicích!" zvolal Timothy zděšeně. "Člověče, ty jsi snad spadl z Měsíce."

"...přepadli mě ve výtahu. Dva muži, tak kolem čtyřicítky, elegantní, že by mě ani ve snu nenapadlo, že to můžou být gangsteři. Zablokovali výtah a profilovali mě až na kůži."

"Předpokládám, že potřebuješ peníze," usoudil Timothy. "Řekni kolik, finančně jsem na tom slušně."

Peaboddy se ušklíbl. "Tak takovej ňouma zase nejsem, abych s sebou zbytečně tahal peníze nebo cennosti. Měl jsem u sebe jen pár dolarů. V Salt Lake City jsem si pro jistotu koupil náprsní trezorek, a hned jak jsem přijel, uložil jsem ho do hotelového sejfu. A stejně jsem málem byl v loži: v noci se někdo pokusil sejf udělat; našťastí ty chlápky nacytala hotelová stráž."

Timothy znovu dolil sklenky až po okraj. "Nějak tě rozmazlujou, milánku. Tolik pozornosti na jednoho poustevníka z Utahu."

"Dneska ráno to pokračovalo. Objednal jsem si aerotaxi, které mě mělo odvézt ke strýčkovi do Northlake. Uletěli jsme sotva pár metrů, když pilot vrtulníku přepnul na automatiku a strčil mi pod nos rayvovler. Nejenže jsem musel obrátit naruby všechny kapsy, musel jsem se dokonce svlíknout donaha - ve vzduchu, a ještě k tomu nad městem! Potom mě ve Franklinově parku vyhodil ven. Skoro ze dvou metrů. Můžu být rád, že jsem si nic nezlámал."

"A že tě nesebrali: nahý muž za bílého dne ve Franklinově parku!"

"Och, smiloval se nade mnou a hodil za mnou i moje šaty. Dokonce i těch mých deset dolarů. Nejspíš mu to bylo málo."

"Hele, dej si hlt na leknutí, a pak se najíme. Nebo to ještě není všechno?"

"Skoro všechno, Tiny. Asi tě nepřekvapí, že zase zmizel můj kufr, ale teď už si žádný nekoupím, radši odjedu co nejrychleji domů."

Huck se ani za nic nedal přinutit, aby zůstal alespoň den, třebaže ho Timothy ujistil, že u něj v Nebrasce je přinejmenším tak chráněný jako státní poklad ve Fort Knoxu. Ani vyhlídka na neslýchané pochoutky, které by si Huck nemohl nikdy dovolit a jež by nesehnal v celém Utahu, s ním nepohnula.

Když Timothy doprovázel hodně po půlnoci svého přítele k výtahu a ještě jednou ho poprosil, aby si to rozmyslel, zavrtil Peaboddy hlavou.

"Musím ještě ráno ke strýčkovi, pak pojedou rovnou na letiště a odletím nejbližším spojem do Salt Lake City. Zajed' mě jednou navštívit! U nás ve Wasatchských horách je to ještě pořád klidné jako za starých dobrých časů. V Chicagu mě rozhodně hezky dlouhou dobu neuvidíš!"

"Hezky dlouhá doba" trvala deset minut. Timothy mu volal domovní strážný, aby okamžitě přijel na střeche.

Peaboddy seděl na přistávací dráze bílý jako křída, Poplachová světla vrhala do tmy rudé blesky, deset metrů nad uzavřenou střechou se vznášel aerotaxík. V ostrém světle bodového reflektoru ležela mrtvola; pokud se to dalo ještě rozeznat, byl to mladý muž. Paprskometry ho zle zřídily. Službu konající velitel informoval Timothyho, že se pokusili Hucka unést.

"Toho banditu jsme vyřídili, mister Truckle, ostatní nám uletěli ve vrtulníku, ale přinejmenším jeden je těžce raněný."

Timothy se zeptal, jestli mu nebude vadit, když se zapojí do vyšetřování.

"Pro mě za mě," odpověděl velitel Monroe, "ale odhaduju, že ani vy nemáte na to, abyste únosce dostal."

"Můžu si vzít přítele k sobě dolů? Rád bych si ho vyslechl sám."

"Když mi dáte zprávu pro náš protokol, tak klidně. Stejně mám práce až nad hlavu."

"Nikdy bych si nemyslel, že byste si s takovýmhle případem dali moc práce," poznamenal Timothy.

"Když se to tak vezme, ani ne, mister Truckle. Je to koneckonců bezvýznamný případ, pouhá rutina -"

"Tak dobrá, Monroe," Timothy ho obdařil uznalým úsměvem. "Udělal byste pro mě pár zvláštních vyšetření?"

"Pro vás vždycky. Co potřebujete?"

"Rád bych měl iontový test pokožky mrtvého - má hlavu úplně rozstřílenou?"

"Krk zůstal nepoškozen, a taky jeho levá ruka."

"Oukej. A k tomu testy chodidel a podpaží. Má ještě nějaké vlasy?"

"Jo, na zátylku."

"Odstříhnete mi prosím chomáč. A jeden nehet. Potom se u vás zastavím." Timothy ukázal na helikoptéru. "A pošlete pryč toho taxíka, ano?"

Jeden strážný mu pomohl dovést Hucka dolů. Peaboddy se o muže ztěžka opíral, při každém kroku zafuněl. Když ho v pracovně uložili do křesla, poprosil o velkou whisky.

"Za chvíli," řekl Timothy. "Nejdřív si dej hlt vody. Musím ti ihned položit pár otázek a udělat pár vyšetření, pak se můžeš zhloukat třeba do nemoty a lehnout si. Pokusili se tě omámit?"

Peaboddy přikývl. "Nějakým sprejem. Ale v té chvíli strážný vykřikl, já se otočil, a tak mi to svinstvo stříkalo jen do týlu."

Timothy přinesl ruční odsavač a pečlivě vyluxoval Huckovi krk. "Dotkl se tě některý z nich? Kde?"

Peaboddy mu nastavil zápěstí. Timothy založil nový stopový analyzátor a vysál na zápěstí každý centimetr pak odvedl Peaboddyho před multispektrální kameru a osnímkoval zápěstí ze všech stran.

"Kolik mužů jsi viděl?"

"Tři, Tiny. A ještě jeden byl možná ve vrtulníku."

"Měli masky?"

Peaboddy zavrtěl hlavou.

"Takže jsi jim viděl do obličeje?"

"Nevím. Snad. Ale nedovedl bych je popsat. Všechno se to sběhlo tak rychle a já byl z toho tak paf -"

"To nic. Podívej, Hucku, teď tě čeká pár nepříjemných minut, ale musí to být. Napojím tě na resurektor. Chci vyvolat šok a aktivovat tvou podvědomou paměť. Jsem si jist, že tam máš uloženy obrazy těch gangsterů. Napoleon se pak pokusí z odčerpáných mozkových bitů sestavit jejich portréty. Souhlasíš?"

Huck unaveně přikývl. Timothy mu dal napít zelenkavé tekutiny, potom mu na lebku připevnil elektrody resurektoru.

"Uvolni se, Hucku. Představ si nebe nad svým domem v Tonopahu, poklidnou, temně šedou večerní oblohu, po níž líně plynou mraky; z údolí vane vlhký vítr -" Timothy chláholivě pohládl Huckovu ruku a pohlédl na přístrojovou desku na Napoleonově krytu. "Tak, a teď si zkus vzpomenout: loučíme se, vstupuješ do výtahu, ještě jednou mi máváš, výtah jede, teď zastavuje, dveře se otvírají, vycházíš ven -"

Peaboddy sebou škubl a zakřičel.

"Podívej se na něj!" řval Timothy. "A teď na toho druhého!"

Huck se svíjel v bolestivých záškubech, a pak se zhroutil.

"To by bylo, Hucku." Timothy mu u rtů přidržel sklenku whisky. "A teď tě dovedu do postele. Když mě budeš potřebovat, zavolej prostě moje jméno. Napoleon tě se mnou okamžitě spojí."

"Tady jsou iontové stopy." Velitel Monroe podal Timothymu hrst stopových analyzátorů. "A tady vlasy, nehet, kromě toho ještě papilární vzorek z levé ruky a obvyklý soupis jeho svršků a věcí, které měl u sebe. Bojím se ale, že v tom není nic, co by vám pomohlo dál." Monroe podal Timothymu dvě fólie. "Zajistili jsme termografické otisky přistávacích lyžin toho vrtulníku, ale odhaduju, že byl ukradený."

"Dejte o tom prosím zprávu inspektoru Hopkinsovi," požádal ho Timothy, "řekněte mu, že mám na tom případu osobní zájem."

"To neudělám, mister Truckle. Nechci si to rozházet s městskými poldy a dovedu si představit, že by inspektora Hopkinse nepotěšilo, kdybych ho kvůli nezdařenému únosu vytáhl z postele. Tak jako tak dostane policie zítra ráno zprávu. Nebo je ten váš přítel nějaký VIP*?"

"Pokud vím, ne. Spíš naopak."

"Tak po tom kromě nás neštěkne ani pes."

(2 (

Velitel Monroe se mylil. Neohlásila se ale policie, nýbrž tajná služba. Pozdě odpoledne se na Timothyho monitoru objevil Devlin. "Helou, mister Truckle, zatoužil jsem po vás. Přijdu hned, jen jsem se chtěl ujistit, jestli jste doma."

"Víte přece, že jste u mě vítán kdykoli," odpověděl Timothy tak přátelsky, jak jen dokázal, "ale momentálně se mi to nehodí. Nepočká to do zítřka?"

"Ne, musí to být hned. Máte u sebe právě nějakého klienta? Nemůžete ho poslat pryč?"

"Musíte mi dát alespoň hodinu, mister Devlin. Oč vůbec jde?"

"O atentát na Huckleberryho Peaboddyho."

"Co má Huck co dělat s NSA?" zvolal Timothy.

"Bez komentáře," řekl Devlin. "Tak tedy za hodinu."

Peaboddy ještě spal. Tihle venkovani, pomyslel si Timothy, mají nervy ze železa, pak si ale všiml, že Huck nejen vypil půl láhve Black Label, ale spolkl i šest růžových perliček.

Timothy vlil do Peaboddyho lžičku xenaphalonu a přikázal Napoleonovi, aby každé tři minuty vyslal do ložnice zvukový signál, potom uvařil hodně silný čaj a vysmejčil byt. Nemusí přece Devlinovi strkat pod nos, jaká vyšetření provedl a jakých výsledků dosáhl, především nepotřeboval nikdo vědět, že má Timothy resurektor.

Peaboddy přicházel z ložnice a zíval na celé kolo, věci pod paží.

"Brejtro, Tiny," řekl ospale, "nebo už je poledne? Zmizím na chvilku v koupelně, jo? Zdá se, že to mám zapotřebí."

Člověče, já ti mám kocovinu jako trám!"

Timothy ho odtáhl do mauzolea a zamkl. "Dávej pozor, Hucku, nemáme čas. Vypij si čaj, obleč se a honem mi prozrad', co máš společného s NSA."

Peaboddy byl najednou čilý jako rybička. "Já? S tajnou službou?" Zděšeně se na Timothyho podíval. "Vůbec nic, alespoň doufám!"

"Opravdu? Za pár minut mě přijde navštívit někdo z NSA, a jde o tebe."

"Tak to se radši zdejchnu," Peaboddy vklouzl do košile s takovým chvatem, že se zamotal do rukávů; Timothy mu musel pomoci.

"Ještě si o tom promluvíme. Nejlepší, když teď vyjedeš do baru Stardust a nepromluvíš s nikým ani slovo. Jednak nebudeš tady, ale přinejhorším tě můžu kdykoli zastihnout. Kromě toho můžeš zažít něco, co ani v těch tvých idylických horách neuvidíš - západ slunce."

"Ty kecáš," řekl Huck nevěřičně.

"Je to jeden z požitků, které jsem ti slíbil. Tady -" Timothy mu vtiskl do ruky několik bankovek, "buď mým hostem. Nechci volat barmana, aby napsal tvoje drinky na můj účet, možná NSA už sedí na všech mých linkách, ale na druhé straně bych byl rád, kdybys mohl nerušeně vychutnávat to jedinečné divadlo. A hladina cen je tak vysoko jako bar: za každé z tisíce jednoho sta dvanácti podlaží jedno procento přírážky."

"Je u vás ještě Peaboddy?" vyzvídal Devlin, sotva vešel do bytu.

"Ne. Jestli se chcete přesvědčit -"

"Vy se zúčastňujete pátrání?" prohodil Devlin. "Smím vědět proč?"

"Huckleberry Peaboddy je můj kamarád z dětství, a navíc ho přepadli, když odcházel ode mě; myslím, že to je dostatečný důvod k tomu, abych se o ten případ zajímal. Ale proč vy? Nebo se snad nesmím ptát?"

"Jen se klidně ptejte." Devlin se zeširoka zašklebil. "Opravdu, ďábelská věcička," řekl. "Moje žena mi ji taky dala, ale brzy jsem to vzdal. Myslíte, že to dokážete?" Zavrtěl hlavou. "Možná rohy, tři nebo čtyři hrany - ale jakmile budete chtít proniknout ke středu, narazíte na meze svých možností."

"Zabíjím tím čas," odpověděl Timothy. "Nudil jsem se, a to je ten třetí důvod, proč jsem chtěl tak trochu vypomocet při pátrání. Samozřejmě se vám nechci plést do řemesla. Neměl jsem tušení, že o Peaboddyho máte zájem."

"Máme zájem o únosce," opravil ho Devlin, "je tedy nad slunce jasné, že budeme spolupracovat."

Timothy zavrtěl hlavou. "Znáte důvody, proč nemůžu spolupracovat s vaší institucí."

"Ano, já vím," odpověděl Devlin nevrle, "velcí bossové by vám to zazlívali a už by k vám nikdy nepřišli, kdybyste se s námi zapletl. Ale vždyť se to nemusí nikdo dozvědět."

"Je mi líto," řekl Timothy, "nemůžu si dovolit žádnou výjimku."

"Opravdu žádnou?" Devlin se zachechtal. "Jako kdybyste pro nás ještě nikdy nepracoval!"

"Já?" zeptal se Timothy s hráným zděšením.

"Vlastně nedávno. Řeknu vám jen: Beauty Kovácsová." Devlin se zahleděl Timothymu upřeně do očí. "To vám Třasořítka doopravdy neprozradila, kdo je ve skutečnosti váš klient?"

"Snad ne vy?"

"Nikdo jiný, mister Truckle." Devlin přivolal servírovací stůlek a nalil si vodku.

"Promiňte, že jsem vám nic nenabídl," řekl Timothy.

"No dobrá." Devlin se uculoval. "Ano, velmi jste nám pomohl. V dvojím ohledu. Nejenže jste odhalil tajemství Kovácsové, ale také jste nám pomohl ji zneškodnit. Protože byla Královna tak lehkomyšlná a rozhlásila, že i vy, mister Truckle, patříte k jejím záznamníkům, nenápadně jsme pustili do oběhu fámu, že jste vyřešil tajemství Královny královen. Že umí číst myšlenky. A tak přišla vlnička o všechny zákazníky. Kdo by chtěl, aby někdo druhý nahlížel do jeho mysli? Teď všichni hezky chodí k jasnovidcům, kteří spolupracují s námi. Kromě toho jsme rozjeli šeptandu, že Kovácsová teď cvičí naše lidi, a že tedy budeme číst myšlenky kohokoli." Devlin si povzdychl. "Škoda že to doopravdy nedovede, rázem by to vyřešilo všechny naše problémy." Posměšně se na Timothyho podíval. "Rád bych například věděl, co se v téhle chvíli odehrává ve vaší hlavě."

"Hádám, že vy byste si asi myslel to samé," zuřil Timothy.

Devlin přikývl.

"Měl byste být hrdý na to, že jste významně přispěl k bezpečnosti státu, mister Truckle. Navrhl jsem, aby vás za vaše služby odměnili."

"To jsem nevěděl," vyhrkl Timothy, "jinak bych se Kovácsové vyhnul obloukem."

"...mohli bychom vás vyznamenat veřejně," pokračoval Devlin.

"Vy mě chcete zničit?" vykřikl Timothy.

"No tak," řekl Devlin tvrdě, "budete s námi spolupracovat?"

"Vydírejte si mě jak chcete - ne! Nebudu přece takový blbec, abych se sám připravil o své klienty. To bylo poprvé a naposled -"

"Jste si jist, že to bylo poprvé?" přerušil ho Devlin. "Že jste už častěji nepomohl NSA, aniž jste to tušil, samosebou?"

"Kdy?"

Devlin mu na tuhle otázku nenaběhl. "Vzpomeňte si na svého přítele Stahlheimera: zkoumal centra bolesti v mozku, aby vyvinul novou anestetickou metodu, a nám tím poskytl postup, jak zcela cíleně vyvolat bolest." Devlin roztáhl ruce.

"Mnozí pro nás pracují, aniž to tuší."

"Opravdu se obávám, že člověk nemůže udělat nic, aby vám tím nenabral do rukou," hlesl Timothy.

"A je to tak správně, mister Truckle. Každý občan musí svým dílem přispět k bezpečnosti státu, přinejhorším bez svého vědomí!" Devlin vytáhl štos fotografií. "Znáte někoho z těch lidí?"

Timothy si prohlédl fotky a pak zavrtěl hlavou. Nezná třeba toho mrtvého ze střechy? Timothy ani nevěděl, jak se jmenuje, a Devlinovi nebylo nic do toho, že se Napoleonovi povedlo zrekonstruovat jeho portrét. "Můžu se zeptat Napoleona, jestli nemáme uloženého v paměti někoho z těch lidí? Co se týče mě, mám paměť naprosto děravou."

"Zrovna jsem vás chtěl o to poprosit," odpověděl Devlin.

"Dejte si zatím ještě jeden drink," řekl Timothy. Chvilka, kterou Devlin potřeboval, aby si nalil skleničku, mu stačila, aby dvěma hmaty zmanipuloval Napoleona. Tak nemohl Devlin, který číhal jako rys, když Timothy dával jeden obrázek po druhém před Napoleonovo čtvrté magické oko, postřehnout, že snímky jsou nejen prohlíženy, ale zároveň snímány. Napoleon hlásil jen: ++ žádná data o osobách nejsou uložena v paměti + n. ++ ++.

"Vidíte sám, že ani Napoleonova bezchybná paměť nezná nikoho z těchto lidí." Timothy vrátil Devlinovi fotografie.

"Co je to za typy?"

Devlin si beze slova zastrčil snímky do kapsy. "Velitel Monroe vám dal materiály o stopách. Co jste vypátral?"

"Vlastně nic. Po tom vzrušení v noci jsem se nejdřív pořádně vyspal; začal jsem právě probírat iontové testy, když jste zavolal."

"Jelikož nejste ochoten s námi spolupracovat," prohlásil Devlin, "musím vás požádat, abyste mi vydal veškeré podklady a přestal na případu pracovat."

"Prozradíte mi alespoň, kdo jde po mém příteli?"

"Žádná spolupráce, žádné informace," odpověděl Devlin. "Buďte klidný, o bezpečnost vašeho přítele se už postaráme. Nevíte, kde je teď?"

Timothy se na Devlina podíval a tvářil se jako nevinátko. "Možná sedí v nějakém baru a tiše se zpíjí do němoty. Po takové noci -"

"Uvidíte se s ním ještě?" přerušil ho Devlin nakvašeně.

"Doufám."

"Tímto vás zavazuji," pronesl Devlin slavnostním tónem, "abyste zadržel Huckleberryho Peaboddyho, kdykoli a kdekoli se s ním setkáte, a neprodleně o tom zpravil NSA."

"To ho mám snad zatknout za vás?" vyhrkl Timothy. "K tomu mě nemůžete zavazovat!"

"Ale ano," řekl Devlin blahovlnně, "a vy to víte. Podle paragrafu sedmáct zákona na ochranu státu může být každý občan pověřen služebním výkonem, jestliže je to v zájmu bezpečnosti státu." Chlácholivě se na Timothyho usmál.

"Jen žádný strach, vašemu příteli se nic nestane. Chceme ho co nejrychleji a co nejbezpečněji dopravit domů." Devlin sbalil záznamy se stopami z místa činu. "Opravdu mě rmoutí, že jste takový mezek. Byla by z nás dobrá dvojka."

(3 (

Timothy horečně přemýšlel, jak to narafořit, aby si mohl s Huckem nepozorovaně promluvit. Nemohl přece čekat, až se Peaboddy sám od sebe vrátí z baru. NSA už jistě hlídá jeho byt, ale nemohl ho varovat ani telefonicky: veškeré hovory bral v baru Stardust Melvin, který jako všichni barmani pracoval pro tajnou službu, a kdyby mohl Devlin dokázat, že Timothy jednal v rozporu s pověřením, mohlo by ho to stát licenci - nebo by si ji zachoval za cenu spolupráce, což bylo mnohem horší. Když dostal spásný nápad, musel se nahlas zasmát. Maně si zakryl rukou ústa a podíval se na krystalovou klec na stropě. Ať ho klidně slyší, jak se chechtá. Víc nic.

Odešel do mauzolea a informoval se, co je dneška v Nebrasce za představení. V Křišťálovém sále začínala v osm hodin Grand Magie Show. Napoleona přepnul na přenos a zavolal do baru.

"Promiňte, pane," slyšel se Timothy, jak říká Napoleonovým hlasem, "nepobývá u vás mister Truckle? Mám pro něho naléhavý vzkaz."

"Ne," odpověděl Melvin, "ještě jsem ho dneska neviděl."

"To nechápu, pane, chtěl se tam setkat s jedním přítelem, takovým vysokým a tlustým mužem, který -"

"Jeden takový tu je," řekl Melvin, "mám ho zavolat k aparátu, Napoleone?"

"Kdybyste byl tak laskav, pane."

Krátce nato se ozval Peaboddy, Timothy přepnul na svůj vlastní hlas. "Dávej pozor, Hucku, nic neříkej, nevyptávej se, hoří to. Těsně před osmou sjed' do třináctého patra a jdi do Křišťálového sálu, je tam přehlídka kouzelníků. Až zhasnou, vytrať se na pánskou toaletu a schovej se v levé rohové kabině. Dej si pozor, aby tě nikdo neviděl, a rychle za sebou zavři dveře, rozumíš? Tak, a teď řekni nahlas: „Ne, Napoleone, nemám tušení.“"

Timothy si pomyslel, že přehlídka mistrů magie byla přesně to pravé; byl by možná měl se svým trikem "zmizení stopadesátikilového muže z jeviště" úspěch i v sále. Na představení nebylo moc lidí, třebaže plakáty inzerovaly "tři největší kouzelníky všech dob". Něco podobného ovšem bylo často vidět na videu. Zato na pánském záchodku byl nával, jako kdyby byl jediný na celém poschodí. Timothy si musel čtyřikrát umýt ruce, než mohl nepozorovaně proklouznout do rohové kabiny. Připevnil přísavný mikrofon a zmizel za tajnými dveřmi. Musel dlouho čekat, než přišel Huck a tiše zavolal "Tiny?" Timothy otevřel dveře a vtáhl Peaboddyho dovnitř.

"Co je?" zeptal se Huck užasle. "Co to všechno má znamenat?"

"Doufám, že doopravdy nepracuješ pro NSA!" Timothy se podíval příteli do očí, ale ten před jeho pohledem neuhnul.

"Přisáhám, Tiny!"

"Dobrá. Tak zapomeň, co jsi právě teď viděl. Je to životu nebezpečné tajemství, ale nevěděl jsem si jiné rady. Jsem pověřen, abych tě neprodleně vydal NSA."

"Člověče, Tiny!" Huck byl bílý jako křída. "To přece neuděláš, že ne?"

"Žádný strach. Ale musím vědět, proč po tobě jdou."

"Já nevím."

"Teď musíš s pravdou ven," zapřisahal ho Timothy, "a s celou. Nesmíš mi nic zatajovat. Jsem v tom až po uši. Riskuju za tebe krk."

Peaboddy se na něj uzoufaně podíval. "Věř mi, nemám vůbec tušení."

"Cos měl doopravdy v pácu v Chicagu?"

"Jak jsem ti říkal, Tiny, chtěl jsem si promluvit se strýčkem o dědictví po mé matce."

"Pověz mi to ještě jednou, možná jsem dobře neslyšel."

"Není to nic, co by mohlo NSA zajímat. Pár tisíc dolarů, které jsou uloženy v prádelnách strýčka Buda. Zatím jsem se spokojil s rentou, ale teď potřebuju peníze. Pro svou výzkumnou práci o Indiánech Moave."

"Nesouvisí to nějak s tvým životem ve Wasatchských horách?"

"Jak by mohlo? Žiju jako poustevník, stýkám se jen se svými dvěma dělníky a jejich rodinami, jednou za pár měsíců jezdím nakupovat do Salt Lake City. A moje práce - k čemu by NSA byla? Pokouším se vypěstovat na náhorní plošině kávu, a to nebere nikdo vážně." Huck se ušklíbl. "V odborných kruzích to dokonce považují za pošetilst."

"Hlavně aby se ti to podařilo. Káva už málem není k dostání."

"Moc v to doufám, Tiny. Klima je příhodné, ale ze solné pouště vane prach, který rostliny rozežírá. Mám fantastický nápad - ale neřekneš to nikomu, ano?"

"Samosebou," ujistil ho Timothy.

"Křídím kávu s M'basou. To je keřík z nigerijských lesů, který má na listech takové měchýřky. Jakmile rostlina ucítí prach, měchýřky se nafouknou a setřesou prach, je to takové kýčání nasucho."

"To zní fantasticky," řekl Timothy. "Proč už na tuhle myšlenku nepřišel někdo jiný, Hucku? Prach je přece celosvětový problém."

"M'basa už dávno vyhynula, i v Nigérii. Náhodou jsem narazil na pár exemplářů. Ve skleníku u krematoria v Columbus, kde jsem pochovával matku. Nejdřív jsem nevěřil svým očím. Majitel ani netušil, jaký má poklad. Koupil jsem ty keřky od něj za babku. Od té doby pracuju na křížení a poslední výsledky jsou víc než slibné."

"Kdo to ví kromě tebe?"

"Nikdo."

"A co ten tvůj ječmen?" vyzvídal Timothy.

"To už je pasé."

"Přesto mi o tom povyprávěj. Celé pozadí."

"Většina lidí ví jenom, že vyhynula spousta zvířat. Z osmi miliónů druhů, které byly na konci minulého století registrovány, kolem deseti procent: osm set tisíc. A s rostlinami to nevypadá nijak líp, a je to mnohem tragičtější. Jistě, člověk kdysi z přibližně čtyř set tisíc druhů systematicky kultivoval jen pár set; jen třicet druhů dodávalo osmdesát pět procent všech potravin, a skoro tři čtvrtiny rostlinných bílkovin a sacharidů se získává na celé Zemi dokonce jen ze tří druhů: pšenice, rýže a kukuřice. Díky monokulturnímu šlechtění pro průmyslovou výrobu se obilí stalo nanejvýš choulostivé vůči různým epidemiím a škůdcům. Čím byla nějaká rostlina pro výrobu 'vhodnější', tím větší bylo riziko nepodařené sklizně. Vzpomeň si na katastrofu ve třiačtyřicátém, když najednou všude na světě byla napadena rýže a milióny lidí zemřely hladem. Pěstitelé zoufale bojovali o to, aby udrželi alespoň hlavní druhy obilí. Používají se neopotřebované odrůdy, aby se vyšlechtily stále nové kmeny, ale genetické zdroje jsou na Zemi dávno zničené. S 'kultivací' afrických a jihoamerických pralesů zmizela poslední nedotčená místa na naší planetě, a tím vyhynuly i místní druhy a odrůdy ušetřené znečištěného prostředí. Nebylo za pět minut, ale za sekundu dvanáct, když se na počátku století začala celá Země systematicky pročesávat a hledaly se divoce rostoucí odrůdy. A co se týče ječmene, zdálo se, že je všechno ztracené, než jsem v Utahu objevil tuctovou travu, z které se vyklubala divoká odrůda ječmene. Ale to není žádné tajemství, nic, co by mi někdo musel krást nebo co by mohlo zajímat NSA."

"Oukej. A co tvoje vykopávky?"

Peaboddy zavrtěl hlavou. "Kdo se stará o kulturu Moavů," prohlásil smutně. "Starožitnosti se z toho vytlouct nedají a státní tajemství už vůbec ne. Nejspíš jsem jediný na světě, koho to ještě zajímá. Myslím si, že kromě mne už nikdo nedovede moávsky, ani těch pár Indiánů, kteří ještě žijí. Já to taky umím jenom proto, že jsem u starců sbíral kdejaký zlomek moávštiny, na který se dokázali ještě rozpomenout."

Timothy zamyšleně přikývl. "Třeba je to tohle?"

Peaboddy se na něj nechápavě podíval.

"Jazyk, který ovládá už jen jediný člověk, má pro každou tajnou službu cenu zlata. Špionážní zprávy se dají zašifrovat sebesložitějšími elektronickými a intelektuálními metodami, ale nikdo si nemůže být jistý, že nějaký počítač kód nerozlouskne. Jestliže jsou ale zprávy navíc v jazyce, kterým kromě agenta a příjemce nikdo nemluví, je to bezpečnostní faktor nesmírné hodnoty. Existují doklady, že to zkoušeli s asyrštinou a prabengálštinou. Moávštinu ti Odtamtud asi neznají."

"To by ale znamenalo, že si už nemůžu být před NSA jistý ani den," usoudil Peaboddy zdrceně.

"Stačí, když jim přihraješ tu řeč."

"A pak by mě z bezpečnostních důvodů oddělali!"

"Tomu nevěřím. Jediného experta se člověk tak lehkomyšlně nezbavuje."

"Zato ho zavře, což je mnohem horší."

"Ale jak to jde dohromady s tím zbrabaným únosem," řekl Timothy. "NSA to nemohla být, ta má jiné možnosti a Devlin doopravdy vypadal, jako že má starost o tvé bezpečí."

"Třeba to přece jenom bylo obyčejné loupežné přepadení? Myslím, že se to děje den co den, ne?"

"A co ostatní přepadení, krádeže? Řetěz náhod? Příliš mnoho náhod!"

"Co když takový venkovský balík jako já gangstery přímo přitahuje? Nebo si mě třeba s někým pletou?"

"Tebe?" zachichotal se Timothy. "S tou tvou figurou a s tím tvým jménem? Dovedeš si představit, že se ještě někdo jiný jmenuje Huckleberry Peaboddy? Tady, podívej se na ty obrázky. Poznáváš někoho?"

Peaboddy vybral dva portréty. "To je jeden z těch chlápků, co mě přepadli ve výtahu, a tohle je pilot toho aerotaxíku.

Odkud to máš, Tiny?"

"Od NSA."

(4 (

Velký bratr nevypadal dvakrát nadšeně.

"Nemůžu ti nakazovat, abys dal od té věci ruce pryč," řekla Anne, "ale musím tě poprosit, abys byl hrozně opatrný.

Nesmíš se zbytečně vystavovat nebezpečí."

"Zbytečně?" zvolal Timothy. "Huck je jeden z mála lidí v mém životě, kteří pro mne něco znamenají! To ho mám nechat v bryndě a točit si palcema?"

"Chápu, že máš o svého přítele starost, Tiny, a vím, jak to bolí, když člověk musí bezmocně přihlížet -"

"Nejsem bezmocný a nebudu jen tak přihlížet," zavrčel Timothy. "Pomůžeš mi?"

"Dobrá, pošli mi ty fotky, nechám je prověřit."

"A to je všechno?"

"Jestli ho chceš dostat do Podzemí -"

"Alespoň ne hned; momentálně je dobře zaopatřený." Timothy neřekl, kde je. Kdo ví, jestli by Anne souhlasila s tím, že jednal na vlastní pěst. "Nemohli byste vypátrat, proč NSA Hucka hledá?"

"Jak si to představuješ, Tiny?"

"Máme přece v centrále lidi."

"Něco takového jde jen v mimořádných, výjimečných případech."

"Huck je snad zvláštní, mimořádná výjimka," prohlásil Timothy, "a kromě toho mám takový podivný pocit."

"Nemůžu pro nějaký tvůj pocit dát v sázku jednoho z našich lidí v Hollywoodu."

"Můžeš mi alespoň posbírat informace o Huckovi? Nebo ještě líp: o všech, kdo se jmenují Peaboddy; tolik jich přece zase nebude."

"Ano, když to musí být."

"Ne," odpověděl Timothy kousavě, "nemusí to být. Můžu o to poprosit třeba Devlina. Promiň, že jsem tě obtěžoval soukromou záležitostí."

"Jsi nespravedlivý," řekla Anne.

"A proč bych neměl být? Při tom, jak se mnou zacházíš?"

"Tiny! Jsou určitá pravidla a příkázání."

"Ano, já vím," řekl Timothy zatrpkle. "Jistě se najde i příkázání, které zapovídá, abychom se viděli. Které? Třeba jedenácté: Nepohlédneš zbůhdarma do očí bližního svého."

"Není naléhavý důvod, abychom se setkali," odpověděla Anne. Timothy proklínal quaser, který zkresloval její hlas, takže nepochytil, jestli to říká alespoň trochu zarmouceně.

"Miluju tě," vykřikl. "Slyšíš, miluju tě! To snad nestačí?"

Anne mlčela. Timothy si už myslel, že přerušila spojení. "Jseš tam ještě?" zeptal se nakonec.

"Ano, Tiny."

"Odpusť mi, prosím."

"To je v pořádku. Ještě něco jiného?"

"Ne, už toho bylo dost."

Odjel do ložnice a pustil si tam déšť. Na všech telestěnách mžilo z kalného nebe na neútěšnou šedozelenou náhorní plošinu, vrcholky na obzoru byly sotva vidět. Sněhurka tiše pozpěvovala lkavé melodie. Timothy si dal láhev Queen Anne k ústům a řádně si přihnul. A vzápětí znovu.

Devlin zavolal brzy ráno. Timothy ležel ještě v posteli a neviděl jediný důvod, proč by se měl skrývat, právě naopak: co může být neškodnějšího než člověk, který v poklidu snídá v posteli?

"Chtěl jsem vám jen sdělit, že ta záležitost je vyřízená, a zbavit vás přísahy," řekl Devlin. "Všechno to byl jen omyl."

Usmál se. "Vidíte, mister Truckle, ani naše počítače nejsou bezchybné. Váš přítel si může dělat, co se mu líbí. Doufám, že vás to uklidnilo?"

"Ale ani v nejmenším," odpověděl Timothy, "jsem nanejvýš znepokojen, mister Devlin. Když není spolehnutí už ani na komputery NSA -! Nakonec ještě jeden z vašich počítačů začne tvrdit, že jsem zločinec, nebo ještě něco mnohem horšího!"

Devlin pozvedl ruce v uklidňujícím gestu. "Jsem tu přece ještě já, mister Truckle. Jsem takříkajíc váš osobní - hm - anděl strážný, a za tu dobu jsem vás dobře poznal. Ozval se vám Peaboddy?"

"Copak bych vám hned nezavolał?" odpověděl Timothy otázkou.

"Jestli ho uvidíte, neříkejte mu nic o mé návštěvě."

"Je to prosba, nebo -?"

"Pokyn. Nechceme ho zbytečně rozrušovat."

"Co je s těmi únosci?" vyzvídal Timothy.

"Těm jsme se pověsili na paty. Mezi námi, mister Truckle, únosy se tolik rozmohly, že se jimi musíme zabývat i my."

Devlin si povzdechł. "Jako kdybychom i takhle neměli práce až nad hlavu. Nechcete nám pomoci?" Nahlas se zasmál.

"Oukej, oukej, to měl být jenom žert. Nechte si chutnat!"

Timothy ani nedomyslel vejce. Devlin mu pořádně zkazil chuť. "Tajná služba po ránu, připrav si obranu," zamumlal Timothy. Co měl ten hovor znamenat? Timothy vlezl do vany, pustil si koupel, zaklesl hlavu do držáku a nechal se pohupovat mírnými vlnkami.

Jestli Devlin mluvil pravdu, mohl Huck žít ve svých horách nikým nerušen; stačí, když mu Timothy opatří spolehlivý doprovod na letiště, aby ho ještě jednou nepřepadli. To zařídí Smiley s několika ostrými hochy. Co když ale Devlin bloufoval, co když chtěl Timothyho ukoľébat a použít ho jako volavku a zatknout Hucka, jakmile se sejdou? Jestli NSA Hucka ještě hledá, bude hlídat především letiště. Timothy se nechal spojit se Smileyem Hepburnem.

"Člověče, ty máš lehy, rochnit se v pravý poledne ve vaně!"

"Ale, není mi vůbec dobře," zanařikal Timothy, "víš přece - ty moje krční obratle. Mám prosbu, Smiley. Jeden můj kamarád letí dneska domů do Utahu; slíbil jsem, že mu dám čaj, ale v tomhle stavu nemůžu jet na letiště. Můžeš to vzít za mě, nebo máš nějakou práci?"

"Nemám do čeho píchnout," bĕdoval Smiley. "Zdá se, že nikdo nepotřebuje detektiva."

"Mně se nevede o nic líp," řekl Timothy. "Až se vrátíš z letiště, můžeme ubíjet čas spolu. Doufám, že se do té doby zmátořím natolik, abych pro nás mohl něco ukuchtit."

"Palačinku s calvadosem," navrhl Smiley.

"A nespraví to obyčejný svítek? Nemám v domě žádnou pohankovou mouku."

"Hlavně že máš calvados, Tiny."

O půl hodiny později seděli v mauzoleu. Timothy nalil Smileymu jako zálohu velký calvados.

"Dávej pozor," řekl, "po pravdě řečeno, chci vypátrat, jestli po mém kamarádovi někdo nepase."

"Kdo? Poldové, gangsteři nebo tajný?"

"Nemám potuchy. Taky to ani nechci vědět, jenom chci, aby se dostal bezpečně domů. Krátce předtím, než odletí nejbližší spoj do Salt Lake City, zajdeš do odbavovací haly a nahlas se poptáš po jistém panu Peaboddym, Huckleberry

Peaboddy, a popíšeš ho: vysoký dva metry a takovéhle břicho, potom budeš dělat, že na něj čekáš, a nakonec tam pro něj necháš balíček, oukej?"

Smiley se zakřenil. "Však já už vyčuchám, jestli po tom tvým kámošovi někdo de."

"Vezmi si s sebou jednoho nebo dva lidi, kteří to budou zpovzdálí sledovat, samosebou to zaplatím."

"A co když mě zhaftnou nějaký poldové?"

"Tak jim poviš, jak to je; že jsem tě o to poprosil já."

"Oukej, Tiny, ale pro sichr si počkám na dvě mašiny."

Smiley počkal dokonce, než odletí čtyři spoje, a přísahal Timothymu, že na letišti na Peaboddyho nikdo nečíhal a že je ochoten na to vsadit svou licenci za starou hučku. Nikdo ho nesledoval, ani když se vracel domů. Odešli do kuchyně a snědli svítek rovnou z pánve.

"Z vypíjendy dneska bohužel nic nebude," řekl Timothy. "Čekám návštěvu. Doufám, že to bude nějaký klient a že ti z toho koláče upadne taky nějaký ten drobek."

"Bylo by načase," prohodil Smiley. "Tak se zhlukáme, až ten případ rozlouskneme. Můžeš mi dát vědět třeba zejtra, až vodlífruju toho tvýho kámoše."

Timothy zůstal v kuchyni a chystal večeři. Rozhodl se, že večer vysvobodí Hucka z jeho úkrytu a na druhý den ráno ho pošle domů. Neměl právo bez naléhavého důvodu zasahovat do Huckova života. Jedinou alternativou bylo Podzemí, ale člověk, který byl tak srostlý s přírodou, že si dobrovolně vyvolil samotu hor, aby nemusel bydlet v betonové džungli nějakého města, by se tam dole utrápil k smrti. Třeba se NSA opravdu spletla, pomyslel si Timothy, a byl to skutečně jen náhodný řetěz docela běžných přepadení a krádeží; našinec je prostě moc vycvičen na to, aby za vším větřil nějakou záhadu. Posadil se k hlavolamu, ale po půl hodině to vzdal. Devlin měl nejspíš pravdu, a lidský mozek nebyl s to proniknout k jádru hlavolamu.

Timothy se v Křišťálovém sále dlouho nezdržel. Bylo mu trapně, když seděl mezi dědky, kteří s lačnými pohledy sledovali volbu Junior Miss of Chicago. Většina holčiček za sebou ještě neměla ani pubertu.

Huck Timothyho ujistil, že se přísně držel jeho pokynů a nedotkl se ničeho jiného než matrace, záchodku a konzerv, které mu Timothy donesl ze skladu.

"Mohlo by být docela nepříjemné, kdyby tu našli tvoje otisky," prohlásil Timothy.

Složil matraci, do tašky dal prázdné plechovky a luminiscenční lupou prohledal pečlivě celu, v níž Peaboddy spal.

"Teď tě propašuju ven, Hucku, pak zůstaneš půl hodiny v sále a nakonec přijdeš ke mně. Myslím, že ten enesák tentokrát výjimečně mluvil pravdu a že už tě nehledají. Jestli ti to ale připadá riskantní, můžu ti dát adresu jednoho hotelu, kde to za pár dolarů navíc neberou s přihlášením tak přísně."

"Měl jsem dost času na přemýšlení," odpověděl Huck. "Jestli mě hledá NSA, stejně mě dřív nebo později najde. To půjdu rovnou k tobě a pořádně se nacpu."

"Nezapomeň, že jsme se od včerejška neviděli."

Stejně jako všichni ochotníci i Peaboddy scénku znovushledání přehnal, ale nikdo si jich ani nevšiml. Příšerně vyhládlý Huck se vrhl na jehněčí kýtu - opékané brambory a mladý zelený hrášek, na které byl Timothy tak pyšný, ani nezaregistroval.

"Zeleninu," prohlásil, "si můžu vypěstovat sám a kolik chci, ale masa je teď v Utahu pomalu. Přitom tam máme celá území s bujnou vegetací a obrovskými stády. Ale všechno je to zamořené. Už jsem začal pěstovat králíky a snažím se sehnat prasata; taky důvod, proč chci od strýčka Buda peníze. Až mě jednou přijedeš navštívit, určitě ti budu moct nabídnout kotletu z kusu, který jsem sám vychoval."

"Ani to nejčerstvější filé mě nemůže vylákat do nějakého Zapadákov," řekl Timothy. "Opouštím Nebrasku, když už se nedá absolutně nic dělat."

"Tak to už se asi nikdy neuvidíme," prohlásil Huck posmutněle, "protože jsem se rozhodl, že se z hor vícekrát nehnu. Za posledních patnáct let jsem opustil svou poušť dvakrát a pokaždé jsem se dostal do maléru."

"Dvakrát?" Timothy se na Peaboddyho nevěřičně zadíval.

"Dvakrát," potvrdil mu Huck, "teď a před pěti lety, když měla moje matka pohřeb v Columbusu v Ohio."

"Cos tam měl z potíže, Hucku?"

"Přepadli a oloupili smuteční průvod. Mně štípili bankovní kód; když jsem se vrátil z pohřbu, někdo už mi vybil konto; policie nikdy nezjistila kdo. Kdepak, Tiny, já mám měst plný zuby."

"A co Salt Lake City?"

"Pche, to je město jenom jako: letiště, malá posádka a pár tuctů obchodů, barů a bordelů; to není nic moc ani pro gangstery. Taky tam zajedu tak třikrát čtyřikrát do roka, abych si nakoupil, a nezdržím se tam víc jak pár hodin."

Pili až do rána a pak následovalo nekonečné loučení u vrtulníku; Smiley držkoval, že zmeškají spoj do Utahu. Timothy nakonec vyloudil z Hucka slib, že zavolá, hned jak doletí do Salt Lake City, a že bude v příštích měsících pravidelně posílat vzkazy.

"Jen žádný strach, mráz kopřivu nespálí!" hulákal spokojeně Huck na přistávací plošině. "Ale ty vypadáš pěkně zdrchaně, prcku. Hupky hupky do postýlky!"

Timothy se ale ke spaní nedostal. Nejdřív se ozval Smiley. "Žádný mimořádný událostí," referoval, "doprovodil jsem ho až k mašině a počkal, až to éro zmizí za mrakama."

Timothy se rozhodl vydržet, než zavolá Huck ze Salt Lake City. Jediné, co se mu přihodilo, říkal potom Peaboddy, je, že

má přišernou kocovinu. Právě když chtěl Timothy vlézt do postele, ohlásil se Velký bratr.

"V celých Státech není ani tucet Peaboddyů," řekla Anne, "a jenom jeden bílý Peaboddy mužského pohlaví mezi dvaceti a sedmdesáti: Huckleberry Delano, stáří padesát dva let, narodil se a vyrostl v Chicagu, Blackhill Avenue, zemědělský biolog, absolvent Illinoiské Fordovy univerzity, před patnácti lety se usadil v Utahu, šlechtí Peaboddyho ječmen, momentálně se pokouší ve Wasatchských horách vypěstovat kávu, nikdy nebyl ženatý, žádné děti, nikdy ani ne žádal o povolení - je to přece on, ne?"

"Ano," potvrdil Timothy, "všechno souhlasí."

"Nesouhlasí ovšem, že nikdy nepouští ty své hory. Mám tu soupis jeho cest, pokud vedly za hranice Utahu, za poslední tři léta jich bylo na jednaosmdesát, z toho jenom v letošním roce šest do Chicaga."

"To snad ani není pravda!" vykřikl Timothy.

"Je to tak, Tiny. Úřední záznamy ze Střediska pro individuální dopravu. Peaboddy ti lhal. Seznam jsem ti už poslala, a kromě, toho i kopii jeho identitatu."

Timothy nečekal dlouho, než došla záznamka Velkého bratra. Dívka od Old Neptun's Treasury donesla balíček s platýsy. Timothy se vrhl rovnou na oči. Bylo to páté. Vyloupl krystal, dal ho Napoleonovi a nechal si záznam přehrát do mauzolea. Opravdu, osmdesát jedna cest za tři roky, Huck byl v Chicagu naposled před čtrnácti dny! Potom se Timothy zkoumavě zadíval na kopii identitatu. Podoba byla velká, souhlasila dokonce i barva očí, a jak se udávalo, měřil ten muž s největší pravděpodobností dva metry čtyři centimetry a vážil sto padesát kilogramů, ale ani za nic na světě to nebyl Huck: přestože měl skoro holou lebku, byl ten muž přinejmenším o pět let mladší a chyběla mu jizvička pod levým okem, kam Timothy Hucka zasáhl šípem, když si spolu jako kluci hráli.

Timothy seděl v mauzoleu jako opářený. Hlavou se mu honily všelijaké myšlenky. Neměl vypít tolik whisky. Nakonec zavolal na domovní stráž. Velitel Monroe měl noční službu i dnes. Timothy uleh do postele.

(5 (

Monroe přijal Timothyho s ironickým úsměskem. "No, neměl jsem pravdu? Po tom pokusu unést vašeho přítele neštěkne ani pes. Nebo se vám snad ozval někdo od policie?"

Timothy zkroušeně zavrtěl hlavou. "V jakém světě to žijeme, když pokus o únos, navíc s jedním mrtvým, je bezvýznamná maličkost."

"Byl to přece jenom kriminálník!" prohlásil Monroe opovržlivě.

"Povězte mi, veliteli, proč jste vlastně volal rovnou mně?" zeptal se Timothy, "to můj přítel - ?"

Monroe se zasmál. "Ten byl v šoku a nedostal ze sebe ani slovo. Strčili jsme jeho identitatu do strážního kodéru a v mžiku jsme věděli, že byl u vás."

Timothy se na něj ohromeně podíval. "To teď registrujete každého návštěvníka?"

"Zatím jen ty, co se sem dostanou přes přistávací plošiny. Teprve to zkoušíme. Doufáme ale, že co nevidět budeme mít pod kontrolou všechny návštěvníky."

To by bylo pěkné nadělení, pomyslel si Timothy. "Můžu se na ten systém mrknout, nebo je to služební tajemství?"

"Pro člověka, jako jste vy, mister Truckle, ne. Jste přece z branže." Velitel Monroe byl zjevně pyšný, že to může Timothymu předvést. "Víte číslo identitatu? Ne? To nic." Otočil se k pultu komunikátoru a zmáčkl pár tlačítek; Timothy odstoupil kousek stranou, aby lépe viděl na monitor.

+ + květen 29/0.25 odp. tazatel velitel monroe / - n 2 - JFU-451/ + +

- + oukej/ ptejte se/ - +

+ + návštěvníci /poslední čtvrtletí/ + +

- + číslo identitatu?/ - +

+ + neznámé/ + +

- + navštívený byt?/ - +

+ + neznámý/ + +

- + popis?/ - +

+ + pohlaví mužské/ běloch/ bez zvláštních znamení/ cca 50 let/ výška cca 2 metry/ 120-160 kg/ + +

Komputer vypsál na displej jména a identitativní čísla sedmi mužů; poslední byl Peaboddy.

"Teď bych si mohl prověřit jednoho po druhém," vysvětloval Monroe, "ale víme přece, koho hledáme," zmáčkl sedmičku.

- + huckleberry delano peaboddy/ 52 let/ 2,04 m/ cca 150 kg/ číslo identitatu: 01087-xda, 482-01-339/ navštívený byt: 827.30/ majitel: timothy truckle/ příchod: květen 26/ 5.07 dop./ přistávací plošina e/ odchod: květen 27/ 3.17 odp./ přistávací plošina e/ příchod: květen 27/ 3.54 odp./ přistávací plošina e/ odchod: květen 28/ 7.32 odp./ přistávací plošina h/ chcete data o trucklovi? - +

"Chcete, mister Truckle?" Monroe se dunivě zasmál. "To ovšem nesmím bez povolení."

"Ne, díky, i tak to bylo zajímavé," řekl Timothy. Viděl všechno, co chtěl. A také si to natočil. Ze slušnosti si s velitelem ještě chvíli popovídal, pak šel k sobě dolů, z miniaturní kamery, kterou měl zastrčenou v knoflíku své krajkové košile, vyjmul krystal a porovnal šifry obou identitatu. Byly naprosto stejné až na čárku: až na čárku za kombinací písmen. Falešný Peaboddy tam měl tečku. Timothy si prostudoval svůj identitatu, i on měl mezi identifikačními čísly tečku. Napoleon neměl o předpisech pro rozpoznávací čísla osob potuchy, veřejné databanky nedávaly žádnou odpověď, dokonce i soudní kartotéka, ke které měl Timothy díky své detektivní licenci přístup, mlčela. Timothy vyburcoval Smileyho ze spánku. Smiley měl čárku. Prošel ve své kartotéce identitativní čísla lidí, kteří pro něj příležitostně pracovali, někteří měli čárky, jiní tečky; zdálo se, že v tom není žádný systém.

V následující půlhodině vyzkoušel Timothy svůj identitatu, když udělal z tečky čárku, supermarket Globe a taxislužba jeho objednávku přijaly, ale o pár sekund později ji stornovaly s tím, že pod tímto číslem není žádný bankovní akreditiv;

letištní databanka - Timothy si ještě ani nestačil zabukovat let - ho upozornila, že zřejmě uvedl špatné číslo; jeho banka, pojišťovna, klinika a ústřední databanka osob odpověděly podle očekávání - neregistrován.

Při Huckově identitatu uvedla databanka osob jak při teče, tak při čárce stejný životopis; Huckova banka v Salt Lake City naproti tomu reagovala jen na čárku, když mu chtěl Timothy poukázat sto dolarů.

Timothy odeslal Velkému bratru vzkaz, aby nechal co možná nejrychleji ještě jednou prověřit Peaboddyho cesty; identitativní číslo Hucker udal Timothy - s čárkou. Potom si šel lehnout, ale nemohl usnout, a protože nechtěl zase polykat tabletky na spaní, ležel bdělý na lůžku až do rána a přemýšlel.

Anne se ozvala v sedm. Tentokrát našla jen dvě cesty! Před pěti lety do Columbusu a před nedávnem do Chicaga. "Co to má znamenat?" zeptala se Anne.

"Existují dva Peaboddyové, dva téměř totožní lidé. To taky vysvětluje ta přepadení: Někdo si spletl Hucker s člověkem, který vklouzl do stínu jeho osobních dat. Za tím vězí parádní levota, Anne! Nic není pečlivěji zablokováno než ústřední databanka osob, identitativní konečniců nezajišťují jen veškerý obchodní život, ale jsou to i podklady pro všechny systémy státního dozoru. Jedině NSA má možnost je zmanipulovat. Je jen jedno přijatelné vysvětlení: NSA opatřila nějakému muži, říkejme mu mister X., pomocí Huckových dat druhou totožnost."

"Bylo by přece mnohem jednodušší, kdyby mu dali docela novou, Tiny!"

"Ale nebylo by to tak účinné! Nápad je to přímo geniální a taky to fungovalo celé tři roky. Domnívám se, že ten chlápek používá Peaboddyho zfalšovaný identitativní jen pro své cesty. Jestliže se o něj začne někdo náhodou zajímat a bude chtít například vědět, kdo je mister X., narazí na Hucker, neškodného venkovského balíka, který se snaží v utažských horách vypěstovat kávu. Líp už přece mistra X. ukrýt před zvědavci nelze. Jsem si jist, že si v NSA nevybrali Hucker jen proto, že je podobný jejich muži, nýbrž i proto, že skoro nikdy nevytáhne z té své díry paty. Co mě ale udivuje - proč jsi při své rešerši narazila na falešného Peaboddyho, a ne na Hucker?"

"Moment," trvalo téměř deset minut, než se Anne znovu ozvala. Smála se. "Škoda že ti nemůžu prozradit, jakým způsobem jsem si dala prověřit Peaboddyho cesty, Tiny. Je to hrozně legrační, ale -"

"Taky bych se rád jednou něčemu zasmál," zabručel Timothy. "Už mi věříš, že za tím vězí nějaká velká ryba?"

"Ano. Musíme vypátrat, kdo je mister X."

"A kdo po něm šel? Snad ne naši?"

"Ne. To už jsem dávno prověřila."

"Musí to být někdo, kdo má přímý přístup k dopravním databankám, komu bylo okamžitě hlášeno, že se mister Peaboddy znovu vydává na cestu, někdo, kdo pravděpodobně rozhodl velkou sít, aby do ní mistra X. chytil, ať už letí kamkoli. Hucker se totiž rozhodl v náhlém popudu; nezabukoval si letenku předem, nýbrž odjel do Salt Lake City a počkal si na nejbližší volný spoj do Chicaga. Ani ne dvě hodiny nato mu někdo při příletu ukradl kufr. Ten 'Pavouk', abychom zůstali u příměru, musel dokonce nasadit do akce několik týmů, operujících nezávisle na sobě, jinak by byl nikdo přece neukradl ani ne za půl hodiny v metru druhý kufr a krátce nato i třetí, zloději číslo dvě a tři neměli zřejmě vůbec tušení, že se jedná o nové kufry, které si právě koupil."

"Tím jsou ze hry všechny státní instituce," namítla Anne. "Musí to být někdo, kdo nemůže riskovat, aby jeho týmy měly mezi sebou rádiové spojení."

"Z těch operací se dá usuzovat," pokračoval Timothy, "že se nezajímají ani tak o mistra X., nýbrž o to, co má u sebe. Ale co? Musí to být malé a lehké natolik, aby to mohl nosit na těle, jinak by to měl mister X. určitě v zavazadle."

Nejpravděpodobnější jsou nějaké materiály nebo záznamy, a když si pomyslím, jakou námahu vynaložila NSA na krytí mistra X. a jak tvrdě po něm Pavouk jde, musí se jednat o něco nanejvýš důležitého. Hned se pustím do práce. Nejen proto, že je do toho zapletený Hucker, ale taky proto, že se za takovými obrovskými výdaji na bezpečnost jednoho člověka skrývá nějaká kolosální sviňárna."

"Nechceš to přenechat jiným? Devlin tě požádal, abys dál nepokračoval v pátrání."

Timothy se zachichotal. "Ale zbavil mě pověření. Taky jsem ho mohl špatně pochopit a myslet si, že můžu začít hledat ty únosce. Přinejhorším bych mohl dokonce tvrdit, že jsem si to přece jen rozmyslel a že jsem mu chtěl pomoci, ale to nebude doufáme zapotřebí; Devlin by si to strašně rád vyložil jinak. A kromě toho chci začít u toho falešného Peaboddyho. - K tomu potřebuju druhou komunikační linku, Anne, v nějakém jiném bytě v Nebrasce."

"To by bylo lehkomyšlné, Tiny, někdo by tě mohl vidět-"

"Ale já do toho bytu v životě nevstoupím!"

"Máme ti snad zřídit odbočku do tvého apartmá? To by NSA přivedlo okamžitě na tvou stopu."

"Zcela naopak, moje milá. NSA mi dokonce pomůže, aby mě nikdo neobjevil. Víme, že z každého bytu vede linka do tajného poschodí. Stačí nám tedy, když tam dole oboje vedení propojíme."

"A co když jako na potvoru provede NSA na druhý den na tajném poschodí obvyklou prohlídku?"

"Přece není opravdu tak velký problém vestavět tam pojistku tak, aby byla odbočka beze stopy nihilizována, jakmile někdo vejde dovnitř. Musím bezpodmínečně vypátrat, co za tou věcí vězí. Spolehni se na můj nos, Velký bratře, příšerně to smrdí!"

"Ach, Tiny, a ty si dej na svůj nos pozor."

(6 (

Timothy spokojeně uklidil ďábelský hlavolam. Jakže to říkal Delvin? I ten nejobyčejnější případ je stokrát zajímavější než sebesložitější skládanka.

Času, kterého bylo zapotřebí pro zřízení druhé komunikační linky, využil Timothy k vyšetřování stop zanechaných únosci. Naštěstí to ráno nevyspával, nýbrž uložil stopovače do přístrojů a vypreparoval si vzorky z vlasů a nehtu mrtvého gangstera. Mnoho si od toho nesliboval, ale už často zprvu bezvýznamná stopa vedla k vyšetření celého případu.

Když Timothy nakonec vložil vzorky vlasů a nehtu do SAXLAS*, vykazovaly oba současně a v překvapivě pravidelných odstupech molekuly chlorylpanthenolu. Timothy předal údaje Napoleonovi a požádal o výklad. "Jestliže - podle rekonstruovaného portréту testovaného - přijmu pracovní hypotézu, že se jedná o zdravou osobu, bělocha, pohlaví mužské, mezi dvaceti a dvaceti pěti lety," odpověděl Napoleon po chvíli, "a vyjdu-li z kvocientu odpovídajícího průměru tohoto typu, to znamená, počítám-li s růstem vlasů zvící nula celá tři dva milimetrů a nehtů nula celá dva čtyři, musel testovaný v posledních třech měsících žít v pravidelných intervalech v ovzduší obohaceném o chlorylpanthenol, a to vždy po čtrnáct dnů, po nichž následoval pobyt v normální atmosféře, a to až do své smrti, neboť nejspodnější molekuly se nacházejí přímo nad kořínkem vlasu. Usuzovat na atmosférický vliv si dovoluji proto, že při akceptaci jiné než dýchacími cestami se chlorylpanthenol odbourává."

"Díky moc, Napoleone. A kde je takové ovzduší?"

"Ve vědeckých ústavech, v nichž je zapotřebí sterility prostředí - chlorylpanthenol je antibakteriální dezinfekční prostředek, jenž se mimo jiné používá i při výrobě zubních past -, takové instituty existují jak v civilní, tak i ve vojenské oblasti. Bohužel nemám uloženu ani jednu adresu. Mám vám provést rešerši, pane?"

"Možná někdy později, Napoleone."

Timothy se s pískáním odloukal do kuchyně, aby si upekl platýse, a protože byl poprvé po několika měsících sám se sebou spokojený, dopřál si k nim salát z raných brambor a sklenici moselského.

Odpoledne strávil u scanneru a hrál si s fotkami. Obměňoval snímky, které štípl Devlinovi, přidával k nim různé vousy, účesy, brýle, kontaktní čočky a drobné jizvy nebo nepatrná znetvoření, drobné maskovací pomůcky, které nebyly na první pohled patrné, jež by ovšem byl pátrací komputér schopen rozpoznat a najít pravé obličej, a jako doplněk sestavil tučt volně kombinovaných portrétů. Přitom ho napadlo zamíchat mezi ně vlastní snímek. Vybral jeden, na kterém byl o dvacet let mladší, byl to rozdíl, který hravě zvládl každý pátrací komputér; bylo dobré vědět, jestli také není uložen v paměti počítače. Nakonec si ke každému portrétu vymyslel jméno a číslo identitatu.

Potom zavolal do Allamerican; měl štěstí, Pride Bentley byl přítomen a uvolil se s ním promluvit. Timothy obšírně děkoval za zázilku skopovéhoho.

"Rád bych vás na oplátku pozval na skopovou pečení po jemensku," prohlásil, "právě jsem dostal čerstvý česnek, ale bohužel mi došla káva; k tomuto jídlu se připravuje nádivka obsahující játrový vývar, ragú ze srdce a silné moka."

Bentley se smíchem slíbil, že uvidí, jestli by pro Timothyho nemohl sehnat pár zrněk. "To byl ten závažnější důvod, proč voláte, že?"

"Abych pravdu řekl, mám k vám jinou prosbu, mister Bentley: rád bych pro jednoho svého přítele prověřil pár lidí, ale znáte to, jakmile se po tom začne shánět detektiv, policie za tím hned větří nějaký zločin, a já bych nechtěl, aby se ti lidé neprávem ocitli v paměti policejního komputéru. Myslel jsem si, že kdyby je dal prověřit Allamerican jako uchazeče o zaměstnání, dalo by se přece jen vypátrat, jestli je někdo z nich uložen v příslušné paměti, aniž by tím museli trpět nevinní."

"To není žádný problém, mister Truckle. Pošlete mi ty obrázky a já to rád zařídím. A obstarám kávu, jsem hrozně zvědavý na ten váš recept."

"Ještě jednu otázku, mister Bentley: Existují ještě vůbec vrabci?"

"Nemám tušení. My se tady zabýváme jenom savci." Tebaže Timothy za posledních osmačtyřicet hodin málem nezamhouřil oko, byl tak vybičovaný, že se nezbytný spánek dostavil teprve po horké koupeli a třech čtvrtinách láhve Old Finch. Nejspíš by byl spal až do poledne, kdyby mu nezavolal Velký bratr, aby mu sdělil, že najal apartmá v Nebrasce a že odbočka je už instalována.

"Je to mizerný byt, hluboko pod hranicí smogu," řekla Anne, "ale taky tam nemusí nikdo bydlet. Zato má velmi zajímavý komunikátor. Myslela jsem si, že když už používáme linku NSA, můžeme vysílat na jedné z jejích frekvencí. Můžeš se napíchnout na celou řadu počítačů, kterým by ses jinak na zoubek nepodíval. Nečekej toho ale moc, jsou to jen nižší šarže."

Ta frekvence měla cenu zlata. Poté, co se Timothy několika vstupy křížem krážem po celých Státech přesvědčil, že mu všechny dopravní a soudní databanky i komputery místních a státních policií ochotně vydávají informace, umínal si, že požádá Anne, aby mu tuhle linku povolila natrvalo.

"Lov může začít," řekl nahlas. Rozhodl se, že bude raději snášet nepohodlí mauzolea a Napoleonův obřadný způsob mluvy, aby nemusel celé hodiny ťukat do klávesnice. Jak to kdysi lidé vydrželi, zapisovat si všechno ručně, napadlo ho. Čím začít? Jedinými jistými fakty byl snímek mistera X. a pozměněné identitativní číslo.

Výsledek se po šesti hodinách tvrdé práce rovnal nule. Jakmile Timothy udělal z čárky tečku, skoro všude hmatl do prázdna. Falešný Peaboddy nebyl přihlášen v žádném státě a nikdo ho nehledal, zřejmě se nikdy nezapletl do nějaké dopravní nehody či do nějakého zločinu - nebo se v tom případě vytasil se správným identitativním číslem - nikdy nežádal lékařskou pomoc ani službu právního zástupce. Pod tímto číslem neexistovala žádná pojistka, jen bankovní konto v Ogdenu, ale to bylo vedeno na Huckovo jméno, a Timothy si byl jist, že mister X. se nikdy neobjevil v bance osobně.

To všechno potvrzovalo jeho domněnku, že mister X. používal identitatu nepravého Peaboddyho jen pro své cesty. Jedenaosmdesátkrát přijel, ubytoval se v hotelu kategorie S-I a znovu odletěl, ani jedinkrát netelefonoval ze svého pokoje meziměstsky.

"A co teď?" zvolal Timothy.

"Máme ještě jedno východisko," řekl Napoleon. "Všechny jeho cesty začínají nebo končí v Salt Lake City a v žádném případě odtamtud neodletěl pod tímto jménem. Z toho lze usuzovat, že právě tam pokaždé mění svou identitu. Nuže by

se měl přibližně v téže době pokaždé vyskytnout v Salt Lake City muž jiného jména."

"Ještě štěstí, že Huck žije v Utahu a ne někde poblíž New Yorku nebo San Franciska," řekl Timothy, "to bychom měli co dělat celé týdny, než bychom našli nějakou paralelu. Tak do toho, Napoleone, dej se do práce."

I přes víru, že řídký letecký provoz v Salt Lake City trvalo hodiny, než si Napoleon hekl.

"Zdá se, že máme štěstí," řekl. "Vždy ve stejné době jako Peaboddy dvě přilétá do Salt Lake City nebo je opouští jistý Gerard Pelletier. To by mohl být náš muž. Mám jej vyhledat?"

"Na co ještě čekáš!" vykřikl Timothy.

Byla už půlnoc, když ho měli. Protože neznali Pelletierovo identitativní číslo, nezbyvalo jim než prověřit všech čtyři sta osmdesát sedm Pelletierů evidovaných v Ústřední databance obyvatel co do jejich současných bydlišť a co do cestovatelské vášně, obzvláště do Salt Lake City; byl to ten třetí od konce: Gerard Hugh Pelletier z Davenportu, stát Iowa, bydlící v místě dvacet jedna let, stáří čtyřicet šest let, ženatý, dvě děti, dosud netrestán, biochemik.

Timothy si neodpustil uchechtnutí. Jedenáctkrát letěl v posledních třech letech do Chicaga přes Salt Lake City, přestože z Davenportu to bylo do Chicaga, co by kamenem dohodil. Jedenáctkrát více než patnáct set kilometrů. A na zpáteční cestě stejné divadélko. Nijak ti to neulehčilo, milánku, pomyslel si Timothy. A proč to všechno? Biochemik - co to všechno mohlo znamenat? Než si šel Timothy lehnout, uložil Napoleonovi kopu úkolů. Dnes se mu povedlo usnout okamžitě, i bez panáka na dobrou noc. A se samolibým úsměvem na rtech.

(7)

Napoleon se v noci činil. Ale v podstatě bezúspěšně. Pokud se odhlédlo od cest do Salt Lake City, zdálo se, že Pelletier je nanejvýš usedlý člověk, který z Davenportu málem nevytáhl paty. Alespoň ne v posledních letech. Kde je zaměstnán, Napoleon nevypátral, ačkoli prošel seznamem veškerých firem v jeho branži v Davenportu a okolí, stejně jako kde studoval; bez udání identitativního čísla prostě našinec rychle narazil na informační mez. Existovalo osm Pelletierů na čtyřech univerzitách, kteří přicházeli v úvahu, na dva tucty Pelletierů, kteří v různých oblastech biochemie publikovali vědecké práce, přičemž ani nebylo jisté, jestli Pelletier biochemií jen vystudoval nebo v tomhle oboru Ještě působí.

Potřebovali bezpodmínečně jeho identitativní číslo. Timothy zavolal Velkému bratru, ale dostalo se mu jen sdělení, že není toho času k zastižení; naléhavé dotazy a důležité informace nechť dotyčný odešle na pobočné frekvenci. Na okamžik si Timothy pohrával s myšlenkou spojit Napoleona s pojišťovací databankou Eastern Insurance - která alespoň přiznala, že eviduje jistého Gerarda Hugha Pelletiera - a obtěžovat počítač tak dlouho, dokud nezjistí správné identitativní číslo, ale Napoleon mu vysvětlil, že existují nejen miliardy, nýbrž triliony možných variant.

Zatímco Timothy ohříval skopovou pečení a zapékal ji v nastrouhaném parmezánu, dostal spásný nápad. Pátrací komputery místních policií měly zapojení pro rychlý vstup, kterého se určitě dalo pomocí frekvence NSA dosáhnout, a u tohoto typu spojení nepřišlo znamení "chyba", teprve když člověk vyťukal celé identitativní číslo; pokud ale člověk pronikl pomocí jména dovnitř, objevila se chyba už u každého jednotlivého údaje.

Timothy do spojení ještě zabudoval dodatečnou přídatnou pojistku: Nechal dotaz proběhnout přes místní policii v Muscatinu, jednoho městečka poblíž Davenportu, a její počítač se příslušným způsobem napojil ihned na davenportskou policejní databanku. Kdyby tam snad někdo zavětlil, zeptal by se jistě nejdřív v kanceláři muscatinského šerifa, kterej buranské blbeček si hraje s jejich komputerem na honěnou. A sám se posadil ke komunikátoru. Měl strach, že by Napoleon včas nerozpoznal, že něco smrdí, a se zatvzrelou tupostí strojového mozku by se dotazoval dál, zatímco už by někdo lokalizoval jejich linku. Snad si toho všimne on sám!

Timothy vyťukal pátrací podklady, jméno, adresu a začal nulou; chyba. Vymazat.

Pátrací podklady, jméno, adresa, 1; správně. Nula k tomu; chyba. Znovu od začátku. Pátrací podklady, jméno, adresa, 11; chyba. 12; chyba. 13; chyba... 17 - správně. 170; chyba. 171; chyba. 172; chyba. 173; chyba.

Po dobré půlhodině měl číslo v kupě. Timothy odešel do koupelny, napustil si vanu a na teletěny si promítl zářící slunce nad poklidným mořem. Teď mohl Napoleon pracovat dál a ještě jednou se dotazovat na Pelletiera - s jeho identitativním číslem.

A výsledky se dostavily. Pelletier pracoval od svého příchodu do Davenportu v nadaci Preston, ovšem v kterém ústavu, jako co a na čem, to prestonský komputer neřekl, obraťte se laskavě na vedení.

Pelletier studoval na Harvardu, označení "speciální zaměření" a téma jeho diplomové práce řekly Timothymu stejně málo jako dlouhý seznam jeho zveřejněných prací. A kopie Pelletierových statí, které Napoleon opatřil, by byly mohly být napsány stejně tak v čínštině, jako ve svahilštině, Timothy z toho nerozuměl ani slovu. Zajímavější bylo, že Pelletier už více než tři roky nic nepublikoval. Napoleon se také dotazoval ve všech městech, kam Pelletier přijel jako Peaboddy, a projel seznamy účastníků všech kongresů, konferencí a sympozií, spadajících pod široký pojem biochemie; zdálo se, že se ničeho z toho nezúčastnil ani jako Pelletier, ani jako Peaboddy. Možná pod třetím jménem? Napoleon se nabídl, že prověří seznamy účastníků. "Snad později," řekl Timothy. "Raději se koukni, jaké kongresy navštívil v předchozích letech."

Mezitím Timothy zoufaně uvažoval, po jaké stopě by se mohli ještě vydat. Třeba je to všechno jen fixní idea a vůbec se nevyplatí toho člověka honit? Je Pelletier opravdu jejich muž? Pravděpodobnost byla velká, ale neměli v ruce jediný důkaz. Timothy se dal ještě jednou spojit se soudní databankou v Davenportu. Člověk, který bydlí jednadvacet let na jednom místě, přece musel jednou přijít do styku s justičními orgány!

Jako svědek při jednom loupežném přepadení ve vedlejší domě. Pomocí frekvence NSA si Timothy mohl přehrát záznamy z procesu, a mezi nimi byla kopie Pelletierova identitativního čísla. Ano, byl to on, sice o deset let mladší a vlasy ještě husté, ale byl to bezpochyby falešný Peaboddy. Alespoň to bylo teď jisté. Co dál?

"Doprčic!" zařval Timothy a praštil rozzařeně pěstí do terminálu. Bez pomoci se dál nedostane a Anne nebyla k zastižení.

"Smím se zeptat, proč jste tak rozrušený?" vyzvídal Napoleon.

"Protože nevím, jak dál. Máš snad nějaký lepší nápad?"

"Mohli bychom prověřit, zdali se ve dnech, kdy byl Pelletier na cestách jako Peaboddy, v témže čase a na týchž místech pravidelně neobjevovaly jiné osoby," navrhoval Napoleon. Timothy se bohapustě rozchechtal.

"Víš vůbec, kolik lidí přiletí denně do Chicaga?"

"Moment, pane. - V prvním čtvrtletí tohoto roku jich bylo průměrně šedesát tři tisíc čtyři sta sedmáct celých šest."

"A jak dlouho bys potřeboval, abys prošel alespoň těch sedmáct cest do Chicaga?"

"Při plném vytížení kapacity přibližně sedm dní, pane."

"No tak hezkou zábavu, duše dobrá."

"Pracovat pro vás," odpověděl Napoleon, "mi připravuje neustále mnoho potěšení a zábavy - nechť už je to cokoli."

Timothy nechal Napoleona následující dny na pokoji. O Pelletiera se už ani v nejmenším nestaral. Odeslal shrnutí výsledků na pobočné frekvenci a teď se pohroužil do světa Odyssea od Jamese Joyce. Večer se marně snažil zastihnout Velkého bratra. Quaser mlčel.

Potom přišla od DuMonta pozvánka na "benátský karneval". Když ji chtěl Timothy hodit do nihilátoru, všiml si na zadní straně rukou psané poznámky: "Pozdrav od mé tety Anne, bude tam také."

Timothy se zašklíbil. Na to přece neskočí. Přisahal si, že se s tím prasetem DuMontem už nikdy nesetká, a už třikrát odmítl jeho pozvání. Naněvýš zdvořile, samosebou. I nyní se omluvil, že má důležitého klienta. Půl hodiny před začátkem slavnosti si to však rozmyslel. Třeba to přece jen není žádný trik? Co když Anne nemá jinou možnost, jak se s ním spojit?

Nechal si v dressomatu zhotovit modrozlatě kostkované plundry, k tomu halenu s vlámskými špičatými límci a rukávy s rozparky a sedmicípou kápi se zvonečky. Když už bude muset ze sebe udělat šaška, pak alespoň v patřičném hávu.

Anne tam opravdu byla. Timothymu nedalo práci ji v tom hemžení najít, stála na širokém schodišti vedoucím do prvního poschodí a čněla tak nad všechny. Měla na sobě večerní róbu bez výstřihu z tmavomodrého hedvábí; jedinou její maskou byla korunka na hlavě. Timothy se k ní prodral. Zdálo se, že na něj čeká; když se objevil vedle ní, usmála se. Timothy rozmáchle zamával svou kápí a zhluboka se uklonil.

"Je něco bláznivějšího než vrhnout se k nohám ženě, která nechce našince ani odkopnout?"

"Je něco krásnějšího pro ženu," odpověděla, "než když kvůli ní nějaký muž ze sebe udělá šaška? Můžete mi nést vlečku."

"Královna a její šašek," řekl Timothy, "klasický námět." Vzal vlečku a následoval Anne ven do parku, v němž ještě nebylo ani živáčka.

"Teď už můžeš tu vlečku pustit," řekla, když došli dál od domu.

"Mohu vám políbit ruku, Výsosti, nebo se to přičí pravidlům konspirace?"

"Teď už ne. Delší dobu už nejsem tvůj Velký bratr."

Timothy na ni nechápavě zíral.

"Měli jsme se prostřít dávnou," řekla Anne. "Už tehdy, když jsme se poznali - hmm - takřikajíc soukromě. Chápeš přece, že nikdo nesmí -"

Timothy přikývl. Jak by nechápal. Chtěl něco říct, ale hrdlo měl vyschlé jako solná poušť v Utahu.

"Jednou už se mi zdálo, jako kdybychom už našli vhodného partnera, tenkrát, když jsem za tebou přišla s Oliverem, ale pak - ten nový se k tobě bude hodit."

"Nikdo kromě tebe se ke mně nehodí!" vyhrkl Timothy.

Anne se bojácně rozhlédla. "Prosím tě, uklidni se."

"Jak se mám uklidnit, když se chceš jednoduše vypařit z mého života. Přece nejsem stroj. To ještě ne."

"Zůstávám v Chicagu. Alespoň po dobu karence." Usmála se. "Představ si, že mám prázdniny. Můžu si dělat a dovolit, co chci."

"Nemohli bychom tedy -?"

"Ano, Tiny, to bychom mohli. Jestli mě ovšem ještě vůbec máš rád."

"Zacházela jsi se mnou dost nepěkně."

"Pochop přece, Tiny, já -" Anne zčervenala, a pak se zasmála.

"Teď tomu rozumím," řekl Timothy. "Poď, pojedeme ke mně. Odtěka mám prázdniny i já."

Anne zavrtěla hlavou. "Musím ihned pryč, Tiny."

"Ale zítra přijdeš, ano? Uvařím ti -"

"Teprve až bude uzavřen případ Peaboddy," přerušila ho. "Všeobecný názor je, že jsi narazil na mimořádně důležitou věc."

"Ani nebudeš věřit, jak rychle ten zatracený případ rozlousknu," prohlásil Timothy. "Ale musí se na to vrhnout nějaký odborník."

"Už na tebe čeká v Nebrasce."

(8 (

Muži, kterého Timothy spatřil na monitoru, bylo přinejmenším sedmdesát a vypadal, jako by právě vystoupil ze středověkého obrazu svatých. Proč vlastně očekával, že to bude mladý sportovní typ? To je to zatracené myšlenkové kliše. Proč by vědecký špión neměl mít dlouhé bílé vlasy a bujný stříbřitý plnovous?

"Já jsem Simon." Návštěvník ukázal tři kamínky do skládanky, Timothy donesl tři kameny z načatého obrazu

Yellowstonského údolí, který čekal na doplnění v obýváku, a složil je dohromady tak, že do sebe zapadly jako vyšité.

"Případné poznávací znamení," prohodil Simon. "To, co máme v plánu, se zatraceně podobá hraní si s hlavolamem, až na to, že si kameny budeme muset teprve najít. Taky si tak rád hraješ se skládankami?"

"Zrovna jsem s jedním ďábelským hlavolamem začal."

Simon přikývl. "Mám strach, že tohle bude mnohem zamotanější. Ale my to už nějak zvládneme."

"Přijdeš ke mně?" chtěl vědět Timothy.

"Ne, žádný osobní kontakt. Taky se ani nedovíš, kde jsem. Všechny dotazy ven poběží přes tebe. Máš nějaké nové poznatky?"

"Jen vyhodnocené stopy z toho únosu."

"Ty zatím ponecháme stranou," navrhol Simon. "Koncerny často jdou po vědcích, nezřídka na základě mlhavého podezření nebo mylné informace, to by nás mohlo snadno zmást. Musíme začít u toho Pelletiera a dát dohromady kdejakou maličkost, kterou seženeme, i když se nám bude na první pohled zdát absurdní nebo bezvýznamná. - Ve třicátých letech minulého století přišel jeden můj kolega na to, že Němci dělali pokusy s nervovým plynem, jen proto, že nějaký chemický trust hledal odborníka na hlemýžďe - srdce šneků reagují obzvláště citlivě na podobný plyn. - Jaká že je Pelletierova specializace? Proč tenkrát odešel zrovna do Davenportu? Možná na nějaký nábor? Zkontroluj, jestli Preston tehdy neinzeroval v Harvardském univerzitním zpravodaji. Za druhé: Potřebujeme všechny konkursy, které Preston v posledních dvaceti letech vypsal. Konkursy jsou v téhle branži přímo zlatý důl! Za třetí: Opatři mi záznamy všech procesů proti vědcům, v nichž se vyskytuje Preston, i když pak odsouzený přešel do jiného ústavu nebo k jiné firmě." Simon se zakánil.

"Takhle jsem už párkrát něco vydoloval. Jednou to bylo soustředění různých specialistů v jednom místě, které mě přivedlo na to, že se tam pracovalo na vývoji daserové* zbraně; naštěstí bezúspěšně. Bez kosmického výzkumu se to dělat nedá. Byl to ostatně podobný případ jako tenhle: Jedna monopolová skupina uspořádala štvanci na jednoho vědce. Domnívali se, že zbraň je už hotová, chtěli ji použít a v naprosté tmě a v panice, která by určitě nastala, vyplnit ústavy konkurence."

"Ale lidi od Prestonu se v minulých dvaceti letech nejspíš zajímali o stovky, ne-li o tisíce takovýchhle výzkumů," nadhodil Timothy.

"To je pravda," řekl Simon, "ale jeden z nich je ten náš. Musíme ho nějak vyhmátnout, a protože nevíme zhola nic, musíme na to bohužel jít zešířoka. Náš první okruh jsou Pelletierovy zájmy. Musíme nejen vědět, co publikoval, ale i to, jakou odbornou literaturu chtěl, naštěstí jsou v našem totalitním sledovacím systému všechny požadavky na databanky registrovány a ukládány do paměti, musíme se k nim nějak dostat."

"To zařídím já," řekl Timothy. Neprozradil Simonovi nic o frekvenci NSA, pomocí které by se to dalo zvládnout.

"Budeme při tom muset jít určitě hodně zpátky," usoudil Simon, "Jsem si jist, že ho v posledních letech hermeticky izolovali. Jestliže je ale dneska tak důležitý, pak jen proto, že už předtím usilovně pracoval na svém nápadu. Jakou literaturu tehdy požadoval? Jakých sympozii, zasedání, kongresů se zúčastnil? Musíme proniknout do jeho minulosti: Dají se sehnat kolegové ze studií nebo pedagogové, kteří by nám mohli něco povědět o jeho zájmech? Jsou v harvardských archívech zaznamenány nějaké mimořádné události, do kterých byl zapleten, třeba nehoda v laboratoři? Žádal o zvláštní povolení na vzácné nebo drahé materiály nebo nákladné výpočty?"

Druhý okruh: jeho cesty. Velká města vynecháme, v nich je spousta možných cílů. Koho ale asi tak mohl Pelletier navštívit v Chippewa Falls nebo v Clearfieldu? Prověř ale prosím všechny podniky a ústavy, nejen ty, které pracují v oblasti chemie a biologie. Biochemik se může klidně dostat do týmu atomových fyziků nebo fázometriků, dokonce doufám, že v tom bude něco, co by nám mohlo zkrátit cestu do středu hlavolamu. Právě kámen, který se zdánlivě nehodí, se může stát kamenem Pelletierova úrazu. To nás přivádí k třetímu okruhu, a tím je nadace Preston. Musíme se hezky rychle dozvědět, jestli nemají nějaké ústavy i mimo Davenport; třeba v místech, která Pelletier navštívil? Kromě toho: přihodily se v Davenportu nějaké mimořádné události, do nichž byl Preston zapleten? Právě ta nejobyčejnější a nejběžnější příhoda může být důležitá. Jednou bylo jednomu kolegovi nápadné, že koncernový podnik, po kterém šel, zažaloval dopravní firmu, protože dostal několik zásilek kalifornských žab ve zkaženém stavu. Co k čertu měla továrna na výrobu plynových emitorů a laserových přístrojů společného s žábami? Zdálo se, že existuje jediné vysvětlení: Někdo měl strašnou chuť na pečená žabí stehýnka. Na to ale byly ty zásilky příliš velké. Nakonec ten můj kolega přišel na to, že žáby jsou nositeli zvláštního druhu bakterií a ty že jsou zase ideálními pokusnými králíky pro imunoreakci na mono-amin-oxidázu, a tak podnik MAO vybuchl. Mono-amin-oxidáza je látka, která aktivuje, popřípadě redukuje reakce mozku, přímo ďábelská zbraň, především proti srocování lidí: člověk najednou nemůže jasně myslet. No a tomu kolegovi se povedlo, ukrást vzorec neutralizačního prostředku, který firma samozřejmě vyvinula taky." Simon se zasmál. "Pamatuji si ho dodnes: 1-etyl-3-pipedryl-cyklopentylfenyl-glykolát."

"Ten kolega jsi byl nejspíš ty sám," poznamenal Timothy.

"Bez komentáře," řekl Simon. "Náš čtvrtý okruh: negativní rešerše, chápeš, co tím myslím?"

"Ne," přiznal se bez obalu Timothy.

"Pelletier zmizel před třemi lety z dohledu. Nebude jediný. Rozsáhlé výzkumy jsou už zřídka záležitostí jednotlivce. Jakmile se dovíme, oč asi kráčí, můžeme pročesat obory, které přicházejí v úvahu: protože ve stále větším počtu oborů existuje čím dál méně specialistů, dá se rychle zjistit, jestliže se někdo vytratí z veřejného života, nepublikuje ani nejedí na kongresy, a pracuje tedy na nějakém tajném projektu."

"Vždyť ale nemáme ponětí, o co vlastně jde," namítl Timothy.

"Pomůže nám nevykořenitelný sklon ukrýt se při tajných projektech v malých a odlehlých místech, je to prastará úniková reakce lidí, Tiny. V takovém hnízdě jako v Davenportu bude přece maximálně deset tisíc lidí, kteří pracují vědecky. Musíme nějak vypátrat, kdo ještě v posledních letech 'zmizel'."

"Počkej, Simone." Timothy si donesl sklenku whisky. "Taky bych ti něco nabídl, ale když ty -"

"Možná později," řekl Simon. "Máš nějaký nápad? Vím ze zkušenosti, jak obtížné negativní rešerše jsou, na druhé straně je to jedna z nejlepších metod."

"Úplný seznam vědců v Davenportu asi sotva dostaneme," uvažoval Timothy, "ale snad alespoň většinu. Vycházím z toho, že vědci, navíc když žijí v takovém Zapadákově, mají většinou rodiny, možná dokonce i děti. Potom určitě požadují pro své blízké zvláštní výhody v nemocnicích a u lékařů, a to nejsou žádné utajené informace."

"Velmi dobře," pochválil ho Simon. "Dej se do toho, hned jak mi opatříš seznam jeho publikací a soupis liteiatury, kterou požadoval."

"Budu na tom pracovat souběžně," prohlásil Timothy. "Napoleonovo vyhledávání osob, které se kdy zdržovaly v Chicagu ve stejné době jako Pelletier, nemá beztak naději na úspěch."

"Ale to je skvostný nápad, Tiny! Nech toho svého Napoleona hledat dál alespoň na jednom kanálu."

"To však potrvá celé týdny," zvolal Timothy zděšeně.

"Doufám, že nejsi netrpělivý. U tohoto ďábelského hlavolamu se musíme připravit na hodně dlouhou dobu."

"Kdybys věděl, jak jsem netrpělivý," odpověděl Timothy. "Nedá se nic dělat, do práce!"

(9)

Timothy dřel jako posedlý. Dopřával si jen minimum spánku a skromná, narychlo připravená jídla, zato vypil spoustu čaje. Ustaraně se díval, jak valem ubývají zásoby; zdálo se, že není k dostání už ani čaj. U Brianda se mu podařilo objednat alespoň půl kila Darjeelingu.

První den odpoledne se rozhodl - navzdory všem rizikům - použít také své komunikační linky. Z komunikátoru v záložním bytě se vyklubalo nanicovaté ouško jehly. Protože byt byl v levnějších dolních poschodích, byl vybaven jen dvěma dálkovými linkami.

Timothy poslal po nakrátko zapojené trojitě lince fiktivní dotaz na Eastern Insurance pro vysvětlení údajných pojišťovacích podvodů se zvláštními výhodami. Tenhle bluf by sice neodolal, kdyby ho prověřovala NSA nebo státní policie, ale bohatě postačoval při případných zpětných dotazech lékařských databank, na které se napíchl, a dokonce i při ověřování místní policii.

Na druhé vlastní lince zpracovával místní archívy v Davenportu, na třetí měl Napoleon probírat Harvardský univerzitní zpravodaj a postupně i zprávy z jiných univerzit. Když si s ním chtěl Napoleon podebatovat o hranici zatížení a kapacitních problémech, vypnul mu Timothy jednoduše hlasový výstup. Simon se hlásil každou třetí čtvrtou hodinu a pokaždé si nechal přehrát krystaly s vědeckými publikacemi; jestli je doopravdy pročítal, musel umět obdivuhodně rychle číst.

Třetí den přineslo hledání Pelletierova "stínu" první hmatatelný úspěch. Napoleon už předtím našel tři cestující, kteří často přilétali do Chicaga ve stejných dnech jako Pelletier a v tutéž dobu i odlétali; poté, co mu Timothy povolil pro tuhle práci jen zlomek jeho kapacity, dostal Napoleon nápad omezit svoje pátrání nejdřív na spoje z nebo do Salt Lake City, a narazil přitom na jistého doktora Atkinsona, který ve všech těch jedenácti dnech nejenže použil stejné letadlo, ale vystoupil ve stejném hotelu jako Pelletier. Nato Napoleon prošel všech osmdesát sedm cest a pokaždé našel doktora Atkinsona.

"Vynikající!" vykřikl Timothy. "Teprve je-li omezen, projeví se omezený strojový mozek jako mistr."

Timothy předal ihned jméno Velkému bratru, a ten mu po chvíli oznámil, že doktor Atkinson je známé krycí jméno, za nímž se neskrývá nikdo jiný než commander Powell, vysoký bezpečnostní důstojník generálního výzkumného štábu US Army, který dokonce měl Clearance Q*. Velký bratr Timothymu také sdělil, že nadace Preston je vlastně vojenský ústav maskovaný jako civilní podnik a že ve všech místech, která Pelletier navštívil, se nacházejí podobné instituce. Ať už byl nový Velký bratr kdokoli, pracoval neméně rychle a spolehlivě jako Anne.

"Něco takového jsem čekal," řekl Simon. "Takže je to nějaká zbraň. Musíme jenom vypátrat, jaká."

"Jenom, to je dobré," odpověděl Timothy kousavě. Zuřil, protože Anne se neozývala, a on neměl tušení, jak by ji mohl zastihnout. Jak dlouho vlastně trvá karenční doba? Míjel den za dnem a nedalo se zahlédnout nic víc než slabý záblesk světla na konci tunelu.

Šestý den si mohl Timothy trochu vydechnout. Právě probíhající rešerše dokázal Napoleon provádět bez jeho stálé přítomnosti, a tak si Timothy dopřál po obědě šlofíčka a potom vydatnou koupel.

Dělalo mu nesmírně dobře, že mohl vypřáhnout. Všechny telestěny naprogramoval na Jižní moře, a tak se zdánlivě pohupoval na mírných vlnkách v laguně pod jemnou pavučinou beránek na bledě modré obloze. Kdyby tady tak byla Anne, pomyslel si. Ležet tak s ní pod tímto nebem a snít... A Sněhurka by proměňovala jejich sny v melodie. Anebo ještě lépe: moct tak vzít Anne za ruku a vypadnout někam pryč! Třeba k Jižnímu moři. Nebo si vyrazit na cestu kolem světa; napadala ho určitá místa z knih, stále se opakující svatební cesty do Benátek, do Paříže - jak krásně si lidi kdysi žili. Našinec jim až závidí. A jak si žijí ti Odtamtud... Nikdy nespátí krásy této planety. Jaký to ochuzený život. Ani nestálo za to o tom snít, Timothy byl nemilosrdně uzavřen pod poklopem Izolace.

Vyrostl jsi tady a ani jsi neviděl nové obrázky ze světa tam venku, napadlo ho, a přece cítíš odvěkou touhu člověka po neznámému, žádost po velkých, vzdálených, nekonečných, obzorech, po bezmezných možnostech života. Zmocnil se ho hluboký pocit smutku. Vyloučený z opravdového světa, ze skutečného vývoje lidstva, zbavený svobody kdykoli se změnit, které ti Odtamtud už určitě dosáhli: každému podle jeho potřeb. Jaké duševní deformace s sebou asi přinášela tato uzavřenost, aniž si toho člověk všiml, aniž se tomu dokázal bránit.

Nemohl víc - a jaký to byl sám o sobě přepych! -, než si na své čtyři stěny promítat obrazy tohoto světa; konzervy, a Timothy ani nevěděl, jestli to jsou reálné obrazy, jestli proměnlivé nálady moře a deštivé chvíle, které tak miloval, vrcholky hor, východy slunce nad orosenými loukami, šumící lesy nejsou nakonec jen ireální, umělé produkty, fantazie umělcovy ruky; svět, který nikdy neexistoval - ne, moře bylo opravdové, viděl je přece na vlastní oči!

A ať už jsou to jen konzervy, umělé světy, využije veškeré kouzlo a bohatství v nich skryté, použije všech svých výsad, aby si spolu s Anne, pro Anne vytvořil maličký svět, v němž by mohli být šťastní, třeba jen na pár dní.

Timothy uvažoval, jak by měl uspořádat první večer. Slavnostní jídlo, to je jasné, snad krocan s mandlovou nádivkou,

obložený měsíčky pomerančů a plátky ananasu, nebo jednotlivé kousky masa, grilované po západním způsobu na barbecue, pod širým nebem na rozlehlé, nedotčené préríi, po níž táhnou obrovská, pokojná stáda buvolů? Nebo skopové na špízu v historické kulise? Jestlipak má Anne ráda česnek? Jak by mohl proměnit pokoj v komnatu s krbem někde na anglickém zámku? Tenhle nápad zavrhl. Má snad použít plastové kopie? Právý nábytek se nedal sehnat vůbec, nebo jen za horentní sumy. Ale opravdový krb postaví a komín vyvede tajně oknem, dřevo se přece určitě dá někde sehnat. A podnikne s Anne cestu vesmírem. Timothy měl dva krystaly plné zakázaných výjevů z kosmu. A nebyly to žádné statické snímky, nýbrž teleskopické cesty hvězdnými světy. Trpce se usmál. Z astronomie se stala tajná věda jako za časů Galileových.

Rozsvítlo se oranžové světlo a vytrhlo ho ze snění. Timothy. vyskočil z vany a odchvátal do mauzolea, jeho nohy po sobě na podlaze zanechávaly mokré t'ápoty. Nevolala ho Anne, nýbrž Simon.

"Rád bych k tobě zašel," řekl. "Potřebuju pár hodin pracovat na počítači, nemáš nic proti?"

"Jen klidně přijď. Nejlip, když počkáš u výtahu, než ti dám znamení, já -"

"Není třeba," přerušil ho Simon. "Chtěj lékaře, specialistu na slezinu. Informoval jsem se, žádný kromě mě v Nebrasce není."

"Ty jsi doopravdy lékař?"

Simon se zasmál. "Bez komentáře."

"Oukej. Zatímco budeš pracovat, něco nám ukuchtím. Máš nějaké oblíbené jídlo?"

"Bohužel velmi zvláštní," odpověděl Simon, "plněná avokáda."

Timothy sehnal avokáda. Poté, co ho Bentley doporučil u Challengers, byl zásobován přednostně. Zatímco Simon vysedával u Napoleona, dával mu rozlouskávat stále nové oříšky a jen tak mimochodem procházel rešerše, nachystal si Timothy v kuchyni ovoce a nádivku z čerstvě mletého masa, natvrdo uvařených i syrových žloutků a kaparů, citrónové šťávy, olivového oleje a šlehačky. Když Simon usoudil, že by si za čtvrt hodiny mohl udělat přestávku, zabalil Timothy avokáda do fólie, vložil je do trouby a dal vařit rýži. Jídlo podával v mauzoleu, aby se mohli nerušeně bavit.

Simon nakrojil jedno avokádo a nechal sousto rozpustit na jazyku. "Vynikající!" zvolal. "To je pošušňáníčko!"

"Mohl bys takhle hodovat každý den," odpověděl Timothy, "to záleží jen na tobě."

"Ty mě pokoušíš, Tiny." Simon poživačně mlaskl. "Mám strach, že opravdu odhodím všechny své zásady."

"Jaké zásady?" vyzvídal Timothy.

"Zásady lovce samotáře: Vyhýbej se jakémukoli kontaktu, pokud není nezbytně nutný. - Nedávej nikomu nahlédnout do svých libůstek a zvláštností, a už vůbec ne do svého života, neměj žádné zvyky, nikdy nepřipusť rutinu: jinak budeš propočítatelný. - Nesmíš záviset na nikom a na ničem, a už vůbec ne na nějakém druhém člověku: byl bys zranitelný. - Především nesmíš lpět na svém životě: byl bys příliš bojácný. - Přesto však nesmíš pohrdat smrtí: byl bys příliš lehkomyslný. Žij se svou smrtí, žij v krátkých, přehledných intervalech, pamatuj, že každou sekundou může být po všem: potom vždycky všechno uděláš se vši silou."

Simon si vzal druhé avokádo. "Nikdo a nic na mě nečeká, především nic nevyřízeného, až na momentální úkol, takže můžu odejít, kdy chci a kam chci."

"Takhle bych nedokázal žít," prohlásil Timothy. "Musíš být hrozně osamělý."

"Ne osamělý, dokonce ani sám."

"Jak to, Simoně? Vysvětlí mi -"

"Nechci o tom mluvit, alespoň ne teď. Prosím, respektuj to. Nedám se nikdy donutit k žádnému rozhovoru."

"Nikdy?" Timothy se pousmál. "Nikdy jsi neměl co do činění s policií nebo NSA?"

Simon mu úsměv vrátil. "A to jsou snad rozhovory?"

Mlčky dojedli, potom vypili čaj a hovořili o stavu vyšetřování. Simon byl opravdu spokojen. "Ještě nejsme tak daleko, abychom se dostali k jádru našeho ďábelského hlavolamu," řekl, "ale vymezený prostor už máme. Už se rýsují určité oblasti, ta hlavní je: cílená mutace virů, bakterií nebo dokonce rostlin, nedají se vyloučit ani zvířecí mutanti. - Můžu tu kouřit?"

Timothy přikývl. Kdyby byl věděl, že si Simon zapálí smradlavý, štiplavý doutník, asi by byl řekl ne.

"Před pár lety zkřížil jistý Harriman Trujillo japonskou rybu, která je tak jedovatá, že jedním gramem toxinu můžeš zabít několik tisíc lidí, s okounem zlatým - filé z okouna bylo zamilovaným jídlem jeho tetičky, po které měl dědit. Byl osvobozen pro nedostatek důkazů. Záznamy o procesu jsou mezi tvými rešersemi, Tiny. Preston se zajímal o soud a v okolí Pelletiera se stále objevuje jistý Harriman Trujillo - náhodou?"

"Velmi nezvyklá zbraň," prohlásil Timothy.

"Víš ty vůbec, co se honí v perversních mozcích některých našich vojáků? Možná někdo z nich sní o obrovských hejnech jedovatých sledů, tresek, okounů - vždyť čtvrtina přijatých bílkovin těch Odtamtud pochází z moře. Ale nemusí to být ryby; třeba pěstují komáry, jejichž štípnutí je smrtelné. Komáři-zabijáci, to by byla vskutku příhodná zbraň. Dalo by se to udělat tak, aby byli imunní vůči všem známým insekticidům, a jakmile by bylo možno nějak prorazit Izolaci, dali by se komáři vypěstovat v nesčíslném množství a poštvat na ty Odtamtud." Simon vypouštěl do prostoru mauzolea hustá oblaka kouře.

"Snem vojáků je přirozeně zbraň, která by se dala relativně snadno propašovat Izolací. Například viry nebo bakterie jsou přímo ďábelské zbraně."

"Já vím," řekl Timothy, "začali s tím Němci. Před dvěma sty lety, s viry neštovic."*

"No ano, už dávno se nespokojují s 'přirozenými' původci chorob; je velké nebezpečí, že protivník je na ně připraven a má proti všem možným nákazám očkovací látky. Snaží se alespoň vypěstovat variantu, kterou by měli jen oni sami. Náš Pelletier se zajímal o biogenezi v umělých ovzduších a já vím, že se pracuje na vývoji bakterií, které jsou v cizí atmosféře

neškodné, ale jakmile se dostanou do normálního ovzduší, explozivně se rozmnožují a vylučují smrtelný jed."

"Vskutku, ďábelský plán," usoudil Timothy.

"Bud' klidný, Tiny, jediná bakterie, která dosud takto reagovala, byla odrůda ječného námelu, který jako zbraň nemá význam."

"Vůbec nejsem klidný," odpověděl Timothy. "Jestli zničí ječmen, nebude žádná whisky!"

"Tak budeš pít bourbon."

"Ty ignorante!"

"Absolutní zbraň," pokračoval Simon, "je takzvaný časovaný virus. Sám o sobě je neškodný a po celé generace se chová zcela normálně, a potom - podle Olivettiho mutačního zákona by to bylo možné - explozivně degeneruje, takže v poměrně přesně vypočitatelné lhůtě, v níž se virus může nepozorovaně rozšířit, vyvolá rázem smrtelnou epidemii. Pracují na tom od počátku století, kdy se začala připravovat genetická válka. V posledních letech se v Davenportu usadilo pozoruhodně mnoho genových chirurgů a virologů - jako důchodci? Zdá se, že nikde nepracují a ani nepublikují. Za zajímavé považují, že se tam na odpočinek uchýlil i David Hamilton; což je vůdčí kapacita v oboru alergických chorob a jeden z mála specialistů na alergie dýchacích cest. Obávám se, že se tam pracuje na starém projektu přebudovat pomocí viru DNK bronchiálních a plicních buněk tak, aby napadení lidé alergicky reagovali na kyslík uhlíčitý, to znamená, aby se otrávil vlastním dechem."

"Ale ani jedna z těchto nechutností se přece nedá použít ve Státech," namítl Timothy. "Proč tolikrát přepadli Peaboddyho? Co by si nějaký koncern s takovou zbraní počal? A soukromí gangsteři to určitě nebyli."

"Může jít například o vydírání," řekl Simon. "Když má někdo takovou zbraň, může zatlačit do kouta jakoukoli vládu, prosadit jakýkoli zákon. Vzpomínáš si na to, jak v Kansasu záhadně umíraly děti? A stejně bleskově, jak to propuklo, to i přestalo; veřejnost se nikdy nedozvěděla proč. Texxon přirozeně nikdy nepřiznal, že vyvinul zvláštní virus. Docela náhodou' měl po ruce protilátku a za její vydání si vynutil přístup k výzkumným zprávám státních univerzit."

"Opravdu, jaký to báječný svět," zavrčel Timothy. "Máš v rukávu ještě víc takovýchhle příšerných zvěstí?"

"Na tucty! Ani bys nevěřil, jak dokáže být lidský duch vynalézavý, když jde o vyhlazení vlastního druhu. V Richmondu, v Ohio, například pracují na létajících silových polích, v jejichž okruhu působnosti se ze všech izolátorů stávají vodiče a naopak, což by mělo být podle kvantové teorie možné. V Silvertownu, v Coloradu, se experimentuje s umělými mraky, které jsou napuštěné halucinogeny; když z nich zaprší, člověk už nedokáže rozlišovat skutečnost a fantazii, bezpečná metoda, aby se totálně zbláznily celé armády a skupiny obyvatelstva. Ve Freemontu, ve Wyomingu, se pokoušeli o něco podobného zesilováním slabých kmitavých polí; náš mozek se přizpůsobil přirozeným kmitům v kavitační oblasti zemské ionosféry; jestliže se intenzita těchto frekvencí zvýší a udržuje více než deset minut, což je možné využitím bouřek nebo uměle vyvolanými blesky, dochází v dané oblasti k mozkovým příhodám. V Clevelandu pracují na želatinaci vody, i když je to už obnošená vesta - algináty, které dělají z vody želé, najdeš ve zmrzlíně i v marmeládě. Pokoušejí se vypěstovat takový druh řas, které se rozmnožují tak rychle, že proměňují v krátké době v želé celé vodovodní sítě, podzemní vodu, dokonce i celé řeky - ale omezíme se na obory, které přicházejí v úvahu u našeho Pelletiera. Některé indicie ukazují na nějaké polymerové destruktivum, pravděpodobně jde o nějakou variantu champagnatu."

"Co je zase tohle?"

"Před více než sto lety objevil jeden Francouz jménem Champagnat bakterie, které proměňují surovou ropu v protein. Mezitím se vyvinuly tucty bakterií, které rozkládají ropné produkty nebo plasty, používá se jich na skládkách při destrukci odpadků. Ale co se pořád hledá, je univerzální, vysoce agresivní bakterie, která se nedá dosavadními prostředky zlikvidovat a rozežírá polymery všeho druhu."

"Hrůzostrašná představa," řekl Timothy, "dneska se přece z polymerů vyrábí skoro všechno. Myslíš, že Pelletier pracuje na tomhle?"

"Nebo taky na docela něčem jiném." Simon si povzdychl. "Musíme se propracovat do nitra hlavolamu."

(10)

Nejednou si Timothy pomyslel, že to nikdy nedokážou.

Proti tomuhle byla jeho detektivní práce hračka, při ní existovala alespoň určitá nezvratná fakta, našli se svědci, kteří se dali vyslechnout, podezřelí, které bylo možno známknout.

Znovu a znovu naráželi na nepropustnou zeď. To nebyl hlavolam, ale bludiště! Simon se tvářil, jako by to s ním ani nehnulo.

"Někdy," řekl, "to trvá celé měsíce, dokonce roky."

"V tomhle nejedu!" prohlásil Timothy. "Ještě jeden den, a pak si dám pohov."

Samozřejmě v tom jel dál, zarputile se probíral archivy Harvardu a třech tuctů dalších univerzit, prostudoval nabídky míst a soudní akta, vyšťáral jednoho Pelletierova přítele z dětství a sedm profesorů - jména odeslal Velkému bratrovi - a často dobrodružným způsobem plnil nejpodivnější Simonova přání týkající se informací. Vyhodnocování vědeckého materiálu přenechal zcela Šimonovi, jednoduše se v tom pramálo vyznal.

Simon přicházel každý večer přesně v sedm hodin deset minut na "vizitu". Timothy dbal, aby jídlo stálo už na stole. Napoleon mu musel z Puissantovy tajné kuchařky předložit seznam jídel, která se dala připravit z kuchyňských zásob s co nejmenší námahou.

Dohodli se, že se nebudou během jídla bavit o práci. Kdyby to záleželo na Šimonovi, nejspíš by byli jedli zcela mlčky, ale Timothy nenáviděl nemluvné večere.

"Člověk má požitek z jídla, teprve když se mluví," prohlašoval.

"Tak povídej," odpověděl Simon, "rád tě poslouchám."

A tak mu Timothy vyprávěl podivné kriminální případy a Simon se cítil zjevně skvěle, ocenil každou pointu; při

napínavých pasážích držel nůž a vidličku strnule v rukou, jednou dokonce roztál, to když mu Timothy líčil historku o "Schliemannovi z Texasu". *

"To mi velmi připomíná jistou duchařskou seanci," řekl. "Víš, jak se dá nějaký koncernový podnik přinutit, aby vyráběl i ty nejsložitější přístroje pro Podzemí?"

"Nemám potuchy," přiznal se Timothy.

"To si najdeš vhodnou zcela automatizovanou továrnu, těch je přece spousta, a zaprogramuješ díly, které potřebuješ, do výrobního procesu. Jestliže se držíš v tolerancích spotřeby materiálu a energie, zhotovují pro tebe automaty díly, podle programu je vytrídí, zabalí a pošlou ti je s falešnou průvodkou nebo je vyvezou jako zmetky na odpadové skládky. Takhle jeden závod na výrobu praček vyráběl dva roky díly pro naše vysílačky."

"To byl tvůj nápad?"

"Samozřejmě že ne. - Dáme se do práce?" Spokojený úsměv usvědčoval Simona ze lži.

Timothy se usadil nad svou večerní četbou, Davenportskou výroční zprávou, a našel v ní kamínek do skládanky, který tak zoufale hledali. Bylo to svatební oznámení. Jistý Phillimore Bentley ohlašoval svůj sňatek: následující den o tom přinesl zprávu večerník, nemohlo tedy jít o průměrného občana. Ze by to byl člen Bentleyho rodiny? Mezi davenportskými ústavy a závody nebyla žádná pobočka Allamerican. Po farmách Timothy sice předtím nepátral, ale teď se dozvěděl, že Allamerican má nedaleko Davenportu krocení a bažantí farmu. Stop, pomyslel si Timothy, Pride Bentley přece říkal, že se ptáky nezabývají! Jak by Timothy mohl zjistit, co v Davenportu skutečně pěstují? Třeba by se dala nějak zaskočit Inger?

Vyhledal si číslo Seaportu a nechal se spojit s Inger Johnstonovou, na západním pobřeží bylo teprve odpoledne. Inger se povalovala v soláriu a ani v nejmenším nevypadala na to, že by si chtěla na sebe něco vzít. Naopak, nastavila svou kameru na celek, aby Timothy mohl obdivovat její postavu v celé kráse a bezostyšně se protahovala. Timothy měl pocit, že šmíruje nahotinky.

"Tomu říkám překvapení," zvolala. "Doufám, že mi chceš oznámit, že přijedeš."

"Ne že bych po tom netoužil," odpověděl Timothy, "v Chicagu se to už nedá vydržet. Ale stejně tak rád bych si prohlédl vaši sloní farmu v Davenportu, o které jsem nedávno slyšel. Neviděl jsem slony celou věčnost."

Inger se zasmála. "Kdepak sloni, tam jsou gibboni. Ale vážně, ty nemůžeš přijet, Tiny? Ted' tu máme nejkrásnější čas za celý rok."

"Myslím tak příští týden," řekl Timothy. "Chtěl jsem jen slyšet, jestli by se to hodilo."

"Kdykoli. Budeš vždy vítán. Čím dřív přijedeš, tím líp."

Tak tedy gibboni. Ale kdo potřebuje tolik gibbonů, že musí na farmě zaměstnávat víc než sto lidí? Dopravní databanka neudávala žádné transporty, oficiálně nebyli v Davenportu chováni a nebyli ani uvedeni v katalogu Allamerican.

Timothy se obrátil k Simonovi a řekl mu, na co přišel.

"Třeba to jsou naše žáby," usoudil.

Simon neodpovídal. Už bušil do kláves a Napoleon za chvíli vyplivl pásku.

+ + preston v minulých letech několikrát hledal ošetřovatele zvířat kategorie a-1 + viz rešerši 2106 - 3/45 + + n. + + +

"Že mě to netrklo dřív!" Simon si zoufale suchal vousy. "Á jedna, to jsou primáti."

Ale proč zrovna gibboni? Proč ne jiné opice, vždyť šimpanzi nebo makakové jsou mnohem levnější? Zatímco Napoleon vyhledával společné znaky člověka a gibbona, které jiné druhy opic neměly, zjistil Timothy, že gibboni byli s téměř stoprocentní pravděpodobností chováni pro Preston. Z denních dodávek banánů, které vypátral u Davenport Food & Stuffs Inc., se dalo usuzovat na stav přibližně dvou set zvířat v nadaci Preston. Krátce před rozezdněním mu Napoleon dodal tři výsledky. A další kamínek do skládanky.

+ + zvláštní společné znaky: 1/ epitel lymfatické žlázy q + 2/ enzym cychotron e - 1 + 3/ bakteriální kmeny ústní flóry druhu cro-4-dyn/ celosvětové rozšíření u všech druhů species homo sapiens/ + mohou mluvit, pane? + + n. + + + Timothy zapnul zvukový výstup. "Tak povídej, co je, Napoleone?"

"Dovolte mi, pane, abych rozvinul poněkud odvážný, a jak musím přiznat, čistě spekulativní řetězec myšlenek. Odkaz na bakterie ústní flóry by mohl být v jistém vztahu se skutečností, že na seznamu davenportských vědců je i doktor Ingmar Walley, specialista na orální hygienu, jehož přítomnost se mi jeví přinejmenším udivující. Heslo orální hygiena opět odkazuje na výrobu zubní pasty, ústní vody a kloktadel, které povšechně obsahují chlorylpanthenol jako antibakteriální dezinfekci. Chlorylpanthenol byl podstatnou částí syntetické atmosféry, v níž musel dočasně žít onen únosce, který napadl Peaboddyho. Připouštím, pane, že se zřejmě jedná o scestnou kombinaci."

"Ale vůbec ne!" zvolal Timothy. "Nejraději bych tě políbil."

"Jak je vám líbo, pane."

"Máš ještě víc takovýchhle scestných kombinací?"

"Prozatím ne, pane."

Ted', když už přibližně věděli, po čem mají pátrat, objevovali jeden kamínek do skládanky za druhým. Také v Davenportu s největší pravděpodobností existoval závod s chlorylpanthenolovou atmosférou, třebaže nebyl nikde uveden, ale jeden davenportský podnik na zpracování odpadů dodával pravidelně velká množství panthenoloxidátu a chlorylkarbonu, což byly produkty rozpadu právě takové atmosféry, na další zpracování jednomu chemickému závodu v Des Moines, a tyhle dodávky přesně odpovídají množství zkapalněného plynu, které se jednou týdně dováží cisternovými letadly do Davenportu. Dalo se tedy předpokládat, že čtyři obří tankery, kvůli nimž bylo každý čtvrtek od dvou do tří hodin ráno uzavřeno místní letiště, vozily chlorylpanthenol. A přilétaly z Evansvillu, kde byla jedna ze dvou továren ve Státech, které tento plyn vyráběly a kam Pelletier několikrát podnikl cestu.

"Považujeme to zatím za zaručené," usoudil Simon, když Timothy trval na tom, aby si udělali alespoň krátkou polední přestávku. Simonovy oči byly malé a celé zarudlé, orámované temně modrými kruhy, ale Simon sám div nepišťel nadšením.

"Teď nám vlastně chybí už jen Saul Bottenrode, ale třeba už je po smrti."

Ještě žil. A v Davenportu. Napoleon ho nemohl najít na seznamu zvláštních výhod, protože byl starý mládenec, ale už léta byl evidován v databance obyvatel.

"Co je s tím Bottenrodem?" vyzvídal Timothy.

"Bottenrode je starý kozák, co se týče vedení biologické války, už do toho dělá celá desetiletí, jako první přišel na myšlenku naprogramovat viry nebo bakterie podle Olivettiho mutačního zákona jako časované zbraně; jedním z jeho nejoblíbenějších projektů bylo vytlačit bakterie střevní flóry agresivnějšími; třeba mezitím přesedlal ze zadku na ústa?" Simon přivolał servírovací stolek a poprvé po všech těch dnech si nalil kořalku.

"Když si dáme dohromady dvě a dvě, dostaneme obrysy vpravdě ďábelské biogenetické zbraně. Už skoro čtyřicet let se všude na Zemi používá k dezinfekci ústní dutiny a hrdla chlorylpanthenol. Je obsažen v každé zubní pastě, v kdejaké ústní vodě, protože nic lepšího není. V Davenportu ale pěstují bakteriální kmeny, kterým se výborně daří právě v chlorylpanthenolu, takže mohou snadno nakazit každého člověka, ano, dokonce když se pokusí zbavit se jich kloktáním, přímo je nakrmí. A jednoho dne začnou tahle roztomilá zvířátka podle svého genetického naprogramování vylučovat smrtelný jed. Už dlouho existují bakterie, které jsou tisíckrát jedovatější než ona pověstná japonská ryba."

Simon si nalil ještě jednou. Zvrhl do sebe vodku, oťrásl se a podíval se na Timothyho, obličej stažený v úšklebku.

"Jestliže někdo dá na patřičném počtu míst do oběhu takové kmeny, může v krátké době vylidnit celé světadíly."

"Vražedná zbraň, jejíž hrůzné účinky se nedají ani představit," řekl Timothy, "ale zatím je to naštěstí jen spekulace, nemáme jedinou prokazatelnou indicii."

"To chce klid a nohy v teple, Tiny. Dostali jsme se k jádru tohohle ďábelského hlavolamu, a jestliže se dá něco takového udělat, tak to taky někdo udělá! Musíme vypátrat, jak jsou daleko. Jestli už tu zbraň mají, a třeba jen prototyp, pak už ji taky někde vyzkoušeli. Musíš projít ihned všechny příslušné databanky a vyhledat všechny nevysvětlené hromadné otravy, zvláštní epidemie a podobně, a já zatím -"

"Stop, stop," přerušil ho Timothy. "To může hledat Napoleon, my si půjdeme nejdřív schrupnout. Podívej se do zrcadla!"

"A co myslíš, jak vypadáš ty?" odpálkoval ho Simon a zašklebil se. "Tak dobrá, povoluju nám čtyři hodiny, pak už bude čas na mou vizitu."

(11)

"Pojď do mauzolea," přijal Timothy Simona. "Pečeně se musí ještě chvilku dusit a Napoleon taky není hotov. Spálily se mu pojistky, a já spal tak tvrdě, že jsem to nezaregistroval." Nalil dvě sklenky Old Finch.

"Na zdraví, Simone, připijme si na to, aby to bylo poslední kolo."

"Na zdraví, Tiny."

"Proč ses vlastně dal na tak nebezpečné povolání?"

"Možná proto, že jsem blázen, směšný světec - ach, nech si ty vtipy, Tiny, já vím, jak vypadám! Bojuju za to, aby Země zůstala zachována a dala se obývat. Možná je to skutečně jediná planeta ve vesmíru, na které vznikl inteligentní život?" Simon pozvedl odmítavě ruce.

"Já vím, pravděpodobnost mluví o tom, že v deseti miliardách galaxií existují miliardy planet, na nichž je inteligentní život, ale zatím pro to nemáme jediný důkaz, ani ten nejmenší. V okruhu dvaceti světelných let minimálně - to je jisté - není jediný systém planet. A ve vzdálenosti tisíc světelných let je nanejvýš možné, že existuje nějaké Slunce s planetami. Ale i kdyby snad byly miliardy obydlených nebeských těles, nemusí být znaky naší existence dané zvláštními podmínkami vývoje jiné než těch druhých? Dokonce i když my lidé třeba nejsme jediná inteligentní stvoření ve vesmíru, jsme svého druhu jedineční. Už proto je naše zodpovědnost za zachování života na této planetě nesmírně velká!" Simon se usmál. "Hele, není už ta jehněčí pečeně hotová? Mám hlad jako vlk."

Napoleon nashromáždil několik tuctů zpráv o různých katastrofách. Jedna byla hrůznější než druhá. Seděli mlčky a studovali fólie, Simon si hryzl spodní ret, Timothy by si byl nejraději nalil ještě jednu whisky, ale věděl, že je příliš unavený, a chtěl mít ještě chvíli jasnou hlavu.

"Tohle by mohlo být ono," vykřikl najednou Simon nahlas, až sebou Timothy škubl. "Poslechni si tohle: ‚Slzy smrti - Bezpříkladná tragédie v kalištích. - Někáká dosud neznámá a neidentifikovatelná epidemie vyhladila veškerý život v oázce Hollyoke Bluffs. Experti ze státní vyšetřovací komise se domnívají, že se u původce choroby jedná o spontánní mutaci z odpadových pouští, které obklopují Hollyoke Bluffs. Nad oázou byla ihned zřízena klimasféra, oblast se hermeticky uzavřela, aby se zabránilo dalšímu šíření epidemie.‘ Myslím si, že tu klimasféru zřídili, ještě než to začali zkoušet," komentoval to Simon, "a dále: ‚Smrt musela být podle výpovědí očitých svědků, pracovníků Centrální katastrofické služby, kteří se bezprostředně dostavili na místo neštěstí, nanejvýš bolestivá, protože všech dvacet jedna tisíc sedm set osmdesát čtyři mrtvých těl mělo křečí zkřivené obličejy, na nichž byly stopy po slzení.‘ - Umírající nepláčou." Simon se zadíval na Timothyho. "Ty slzy, to je indicie. Zemřeli na něco, co jim zároveň podráždilo slzné žlázy, a existuje spojení mezi hrtanem a očními. Zkus vypátrat, kdo všechno byl členem vyšetřovací komise, Tiny." Na dlouhém seznamu se vyskytovala jména Gerard Pelletier, commander Powell, Harriman Trujillo, Ingmar Halley a Saul Bottenrode.

"Potřebuješ ještě nějaké důkazy?" zvolal Simon. "Mají tu zbraň, mají ji!"

"A co uděláme teď?" zeptal se Timothy bezmocně. "Dá se v tom vůbec něco dělat?"

"U technické zbraně bychom se mohli pokusit zaprogramovat do výroby něco jako časovou roznětku, jakousi změnu vyčkávací doby, která by se aktivovala, teprve až by zbraň prošla všemi kontrolami, a pak by ji zneškodnila, ale takhle?" Simon začal usilovně přemýšlet, Timothy se po špičkách vyplížil z pokoje a uvařil čaj. Když se vrátil, Simon vypadal, jako kdyby spal. Najednou otevřel oči a podíval se na Timothyho.

"Doufejme, že přípravy ještě nepokročily tak daleko. Vždyť od hromadné vraždy v Hollyoke Bluffs uběhlo teprve pár týdnů. Budeme ihned informovat ty Odtamtud, aby zastavili výrobu chlorylpanthenolu a přešli na jiný dezinfekční prostředek. A musíme se pokusit dostat se nějak na kobylku těm zatraceným bakteriím." Simon se unaveně usmál. "Jen žádný strach, Tiny, ty už sis odpracoval své. Na řadě je někdo jiný. Ty na to nejsi zrovna vhodný typ." Hodnou chvíli si mlčky hleděli do očí.

"Přeju ti hodně štěstí na téhle Zemi, Simone," řekl Timothy tiše.

"Tak to budu mít zatraceně zapotřebí, Tiny!"

Timothy instruoval komunikátor, že odjel; měl být vzbuzen jen v případě, že by volala Anne. Nato Timothy prospal s krátkými přestávkami dva dny.

Anne se neozvala, zato volala Inger, každý den dvakrát. Timothy jí poslal vzkaz, že bohužel musí pro naléhavý úkol odložit cestu do Seabride. - A Devlin žádal, aby mu Timothy zavolal. Ten nejdřív vydatně posnídal. Dal si i moka. Pride Bentley dodržel slovo a poslal mu balíček zrnkové kávy, k tomu fotky i doušku:

"Můžete vašeho přítele uklidnit. Žádná z osob není uložena v příslušných databankách, až na jednu výjimku: Jedna z nich se podobá vám, milý mister Truckle, a vy jste podchycen v databance chicagské policie; proč, to nám odmítli sdělit. Třeba to vypátráte sám? Ještě jedno, vrabci stále ještě existují, alespoň v clevelandských odpadkových pouštích, tam ovšem zmutovali do velikosti divokých husí a prý jsou nanejvýš agresivní. Takže pozor při kmeni!" Timothy právě sklídl ze stolu, když se na monitoru objevila Anne. "Doufám, že ses konečně vyspal."

"Kdy přijdeš?"

"Jsem už v hale."

"A já nemám nic připraveno!" vykřikl Timothy. Sotva Anne zmizela z obrazovky, ohlásil komunikátor dalšího volajícího, a ten se nedal díky své tajnoslužebné frekvenci jen tak odpálkovat.

"Není to tak důležité," řekl Devlin, "ale přece jen bych vám chtěl oznámit, že jsme chytili ty gangstery, co chtěli unést vašeho přítele. Bylo to obyčejné loupežné přepadení, bez nějakých pohnutek. Gangsteři na volné noze. Staří známí s dlouhým trestním rejstříkem. Nebesa vědí, co hledali zrovna u Peaboddyho, snad drogy? Ten vrtulník byl samozřejmě kradený -"

"Omluvte mě prosím, mister Devlin," přerušil ho Timothy, "ale mám hrozně naspěch."

"No dobrá. Ještě jednu otázku: Jak jste daleko s tím hlavolamem?"

"Daroval jsem ho Napoleonovi."

Devlin se rozchechtal. "Říkal jsem vám přece, že lidský mozek se ani za nic nemůže dostat k jádru ďábelského hlavolamu."

LAURIN ANEB PRŮVOD ANDĚLŮ

(1 (

Krb hořel! Timothy se uneseně plácal do stehů. Vložil do něj jen hrst třísek - musel nejdřív zřídit kolem požární automatiky clonu, aby mu z něho nic nezaplavila byt hasící pěnou - ale už drobné plamínky, které z těch dřevěk vyskočily, ho fascinovaly. Kdy se člověk mohl podívat na skutečný oheň. Anne bude nadšená. Tenkrát v noci mu teskně vyprávěla o romantických táborových ohních, které zažila jako dítě.

Postavit kouřovod bylo jen z poloviny tak těžké, než se Timothy obával. Nedokázal sice vyříznout do okenních tabulek díru ani laserovým hořákem, ale ukázalo se, že stěna není tak pevná. Rotor ventilátoru rozptyloval kouř, který se neviditelně ztrácel ve vírech zuřících kolem Nebrasky.

Timothy si povolil malého panáka Old Finch, potom odešel do ložnice, nastavil videomat na "tvorbu" a navrhl prostředí pro nadcházející noc: rozlehlou louku plnou blatouchů, sedmikrásek a hořců, na níž mírné slunce, vykukující zpoza řídké pavučiny cirrů, kouzlo bizarní světla a stíny; stromy kolem dokola byly vyzdobeny pestrobarevnými stuhami, které jemně povívaly ve vánku. Potřeboval dlouhou dobu, než byl konečně spokojen s večerní náladou, zavrhl dobrý půltucet večerních červánků a nakonec se rozhodl pro měňavé zapadající slunce, pronikající několika mlžnými vrstvami. Na protější videostěně vycházel srpek měsíce na jasném srpnovém severním nebi plném hvězd. Jaká výhoda, že si mohl dovolit nebetyčně vysoké nájemné za byt kategorie B, který byl vybaven jen "zákonným minimem", takže mohl být sledován pouze akusticky, nikoli však opticky. To se snad měli milovat před očima nějakých enesáků? Nepředstavitelné pomyšlení.

Timothy se vítězoslavně zadíval na krystalovou klec pod stropem. Trvalo mu celé hodiny, než doplnil svou už beztak bohatou zásobu o zvukové konzervy s běžnými, všednodenními i nočními zvuky, nechal Napoleona zhotovit tucet krystalů s příšerným chrápáním, a už léta měl - díky Anne! - potřebné technické přístroje, které umožňovaly pomocí matoucích tónů oklamat naslouchače z dozorové služby. Timothy si ohromeně uvědomil, jak si navykl na to, že není ve svých čtyřech stěnách opticky sledován a jen stěží odposloucháván, že mu ani nepříjde na mysl, jak se s tím vyrovnávají ostatní, jaké psychické deformace musí přinášet život před třebaže neskutečným, přesto potenciálně všudypřítomným očitým svědkem.

Pohlédl na hodinky a zděsil se. Sestavit program mu trvalo skoro čtyři hodiny. Anne mohla přijít každým okamžikem, a on ještě neměl hotové české švestkové knedlíky, které jí slíbil k večeři. Timothy odběhl do kuchyně, rozmačkal uvařené brambory, přidal do nich mouku a žloutek a uhnětl tuhé těsto, které pak vyválel natenko a rozkrájel na čtverečky, vypečkoval švestky a do každého plodu vložil hrudku cukru, položil švestky na kousky těsta, které sbalil do

úhledných bochníčků. Teď už stačilo jen, jakmile Anne přijde, vhodit knedlíky do vroucí osolené vody a rozpustit máslo.

Rozezněl se komunikátor.

Neznámý mladík, velmi elegantně oblečený, se nanejvýš zdvořile ptal, jestli může dostat spojení s panem Trucklem. "Peter Leclercq," představil se. "Jsem komorník Babičky. Myslím, že nemusím vysvětlovat, kdo je Babička Magginthyová."

"Ne, to opravdu nemusíte," řekl Timothy. Kdo by neznal Gwendolynu Magginthyovou, Babičku, jak si nechala říkat, šéfkou General Motors, jednoho z největších koncernů ve Státech.

"Babička by vás ráda viděla," řekl Leclercq. "Zítř ráno. Kdy vás mám vyzvednout?"

"To nejde," odpověděl Timothy. "Je mi to nesmírně líto, ale momentálně nemám čas ani na Babičku."

Leclercq na něj užasle zíral, ústa a oči dokořán. Takovouhle odpověď nejspíš ještě od nikoho nedostal.

"Kromě toho jsem nemocný," prohlásil Timothy, "má klimatická tolerance je momentálně extrémně nízká. Lékař mi přísně zakázal opouštět pečlivě naprogramovanou atmosféru mého apartmá."

"Babička to bude respektovat," řekl Leclercq. "Navštíví vás tedy zítř ráno, mistr Truckle. Řekněme v deset hodin?"

Timothy polkl naprázdno. Neměl nejmenší chuť vyplýtvat na nějakého klienta třeba jen jedinou minutu, i kdyby to byl prezident Spojených států osobně. Copak věděl, kolik času pro něj Anne bude mít?

"Nebo si snad můžete dovolit dát Babičce košem?" zeptal se Leclercq a zazubil se.

Timothy se rozhodl, že mu úsměv vrátí. "Samozřejmě že ne. Jen se obávám, že jí nebudu moct být k službám - můj stav, chápete?"

"O tom rozhodne Babička sama," řekl Leclercq a vypožil se.

Timothy to pověděl Anne teprve krátce před západem slunce. "Věř mi, nechci ji ani vidět, Anne. Ale co mám dělat? Musím ji alespoň vyslechnout. Vysvětlím ji, aby si našla jiného detektiva, a vyhodím ji, jak nejrychleji to půjde."

"Jen žádné hlouposti," řekla Anne. "Udělej si na ni čas. Stejně musím zítra na pár hodin pryč."

"Kam? Kde se to vlastně pořád touláš? Myslel jsem, že máš karenční lhůtu."

"Prosím tě, Tiny!" Anne ho pohladila po krku a po ramenou.

"No tak dobrá," zavrčel Timothy. "Já vím: žádné otázky."

"Beztak jsem ti toho pověděla až moc," řekla Anne.

"Moc? Vůbec nic! Znáš jen hrstku epizod z tvého dětství a oficiální verzi tvého ostatního života, ale to je určitě perfektně propočtená směsice pravdy a fikce. Kde jsi vlastně vyrostla? Jak jsi po celá ta léta žila? Jak ses ty, členka jedné z 'Velkých rodin', dostala k nám - jsi doopravdy příbuzná DuMonta? Někdy dokonce pochybuju i -"

Anne zastavila jeho výlev polibkem. "Viš, miluju tě. To snad nestačí?"

"Láska na dobu určitou! Láska jako karenční lhůta mezi dvěma akcemi. Milenka, kterou našinec nesmí znát."

"Copak se kdy milenci znali?" Anne si vložila ruce pod hlavu a zahleděla se do videového nebe, do něhož právě roj meteoritů brázdil ohnivě, jiskřivé dráhy. "Copak není na lásce nejkrásnější právě to, že díky ní jsme schopni neomezeně důvěřovat druhému, vzdálení vši jistotě a zároveň plní nepostižitelné jistoty? Max Frisch, jeden starý Švýcar, říkal: 'Stejně jako vesmír, jako materie - bezmezný, plný všeho možného, plný všech tajemství, nepochopitelný je i člověk, jenž miluje.'"

"Ano, nepochopitelná a plná tajemství, to jsi ty!" Timothy se zvedl a podíval se Anne do očí. "Je ale naše láska také plná všeho možného? Bezmezná?" Zavrtěl zoufale hlavou. "Máme vůbec nějakou šanci prožít naši lásku naplno? Ach, Anne, nikdy nemůžeme splynout v jedno, nikdy si nebudeme opravdu blízcí, beze slov, podvědomě tušíme: jsi tu, tak jsi tu - láska na zavolání: o jednu zvrácenost v našem velkolepém světě víc!"

"Křivdiš mi," řekla Anne. "Copak se láska počítá na hodiny a na dny? Copak byly velké milostné příběhy v minulosti velké proto, že měly dlouhé trvání? Myslím, že naše láska je proto tak jedinečná, protože je tak ohrožená. Protože můžeme žít jen pro tento okamžik. Protože víme: každou vteřinu může být po všem. Připadá mi to jako zázrak."

"A já mám strach, Anne. Bojím se chvíle, kdy se budeme muset rozejít."

"Ne, já se nebojím," řekla Anne zamyšleně, "ale když jsem obzvlášť šťastná, přepadne mě občas něco jako špatné svědomí - můžu být vůbec tak šťastná uprostřed tohoto odporného světa?"

"Ano, my oba můžeme!" zvolal Timothy. "Máme právo na naši lásku, na nepodmíněnou, naprostou, bezmeznou, ztřeštěnou lásku. Musíme doplnit dvanáct základních lidských práv o třinácté: o právo na lásku!"

"Ne tak nahlas, Tiny, ještě rozpláčeš Sněhurku." Anne mu prsty něžně zakryla ústa. "A i když to bude třeba jen pár dní, Tiny - teď vím, že jsem žila, protože jsem milovala."

(2 (

Gwendolyna Magginthyová přijela se svým komorníkem Leclercqem, čtyřmi po zuby ozbrojenými tělesnými strážci a Ninouche, obrovskou perskou kočkou, která měla na krku obojek posázený rubíny a smaragdy. Babička se honosila rafinovaně stříženými šaty z látky, která vždy po několika minutách měnila barvu a mezi oranžovou a červenou na pár vteřin zprůhledněla. Gwendolyně Magginthyové bylo tak kolem pětatřiceti a bůh ví, že nevypadala na babičku a už vůbec ne na jednoho z předních velkých bossů, spíš jí koukalo z očí, že je milenkou svého komorníka.

Timothy ji přivítal rukypolíbením. Ne proto, že to byla velká dáma, nýbrž proto - jak se dozvěděl z Napoleonových rešerší - že byla členkou ultrakonzervativní sekty Poustevníci za spásu Ameriky, jejíž příslušníci - oproti všem na odív vystavovaným veřejným výstřelkům - potají holdovali dvojí morálce a ukládali si ve svém soukromém životě nej přísnější askezi a přímo mnišské odříkání; šušalo se, že někteří dokonce spí na deskách pobitých hřebíky jako kdysi dávno indiští fakíři. Ale Babička rozhodně ne, to prozrazovaly právě průhledné šaty. Poustevníci mezi sebou pěstovali přísně hierarchický líbací rituál, při němž bylo dokonce přesně stanoveno, kdo s kým se má zdravít jedním, dvojitým nebo trojitým polibkem na tváře, na čelo nebo na ústa, a dokonce chtěli zavést políbení ruky jako výraz úcty vůči výše

postaveným.

Tělesní strážci se rozestavili na chodbě, Leclercq musel počkat v obývacím pokoji, do mauzolea s nimi vešla jen kočka. Timothy se ptal, jestli může Babička něco nabídnout. Odmítla; kdyby ale měl hlt mléka pro Ninouche... Jen nerad obětoval Timothy osminku drahocenného nápoje. Ninouche musela dostat i své vlastní místo, a třebaže Timothy nemohl kočky vystát, pocítil nutkání podrbat ji na lesklé, hedvábné srsti. Pobavilo ho, že se prosadil odvěký pud očisty z genetického programu opičího dávnověku i přes půlmiliónový vývoj k homo sapiens a jeho osobní odpor vůči kočkám. Poddal se svému puzení a zvíře pohladil. Ne proto, že to Ninouche dělalo dobře, což dávala najevo hlasitým vrněním, nýbrž proto, že to dělalo dobře její paničce: Babička se na Timothyho podívala, jako kdyby jeho hmátnutí po kočičí srsti bylo jen tak naoko a ve skutečnosti platilo jí samotné.

"Já vím, jste nemocný," řekla, "ale také vím, že nikdo není lepší než vy. Ne, pane Truckle, jen žádné námitky! Informovala jsem se a jsem pevně rozhodnutá nenajímat nikoho jiného než vás. Přinejhorším chvíli počkám. Mohu vám nabídnout pomoc mých lékařů?"

"Děkují, nechci," odpověděl Timothy, "to nebude zapotřebí. Jaký máte problém, Babičko?"

"Znám vaši pověst," odpověděla, "ale přesto vás musím požádat, abyste složil přísahu."

Otevřela pompádúrku opletenou těžkým zlatem a vydala diktafon. Přinesla s sebou i text, podle něhož Timothy, poruší-li formulku o zachování tajemství, přijde nejen o svou licenci, ale bude muset zaplatit i milión dolarů odškodného. Protože Timothy neměl v úmyslu ji přijmout jako klientku, namluvil text bez jediné opravy a stvrdil ho svým hlasovým identitatem.

"Tehdy, když General Motors a Ford musely zastavit výrobu automobilů,*" spustila, "uzavřely naše podniky dohodu upravující jednotlivosti monopolu, který jsme dostali od vlády jako odškodnění, monopolu na servisní službu komunikátorů."

"Já vím," prohlásil Timothy. Neřekl, že ví i to, co jinak GM a Ford zatím utajují. "Dodneška lituju, že vyrábíte místo aut komunikátory. Copak se tenkrát nedala na pohon osobních vozů použít elektřina, nebo třeba etanol? Výzkumy v tomhle směru byly přece slibné, ne?"

"A k čemu by to bylo, mister Truckle? Proč ještě jezdit sám, když stačí zmáčknout knoflík a za vteřinu se můžete setkat s kýmkoli. Považuji komunikaci za největší pokrok naší doby."

"Dovolte, abych vám odporoval," odpověděl Timothy. "Mám za to, že je mnohem horší, když jeden člověk nemůže sedět jednoduše proti druhému, když už nikdo necestuje, nepoznává jiné kraje, jiná města, jiné lidi - už jste někdy slyšela, že by se někdo spojil komunikátorem s někým druhým, prostě jen tak? Našinec dřepí uzavřený ve svých čtyřech stěnách a vůbec se nepotřebuje hnout z místa: obchody i nákupy, burzu i pracovní trh, všechno má u nosu, třeba i podstatnou část práce samotné, informace, vzdělání, odpočinek, všechno prostřednictvím obrazovky, dokonce i sex a výběr partnera. Pak přijde okamžik, kdy člověk přestane navštěvovat druhé i po komunikátoru a žije ve světech, které mu videostěny ochotně dodají až do domu."

"Vy jste i proti videu?"

"Ne proti jeho tvůrčím možnostem, zato ale proti komerčním pořadům. Co se vlastně vysílá? Záplava vymyšlených, nereálných, skutečnosti naprosto vzdálených, leckdy skutečnost přímo zamlžujících příběhů, nespočet historických pohádek nebo science fiction, a našinec kolikrát nedovede říct, co je vyhlanější, jestli pohled do budoucnosti, nebo obraz minulosti. A záznamy ze současnosti? Ach ty má dobroto, jaký to skrznastrz prolhaný kýč! Ještě nikdy nebyla generace, která by tak málo žila mezilidskými vztahy, zato ale s tolika vymyšlenými postavami. Kdyby alespoň ještě bylo umění! Ale divadla vymizela, vytratila se i kina. Namísto života a umění laciná zábava. Když si jen pomyslí, jak uboze je na tom jazyk! Většina si dneska vystačí s pár tisíci základními slovy. Víte, Babičko, že aljašští Eskymáci měli kdysi dvě stě padesát různých výrazů pro sníh?"

"Co chcete, pokrok vždycky něco stojí. Komunikace ušetří spoustu času a čas jsou peníze."

"Komunikace zvyšuje lidskou osamělost," odpověděl Timothy rozhorleně, "izoluje člověka, vylučuje ho ze společenství ostatních; je v tom hlubší smysl."

"Proč to nefeknete rovnou: ulehčuje ovládnutí! Protože nás tady nemůže nikdo odposlouchávat, ráda přiznám, že to je její nanejvýš užitečný efekt, navíc, když si pomyslíte, že všechno, co jde přes komunikátor, je také registrováno, ukládáno do paměti a kdykoli z ní může být vyvoláno. Ale mám si snad na to stěžovat?" Zvratila se v křesle a zasmála se. "Já z toho mám jen zisk. V každém ohledu. Problém je, že si chudí nemohou dovolit komunikátor. Zatím ne. Slyšela jsem, že se v Kongresu připravuje nový zákon na podporu blahobytu, podle něhož budou v příštích letech z veřejných finančních prostředků vybaveny byty méně majetných lidových komunikátory."

"To je určitě nápad senátora Humbera," prohodil Timothy. Humber byl domovským poslancem General Motors. Babička nereagovala.

"Svoboda pohybu, pohyblivost jako jedna ze základních svobod Američana - nebyl to slogan právě vašeho podniku?" zeptal se Timothy.

"Rozumný člověk se přizpůsobí světu," odpověděla.

"A nerozumný se tvrdošíjně snaží přizpůsobit svět sobě! Nemyslíte si také, Babičko, že pokrok lidstva a vyřešení jeho problémů závisí odedávna a dodnes v rozhodující míře na takových 'nerozumných' lidech, a ne na přizpůsobivých typech?"

"To je možné. Třeba právě proto jsem přišla za vámi, mister Truckle."

"A raději jste mě navštívila osobně," posmíval se Timothy, "ne pomocí obrazovky."

"No dobrá, vzdávám to. Přejdeme k obchodním záležitostem. Jde o Henryho Šestého."

"O Forda?" zeptal se Timothy překvapeně.

(3 (

Ford a General Motors si svého času rozdělily trhy a uzavřely složitou smlouvu plnou formulek upravujících vyloučení konkurence, způsob utajení a vzájemného korektního jednání, nevypověditelnou dohodu s neomezenou platností, pokud jedna z obou rodin nevymře. A Gwendolyna Magginthyová teď měla podezření, že Henry Ford VI. už není naživu.

"Alespoň ne jako starý, nezaměnitelný Henry Šestý," řekla, "a potom bych konečně mohla tu zatracenou smlouvu prohlásit za neplatnou."

"Na čem se zakládá vaše podezření?" zeptal se Timothy.

"Určitě víte, že Henry Šestý si ve Fordsvillu vydržuje celý dvůr lékařů a medicínských alchymistů, mister Truckle."

"Slyšel jsem o tom. Existuje o něm ovšem jen málo spolehlivých informací."

"Když do toho člověk vrazí dostatek peněz, tak ne. Všichni se dají podplatit, záleží jen na ceně. - Možnosti Klubu nesmrtelných Henrymu Šestému nestačí, a tak si pozval každého, který mu nasliboval cestu k nesmrtelnosti a k věčnému zdraví, neboť věděl, že je poslední svého rodu. Nemám tušení, jestli byl impotentní, rozhodně však už není schopen plodit potomky. Henry Šestý vložil horentní sumy do pokusů aktivovat genetický kód libovolné tělesné buňky a udělat z ní semennou buňku. Neexistuje jediná omlazovací metoda, kterou by nevyzkoušel: terapie pomocí nových buněk a enzymů, pravidelná výměna krve, promývání ledvin a jater - rok co rok spotřebuje pár tuctů parabiontů a postupně si nechal vyměnit všechny své vnitřnosti. Bezpečně vím, že má už čtvrté srdce. Před pár týdny ale byli všichni šarlatáni vyhnáni a z Fordsvillu zmizela i valná většina seriózních lékařů. Proč? Zmoudřel snad tenhle sklerotický, stařec? Kdepak, mister Truckle, nevěřím na takzvanou moudrost stáří. Starci nejsou chytřejší, nýbrž umíněnější. Včera jsem se dozvěděla, že ve Fordsvillu se objevil profesor Slimmerton; vzpomínáte si ještě na Vanderbiltův proces?"

Aby si Timothy nevzpomínal! Tenhle proces zabíral celé měsíce přední místo ve zprávách. Ředitel Vanderbiltova concernu přišel o život, když se s ním zřítíl vrtulník. Profesor Slimmerton transplantoval jeho synovci, který se při nehodě těžce zranil, nové nohy a novou hlavu. Synovec nato vznesl nárok na Vanderbiltův majetek, protože jako nově vzniklá osoba je "v největší míře oprávněným dědicem". Proces prošel všemi instancemi, až Nejvyšší federální soud rozhodl ve svém zásadním rozsudku, že identita osoby je určena "mozkem jakožto jedinečnou podstatou každého člověka", a návrh zamítl. Slimmerton se vytratil z veřejného života; kolovaly fámy, že na jedné tajné klinice v Maine mění transplantacemi podobu gangsterským pohlavářům, když se už nemohli ukazovat ve staré.

"A ve Fordsvillu se objevili ještě dva lidé, mister Truckle, dva vaši staří známí: McCannibal a profesor Mephisto - o důvod víc, proč jsem vás vyhledala."*

"To je ovšem nanejvýš zajímavé," řekl Timothy. "Co má Henry Šestý v úmyslu s těmhle gaunery?"

"To se ptám já vás," odpověděla Babička. "Zato z Fordsvillu zmizeli všichni, kteří znali Henryho Šestého osobně, dokonce i Glover, který byl víc než třicet let náčelníkem Fordovy policie a jedním z mála, kterým Ford důvěřoval. Veškeré jeho služebnictvo bylo vyměněno. Pár jsme jich kontaktovali, ale nevědí nic. Když je propouštěli, byl Henry Šestý pořád ještě starý Henry Šestý."

"To, že se vyměnil jeho personál, ještě nic neříká," usoudil Timothy. "Třeba přišel na to, že někdo pracuje pro vás, ale nevěděl kdo?"

"A proč tedy prodal svého kuchaře Fultonům?"

"Jacquese Puissanta?" Timothy se na ni nevěřícně podíval.

"Přesně tak! Dovedete si představit, že by se Henry Šestý zbavil Puissanta, posledního kuchaře ve Státech, který se vyučil ještě v Evropě a v Asii?" Významně na Timothyho pohlédla. "Možná už nemusí jíst."

"To mi připadá jako jediné možné vysvětlení," řekl Timothy.

"Říkám vám, mister Truckle, v posledních třech týdnech, co nemám žádného informátora ve Fordsvillu, se udalo něco mimořádného, a vy máte vypátrat, co."

"Proč já, proč ne informátor z nového personálu?"

"Nemá šanci. Henry Šestý už neopouští svá podzemní poschodí, a ta jsou hermeticky uzavřena - zase důvod, proč se mi to nějak nezdá: kromě dobrého jídla přece miloval nejvíc procházky ve fordsvillském parku. Jistě, už léta žije jako poustevník, trůní nad svým impériem jako neviditelný bůh - ale proč teď taková hra na schovávanou?"

"Jste si jista, že je vůbec ještě naživu?"

"Vypsala jsem prémii deset miliónů dolarů pro toho, kdo mi dokáže, že je Henry Šestý po smrti. Copak se nenajde nikdo, kdo nepotřebuje deset miliónů?"

"Co když je z něj živoucí mrtvola? Nezbytné přístroje, které ho dokážou udržet při životě celá léta, přece určitě ve Fordsvillu jsou, ne?"

"Podzemní poschodí jsou jedna jediná klinika," řekla Babička, "ředitel kterékoli nemocnice na světě by zbledl závistí. Najdete tam všechno, co medicínská technika vynalezla, jsou tam dokonce i věci dovezené Odtamtud. Jedinečné!"

"Vaše soukromá klinika taky asi není špatně vybavená, co?" namítl Timothy.

"A proč ne? To je jedna z výsad mocných. Měl byste přijmout moji nabídku, mister Truckle, nikde by o vás nebylo lépe postaráno než u mě."

"Jen se bojím," odpověděl Timothy s úsměvem, "že by se vaši lékaři mohli postarat o to, abych pak byl závislý na vás, abych vám takřikaje propadl tělem i duší."

"Bylo by to tak zlé?" Babička se na Timothyho koketně podívala, a pak zase rychle zvažněla. "Henry Šestý určitě není živoucí mrtvola! Tento případ byl ve smlouvě mezi Fordem Čtvrtým a mým dědečkem jednoznačně vyloučen, a i kdyby, moje prémie platí!"

"Proč nenecháváte Fordsville jednoduše vyhodit do povětří?" zeptal se Timothy. "Bombové atentáty se dějí den co den, a rázem byste se tak zbavila svého problému."

"Ach, mister Truckle, kdyby to bylo tak prosté! Podzemní poschodí jsou odolná vůči jaderným zbraním. Rozbourat by je mohla jen nihilizační bomba, ale ty nejsou dokonce ani na černém trhu."

"Nechcete snad tvrdit, že by to pro vás byla vážná překážka."

"To ne, ale okruh podezřelých by byl velmi úzký. Stopy by vedly hezky rychle ke mně."

"Nemůžete Henryho Šestého nějak přinutit k osobnímu setkání?"

"Odmítá jakoukoli schůzku. Když jsem mu dokonce nabídla, že mu prodám podíl na mém komunikátorovém monopolu, poslal mi jen svého generálního ředitele. Pokaždé dostanu velmi zdvořilý osobní vzkaz a hlasový identitac dokazuje, že mluvím svým vlastním hlasem, ale co to dokládá? To se dá přece snadno zmanipulovat, když se počítač nakrmí jeho hlasem. Moji advokáti prozkoumali všechny možnosti, jak ho vylákat z té jeho nory, dokonce uvažovali o tom, že předvolají Henryho Šestého jako svědka fiktivního nebo inscenovaného zločinu k soudu - jsme už bezmocní."

"Je pozoruhodné, když našinec slyší tohle slovo z úst jednoho z nejmocnějších bossů," řekl Timothy.

"Co chcete, mister Truckle, na naší úrovni je ochrana soukromé sféry perfektní. Jo, kdyby tak měl Henry Šestý nižší kategorii VIP než já! Ale oba máme SUPER TOP VIP, to znamená, že máme stejná privilegia, a tím i absolutní ochranu dat a zájmů."

Chvilí seděli tiše. Babička dala Timothymu čas na rozmyšlenou, jemně hladila svou kočku.

"Deset miliónů, to už je velké lákadlo," řekl Timothy nakonec. "Můžeme vycházet z toho, že Henry Šestý je ještě naživu. Rozhodující otázka zní: Proč, propustil Puissanta? Třeba se nechal - ať už z jakýchkoli důvodů - napojit trvale na nějakého parabionta? Potom mu může být naprosto jedno, co se vaří, dostává přece jenom molekuly v krvi."

"V tom případě bych nemohla nic dělat," řekla Babička. "Ale proč jsou tam Slimmerton, McCannibal a profesor Mephisto, tři svým způsobem geniální a naprosto bezohlední specialisti na chirurgii a mozkové procesy?"

"Třeba dokáže Slimmerton odnědvána transplantovat hlavu, aniž se z operovaného stane idiot, a Henry Šestý teď pobíhá v těle nějakého mladíka?"

"Tak proč se tedy zdráhá se mnou setkat? Nepředváděl by, nevystavoval by přímo na odiv, jak je živý, nebo neposílal by mi místo vzkazů videové odpovědi jako dřív? Neodpustil by si snad, aby se na mě vítězoslavně nešklebil z monitoru?"

"Co když implantovali jeho mozek do lebky někoho jiného?" uvažoval Timothy.

"Kdybych tohle věděla spolehlivě, mister Truckle, bohatě by mi to stačilo. Ihned bych nechala napochodovat své advokáty, aby jim prokázal, že je to pořád on. Ale proč se tedy vzdal Puissanta? I kdyby šlo o transplantaci hlavy nebo mozku, určitě by mu chutnalo jídlo. Ne, domnívám se, že skutečný Henry Šestý už neexistuje. Buďto je to počítačová fikce, nebo se z něj stal ektopos.*"

"To byste nemohla nic dělat, co?" řekl Timothy. "Podle rozhodnutí Nejvyššího federálního soudu je identita člověka dána jeho mozkem. Nestojí v něm, že se musí nosit v nějakém těle."

Babička se usklíbla. "Ale bylo by zatraceně těžké dokázat, že šedá hmota v nějakém přežívajícím hostiteli je doopravdy Henry Šestý! To by bylo pošušňáníčko pro mé advokáty. Ať je to jak chce, mister Truckle, opatřte mi výchozí bod, u kterého budu moct začít, abych mohla Henryho Šestého pořádně nadzvihnout, a dostanete ode mě deset miliónů. Jako cílovou prémii. Navíc k vašemu normálnímu honoráři a k vašim výdajům samosebou. Souhlasíte, když vás prozatím najmu na jeden měsíc?"

"Byl by to podraz, přijmout vás jako klientku," odpověděl Timothy. "Opravdu nevím, co bych pro vás mohl udělat."

"Přemýšlet, mister Truckle. Nebo snad, už pracujete pro Henryho Šestého?"

Timothy zavrtěl hlavou.

"Tak se neupejpejte jako stará panna. Nebudu vám nic vyčítat, když vás nic nenapadne, a nebudu na vás ani pospíchat. Musíte si to v klidu promyslet. Najděte způsob, jak se dostanu k informacím a prokazatelným faktům, zbytek vyřídí moji lidé."

"Oukej, vynasnažím se," slíbil jí Timothy.

(4 (

"Nemám v úmyslu hnout pro Gwendolynu Magginthyovou ani malíčkem, nemluvě o tom, že bych si pro ni namáhal mozek," řekl Timothy Anne, "ať si Napoleon sjede pár variant. Ale přesto je to přijatelný úkol; ochrání mě před jinými zákazníky, kteří by nás chtěli okrádat o čas."

"Deset miliónů, to je dostatečný důvod, aby sis lámal kebuli," odpověděla Anne. "Pamatuj na to, že se musíš starat nejen o své osobní finance."

"Deset miliónů nebo sto - jsou stejně nedosažitelné jako mlhovina Andromedy. Nevidím žádnou šanci, jak se dostat k lidem, kteří mají přístup do podzemních poschodí, a já sám bych nesměl projít ani fordsvillskou blánou." Výsměšně se na Anne podíval. "Nevíš, co mám dělat? Dřív bych ti byl zavolaal a požádal o radu. Copak je tvoje vševědoucnost pod zámekem?"

"Nikdy jsem nebyla vševědoucí, Tiny. Velký bratr je v podstatě jen reléová stanice. Jistě, měla jsem přímý přístup k -" Polekaně se odmlčela.

"Teď ale vážně, Anne, myslíš si, že by mi mohl nový Velký bratr pomoci?"

"S informacemi určitě. A ta záležitost je dost důležitá, abys ho do ní zapojil. Nemůže nám být jedno, co se děje s jedním z nejmocnějších vládců ve Státech. Brnkni mu, ano?"

Timothy udělal ještě jedno: přikázal Smileyemu Hepburnovi, aby vypátral, kde je bývalý náčelník Fordovy policie Glover, a zavolaal Fultonům a poprosil je, jestli by si nemohl s novým kuchařem promluvit o "delikátní kulinářské otázce".

"Jedná se o problém, který se vám možná bude zdát banální," vysvětloval paní domu, "ale pro mě má zásadní význam: Lze pro křepelčí casoletu použít výjimečně místo lišek křemenáče?"

Evelyna Fultonová se Timothyho nevysmála. Naopak, slíbila mu, že ho Puissant bude moci zavolat, jakmile mu vybyde volná chvíle. Puissant se ohlásil už za čtvrt hodiny a dělal, jako by Timothyho v životě neviděl, ale v koutcích očí mu to cukalo. Byl toho názoru, že křemenáče nelze použít, doporučil ovšem smrže podušené v másle.

"Máte chvíli času, abyste mi něco pověděl o posledním jídle, které jste připravil pro mistra Forda?" vyzvídal Timothy. "Abyste věděl, pracuji na almanachu slavných a neobvyklých chodů, a myslím si, že by to mohla být ozdoba mé sbírky. Koneckonců jste sloužil u mistra Forda celá desetiletí, takže takové jídlo na rozloučenou zajisté -"

"Jídlo?" přerušil ho Puissant. "Celé menu! Celý měsíc jsem dřel ve dne v noci. Chtěl ještě jednou ochutnat svá oblíbená jídla. Na závěr jsem na jeho počest vytvořil novinku, 'Figue a la Ford': čerstvý fik plněný krémem utřeným z rokfóru, sekaných mandlí, olivového oleje a trochy celerového pyré, zabalený do fólie, vložený na humrové plátky podušené na česneku a podávaný se sauce botarde - ach, mister Truckle, kdy já se dostanu konečně k tomu, abych napsal kuchařku -" zamrkal na Timothyho, "Figue a la Ford' by v ní zaujal čestné místo."

"To chápu," zvolal Timothy nadšeně. "Zní to fantasticky. Mohu vás pozvat, abyste mi jednou připravil tenhle výtvor?"

"Obávám se, že to nepůjde," odpověděl Puissant, "nepřipouštím to moje pracovní smlouva. Ale povolují vám, abyste si to vyzkoušel sám. Ovšem opékejte probiha fik na mírném ohni."

"Co to vlastně, že se mister Ford uvolil vzdát se vašich nenahraditelných služeb? Doufám, že ne proto, že by dostal rakovinu jazyku?"

"Člověk jako Ford nikdy nemůže dostat rakovinu!" Puissant nelibě zavrtěl hlavou. "Nevím proč, mister Truckle. Když jsem se ho na to zeptal, jenom smutně povzdychl a zamumlal něco o baseballu."

"Baseball?" zeptal se nevěřicně Timothy. "Nemohl byste si vzpomenout, jak to přesně řekl?"

"Ne, sice se náramně vyznám ve hrách všeho druhu, jak je vám asi známo, ale o téhle obludné masové zábavě toho vím jenom málo. Pamatuji si jenom, že to nějak souviselo s baseballlem."

Gwendolyna Magginthyová nedala Timothyho pokoj. Nachytala ho v kuchyni.

"Musíte ke mně ihned přijet," prohlásila. "Moje helikoptéra už letí do Nebrasky."

"A co můj koláč?" namítl Timothy. Přidržel formu před okem komunikátoru a pak ji strčil do trouby.

"Vy umíte i péct, mister Truckle? Vy jste přímo perla mezi muži."

"Mohl bych se u vás ucházet o místo kuchaře, až mě jednoho dne nebude potřeba jako detektiva," odpověděl Timothy. "Teď ale není možné, abych odjel."

"Copak nemáte automatickou troubu?"

"S automatikou na koláč?" Timothy zavrtěl hlavou zděšeně. Spoléhal na to, že se Babička v pečení ani za mák nevyzná. Samozřejmě, že automatiku už naprogramoval, ale nechtěl riskovat, že by Anne objevila koláč předčasně a zkazila mu tak překvapení.

"Mám něco mimořádně důležitého, co vám mohu ukázat jen u sebe!" Gwendolyna Magginthyová se tvářila, jako kdyby mu mohla nabídnout speciální kód vrchního velení NSA.

"Tak za hodinu, oukej? Do té doby to snad počká."

Babička si dávala načas. Nejdřív provedla Timothyho domem. Pěkně cikcak, jak pobaveně zjistil; jeho orientační smysl bezděčně registroval všechny zákruty a odbočky. Velcí bossové jsou všichni do jednoho ješitní, pomyslel si, zřídka kdy mají publikum, které by považovali za přijatelné, a zároveň se hrozně bojí otevřít své paláce, před tím se musí sklonit i samotný detektiv. Timothy se pro to ale nezlobil. Gwendolyna Magginthyová mu měla co nabídnout: prohlídku vnitřní architektury osmi století s vybraným originálním nábytkem, původními gobelíny, koberci, záclonami, svícny, hodinami a obrazy. Timothy neskřblil chválou a výbuchy nadšení, pak ale oněměl úžasem.

Vstoupil do domu ze šedavého pískovce, téměř bez ozdob, jehož mohutné lodě podpíraly jemně členěné sloupky. Když otevřeli dveře, zazněla varhanní hudba a vysokými okny a obrovskou, překrásnou prosklenou rozetou vzplálo ohnivé barevné světlo. Timothy se bez dovolení usadil v lavici a nechal se unášet kouzlem okamžiku. Trhl sebou, když Babička za ním odkašlala.

"Děkuju moc," řekl tiše.

"Věděla jsem, že se vám to bude líbit," zašeptala Babička. "Je to napodobenina katedrály ve francouzském Lyonu. Bohužel většina je jenom videoprojekce, a přece - neznám krásnějšího prostoru. Vznosné, že?"

"Jaká dokonalost," prohlásil Timothy. "Ty linie, to světlo a ta hudba -"

"A ten prostor, mister Truckle, nezapomínejte na prostor! Věřte mi, místnosti, v nichž člověk žije, na něj mají silný, podvědomý vliv. Je obrovský rozdíl, když má někdo možnost vychutnávat nádheru výšky a dálky, nebo když se musí pohybovat ve stísněných prostorách. Není to jen luxus, když žijeme jako kdysi knížata v zámcích, dodává nám to pocit důstojnosti a volnosti, moci a bezpečí. Většina lidí působení prostoru podceňuje; tahle nevědomost je přímo děsivá." Nebo úředně nařízená, pomyslel si Timothy kousavě. A možná je to vlastně milosrdné. Co bylo lidem platné vědět, jak velice je prostorová stísněnost deformuje, když to stejně nemohli změnit? Dobře věděl, proč vydal horentní sumy za své apartmá, především za videostěny. Na univerzitě se mu poštěstilo vyslechnout ještě poslední přednáškový cyklus profesora Moslera, než byl odsouzen pro "zneužití vědy k protistátním rejdům a pobuřování".

Mosler prováděl po léta se svým týmem sociologické a psychologické výzkumy v chicagských obytných krabicích a dokázal, že nejen zvířata, ale i lidé při určité hustotě osídlení reagují zkratovým chováním: rostoucí agresivitou a brutalitou, snižující se schopností citových vazeb, dokonce ztrátou mateřských instinktů, sexuálně abnormálním chováním, únikem k drogám a psychofarmakům, sklonem reagovat nerozumně, duchovní chudobou a samotářstvím; počet neuróz a jiných duševních nemocí byl hrozivý. Mosler už tehdy prorokoval, že psychicky nesprávně

přizpůsobený člověk se už dávno stal pravidlem a že možnost, že nově narozený člověk jednou bude trpět psychickou chorobou, je desateronásobně vyšší než šance na slušné školní a odborné vzdělání. Ale měl snad Timothy Babičku poučovat?

Kouzlo katedrály pominulo, a co bylo horší, hra prostoru a světla, barev a hudby ho teď přímo znechucovala. Kdysi dávno mohli do takových kostelů chodit i ti nejprostší lidé, dokonce i žebráci a vyvrženci znali rozlehlost krajiny, bezmračného nebe, pohled do nekonečného světa hvězd; naproti tomu dnes se z rozlehlosti prostoru stala výsada, stejně jako z ticha a nekontrolovatelné soukromé sféry. Většina lidí byla celý život uzavřena v hlučných a stísněných prostorech, v mřávných bytech, v nízkých dílnách přeplněných stroji a přístroji, v betonových pustinách domovních bloků, v dotěrném nadbytku výtahů, podzemních drah a letadel, v přelidněném hemžení zábavních parků a podniků.

Timothy vstal.

"Tuším, že jste mi nechtěla ukázat jenom katedrálu."

Babička ho zavedla nejkratší cestou do své pracovny, pečlivě zamkla dveře, otevřela svůj identitativní sejf a vítězoslavným výrazem ve tváři mu podala krystal.

"Videografie z Fordsvillu. A stavební plány!"

Timothy mlčky studoval záznamy: park, salóny a sály, videotéka a kuchyně, chodby, výtahy a schodiště, všechno velmi náhodné, často rozmazané švenky; Timothy odhadoval, že snímky pořídil potají jeden ze sluhů se skrytou kamerou. To nejdůležitější pro něho, bezpečnostní zařízení a podzemní poschodí kliniky, ovšem chybělo. Stavební nákresy ho zajímaly jen proto, že to byly tajné dokumenty.

"Mohl bych si to vzít s sebou?" zeptal se. "Musel bych si je pořádně prohlídnout."

"Ale klidně! Já si zatím něco přečtu. Tady u mě můžete studovat snímky jak často a jak dlouho chcete." Gwendolyna Magginthyová vzala bez rozpaků do ruky knihu, byl to Voltaire, pokud si Timothy stačil všimnout. Přistrčil si křeslo před monitor tak, aby kamera v knoflíku jeho žaketu mohla plány optimálně snímat. Byl by mohl tu záležitost vyřídit za několik minut, ale musel zachovat zdání, a tak nechal každý nářez na obrazovce pár minut a mezitím přemýšlel, čím by mohl Anne v nejbližších dnech potěšit. Babička ho nerušila, jakmile se však Timothy zvedl, okamžitě odložila knihu.

"No tak, mister Truckle?"

"Ti, kdo se procházejí v parku, jsou Slimmerton, McCannibal a Mephisto, nemám pravdu? Nějak se dopátrejte, kdy se chodí tyhle zločinné mozkovny vyvenčit, a dejte je unést."

"Ach, kdyby to bylo tak jednoduché! Víte přece, že klimasféra je zároveň perfektní ochranný poklop."

"Žádný bezpečnostní systém není dokonalý. Nechte způsobit havárii v energetické centrále; nouzové agregáty budou určitě pracovat pro Fordovu kliniku, a tak bude muset být Fordsville na nějaký čas napojen na veřejnou energetickou síť. Pak by se dal úmyslně vyvolat zkrat, a klimasféra by se mohla prorazit zrovna ve chvíli, kdy se budou ti gauneři procházet. Akce by proběhla v pár minutách."

"To už jsme zkoušeli, mister Truckle. Při výpadku proudu se během půl minuty automaticky zapne nezávislý poplachový systém a promění Fordsville v jednu jedinou past. Na únos je příliš málo času. - Budou vám ty plány k něčemu?"

"Plány!" vykřikl Timothy opovržlivě. "Propašujte mě na jeden den do Fordsvillu, a já vám přinesu, co potřebujete, ale takhle?"

"A co tam chcete dělat?"

"To ještě nevím. Ale na místě mě určitě něco napadne. Většinu případů jsem - navzdory vši technice a vědě - nakonec rozluštl starými dobrými detektivními metodami: vidět na vlastní oči, slyšet na vlastní uši -"

"I kdybyste byl neviditelný," řekla Babička, "neprošel byste tamními kontrolami; první bezpečnostní okruh by se dal oklamat, ale v žádném případě systémy u vchodu do Vnitřní říše."

"Dejte mi neviditelný plášť nebo Laurinův kabát, a já vám případ vyřeším cobydup," prohlásil Timothy velkohlubě.

"A jak?" zeptala se Babička a v hlase jí zazněl číhavý tón.

Timothy se znovu uvelebil v křesle a založil si ruce za hlavou. Jestli chce Babička slyšet bohapusté výmysly, má je mít. Alespoň něco za takovou hříšnou spoustu peněz, pomyslel si.

"Pak byste mohli 'zprůchodnit' fordsvillskou klimasféru, například způsobem, o němž jsme už mluvili. Půl minuty sice nestačí na únos, ale je to dost pro odvážného chlapíka, aby proklouzl dovnitř. Něco mi říká, že v parku nejsou žádné poplachové systémy. Mohl bych tam počkat a poslouchat, co si zločinné mozkovny povídají při procházce."

Zachechtal se. "Poletoval bych kolem nich jako komár, jeden z mých klientů mi daroval monofly, takové mřávé letadélko -"

"Vím, co máte na mysli, mister Truckle, ale to je nám nanie. Zřejmě vám ušlo, že na těch obrázcích je vidět vždycky jenom jeden. Vypouštějí je ven po jednom, a nikdo z nich netrpí samomluvou, to vím určitě."

Timothy se na ni zkoumavě podíval. "Zdá se, že zase máte ve Fordsvillu docela slušný houfec agentů."

"A k čemu by nám to bylo? Vidíte sám, že by nám nepomohl ani neviditelný plášť."

"To neříkejte. Našinec by se mohl k těm třem nepozorovaně přiblížit a slíbit jim, že je dostane z toho zlatého vězení. Ani jeden z nich dvakrát netouží, aby seděl ve Fordsvillu doživotně. A hodně rychle a rád uvěří, že ho našinec může vytáhnout stejně neviditelně a nepozorovaně ven, jako se dostal dovnitř."

"Lákavá myšlenka," pronesla Babička zamyšleně.

"Bohužel nemáme po ruce neviditelný plášť," odpověděl Timothy.

"Pojďte se mnou, mister Truckle!" Gwendolyna Magginthyová vzala Timothyho za ruku a zavedla ho do poměrně velké a skoro nevábne místnosti.

"Moje mauzoleum," řekla a zasmála se. "Máme sice tu výsadu, že nás nikdo ve Vnitřní říši nemůže odposlouchávat, ale já chci mít absolutní jistotu. Mohu vám něco nabídnout?"

"Třeba jedno z těch jablek tamhle," odpověděl Timothy. "Vypadají přímo k nakousnutí."

"Prosím, poslužte si." Babička se zatvářila jako uličnice. Vzápětí Timothymu došlo proč. Sotva se jablka dotkl, změnilo barvu, bylo najednou oranžové jako pomeranč, pak zežloutlo jako citrón, zezelenalo jako tráva, nato jako lípa, zmodralo a pokaždé se změnila i vůně, kterou ovoce vydávalo.

"Klidně se do něj zakousněte," prohlásila Babička. "Chutná tak, jak zrovna vypadá, teď právě jako švestka. Je to syntetická hračka, ale mně se to líbí."

"To je prostě úžasné," přiznával Timothy. "Dala byste mi dvě, Babičko? Rád bych si je vzal s sebou domů."

"Kolik chcete." Znovu mu ukázala, aby si sedl. "Teď vám prozradím tajemství číslo jedna, mister Truckle. Vidíte, jak moc vám důvěřuju. - Existuje přístroj, pomocí kterého se člověk může stát neviditelným, takzvaný laurin. Vyvinul jej General Motors pro armádu. Máme teprve pár prototypů. Jsou ještě příliš těžké, než aby unesly člověka, a na druhé straně mají příliš malý poloměr působnosti, aby nechaly zmizet celé vozidlo; kdyby se ovšem laurin namontoval na monofly -"

Timothy se zapomněl zakousnout do plodu, který se právě nabízel jako pomeranč. Zíral na Babičku a místo očí měl uzounké škvírky. Teď teprve začal tenhle případ hořet. Ať se stane s Fordem nebo s Babičkou co chce, on musí dostat laurin. A přinejmenším na dobu, kterou budou technici z Podzemí potřebovat, aby si tenhle aparát okoukli.

"Opravdu mi tu nevyprávíte pohádky?" zeptal se. "Jak by mohlo něco takového fungovat?"

"Podobně jako pohlcovač hluku, který určitě znáte."

"Který si ovšem nemůžu dovolit," zašpičkoval si Timothy.

"Pro váš byt? Jeden můžete dostat za výrobní cenu, z těch deseti miliónů vám zbyde ještě dost a dost. - Stejně jako u tohohle aparátu se jedná o zvukové vlny, tak i u laurinu jsou ve zlomcích sekundy analyzovány světelné paprsky a pomocí počítačem řízeného frekventátoru s protikmity vynulovány, takže se v hraniční sféře laurinu blíží k nule.

Interference je tak nepatrná, že to lidské oko ani nevnímá, kamera by ovšem zaregistrovala přinejmenším určitý třpyt. Současně se mimo sféru vysílá nějaký obrázek, má to něco společného s holografií a s kompenzatorikou - ale nevyptávejte se mě prosím na detaily. Ne proto, že to je přísně tajné, prostě tomu pramálo rozumím. Nejsem vědec; stačí mi, že to funguje, a vám bude muset stačit, když se dozvíte, jak se laurin obsluhuje."

"Oukej," řekl Timothy. "Důvěra za důvěru. Předám na pár dní svůj monofly do vašich spolehlivých rukou, aby vaši lidi -"

"O montáž se musíte postarat sám, mister Truckle. Tady u mě. Celá ta záležitost je tak choulostivá, že do toho nemůžu zatáhnout nikoho jiného. Pro mě samotnou bude těžké vydyndat laurina z laboratoře aspoň na jeden den."

"Jeden den je málo," prohlásil Timothy. "Musíme počítat s tím, že zrovna v den, kdy se vloupám do Fordsvillu, se ani jeden z těch tří nebude procházet v parku. Kromě toho musím naši oběť donutit, aby mi dodala nejen informace, ale i důkazy; to může taky klidně trvat další den, možná ještě déle."

"Jakpak vlastně chcete toho dotyčného odtamtud propašovat? Nemyslím, že by monofly zvládl kromě vás a laurinu ještě druhého člověka."

"Ten mizera ať zůstane, kde je," řekl Timothy kousavě. "Nejdřív si samozřejmě vyslechnu všechny informace, celé si to zaznamenám a nechám si ukázat důkazy. Ty mu prostě vytrhnu z ruky a vypařím se. Myslíte, že vyvolá poplach? A i kdyby, kdo by mu uvěřil? Musíte mi jenom zaručit, aby se klimasféra na můj signál znovu rozevřela. Musíme si to přesně načasovat. Nechci ztratit zbytek svého života ve Fordsvillu. A ještě jednu věc: můj monofly má - zcela zbytečně - pár kovových součástí předepsaných úřady, ty se musí vyměnit za plastové. Musíme dosáhnout toho, aby fungoval naprosto nehlukně a bez kmitání. Nerad bych, aby mě zaměřila nějaká radarová, sonarová, nebo dokonce sonadarová kontrola. Ostatně je to i ve vašem zájmu. Už jenom cesta odsud do Nebrasky a pak do Fordsvillu je plná nebezpečí."

"Je mi naprosto jasné, co pro mě riskujete," řekla Babička. "I kdyby to krachlo, dostanete svou zvláštní prémii - půl miliónu? - ovšem s laurinem se nesmí nic stát, jinak bych to musela narafořit jako krádež a vás bohužel vydat úřadům." Zrovna ty bys mě tak udala, pomyslel si Timothy. Dala bys mě bez milosti zlikvidovat. Mrtví komplicové nemluví.

"Můj pilot s sebou monofly odveze, hned jak vás dopraví domů, milý pane Truckle." Babička vstala. Timothy jí na rozloučenou políbil ruku.

(5 (

Anne byla nadšená. Ani ne tak syntetickým ovocem, sice ji to pobavilo, a oba je shltli, Timothy jako malinu, Anne jako slívu, ale vůně je zklamala, ovoce jim připadalo mdlé, kdepak, Anne byla přímo unesená koláčem.

"Opatrně," varoval ji Timothy. "Připravil jsem ho jako tradiční tříkrálový koláč; je v něm zapečeno překvapení, a já bych nerad, aby sis vylámala zuby."

"Ano, vzpomínám si," pronesla Anne zasněně. "Moje máma taky pekla podobné koláče. Jednou jsem v něm našla prstýnek. S rudým skleněným kamínkem. Měla jsem ho hrozně ráda." Opatrně si ukousla, a pak si zvědavě prohlížela krystal, který byl v soustu.

"Co je to, Tiny?"

"Kouzelný kamínek. Alespoň doufám, že tě očaruje. Nás oba. Pro čarovnou noc." Položil si ruce na prsa a uklonil se jí.

"Ponížený dárek od vašeho oddaného dvorního skladatele Timothyho Truckla, Výsosti. Arciť, jakoužto skladbu zde naleznete, nemohu pověděti."

Byla to kompozice, kterou Timothy v duchu nazval Sbližování. Začal na ní pracovat už před několika týdny, hned po Annině první návštěvě. Původně to měla být pětikanálová projekce, působící na všech pět smyslů zároveň. Timothy tehdy přebudoval svou postel a její program sahal od jemných houpavých výkyvů až po bouřlivé vzedmuté otřesy. Za hříšné peníze koupil látku, která nejenže dokázala navodit pocit chladu a tepla, ale poskytovala i taktilní dráždění, od hlazení jemného jako vánek až po šimrání; když však byl nucen uznat, že iritace chuťových a čichových nervů neodpovídá jeho nárokům, že kvalita a složení feromonů dostupných na trhu nestačí na vytvoření uspokojující

olfaktorické kompozice, zavrhl všesmyslový projekt a omezil se na klasické prostředky obrazového a zvukového výrazu. Umění se v neposlední řadě projevuje i omezením uměleckých prostředků, řekl si.

Se svými zvukově obrazovými výtvary byl ovšem nadmíru spokojen. Timothy prošťáral všechny piktotéky, do kterých měl přístup, a spolu s obrazy ze své sbírky, v níž nechyběly ani snímky Odtamtud, z toho všeho sestavil několik programů, které si párkrát promítl, ruce pevně přiložené na Sněhurku. Tóny soniky si nahrál a sestíhal z nich ty nejkrásnější varianty.

Timothy poprosil Anne, aby se uvolnila a cele se oddala obrazům a zvukům. Dotýkali se jen konečky prstů.

Sbližování začalo cestou vesmírem, záběry, které vyslala jedna automatická sonda při letu k mlhovině Andromedy a které nyní - pomocí urychlovače a detailních zvětšenin - jako by předváděly prudké přibližování k nějaké galaxii, pak zase k nějaké hvězdě, ke Slunci olizovanému mohutnými jazyky protuberancí a potom kolem něho k modré planetě; Timothy s Anne proráželi příkrovy mraků a kroužili kolem noční Země, najednou v prvních slunečních paprscích zažhnuly zubaté hroty skal, den procitl, pohupovali se jako v balónu nad ledovou slupkou pokrytými plochami himalájského masívu; pak se hory rozevřely a před nimi se rozprostřela bouřlivá, barvitá podívaná, ohňostroj kamčatských sopek; žhnoucí láva vystřelovala k obloze, rozplizla se, plazila se po srázných stěnách kráterů, uháněla, valila se dolů, tuhla chvějivě v třpytivé, pulsující jazyky, pokrývala se krustou, popelavě šedá, měnící se v matně stříbřitou šed; led, hrbolatý a rozpukaný, zasněžený nebo matně lesklý, než se slunce vyšplhalo nad horizont rovný jako pravítko, ohnivě rudý, ochablý kotouč, který proměňoval arktický ledovec v rozlehlou, krvavou, jen tu a tam probleskující pláň, která se před nimi najednou rozpadla, rozprskla se na ledové kry, které na sebe narážely, vršily se do výšky, hranaté, bílé pohory, které se znovu rozpadávalo, vyvrhujíc ze svého lůna ledovce, které se zuřivě nořily do moře, lině se převalovaly, tající odplouvaly pryč, rozptýlovaly se, třpytivá armáda na cestě k neznámým břehům. Potom pluli na jedné z ker, klouzali nahoru dolů, pod nimi se rozprostíral oceán: od obzoru k obzoru samá voda, pokrývající vše, zprvu nehybná, pak stále rozvířenější, znovu klesali mezi vlny vysoké jako dům, hnání spolu s nimi k neznámému cíli, byli znenadání vyvrženi vzhůru, ještě než se mohutné vlny rozbily o břeh a rozprskly své zpěněné hřebeny o pobřeží, pak oba v dlouhých, mírných obloucích plachtili nad nekonečným mořem stromů, kterými vítr povíval v mohutných vlnách, přes savanu až nad poušť, a znovu ty vlny: ostře žluté saharské duny, bolestně oslňující v záplavě světla, pak zas pokryté stínem; neviditelné mraky zbarvovaly půdu do bezova, koldokola matný lesk: zprvu nejjemnější kapičky, pak stále prudší déšť, nakonec průtrž mračen, bubnová palba kapek hloubících do písku tisíce a tisíce nepatrných kráterů; potom zase zázrak zelenající se, vzkvétající džungle, zrychleně vystřelující zelené hroty oštěpů, exploze rostlin, rašících všude ze země, natahujících se, rozvíjejících listy a poupata, jejichž květy se rozprskávaly ve vzduchu jako světlice; ohňostroj květín, symfonie barev a tvarů, pohybů a tónů; ložnici se vznášela omamná vůně, Timothy a Anne se k sobě přivinuli, objali se, splynuli v jedno, zapomněli na báječný svět květín a pohroužili se do zázračného světa rozkoše.

Potom leželi dlouho nehybně. Vrostli do sebe. Na obrazovkách se převalovaly světle šedé závoje mlhy. Kapky deště tiše pleskaly na imaginární okno a všude to vonělo po lipovém květu.

"Jsi taky tak šťastná?" zašeptal Timothy.

"Ano, ani se to nedá popsat. A - mám hlad. Z milování člověk vždycky příšerně vyhládne, Tiny."

"Protože už tě trochu znám," řekl Timothy a pousmál se, "připravil jsem něco lehkého k snědku; dušený šťovík se syrovou šunkou a krockety z kukuřičné kaše."

"Ty jsi velký umělec," prohlásila Anne při zákusku, citrónovém krému, který Timothy ozdobil filigránskými vzory ze šlehačky. "A nejenom jako kuchař a mileneček. Opravdu škoda, žeš to nezkusil s malováním nebo hudbou. To je přímo plýtvání talentem."

"Nemyslím si, že mám umělecké nadání," řekl Timothy. "V jádru jsem střizlivý realista."

"Ty? Ty máš fantazie až moc!"

"Bez fantazie nemůže být našinec realista. Svět se nedá poznat jenom pomocí fakt a logiky. Fakta jsou mnohoznačná a logika se nás neustále snaží přelstít nějakým laciným trikem. A ještě víc naše smysly. Není divu, vždyť je máme od pravěku, postačují k životu zvířeti, ale pro nás jsou příliš šálivé a pranic nám nepomáhají vyznat se v džunglích civilizace. Na to jsou zapotřebí spleť, lstivé, odvážné odbočky představivosti, abychom prokoukli realitu a dokázali v ní přežít. A co teprve umění přetvářky! Ach, Anne, jestli mám pro něco vlohy, tak pro herectví." Usmál se ztrápeně.

"Copak nejsem přímo geniální komediant? Den za dnem hraju své role. Několik najednou! Kdy vlastně mohu být tím, kým doopravdy jsem: žádný superdetektiv, žádný lačný stopař, žádný revolucionářský spiklenec, žádný všemi mastní mazaný zpravodaj - kdepak, neškodný, bezelstný, dobrácký obstarožní pán, který chce konat dobro a miluje krásu; proč nemůže nikdy, až na tyhle vzácné chvíle s tebou, být sám sebou? Ale třeba už Timothy Truckle dávno nenávratně zmizel za spoustou fasád života."

"Já si spíš myslím, že jsi našel svou životní roli, nezaměnitelnou a pravou."

"Když se kolikrát podívám do zrcadla, zděším se a ptám se: Kdo jsi vlastně?"

"Dobrý člověk, Tiny. Není to snad málo?"

Timothy se zatpkle zasmál. "Jaký to svět, v němž dobráci vypadají takhle! Ustavičně musím lhát a blufovat, podvádím dokonce i svého jediného přítele - je snad jediný paragraf trestního zákona, který bych byl neporušil? Krádež, vloupání, podvod, omezování osobní svobody, vydírání, únos - ne, únos vlastně ještě ne."

"Ale děláš to pro dobrou věc, Tiny!"

"Ze se ovšem musí bojovat takovýmihle zbraněmi!" zvolal Timothy. "Anne, často mívám strach, že se pomalu začneme podobat svým protivníkům a jednoho dne nás už nikdo nerozliší. Těma rukama jsem zabíjel, přímo i nepřímo, a ne jednou. Nehnuší se ti moje ruce?"

"Člověk přece nemůže chtít konat dobro a zároveň být dobrák; jedno vylučuje druhé."

"Copak jsem bůh, abych si osoboval právo na spásu jedněch a zkázu druhých? Jen zřídka kdy si můžu dovolit být prostě slušný, neboť moje slušnost je nejlepši a nejlevnější zbraní, kterou proti mě má nepřítel má. Proč musím neustále někoho nenávidět, když bych nechtěl nic jiného než milovat? Proč to všechno nezařadíme za hlavu a někde nezapomeneme, Anne? Milujme se až do konce svých dní, jak se praví v bibli. Naším heslem by nemělo být Do or die, nýbrž Live to love!* My se ale třeseme před okamžikem, kdy budeš muset pryč. Možná navždycky. Chci, abychom se už nikdy nerozloučili, chápeš? Nikdy!"

"Ale to já přece chci taky." Anne ho vzala za ruce a pohlédla na ně. "Určitě se najde nějaká cesta. Ale ne taková, že bychom zůstali. Cožpak bychom mohli být šťastní, kdybychom od tohoto utekli, Tiny? Poslouchej:

Jaký to čas, kdy / Rozhovor o stromech je téměř zločinem / Protože zamlčuje tolik zvěřstev!" Anne zavřela oči a soustředila se. "Vy, kdož se vynoříte ze záplavy / V níž my jsme utonuli / Vzpomeňte / Až budete mluvit o našich slabostech / I na temný čas / Jemuž jste unikli - / I nenávisť k nízkostem / Pitvoří rysy - / I hněvem nad bezprávím / Hrubně náš hlas. Ach, my / Kdož jsme půdu připravit chtěli laskavosti / Sami jsme nemohli být laskaví / Vy však, až všechno bude daleko / Že člověk člověku bude jen pomáhat / Vzpomeňte na nás / Shovívavě.

To napsal před více než sto lety jeden německý básník, Brecht."

Chvilí seděli mlčky, pak Timothy vstal, aby sklidil ze stolu. "Zdá se, že se nějak vyznáš v německých básnicích," prohodil.

"To mám od své babičky, vyrostla Tam venku. Já vděčím za to, že jsem toho mohla takovou spoustu přečíst. Naučila mě milovat literaturu."

"Je to ovšem nebezpečná vášně."

"Ach, kdepak, v těchhle rodinách ne!"

"Pořád zapomínám, že pocházím z DuMontova klanu. Že se z někoho jako ty mohl stát bratr -?"

"Taky mi připadá zvláštní, že se z více dětí velkých rodin nestali revolucionáři, nejen z opozice vůči vládnoucí generaci, ale i proto, že vědí, jak se věci doopravdy mají; nikde jinde se ti nedostane do ruky tolik informací."

"No jo," namítl Timothy, "ale rčení 'Vědění je moc' se dá obrátit na 'Moc je vědění'. Přesto však -"

"To já ti ovšem neprozradím," přerušila ho Anne.

"Já vím," zavrčel Timothy, "vyspat se spolu, to ano, ale jen žádné důvěrnosti."

"Posloucháš mě ještě vůbec?" řval Smiley. "Mám dojem, že jsi strašně toužil dostat do rukou Glovera, ne?"

"Slyším tě výborně," odpověděl Timothy, "nemusíš tak hulákat."

"Vodpusť. To je blbý, že máš poruchu v tom tvém čumítku."

"Ještě ti brnknu zpátky, Smiley. Musím si o tom chvíli podumat," Timothy vypořel svou kameru, aby nikdo ani náhodou nezahlédl Anne. Počkali si, až posnídají, a pak ji pozval do mauzolea. Anne zírala jak zjara, když jí vyprávěl o laurinu.

"A to se přede mnou tak dlouho tajil?"

"Už pro mě nejsi Velký bratr," bránil se Timothy, "toho jsem samozřejmě informoval ihned."

"Já vím," vrátila mu to Anne, "vyspat se spolu... Ano, máš pravdu, Tiny. Ale proč mi to říkáš teď?"

"Potřebuju se s tebou poradit. Celá ta situace je zatraceně zamotaná. Laurina musíme dostat, to je jasné, ale proniknout do Fordsvillu, to by bylo bohapusté šílenství. I kdybychom se tam odvážili na těch směšných třicet sekund, než se po výpadku proudu zapne poplachový systém, bylo by riziko rozhodně neúměrně velké. Na druhé straně ovšem riskuju i já, a ne málo, když Babička nic nepřihraju. Jistě, mohl bych předstírat, že se porouchal laurin, ale klamat ženu, jako je Gwendolyna Magginyová, to by si našinec přímo zahrával s ohněm."

"Ale když jí dodáš informace, vyjde to nastejno, Tiny! Laurin od základu mění situaci. Pak se stane nebezpečným svědkem toho, jak se snažila převést armádní velení."

"Já vím, Anne. Ale mám se snad pro strach o svůj krásný krček vykašlat na to, že můžeme dostat do rukou laurin?" Timothy se kousl do rtů a upřeně se díval na své prsty.

"Až předám laurin v neporušeném stavu a přihraju Babička nějaké informace, nechá mě snad na pokoji. Třeba se mi i podaří si při předávání potají pořídít pár snímků, které mi pomohou, aby ji náhodou nenapadla nějaká pitomost."

Timothy se pousmál. "Bylo by to něco jako životní pojistka, alespoň by mě to chránilo před útoky ze strany General Motors. No nic, ať je to jak chce, potřebuju informace o Jindříchovi Šestém."

"A jak si je chceš opatřit?"

"Smiley vyčuchal bývalého náčelníka Fordovy policie. Schovává se v maywoodských nolandsech*, což značí, že ví něco, co by ho mohlo stát krk. Nevíš, nebylo by možné, aby ho naši vytáhli ven a unesli? Smiley se hodí, a gangstery bych do toho nerad zatahoval; bylo by to moc nebezpečné, protože by Glovera v kritické situaci prostě oddělali."

Anne chvíli přemýšlela, a pak zavrtěla hlavou. "V nolandsech stejně nejsou žádní bratři. Kdo se tam dostane, je pro nás zpravidla ztracený, a kdo pronikne až k nám, chce pochopitelně co nejdříve vypadnout. Jistě, máme tam informátory, ale únos -?"

"Tak mi asi nezbyde nic jiného než se vydat do Maywoodu sám. Jestli bude Glover s někým mluvit, pak nejspíš se mnou. Párkrát jsem mu pomohl z průšvihů."

"Musí přece existovat nějaké jiné řešení, Tiny!"

"A jaké, Anne? Myslíš si snad, že netoužím po ničem jiném než po téhle zavšivené oblasti? Ale musíme okamžitě něco podniknout. Než se Glover ztratí někde jinde. Nebo zhebne. A kromě toho do nolandsech denně jezdí lidé a nic se jim tam nestane."

Smiley znal Maywood jako své boty; dost často dostával úkoly, které ho zaváděly do nolands. Docela slušně se vyděsil, když mu Timothy řekl, co všechno si chce s sebou vzít za výbavu. "Ty a to tvoje speciální nádobí čko!" prohlásil navztekane. "Jenom si vzpomeň na ten náš vejlet do Funny Hills. Nemám ani v nejmenším chuť dostat se do práce enesákům, protože nás budou považovat za agenty Podzemí."

"Myslel jsem, že v nolands nejsou ani policajti, ani enesáci?" vrátil mu to Timothy.

"To ne, ale o to víc je jich po cestě a na čáře. A nedej bože, aby nás někdo v Maywoodu měl za poldy. Helejte, Tiny: Todle je záležitost, vo který nemáš vůbec páru. Jestli máme ject do Maywoodu spolu, pak jediňe pod podmínkou, že převezmú velení a ty mi slíbiš, že mě poslechněš na slovo. Co se mě dotejče, litáš z jednoho extrému do druhýho: buď jseš podělaněj, nebo moc velkéj vodvaz."

"Ovšem nejsem takový vodvaz, abych lezl do nolands jen tak bez ničeho."

Teprve po dlouhém dohadování se domluvili na stungunu; s omamující zbraní musel kdejaký policista nechat licencovaného detektiva projít do nolands beze stínu podezření. Navíc si jako tělesnou stráž najali bratry Spencerovy. "Pojedem s jedním turistickým zájezdem," prohlásil Smiley, "a ty se budeš chovat jako normální senzacechtivej turista, oukej? Jakmile se trhnem, řeknu ti, co a jak." Zkoumavě se na Timothyho podíval. "Slibuješ mi, že uděláš všechno, co ti táta Smiley řekne, jo, prcku?"

Timothy mu na to dal ruku.

Na hranici je dovezl aerobus. Před zastávkou, která byla i za bílého dne osvětlena oslňujícími halogenovými reflektory, se sešli turisté, výlučně muži, většinou už přes čtyřicet, poněkud zvědavci, kteří si chtěli jednodenním výletem do proslulých, exotických nolands pocuchat nervy a kteří se halasně dohadovali o nastávajících senzacích, neboť výlet byl "cesta s překvapením", jejíž trasa nebyla oznámena.

Po zuby ozbrojené, zdvojené strážce pobíhaly se zachmuřenými obličejí sem a tam a všechny si nedůvěřivě prohlížely. Bezpečnostní zařízení na hranici vypadala neprostupně: osm metrů vysoká betonová zeď, před ní široké pásy s houštinami ostnatého drátu, křovím jedovatých kobaltových děl a senzorových min, nad nimiž se tyčila chromovaná lešení radarových, sonarových a sonadarových kontrolních stanovišť; široká, hermeticky uzavíratelná vrata z lesklého kovu vypadala jako vchod do bankovního sejfu. Smiley se ušklíbl, když si všiml Timothyho užaslého výrazu.

"O pár stovek metrů dál můžeš přejít na druhou stranu procházkou," zašeptal. "Čára je děravá jako švýcarskej sejr.

Všici to věděj, ale dělej, jakoby nic."

"A proč tedy jednoduše nepřejdeme na druhou stranu tamtudy?"

"Takhle to není tak okatý. Turistů si sotvakdo všimne. Provezou je v autobusech pár vybranejma ulicema a smí vystoupit jenom na určitéch místech."

Jako první byli vyvoláni účastníci "Třidenního rizikového výletu". Kolem průvodce se shromáždil tucet trapersky vystrojených postav. Všichni se na sebe mlčky dívali. Jeden z nich se z nolands nevrátí živý, ale kdo? Nejspíš to v té chvíli nevěděl ani samotný průvodce, aby se nemohl prozradit. Rozhodoval o tom losovací počítač, stejně jako o okamžiku a způsobu smrti. Nebyli to však jediní kandidáti smrti. Smiley upozornil Timothyho na několik mužů, kteří v tom hemžení stáli osaměle a naprosto pohroužení do sebe, jako by kromě nich nikdo na světě neexistoval.

"Sebevrazi, co chtěj vychutnat svou smrt," vysvětloval Smiley. "Nechaj je jednoho po druhým v nějaký zřícenině. Už když se přihlašujou, dostanou záruku, že všichni, co přežijou, budou zlikvidovaní, ještě než se setmí. Samozřejmě že je to jinak. Ve smlouvě to stojí jako 'výcvik v ostré střelbě' a 'zaručuje se dosažení cvičného cíle'. Jsou totiž cestovní kanceláře, kde si můžeš pod rukou zabukovat i vraždu; a potom ti před lauf naženou nějakýho troubu. Neexistuje skoro nic, co by nebylo v nolands k maní."

Timothy se oťrásl odporem. Zdálo se, že morálka "všechno je možné", kterou Chicago proslulo už v 19. století, slavila v nolands smutné rekordy. Jako další byla svolávána skupina, která chtěla navštívit jeden z ilegálních oldsmobilů*, hlasatel se tím nijak netajil a strážci pořádku dělali, že nic neslyší. K průvodci se došouralo sedm vychrtlých, zpustlých, halabala vystrojených typů, na nichž bylo na první pohled vidět, že už vyzkoušeli k opojení svých smyslů všechny ostatní možnosti.

Pak předjely jejich autobusy. Bud a Sidney Spencerovi se proboxovali dovnitř a obsadili první sedadla na horním poschodí, takže se Timothy a Smiley nemuseli prodírat tlačenicí, která u autobusu nastala. Timothy si zvědavě prohlížel koldokola zasklené vozidlo; vlastně se ještě nikdy nevezl na kolech. Městské autobusy člověk používal jen v případě, když si nemohl dovolit něco lepšího, a podzemní vlaky městské, meziměstské a transkontinentální rychlodráhy jezdily na magnetických polštářích. Průvodce je pomocí megafonu ujistil, že naprosto není důvod nedůvěřovat "tomuto poněkud nezvyklému dopravnímu prostředku".

"My bus is my castle," obměnil starodávné rčení. "Vyjížděkové autobusy jsou absolutně odolné proti vloupání, kulkám, plynu i paprskům. Jsou poháněny dvěma na sobě nezávislými elektromotory, veškerou energii obstarávají dvě naprosto soběstačné atomové baterie. Nemůže se rozhodně nic přihodit, i kdyby nás někdo cestou zastavil: nádrže obsahují dostatek prvotřídního vzduchu a v baru na nejspodnějším poschodí je dost zásob, abychom dokázali v případě nouze přežít v poměrném přepychu tři dny. Nuže, vydejme se do andylandu!"

Průvodce vysvětlil obvyklými rádoby duchaplnými průpovídkami, proč se nolands nazývají také andylands, a co se také pod různými andymeny, handymeny, candymeny a pandymeny, sandymeny, scandymeny, spandymeny a standymeny, pod vandymeny a wandymeny rozumí**.

Trasa vedla širokými, kdysi dávno určité nádhernými, teď však zpustlými, špinavými ulicemi. Nikde ani jeden nepoškozený dům. Okna a dveře - pokud existovaly - měly lepenkové, plastové nebo plechové tabule. Žádné obchody ani hostince. A co bylo nápadné - nikde jediná reklama. Vlád tu přímo rajský optický klid oproti křiklavým barvám, světlům a tónům reklamy zaplavující jiné chicagské čtvrti a pronikající do kdejakého zákoutí. Barevné d'ubky v této šedošedé džungli představovaly jen úpadek a rozklad - rez, rozežraný nikl, rozleptaný chrom a tisíc odstínů plastového

moru, zbytky oprýskávající barvy a většinou traperské oblečení toho mála lidí, kteří se až s mučivou pomalostí ploužili zanedbanými ulicemi. A také ohně.

Timothy mu bylo za chvíli nápadné, že je tu, kde neexistovaly ani ty nejzákladnější městské služby, tak málo odpadků, mnohem méně než ve slums underdogů, kde odvoz odpadků každou chvíli nefungoval. Jistě, co jeden zahodil, mohl možná upotřebit ještě druhý, ale pak si Timothy všiml, že lidé za chůze téměř automaticky pomocí dlouhé tyče sbírají všechno, co se povaluje na zemi, vždycky si úlovek letmo prohlédnou a zastrčí do jakéhosi pytle či vaku, který mají u sebe, nebo jej o kus dál odhodí do ohničku, které tu hoří na každém kroku. Byla to jednoduchá, ale nanejvýš účinná forma veřejné hygieny, která byla nejspíš způsobena strachem andymanů z epidemie.

Obraz ulice se změnil. Ne že by domy byly lépe udržované, ale bylo na ní víc lidí, a objevili se i první pouliční prodáváci, na břicho celý svůj krám.

"Taky jedno vítězství nad všemocnejma koncernama," prohodil Smiley kousavě, "návrat k volnému tržnímu hospodářství: všichni kšeftují na ulici se všim!"

"A co voda a energie?" vyzvídal Timothy.

"Pár podniků má pod palcem čerpací stanice a uděluje koncese scandymanům, co plní flašky vodou a plynem nebo nabíjejí baterie. To je všechno. A stojí to o hodně víc, než co musí vyklopit našinec."

"Nikdo není tak chudý, aby se na něm už nedalo vydělat," zavrčel Timothy.

Objevily se první obrazy na zdech. Autobus pokaždé zastavil, aby turisté mohli fotografovat. Teď teprve Timothy pochopil, proč se o těchhle obrazech mluví tak uchváceně: fantaskní, surrealistické malby svérázných barev, exotické, nepozemské krásy, obrazy, jež mohly vytrysknout jen z podvědomí nějakého drogami naprosto zdeformovaného mozku, výtvořů absolutně ničím nespoutané, bezmezné fantazie, orgie psychedelických opojení. To, co na reprodukcích působilo cizí a odpudivé, zde - v bohem i lidmi opuštěné, tristní betonové pustině - zářilo přímo pekelnou nádherou.

A k tomu nolandské graffiti, nastříkané na stěny sprejovými barvami, sprosté, surové oplzlosti, ale také jemné, inteligentní slovní hříčky: "Pinks of punks" nebo "We are all strangers in estrangement". S nehybnou životností se tu skvěla hesla 20. století: "Make love but pove" nebo "Stop the world, I want to jump" a stále znovu "Death is so permanent!" Potom, obrovskými písmeny na jednom štítu, jako souhrn všech zkušeností: "Oh, mankind, what a progress: from stone age to stone cage!"*

Ano, pomyslel si Timothy, řeč fantazie a fantazie řeči, to je často jediné, co vyvržencům zbývá. A kolika z nich nezbývá ani to. Vykořisťování a zubožení už dávno neznamenal jen tělesné opotřebování či hmotnou chudobu, ale projevovalo se především v hromadném psychickém zubožení. Od relativně neškodných psychóz, které tu a tam postihovaly každého, až po naprosté šílenství. Početnou část lidí na ulicích tvořili spandymani, větší či menší pomatenci, kteří si zachovali ještě trošičku zdravého rozumu a utekli před nemilosrdným zásahem psychiatrické policie do nolandů, nebo které sem přivedli příbuzní dřív, než by byli eliminováni jako "bezcevní pro život"; neboť kdo už byl v takovém stadiu rozkladu, že byl "bez ceny", že se tedy nedal "zhodnotit", kdo už nemohl být považován za "oddjobbera", nýbrž byl oceňován jako "outjobber", a nemohl být přijat jako Q-5-Check-neck*, ten neměl ani v přeneseném slova smyslu právo na existenci v této společnosti a přišel o životní licenci, i když patřil k nějaké privilegované rodině, nebo byli jeho příbuzní natolik bohatí, aby ho někde po zbytek jeho života ukryli.

(7)

Autobus zastavil. "Bleší trh," zaznělo z megafonu. "Hodinová vycházka."

"Zde na trhu se můžete volně pohybovat," vysvětloval průvodce, "ovšem za žádných okolností neopouštějte udanou oblast, prosím! A pamatujte na jedno: v nolandech se nepřijímají úvěrové karty ani šeky. Kdo zapomněl, může si ode mě vzít hotové peníze. Plat'te pokud možno jen mincemi a neukazujte větší obnosy!"

"Proč tvrdí, že zrovna tady se dá volně procházet?" Timothy ukázal na postavy, které s kamenným, nevrlým výrazem ve tváři civěly na autobus.

"Cestovní kanceláře mají uzavřené dohody s vandymanama, co kontrolují trh," odpověděl Smiley.

"Zdejchneme se tady?"

"Třeba. Ale nejspíš až pozděje."

"Tak to zůstanu v autobusu. Vzduch je tu rozhodně lepší a o bídě toho vím až dost, taky ji nemusím očumovat zblízka."

"Jenom pojd', Tiny! Bylo by nápadné, kdybysme se nechovali jako normální turisté." Smiley popadl Timothyho za rukáv a vyzvedl ho ze sedadla. "My už na tebe dáme bacha."

Bud a Sidney Spencerové se drželi v závěsu za nimi. Tady nebyly stánky a uličky jako na jiných bleších trzích.

Andymani tu postávali daleko od sebe a dalo se mezi nimi volně procházet. Spencerové měli v rukou teleskopické biče, aby odehnali každého dotěravce, ale nikdo je neobtěžoval. Všichni si je opovržlivě měřili. Teprve když se přiblížili k nějakému andymanovi, sáhl do svého pytle a ukázal, co měl k prodeji; povětšinou to byly suvenýry zhotovené z odpadků, které se vyznačovaly překvapivou nápaditostí a uměleckým smyslem pro tvary a barvy, ale také zboží v originálním balení, dokonce elektronické přístroje a moduly. Třebaže tyhle věci pocházely zjevně z krádeží, nenabízeli je andyman zrovna lacino; v nolandech bylo sice k dostání všechno možné, ale muselo to sem být dovezeno ilegálně. Timothy očekával, že tu bude existovat kdejaká forma prostituce, ale přesto se zhroutil, jaké služby mu byly s nehybnou tváří nabízeny, byla to odporná, deprimující, hrůzyplná škála nejen sexuálních perverzí. Nejvíce jím však otřáslí lidé, nabízející se k transplantaci.

Fialky, kteří sem uprchli, aby si nemuseli dát odejmout část těla uvedenou v soudním rozsudku, nyní nabízeli dobrovolně kdejaký svůj orgán a kus těla, jen aby se dostali z nolandů. Odhalovali své fialové pruhy na krku a ukazovali jim certifikáty na důkaz, že jsou vedeni jako naprosto zdraví dárce orgánů. Jejich ceny byly vysoké, určitě si chtěli koupit "mrtvou duši"*; naopak jiní, většinou ne fialové límečky, často už příšerně zmrazení, měli natolik nízké

ceny, že chtěli prodejem části svého těla nejspíš jen získat peníze na drogy.

V přízemí ruiny jednoho obchodního domu na jižní straně prodávali létající kramáři léky. I jejich spolucestující z autobusu vyvaleně zírali na vystavené zboží v zapečetěném, originálním balení. Timothy se vůbec nedivil, že je tu nával. Onemocnět snadno znamenalo nepříjemnosti v zaměstnání nebo dokonce ztratit pracovní místo, a tak mnozí potírali svou chorobu, dokud to šlo, léčili se sami, nebo sice platili lékařům honoráře, ale sháněli si léky v pololegálních "černých drugstorech" či v nolands. Za zlomek ceny, protože zde odpadal výdělek lékáren a doktorů, kteří se také podíleli na zisku z prodeje předepisovaných léků. Ale farmaceutické koncerny, které samozřejmě zásobovaly i podloudné kramáře, na tom pořád slušně vydělávaly. Jistě, člověk mohl jít do jedné z veřejných klinik, ale v Public Healthfare se vystavoval nebezpečí, že dostane neschopenku a bude příslušně kontrolován nebo umístěn na klinice. Nějaký muž vyvolával svou nabídku jako flašinetář: "Rent a kill! Rent a kill!***" Timothy se vyptával na podrobnosti. Ten muž se nechtěl, jak se Timothy domníval, dát najmout jako vrah, nýbrž se mu nabídl, že sežene oběť, kterou bude Timothy pak moci bez překážek a samozřejmě beztrestně, "docela zblízka", zabít.

"U mě si můžete koupit všechny potřebné nástroje nebo jedy," prohlašoval muž, "od provazu až po gilotinu, od skalpelu po laserovou pistoli."

Měl dokonce natištěný prospekt, kde si člověk mohl prostudovat ceny různých obětí, způsobů vraždy a nástrojů. Zřejmě měl ale pouze jediný exemplář, protože ho odmítal prodat za peníze. Timothy potají doufal, že ten muž je jen volavka, která chce odvést perversní typy z tržiště a přepadnout je.

"Pojď, Smiley, jdeme do autobusu," řekl, "jinak se pobliju."

Smiley vytáhl z kapsy ne zrovna vábně vyhlížející plastovou láhev. "Dej si loka, Tiny, obal je jen zástěrka, uvnitř je prvotřídní whisky."

Kolem nich se na primitivních, vlastnoručně vyrobených berlích belhal scvrklý jednonohý mužik.

"Porno!" skřehotal. "Super porno show pro všechny smysly! Všechno, o čem jste kdy snili, a ještě něco navrch!"

"Poď," zašeptal Smiley, "to je náš člověk."

Kráčeli za jednonohým ve velkém odstupu tak, aby ho měli ještě v dohledu. Na konci tržiště ho Smiley oslovil. Dělal, jako že chtějí navštívit vychvalovanou porno show, ale že chtějí slevu.

Jednonohý je vedl řadou prázdných ulic. Timothy měl mezi ohořelými, drolicími se zdmi nanejvýš nepříjemný pocit, strčil si ruku do kapsy a sevřel pažbu svého stungunu. Smiley se znovu a znovu ujišťoval, že za nimi nikdo nejde. Najednou jednonohý hupsl do nějakého sklepa, nečekaně rychle proběhl nekonečnou klikatou chodbou, řekl jim, aby počkali, a zmizel.

Smiley postrčil Timothyho dopředu a strhl si plášť. Totéž udělali i Spencerové. Timothy mu bylo už předtím divné, že přišli v dlouhých lehkých převlečnicích, a teď uviděl proč; Měli pod nimi černé uniformy a široké opasky, na nichž nebyla zavěšena jen pouzdra na pistole, ale pohupovaly se na nich i dlouhé řetězy a stočené biče. Spencerové si zastrčili nohavice do holínek, paže a krk si obepjali širokými ocvokovanými koženými chrániči, narazili si čapky do čela, takže vypadali jako praví vandymani. Smiley si na sebe hodil jakousi hazuku a několika hmaty se proměnil v sandymana. Odbarvil si vlasy a do očí si nastříkal sprej, takže je měl na okrajích zarudlé a začal slzet.

"A teď ty, Tiny," řekl. Timothy si vyděšeně zakryl rukama oči.

"Ty půjdeš za Fialku," prohlásil Smiley. "Vyhrň si nohavice, a boty a ponožky si strč do tadytoho pytle, košili a sako taky."

Smiley podal Timothyho ošuntělou košili a sandály nedefinovatelné barvy, potom mu kolem krku namaloval fialový pruh a podal mu plastový sáček.

"Strč si do něj pracku, Tiny, bude to vypadat, jako bys ji měl amputovanou." Smiley se ušklíbl. "A můžeš mít v tom pytlíku i bouchačku."

Smiley si hodil pytel s věcmi na záda. Spencerové vytočili teleskopické pruty na plnou délku a pošvihávali jimi. Právě dokončovali své přestrojování, když jednonohý vystrčil hlavu zpoza rohu, spokojeně pokývl a vyzval je, aby šli za ním. Znovu dlouhými sklepními chodbami, potom nahoru po schodišti a po namáhavém plazení po děravé střeše opět dolů spoustou zřícenin k místu, jehož okolí bylo téměř zplanýrované.

"Počkejte," řekl muž znovu. "Jestli se do dvou hodin nevrátím-" Pokrčil rameny a přejel si rukou pod bradou, což mělo znamenat, jako kdyby mu někdo podřízl krk, potom nastavil Smileymu vyzývavě ruku. Smiley vyndal z kapsy balíček a vytáhl z něho jednu ampuli. Jednonohý pečlivě prostudoval vybroušený nápis, prohlédl si ampuli proti nebi, vytáhl injekci a vpíchl si obsah ampule do předloktí. Když ale chmátl po balíčku, Smiley ho ihned zastrčil do kapsy.

"Jsou toho tři tucty," řekl. "A tohleto," Smiley nalepil na balíček šedý proužek, který vypadal jako vyplivnutá žvýkačka, "je plastická výbušnina. Jestli se nám něco stane, vylítne ta krásná věcička do vzduchu, tak žádný pitomosti!" Dívali se za jednonohým, než se jim ztratil mezi troskami. Timothy se posadil na kámen, Smiley si dřep vedle něho. Oba Spencerové se postavili o pár metrů dál, Bud vpředu a Sidney vzadu, takže to vypadalo, jako kdyby hlídali dva zajatce. Odněkud zavřeštěl nějaký hlas.

"Co je to?" zašeptal Timothy.

Smiley chvíli naslouchal, a pak se uchechtl. "To bych rád věděl, kdo by si zrovínka tady koupil klimatizační zařízení! Nejspíš to bude nějaký reproduktor Veřejný reklamní síť, kterej zapomněli vypnout a vysílá, dokud mu nezpuchřej dráty."

Když se Timothy soustředil, dokázal rozšifrovat část slovních útržků, rozkouskované reklamní průpovídky, slova puštěná ze řetězu, jež už na nikoho nepůsobí. Takovouhle absurditu mohl vymyslet jen život sám.

"Jestlipak nás hledají, Smiley?" zašeptal Timothy.

"Kdopak? Když někdo chybí, vyvolávají pět minut odjezd a pak autobusy frčí dál."

"O co vlastně přijdeme?"

"O nic. Jenom tahaj z luftáků prachy. Hráčská pekla nebo doupata hřichu, pornoshopy a kšefty s drogama, show všeho druhu, kohoutí a krysí zápasy - co já vím. Na každé pád nic, co bys nemoh mít ve městě, jenom je to ještě nechutnější a odpornější, až na samotnou mez absurdity a perverze, a kolikrát i za ní."

"Doufám, že to není nějaká past a že si ten jednonohý kripl nepřivede s sebou pár zabijáků."

"Žádný strachy, Tiny, mám ho v hrsti. Nejenom kvůli těm drogám - vím, co je zač, a pohrozil jsem mu, že kdyby nás chtěl převést, nechám oddělat nejenom jeho, ale i celou jeho rodinu. Nevím proč, ale voň na ty své rodince dost visí."

"A proč se dostal do Maywoodu?"

"Kvůli vraždě z vilnosti. Poprvé to byla underdogová holka, a vyšel z toho jenom s jednou nohou, ale pak zmasakroval dceru policajta."

Timothy si znechuceně odplivl.

"Co chceš, Tiny? Našinec si nemůže svoje komplice vybírat. Hlavně že nás dovede ke Gloverovi, ne?"

Jejich trpělivost byla podrobena tvrdé zkoušce. Trvalo víc než hodinu, než Bud tiše zapískal. Jednonohý stál mezi troskami a mával na ně berlí.

Vedl je zalidněnějšími ulicemi. Andymani se jim vyhýbali širokým obloukem, jakmile spatřili Buda a Sidneyho. Nejspíš považovali Smileyho a Timothyho za oběti bandy Rent a kill. Když prošli několika ruinami, nadíroval je jednonohý k oknu a dal si prst na ústa. Na opačné straně přehledného náměstíčka dřepěl muž, zády opřený o vysokou, hladkou zeď. Smiley podal Timothymu dalekohled. Ano, byl to on, zpustlý a otrhaný, ale bezpochyby Glover. Dělal, jako že podřimuje, ale nohy měl složené tak, aby mohl kdykoli vyskočit, a zpoza přivřených víček pozoroval okolí. Timothy přikývl.

Smiley strhl z balíčku šedý proužek a podal balíček jednonohému; ten roztrhl obal, počítal, každou ampuli prohlédl proti světlu, a pak se bleskově vypařil.

"Podej mi tu flašku," zašeptal Timothy. "Ty zůstaneš tady, Smiley. Bud doleva, Sidney doprava. Odříznete mu ústupovou cestu. Dávám vám pět minut náskok. Žádný rámus! A neukazujte se, dokud vás nezavolám."

(8 (

Teprve když se k němu Timothy přiblížil na několik kroků, zvedl Glover hlavu. A z kapsy vytáhl rayvovler. "Stůj, nebo střelím!"

"Brejden, Glovere," řekl Timothy. "Vy mě nepoznáváte?"

"Timothy Truckle?" Glover na něj užasle zíral. "Nevěřím svým očím."

"Můžu si k vám sednout?"

"Tamhle." Glover ukázal na kámen, asi tak tři metry od něho. "A ruce držte tak, abych na ně pořád viděl."

"Bohužel už jenom jednu." Timothy si povzdychl a ukázal si na fialový proužek na krku, pomalu se sesunul na kámen a levou ruku si položil na stehno.

"Bože můj, tomu říkám překvapení," zachechtal se Glover, "slavný superdetektiv velkých bossů jako Fialka v nolands. Co jste provedl?" Zkoumavě se na Timothyho zadíval. "Ruka - znásilnění? Nebo ilegální kšefty s drogami? A co ještě? Proč se ukrýváte tady?"

"Maywood asi taky není zrovna vrchol vaší kariéry," odpověděl Timothy. "Nedáte si kořalku? Není to žádný šmejda odtud. Poslední zbytek nádherného života, ale s vámi se rozdělím rád. Jsem šťastný, že si můžu popovídat zase s nějakým člověkem. Můžu?" Ukázal na kapsu své bundy.

"Radši to udělám sám." Glover vstal a vytáhl láhev; ještě štěstí, že si ji Timothy nedal do sáčku. Glover opatrně ochutnal, než si pořádně lokl. Láhev si nechal a zdálo se, že nemá v nejmenším úmyslu se s někým o whisky dělit.

"Vždycky jsem si myslel, že máte u Forda doživotní zaměstnání," řekl Timothy. "Co jste spáchal?"

"Nic. Jsem tady jenom na návštěvě."

"Tak jak vypadáte? Přece mi nechcete namluvit, že si tu zase míníte ukojit svou vášeň, že jste tu na sadistickém výletu."

"Vy o tom víte?"

"Už dlouho. A nikdy jsem to nepoužil proti vám, Glovere. Ani tehdy, když jste mě pomluvil u NSA. Kvůli Puissantovi, pamatujete se?"

"Puissant -!" Glover si olízl rty.

"Je teď u Fultonů. A vy trčíte v nolands. Na návštěvě? Abych se neposmál. Člověk vaší kvalifikace může kdykoli najít prvotřídní džob. U nějakého jiného koncernu, u státní policie nebo u NSA."

"Člověk v mém postavení nemůže změnit zaměstnání!" přerušil ho Glover zprudka. "Ví toho prostě moc. Náčelník policie to má, jak se říká, doživotně."

"Proč vás tedy Henry Šestý pustil k vodě?"

"Vypádnul jsem sám. Kdyby bylo na Fordovi, byl bych náčelníkem jeho policie dodneška. Dokonce mi zdesateronásobil plat, ale -" Glover němě zacívil na zbraň ve své ruce.

"Co se děje s Fordem? Slyšel jsem ty nejpodivnější zvěsti. Je pravda, že mu McCannibal a profesor Mephisto nasadili novou hlavu? Nebo chce Henry Šestý přežít naše slavné tisíciletí jako ektopos? Proč se tak zčistajasna vzdal Puissanta?"

Glover si lokl whisky a pak zavrtěl hlavou. "Budete si myslet, že to není možné, co všechno se sebou takový starý člověk prahnoucí po životě a po moci nechá udělat, jenom aby nemusel odstoupit, Truckle. A buďte rád, že to nevíte."

"A když vám teď řeknu, že jsem přijel do Maywoodu jen proto, abych se to dozvěděl? Abych si s vámi o tom popovídal? Vězte v trablech až po uši, Glovere, a já jsem ochoten vám pomoci. Ne proto, že bych si vás tak vysoko cenil - mám klienta, který má o vás zájem. Co byste řekl miliónu dolarů? Dostanete všechno, co si budete přát, když vybalíte pravdu o Henry Šestém."

"Ani za sto miliónů! Moje mlčení je moje jediná životní pojistka, a já -" zarazil se uprostřed věty, číhavě se na Timothyho podíval a ušklíbl se. "Ale vy jenom blufujete."

"Ne, Glovere, já -"

"Chcete ze mě vytáhnout moje tajemství, protože v tom vidíte jedinou šanci, jak se dostat znovu z Maywoodu. Když máte tak vlivné příznivce, proč vám teda uřízli ruku? V tomhle já nejedu, miláčku!"

"Tak mi přece věřte!" Timothy si chtěl stáhnout sáček.

"Ani hnout!" Glover namířil na Timothyho rayvolver, dopil zbytek z láhve a hodil ji za sebe. "Díky moc. Za to vám ještě prokážu poslední službu. Mohl bych vás jednoduše nechat svému osudu, zítra beztak z Maywoodu vypadnu. Mohl bych vás prodat nějakému vandymanovi - trpaslíci jsou i v noland vzácností a určitě jsou žádaným zbožím pro gangy Rent a kill, ale já to s vámi sfouknu milosrdněji. Vy ani nemáte ponětí, co všechno se vám tu může přihodit."

Timothy se přinutil k úsměvu. "Nejdřív se raději podívejte doleva."

Glover se s trhnutím otočil. Timothy uskočil stranou, prostrčil hlavě svého stungunu plastovou slupkou sáčku a zmáčkł spoušť. Glover upustil rayvolver, oběma rukama se popadł za krk a s mohutným zachroptěním se zhroutil k zemi.

"Mohls ho lehko trefit do voka," řekl Smiley.

"Víš, jaký je rozdíl mezi gaunerem a poldou?"

"To je zas nějaká fór, co?"

"Grázl nejdřív střílí, a pak řekne ‚Promiňte‘; policajt nejdřív drží dlouhý proslov, a pak tě teprve odpráskne. Prostě se strašně rádi poslouchají."

"Dozvěděl ses, cos chtěl?"

"Jen to, že ví, co chci vědět já. Musíme vzít Glovera s sebou."

"Ty ses snad zcvoknul! Tady v Maywoodu si můžeš dělat, co se ti zamane, Tiny, ale na druhý straně čáry se něco takovýho kvalifikuje jako únos."

"A musíme ho někde zavřít, než bude ochoten zpívat," pokračoval Timothy nevzrušeně.

"Takže ještě protivení se zákonné moci. To nás bude stát licenci."

"Jenom když se to prosekne, Smiley."

"Ale proč, Tiny? Je doopravdy tak důležité?"

"Nevyptávej se, prosím. Musí to být."

"Ale Spencerové se budou ptát. A když jim nějak slušně neodpovíme, můžou taky klidně jít na policii, aby se kryli." Timothy chvíli uvažoval.

"Víš, kde teď jsme, Smiley? Je tu někde blízko díra ve zdi? Dá se u ní sehnat aerotaxík?" Smiley na každou otázku přikývl.

"Potom ti tímto oficiálně sděluji, že jsem pověřen policií General Motors, abych tohohle muže vypátral a zatkl. Tím přebírám veškerou zodpovědnost."

"Ty máš opravdu zatykač?"

"Samozřejmě ne u sebe." Mlčky si hleděli do očí. "Copak jsem tě někdy podvedl?"

"Oukej," řekl Smiley, "ale zopakuješ to i před Spencery."

"Vědí Bud a Sidney, kdo je náš muž?"

"Ode mě ne, a pochybuju, že kdy dřív Glovera viděli."

"Tak ho odnesou k hranici a pak se od nich trhne. Můžeme ukrýt Glovera v tvé kanceláři, než zorganizuju převoz do Nebrasky?"

"Snad ho nechceš zašpérovat u sebe?"

"To není tvůj problém."

"Doufejme, Tiny. Dělá mi to vážně starosti."

(9 (

"Konečně!" zvolala Anne. "Málem jsem umřela strachy." Timothy se ubránil jejímu pokusu ho obejmout.

"Nejdřív vlez do vany. Už dlouho jsem se necítil tak mizerně a umazaně. Dej mi, prosím tě, půl hodiny, abych se zmátořil."

Nechal se nadnášet vodou, zavřel oči a nahlas hulákal, chtěl ze sebe vykřičet všechny své hrůzné dojmy z nolandů; už delší čas používal tuhle formu zařikávání, obvyklou původně u přírodních národů, byla to nanejvýš zdravá metoda, kterou mu doporučil jeho psychiatr. Když otevřel oči a spatřil Anne, zrudl jako pivoňka.

"To ale není vůbec hezké," řekl. "I milenci musí mít právo na ochranu svého soukromí."

"Nemusíš mi už nic vyprávět," řekla Anne tiše. "Muselo to být příšerné. Mám ti vydrbat záda?"

V ruce držela hromádku vzkazů. "Zdá se, že po tobě nesmírně touží Gwendolyna Magginthyová. Taky Debora Johnsonová s tebou chce naléhavě mluvit. Tiny, ty sukničkáři!"

"Třasořítka? Neřekla proč?"

"Vypadá to na soukromou záležitost; nepoužila svou policejní frekvenci."

Timothy si ulehčeně odfoukl. "Tak to počká. A Babička bude muset mít strpení taky až do zítřka."

Timothy se mýlil. Zvonek komunikátoru se roz ječel. Za dveřmi stál Leclercq.

"Vím, že jste se vrátil," křičel do mikrofonu, "a nedám pokoj, dokud neotevřete. Mám vás okamžitě odvézt k Babičce. Chce vám něco důležitého a máte si odnést tu vaši zatracenou hučku, co jste u ní nedávno nechal. Promiňte mi ten neomalený tón, mister Truckle, ale jenom cituji."

"Tak dobrá," odpověděl Timothy, "já přijdu. Ale ležím zrovna ve vaně. Posadte se na půl hodinky do kavárny na rohu."

"Radši počkám za dveřmi," řekl Leclercq.

Anne vyskočila. "Jdu navázat spojení s Velkým bratrem."

"Počkej ještě, musím si nejdřív promluvit s domovníkem."

Buster Coats seděl právě u večere, jeho žena krmila dítě kašičkou. Pohled na ně Timothyho dojal; kdy vlastně mohl spatřit tak pospolitou a zjevně šťastnou rodinu?

"Prosím za prominutí," řekl Timothy, "ví bůh, že nerad ruším při jídle, ale není zbylí. Jak je to s tou střešní nástavbou, je pořád ještě k maní?" Coats přikývl s plnými ústy.

"Pak ji najímám z pověření Gwendolyny Magginthyové, znáte ji přece - šéfka General Motors. Se zpětnou platností od včerejška. Nájem a vaši provizi vám poukážeme ještě dnes. Za půl hodiny k vám pošlu zmocněnkyni Miss Magginthyové, jmenuje se Anne Frobisherová a prokáže se vám ověřenou kopií mého identitatu. Předějte jí nástavbu, má ještě dnes začít s její renovací. Nevykládejte si to, prosím, ve zlém, mister Coats, ale přivede si vlastní řemeslníky, miss Magginthyová je v tomhle ohledu stejně podivínská jako všichni velcí bossové."

"To je v pořádku," řekl Coats. "Jsem rád, že vám můžu prokázat laskavost."

"Tak, Anne," řekl Timothy, "a teď brkni Velkému bratrovi. Doufáme, že Babička tu návnadu spolkne. A ať pošlou jednoho člověka, který bude v nejbližších dnech hlídat zajatce."

"Zajatce?"

"Glovera," Timothy se pousmál. "Tak, a teď mám na hrbu i únos."

Babička zavedla Timothyho do svého mauzolea. Slabě osvětlená místnost vypadala stejně nevábně, jako když tu byl poprvé.

"Tamhle je laurin," řekla.

Timothy se pátrá ve rozhlížel. "Kdeže?"

"Stojíte přímo před ním. Předpažte."

Timothyho ruka zmizela v nicotě. "Jako v pohádce," zamumlal. "Prostě neuvěřitelné."

Babička nechala rozsvítit; teprve když se v místnosti úplně rozjasnilo, povšiml si Timothy v místě, kde zmizela jeho ruka, určitého třpytu a po půl minutě se mu zdálo, že rozeznává polokouli laurinu, lehkou neostrost a vibraci vzduchu, jako kdyby laurin dýchal. Možná to byl jen efekt, aby se dalo oko lépe oklamat. Babička vzala ze stolu klávesnici připomínající obsluhu videa, zmáčkla rudé tlačítko - a jako by někdo mávl kouzelným proutkem, najednou stál uprostřed mauzolea přístroj na zdviženém vozíku, konstrukce z pomalu se otáčejících, měňavých plastových obručí, které se vzájemně proplétaly a kroužily kolem pomyslného středu duté koule, opatřené bodlinami nosníků protkaných elektronickými přístroji; celé to připomínalo dřívější vesmírné sondy.

"Vlastnoručně jsem tu věc sem dovezla," prohlásila Babička tónem, jako kdyby opravdu jednou manuálně pracovala.

"Váš monofly je ve druhé skřini. Říkali mi, že by se dal přebudovat tak, aby byl o osmdesát kilo lehčí, takže by ho měl laurin pohodlně unést. Ale dávejte pozor, až budete oba přístroje dávat dohromady."

"To je samozřejmé," řekl Timothy, "ale nemůžu zaručit, že laurin nebude mít žádné škrábance a boule, až se vloupána do Fordsvillu; koneckonců to nebude žádný nedělní špacír."

"Škrábance a boule, to by se dalo odůvodnit, ale ne jediná známka toho, že byl přístroj spojen s jiným zařízením než s monofly." Ostřížil zrakem sledovala, jak Timothy spřahuje monofly s laurinem, pak mu vysvětlila obsluhu klávesnice. Timothy si vlezl dovnitř, obtočil kolem sebe pás a stiskl zelené tlačítko: nic.

Babička nadšeně zatleskala. "Funguje to! Jste ještě na podlaze, mister Truckle?"

Timothy se zvedl do výše, až dosáhl rukou na strop.

"Kde jste teď?" Babička pročešávala očima mauzoleum. Timothy jí přelétl nad hlavou, klesl níž, předklonil se a polechtal Babičku za krkem. "Kuk." Točila se jak na obrtlíku.

"Nedělejte hlouposti, mister Truckle. Vypněte laurin."

Timothy se zviditelnil. Gwendolyna Magginthyová nedůvěřivě sledovala jeho přistávací manévry. Málem se zřítíl; musel použít obou nohou, aby ztlumil náraz.

"Potřebuju bezpodmínečně cvičit," prohlásil, "a nejen v místnosti. Myslím, že si nejdřív zatrénuju na vašem území, než se vydám ven. Musíme postupovat najisto, musím se tedy naučit pohybovat se i po městě. Kdy to má vypuknout?"

"Doufáme, že brzy. Máme čas maximálně pět dní. Ale je tu jeden problém, mister Truckle: přístroj musí co nejrychleji z domu. Kde bychom ho mohli uložit?"

"Už jsem na to myslel," řekl Timothy. "Na střední jihovýchodní plošině Nebrasky byla prázdná střešní nástavba.

Vydával jsem se za vašeho zmocněnce a pronajal jsem ji pro vás. Musíte ovšem ještě dnes poukázat nájem a provizi. Tam bych mohl přistát a nenápadně se ztratit v domě. Kromě toho je to skoro na půli cesty do Fordsvillu."

"Výborně," pochválila ho Babička. "Můžete si tu věc vzít rovnou s sebou."

Timothy otevřel kabelu, kterou si přinesl, vytáhl neprodyšnou kombinézu, anatomickou prilbu, ochranné brýle a infrahled. "Pro všechny případy jsem se připravil na noční let."

"Jste až dojemně prozíravý," řekla Babička. "Stačí vám hodina tréninku? Musím v osm do města. Mohu let odložit, abyste měl čas se pověsit za tryskáč, a já přikážu pilotovi, aby letěl pomalu, a tak budete moct opustit klimasféru ve stínu mé helikoptéry."

"Výborně. Teď tedy vezmu náš - jak to vlastně nazveme? Měli bychom si domluvit nějaké kódové označení. Monaurin, Morin, Monrin, Monroe -? Kdysi dávno žila rozkošná herečka, Marilyn Monroeová, říkejme tedy té věcičce podle ní, 'Marilyn'."

"Tak dobrá," Babička se zasmála. "Ohlaste se, jakmile s Marilyn dorazíte do Nebrasky. Jistě pochopíte -"

"Vám se asi sotva co stane, i když ji rozflákáme na-padrť."

"Samozřejmě že ne, ale musela bych obětovat své dva spolupracovníky, dva nanejvýš schopné a oddané muže, kterých bych se vzdávala jen nerada. A v nejbližších dnech mi budete neustále k dispozici."

"Jestli se do poledne ve Fordsvillu nic nepříhoda, stejně už to ten den bude houby platné. Procházky se konají vždycky mezi druhou a čtvrtou hodinou."

"Tak jako tak. Kde jste se to vlastně potuloval?"

"Dobře že jste mi to připomněla. Dostal jsem se na stopu Gloverovi. Může se stát, že naše akce neklapne; potom nám může pomoci v pátrání on. Dejte mi prosím ihned vystavit pověření a zatykač na Glovera od vaší policie; ale datum at' tam nepišou."

(10 (

Létat venku bylo docela něco jiného nežli trénovat pod ochranou klimasféry. Timothy měl co dělat, aby udržel Marilyn pod kontrolou. Když opustili Babiččino sídlo, strhl ho na hraniční sféře vztlak natolik, že ho málem narazil na vrtulník. Timothyho to vymrštilo vzhůru, jen tak tak že se vyhnul přistávajícímu taxiku. Rozhodl se, že poletí co nejniž nad domy, třebaže tu byl neustále v dosahu automatického leteckého dozoru. Doufal, že technici General Motors sestrojili přístroj tak, aby se nedal zaměřit. Najednou mu po zádech přeběhl mráz. A co laurin? Co když už se třepotá jako světluška na obrazovkách všech kontrol v okolí?

Timothy zamířil nad areál burbanské univerzity, kde by mohl určitě zmizet v rozsáhlých parcích a mezi krabicovitými stavbami, a přistál na střeše hlavní budovy. Jestli ho někdo lokalizoval, pak byl už delší dobu klasifikován jako UUFO*, a co chvíli se musely objevit helikoptéry vzdušného dozoru. Deset minut nervy drásajícího čekání. Potom si Timothy vynadal do blbců s vygumovaným mozkiem. Laurin se přece nedal zaměřit. Koneckonců vyvinula ho armáda; k čemu by jim byl neviditelný plášť, kdyby byl objeven už při běžných kontrolách.

Nebraska se nedala minout, mrakodrap čněl do oblak jako do daleka zářící kolos. Tryskáčem by to nebylo trvalo ani dvacet minut, ale Timothy na to potřeboval bezmála tři hodiny, musel znovu a znovu přistávat a odpočívat. Za límec mu stékaly potoky potu, košile se mu lepila na záda. Let vyžadoval bezmála nadlidské soustředění. Neustále se musel vyhýbat zdem, věžím, stožárům, anténám a lešením, které se daly jen stěží rozeznat i infrahledem, zpoza kdejakého rohu mohlo zběsilou rychlostí vystřelit taxi, nebylo divu, ta se mohla spolehnout na radary a impulsní zařízení, ale on musel vystačit se svými smysly, přitom tak jako tak neslyšel skoro nic, byl by potřeboval čtyři páry očí, na každé straně hlavy jeden; hlavní ulice nemohl používat, protože by se byl dostal do víru aerobusů, když ale letěl kousek nad domy, riskoval, že se dostane do neustále se měnících vzdušných proudů, které tu nahoře řádily, a zřítí se; Chicago platilo za "největší město ve Státech" nejen v přeneseném slova smyslu. I tak jeho otevřeným, lehkým přístrojem nemilosrdně cloumala nevypočitatelná termika města. Ví bůh, že to byla zatracená dřina hrát si na neviditelného létajícího trpaslíka.

Potom se však stejně musel vrhnout do bouře, překonat orkánové nápor, které zuřily kolem Nebrasky; dvakrát se musel zoufale odrazit nohama, a to ho zachránilo, aby se nerozbil o zed'. Byl šťastný jako blecha, když se dostal na plošinu. Ještě štěstí, že se nemusel prodírat hustými mraky smogu.

Anne stála s dvěma muži u zábradlí a vyhlížela ho. Timothy dosedl za nimi a pásl se na jejich zaražených obličejích, když se na jeho zavolání otočili a nic neviděli. Zjevil se na pár zlomků sekundy a pak zaletěl do otevřeného hangáru.

Oba muži zavřeli vrata, a aniž si Timothyho všimli, odtrhli víka dvou velkých kontejnerů nesoucích nápis Opravárenská služba General Motors, vyhrnuli dvě falešné stěny s kanystry a barvami, izolačním materiálem a podobnými krámy, za nimiž se skrývala změt' složitých přístrojů a počítač, který měl určitě větší kapacitu než jen zkoordinovat renovaci nějakého domu. Vzplály reflektory a v hangáru bylo najednou světlo jako za bílého dne. Sotva se Timothy vymotal z Marilyn a odbelhal se na třesoucích se, vratkých nohou pryč, začali oba snímat přístroj ze všech stran niultispektrální kamerou.

Anne k Timothymu přiskočila a podepřela ho. Chvěl se po celém těle a cvakal zuby. Anne ho odvedla ke křeslu. Nepamatovala jen na kávu, ale měla přichystanou i whisky. Když si Timothy už už dával láhev k ústům, vzala mu ji a nalila mu malý hlt. Postavila se za křeslo, přitiskla si Timothyho hlavu na prsa a hladila ho.

"Až se zase jednou zamiluju," řekla, "pak jenom do počestného občana, který nevytáhne paty z bytu."

Přišel jeden z těch chlápků a žádal Timothyho, aby mu vysvětlil, jak se obsluhuje klávesnice.

"Kolik na to máme času?" zeptal se.

"Maximálně pět dní. Na každý pád do zítřka do odpoledne. Ne, vlastně do pozítří. Když tak Babičce se vším důrazem vysvětlím, že potřebuju alespoň jeden den, abych se zmátořil z namáhavého letu. Tak si dejte klidně na čas."

"Museli bychom přístroj rozebrat a montáž by nám zabrala pár hodin."

"To je v pohodě. Nemám ani v nejmenším v úmyslu letět do Fordsvillu. Přinejhorším vytáhnu z rukávu svoje eso a budu zdržovat pod nějakou záminkou vrácení laurinu tak dlouho, dokud ho nedáte dohromady. Potřebujete mě ještě?" Muž se na chvilíčku zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

"Tím líp. To si můžu jít v poklidu lehnout." Unaveně se zasmál na Anne. "A v tu ránu budu spát jako dudek!"

"Ale nejdřív musíš brnknout Smileymu," prohlásila Anne. "Už se tě snaží dovolat celé hodiny."

"Honem přijed', Tiny!" Smiley se třásl rozčilením a byl bílý jako křída.

"Co se děje? Domluvili jsme se přece, že si ten balík odvezu zítra ráno."

"Jsem na tom příšerně," prohlásil Smiley. "Musel jsem se asi v Maywoodu nadejchat nějakýho svinstva, možná rozptýlenýho plynu ze stungunu." Významně zamrkal levým okem. "Vysoká horečka. Puls se nedá skoro nahmatat. Párkrát už jsem měl strach, že na místě zhebnu. Dotáhni s sebou nějakýho doktora."

"Už jedu," Timothy zavolal na Anne, aby sehnala taxi, vřítel se do koupelny, strhl ze sebe šaty, na tvář a na záda si

nacákal studenou vodu, spolkl dva pervitinaly a spláchl je koňakem, aby zvýšil jejich účinek. Ani se neosušil. Zatímco si oblékal čisté prádlo, vytácel číslo lékaře, který mu pomohl v případě Samuela, monstra z Fort Baxteru.

"Musíte pomoci jednomu mému příteli, doktore," řekl Timothy, "otrava stungunovou střelou. Taxík už je na cestě. Sejdeme se na přistávací plošině C."

Glover byl po celém těle rudý jako rak, oči měl skelné a zarudlé, sípal a vypadal, jako kdyby chtěl každým okamžikem zvracet.

"Tomu nerozumím," řekl Timothy. "Dobrá, prsknul jsem na něj dvojitou dávku, aby spal až do zítřejšího dopoledne, ale byl to přece jenom neškodný omamný prostředek."

"Nemáš ještě jednu patronu?" zeptal se ho doktor. Timothy mu ji podal. Doktor vytáhl fiólu a strčil ji do analyzátoru. Timothy mu nakukoval přes rameno, ale udávané hodnoty mu pranic neřikaly.

"Nábojnice už asi nemáš -?"

"Ne. Ale byly ze stejného balení. Měl jsem tenkrát stungun čerstvě nabitý."

"Pak existuje jen jediné vysvětlení - alergická reakce. Ale to se brzy dozvíme."

Timothy vypoklonkoval Smileyho z místnosti. "Potřebuju hlt něčeho ostrýho."

"Ty vypadáš, jako kdybys taky potřeboval doktora. Kde ses vlastně poflakoval, Tiny?"

"Ach, jenom jsem se učil stát se neviditelným a létat jako ptáče. Je to dost vzrušující jen tak si plachtit nad chicagskými střechami."

Smiley si zařukal na čelo a zakřenil se. Pravda, pomyslel si Timothy, je přece jenom vždycky ta nejlepší lež.

Trvalo celou půlhodinu, než doktor vystrčil hlavu ze dveří.

"Přesně, jak jsem si myslel: alergický šok. Ten člověk pravděpodobně už delší dobu bral braindamed nebo podobnou silnou psychodrogu."

"A co bude dál?" vyzvídal Timothy.

"Těžko říct. Obávám se, že v nejbližších čtyřiašedeseti hodinách upadne do komatu a zemře, aniž nabyde vědomí."

"To snad není pravda!" vykřikl Timothy. "Moje parádní eso! Přece se s tím dá něco dělat, ne?"

"Jestli se rychle nedostane na jednotku intenzivní péče, zemře ještě dřív než zítra ráno."

"Když seženeme nějakou kliniku - může se stát, že by pak fantazíroval? Myslím jako, že by mluvil i v bezvědomí?"

"Možné to je. A to nesmí?"

"Právě že musí. Ale potřeboval bych se to dozvědět i já. Nemáš nějakou spolehlivou kliniku?" Doktor pokrčil rameny.

"Pak mi musí pomoci Paddington."

Profesor byl ještě na klinice. "Potřebuju okamžitě místo na vaší jednotce intenzivní péče," prohlásil Timothy. "Budete mít snad postel pro jednoho mého přítele, profesore, že ano?"

"Lůžek je dost," odpověděl Paddington navztekaně, "ale nemáme personál. To víte, Public Healthfare -"

Doktor přikývl.

"Přivedu s sebou lékaře a ošetřovatele," řekl Timothy.

"Za pár minut jsme u vás."

"A ten ošetřovatel mám být jako já, co?" držkoval Smiley.

"Uhádlš, milánku. Ale budeš mít jenom za úkol nahrát, co bude Glover blábolit. Zato budeš nejvyšší placený nemocniční ošetřovatel, který kdy sloužil na veřejné klinice."

(11 (

Glover si dával s umíráním načas. Ale neřekl nic. Zřejmě ho soužily hrůzné fantazie, ustavičně křičel a blábolil, ale byly to jen nesrozumitelné, nejasné artikulované zvuky.

"Obávám se, že není schopen mluvit," řekl doktor, když podával své ranní hlášení. "Dnes v noci jsem to zkusil s truephaminem, ale marně. Má Smiley nahrávat dál?"

"V každém případě," řekl Timothy. "Kdejakou hlásku. Copak nemáš nějaký prostředek, jak mu rozvázat jazyk?"

Doktor zavrtěl hlavou. "Nemůžu riskovat jeho život."

"Toho by nebylo škoda," zabručel Timothy. "Promiň, doktůrku, já vím, ty jako lékař... Zkus ale, co se dá, ano?"

Byl to zoufalý závod s časem, a Timothy, hlavní postižený, nečinně přihlížel, jak běží ostatní. O jeho život. Nedělal si žádné iluze: Jestliže by něco nevyšlo - možná dokonce, i kdyby všechno klaplo - vydala by Babička rozkaz, aby ho okamžitě zlikvidovali. Jeho apartmá i nástavba byly ve dne v noci střeženy a nebylo nijak těžké rozpoznat v těch lidech muže z General Motors. Timothy se nespolehal na to, že jim Babička zakázala vkročit do nástavby; naprogramoval zámek tak, aby se dveře daly otevřít pouze jeho identitatem. Ještě štěstí, že si oba technici přivezli dostatek potravin; bylo by teď hodně těžké je nenápadně zásobovat.

Hned druhý den poté, co letěl s Marilyn, Timothy začal podnikat přípravy na svůj "ponor do podzemí" a znovu narazil na zásadní, dosud nevyřešený problém - co s Napoleonem? Jistě, všechny důležité informace byly pravidelně dublovány a přeneseny do Podzemí, ale Napoleon toho měl uloženo v paměti tolik - veškeré po léta shromažďované vědění, navíc nespočet krystalů s jeho, jejich úvahami - díky čemuž byl jeho mozek tak jedinečný, nezaměnitelný a nepostradatelný. To všechno se nedalo ani za nic přehráť za několik hodin a v případě nouze nešlo snadno vyvolat a přenést někam jinam. Zdublování kompletního elektronického mozku, navíc s kapacitou, jakou měl Napoleon, bylo stále ještě jedním z nejsložitějších problémů elektroniky. Už více než rok měl Timothy pro tuto příležitost zvláště vypracovaný program, jenž pocházel pravděpodobně Odtamtud, ale jakmile by byl proces zdvojení jednou zahájen, nemohl být přerušen, pokud nikdo nechtěl riskovat, že se ze subtilních infrastruktur nestane uerozluštitelná hatmatilka. Bylo by dost obtížné nechat Napoleona jeden či dva týdny naprosto v klidu, vlastní problém ale tkvěl v instalaci absolutně nekontrolovatelného spojení mezi Napoleonem a jiným počítačem. Když teď Timothyho napadlo řešení, zděšeně se chytil za hlavu; že na to nepřišel už před týdnem! Nechal Napoleona spočítat celkovou kapacitu všech dat a

ideat uložených v paměti a zjistil, jak dlouho by trvalo zdublování. Při spojení o průměrném výkonu deset dní. Napoleon vyplivl na závěr ještě jednu otázku:

++ co to znamená, pane? + jest mi nejasné, co si slibujete od jakéhosi alter ego + jste snad nespokojen s mým výkonem? + Vážně se domníváte, že nějakým takovým opatřením dosáhnete zdvojnásobeného výkonu? + smím vás upozornit na důsledky podle 4. kompu-terového teorému? + n. +++

Timothy se zasmál a pak natákal do vstupu svou odpověď:

++ bez komentáře + pamatuj si: komputery by měly vědět všechno, ale nemusí všechno vědět + t. +++

++ jak mám pojímat toto paradoxon? + n. +++

++ nijak + celou operaci totálně vymazat + t. +++

Tak tedy deset dní. Když Timothy napříště mluvil s Velkým bratrem, požádal ho, aby mu co nejrychleji umožnil napojení na jiný počítač pomocí linky na tajném podlaží. Snad ještě nebylo pozdě.

Stejně nemilé mu bylo pomyšlení, že tu bude muset nechat Sněhurku. Chvilí uvažoval, že dá soniku z domu hned, ale právě teď by ji nerad postrádal; dodávala na lesku chvílí, které prožíval s Anne, a kolik takových chvílí mu bude ještě dopřáno?

Gloverovo koma zbortilo jako domek z karet jeho naději, že bude mít žádané informace, až Babička vydá rozkaz k proniknutí do Fordsvillu. Mohl jen doufat, že se agentům jen tak hned nepodaří ochromit energetickou centrálu. A že Hank a Phil budou konečně hotovi s prohlídkou laurinu.

Když Timothy přijel do střešní nástavby, přímo se zhrozil. Přístroj ležel zcela rozmontovaný na tisíc součástek na podlaze hangáru. Vlastně ne přímo na podlaze, ale na různobarevných fóliích, všechny díly zjevně systematicky uspořádány. Přesto ale při tom pohledu začal mít obavy, jestli Hank a Phil dají přístroj vůbec někdy dohromady. Hank ho uklidňoval, že je to otázka jen několika hodin.

"A kolika?" zeptal se Timothy a ustaraně se podíval na hodinky.

"Včera jsme to zvládli ani ne za sto minut." Hank se culil. "Neřekli jsme ti to, abychom tě zbytečně nenervovali, ale rozebrali jsme laurin i předevčířem. Do poledne bude zase pokupě, a jestli se Babička neozve, tak ho holt zase rozložíme znovu."

Timothy jí z opatrnosti rovnou zavolal, aby náhodou nepřipadla na myšlenku ho navštívit. Vypadala nanejvýš nervózně.

"Dneska z toho nebude nic," řekla. "Snažím se termín ještě trochu pozdržet, ale nevím -" Ustaraně se na něho podívala. Timothy se přiměl k úsměvu.

"Zvládneme to," řekl důvěryplně. "Tak nebo tak." Chvilí nato mu volala Anne. Ulehčeně pokývla, když jí Timothy řekl, že dnes už nevystrčí nos z domu.

"To se mi náramně hodí," řekla Anne. "Vrátím se až večer. Přichystej prosím tě nějakou dobrotu, chci si s tebou o něčem promluvit." Než se jí Timothy stačil zeptat, o čem, vypnula spojení.

Zmocnil se ho hluboký neklid. Pobíhal z jednoho pokoje do druhého, tu vzal něco do ruky, hned to zase odložil, sáhl po něčem jiném, vlezl si do vany, ale ani tam to dlouho nevydržel, hrabal se ve svých knihách, vyčistil akvárium, projel si dokonce všechny videoprogramy, odešel do kuchyně a začal škrábat brambory, za chvíli ale zase vstal, posadil se do domácího trenážeru a snažil se odreagovat své znepokojení hektickými pohyby.

Anne vypadala unaveně a zdrchaně. Na uvítanou se na něj sice usmála, ale Timothy ji podezřívával, že její veselí je jenom hrané a že jím zakrývá nějakou špatnou zprávu. .

"Co se děje?" vybafl na ni.

"Později," odpověděla. "Až po jídle. Copak máme dobrého?"

"Špagety s kečupem," odpověděl Timothy mrzutě. "Myslím, že se to pro tuhle příležitost hodí."

Anne se na něho polekaně podívala a pak ho se smíchem objala. "Jen žádný strach, Tiny!" zašeptala, "nechci ti říct, že od tebe odejdu, právě naopak!"

"Co?" vykřikl. "Tos mi nemohla alespoň něco naznačit? Hned letím do kuchyně! Za hodinu budeš stolovat jako královna."

"Pomůžu ti," řekla Anne.

Timothy odmítl. "Vaření," prohlásil, "je až příliš vážná záležitost, než aby se dalo svěřit ženě. Ale můžeš oškrábat brambory."

Zatímco se oba činili v kuchyni, sdělila mu Anne, že neměla úspěch; Gloverovo blábolení se nedalo zjevně vůbec rozluštit. Anne poprosila o pomoc jednoho známého v lingvistickém středisku, v němž byly nejlepší dešifrovače řeči a identifikomaty ve Státech, ne-li na celém světě. Její známý nějakým způsobem podstrčil krystaly počítači, který pracoval na rozluštění téměř zničených dokumentárních pásků z minulého 20. století, záznamů brain stormingů, dokonce oněch historických diskusí fyziků, kteří kdysi v Los Alamos vyvinuli první atomovou bombu; vojáci doufali, že získají z volně asociovaných myšlenek vědců nějaké podněty pro výrobu nových zbraní, ale i tenhle superkomputer selhal. Ani jedno identifikovatelné slovo v žádné z přibližně osmi set řečí uložených v paměti, zněla jeho kategorická odpověď.

Timothy se už dávno naučil, že u Anne dojde nejdál s trpělivostí. Naléhání nepomáhalo, v tomhle ohledu byla zatvrzelá jako porouchaný počítač; musel počkat až po večeři. Anne vyhodila Sněhurku z ložnice, nastavila videostěny na tmavofialovou a založila krystal. Timothy poslouchal tóny, jaké dosud nikdy neslyšel, nepopsatelnou směsicí zvuků klasických a elektronických nástrojů, jež ho strhávala všemi možnými emocionálními hloubkami a výškami.

"Co to je?" zašeptal, když hudba dozněla.

"Symfonie od Berlotty. Ti Odtamtud ho momentálně považují za největšího génia."

"Díky, byla to nádhera. Ale teď mi konečně prozrad', co se děje. Musíš mě opustit?"

"Ano i ne, Tiny. Už nepřijmu žádný úkol a zůstanu v Chicagu, ale přesto se budeme muset brzy rozejít, alespoň na chvíli. Odcházím do Podzemí," usmála se. "Budu mít dítě."

"Cože?" Timothy se posadil a vyjukaně se na ni podíval.

"Budeš tátou, Tiny."

Timothy seděl jako balvan. V mozku se mu divoce honily myšlenky, srážely se a zamotávaly, především: Jak se to mohlo stát? A co bude dál? Jak to, že nezapůsobily antikoncepční drogy, které byly obsaženy, ve všech nápojích a které se daly paralyzovat jedině tehdy, když někdo dostal s licenci na dítě i protilek? Byla vůbec nějaká šance dodatečně pomoci licence dítě legalizovat? Pravděpodobně ani tehdy, kdyby do toho zapojil všechny své nejvlivnější klienty; měl daleko do přípustných měr, vždyť musel být rád, že se narodil ještě před Baby-Bill*, jinak by ho přece byli nejpозději ve třetím roce jeho života anulovali. Ne, musí se všeho vzdát, a odejít s Anne do Podzemí. Tohle byl důvod, který musel uznat každý.

"Dítě," zašeptal, "jak to vlastně?"

"Já to taky nevím," řekla Anne, "prostě zázrak. Ty nemáš radost?"

"Aby ne! Chlapec, nebo děvče?"

"Maličký Tiny."

"Ať má nejkrásnější dětství, jaké mu můžeme dát," řekl Timothy. "Ty, viděl jsem v jednom starožitnictví autodráhu, hned zítra ji koupím; byla to moje zamilovaná hračka a má ji mít i maličký Tiny."

"Tiny, v Podzemí jsou taky hračky. Budeme si moct vzít s sebou jen to nejnütnější."

"S čím sis nejraději hrála?" zeptal se Timothy.

"S loutkovým divadlem." Anne se zasněně usmívala. "S překrásným ručně vyřezávaným Kašpárkem. A samozřejmě s mým jezevčíkem. Škoda, jezevčici už nejsou."

Timothy si umínil, že hned zítra ráno zavolá Abrahamu Bentleymu a nedá mu pokoj, dokud mu Allamerican nevypěstuje jezevčíka, ať to stojí, co to stojí. Ne, párek. Byl tak rozrušený, že se bujaře vrhl na Anne, ale vzápětí se zděšeně stáhl.

"Promiň."

"Jsem těhotná, ne nemocná!"

"A co naše dítě?"

"Šťastní rodiče mívají i šťastné děti." Vztáhla k němu ruce. "Pojď. Teď mi nesmíš odmílovat."

"No to si musím ještě rozmyslet. Kdy odcházíš?"

"Za dva týdny."

"Půjdu s tebou. Nenechám tě samotnou jediný den, Anne."

"Ale přece nemůžeš -"

"Pst!" Timothy jí položil ruku na ústa. "Můžu. Jednoho krásného dne dobrák Timothy Truckle stejně vybuchne, kdo ví, jestli ne už zítra. Laurin je vhodný dárek na rozloučenou. Jestli to Hank a Phil nezvládnou tady, odfrčím s 'Marilyn' do Podzemí a vypařím se beze stopy."

Anne se zachichotala. "Ty bys nikdy nenechal Napoleona na holičkách!"

"O tom už jsem mluvil s Velkým bratrem. Musím jenom zatlačit, abychom začali co nejdřív Napoleona přehrávat."

Potřebuju deset dní, a jestli budu muset zmizet dřív, ušijeme takovou parádní boudu, jak se tomu kdysi říkávalo.

Podzemí mě unese a bude za mě propuštění požadovat od velkých bossů nějaké ústupky, něco, čím si budou lámat hlavu pár dní. Jeden z našich na vrchním velení NSA se může postarat, aby byl můj byt okamžitě zapečetěn a přísně strážěn. Potom všechno vylítne do povětří!"

"Tiny, to nejde!"

"Ale jde. Propočítal jsem to naprosto přesně, technicky to není vůbec žádný problém -"

"Takhle se ale bratři mezi sebou nechovají!"

"Prosím tě, nezačni mi tu teď kárat o disciplíně revolucionáře. Odmalička jsem se cvičil v kázni. Udělal jsem všechno, co po mně chtěli - přibližně víš, co všechno - ale teď je s tím konec. Náhodou ne proto, že mě odhalili, ale protože to chci. Copak nemám vůbec žádné právo na svůj život?"

"Tohle tady je tvůj Život, Tiny."

"To bývalo. Timothy Truckle je mrtvý. Ať žije Timothy Truckle Druhý. A jeho syn. Nejprve do Podzemí, a pak, Anne, všichni tři odjedeme k těm Odtamtud! Nesnaž se mě přemlouvat. Hned zítra ráno si promluví s Velkým bratrem."

(12 (

Velký bratr všechno vyslechl trpělivě a bez komentáře. Slíbil Timothy, že předá jeho žádost ihned na NR, je to natolik závažné rozhodnutí, že se o tom musí poradit nejvyšší rada.

"Ještě mě tak dobře neznáš," řekl Timothy, "dovedu být tvrdohlavý jako mezek, a tentokrát jsem pevně odhodlaný prosadit svou, tak či onak. Kdy dostanu spojení pro Napoleona?"

"Zítra, nejpозději pozítří," sliboval Velký bratr.

"Dobrá, pro jistotu už zapojím Napoleona na tajnou linku, aby se dal v případě nouze vyvolat zvenčí."

"Hlavní je teď Laurin, Tiny. Jak daleko jsou Hank a Phil?"

"Potom tam zajdu."

"Pak mi hned brkni. Zatím zajistím místo, kam můžeš s přístrojem přiletět. Ještě jedno: rád bych ti poslal někoho, kdo má problém."

"Už neberu žádné zakázky," prohlásil Timothy.

"To není zakázka. Jenom si toho člověka poslechni, třeba tě něco napadne. Nebo tě ten tvůj milostný románek blokuje natolik, že tě nezajímá osud pár stovek dětí?"

"Právě naopak," řekl Timothy. "Ještě nikdy jsem se nezajímal o děti jako teď."

Hank s Philem spali. Timothy měl co dělat, aby je vzbudil. Řekli mu, že jsou hotovi. Na snímcích multispektrální kamery se Timothy přesvědčil, že laurin doopravdy zase vypadá tak, jak ho přebíral. Kámen mu spadl ze srdce. Nejraději by byl hned zavola Babičku, aby si přístroj odvezla, že si to rozmyslel. Samozřejmě nezavola. Člověk nemá dráždit spící psy. A velké bossy už vůbec ne.

"Nebude těžké laurina opajcovat," prohlásil Hank, "dokonce se nám zdá, že máme nápad na vylepšenou variantu, na kterou v General Motors ještě nepřišli. Mašinka bude podstatně lehčí a ovladatelnější."

"Za jak dlouho byste dokázali sestrojít takový neviditelný plášť?" vyzvídal Timothy.

"Pár týdnů to bude trvat," řekl Phil. "Bohužel. Bylo by nám milejší, kdybysme ho už měli pokupě. Už jsi nějak vymyslel, jak se odtud nepozorovaně vytratíme? A se vším tím materiálem?" Pokývl hlavou směrem ke dvěma kontejnerům.

"Když už jste hotovi, nebude to tak těžké," odpověděl Timothy. "Předpověď počasí na dnešní večer hlásí inverzi, poplachový stupeň sedm. Smog má vystoupit asi do výšky osmistého poschodí, kde se spojí s mraky. Domluví, aby vás odvezla helikoptéra; musíte jen v určenou dobu na chvílku zapálit signální oheň. Dneska v noci bude na leteckém dozoru parádní binec, a tak se nikdo ani za prase nebude starat o vrtulník, který bude nouzově přistávat na prázdné nástavbě."

Krátce před jednou zadřnčel komunikátor; Timothy už měl strach, že je to Babička nebo někdo z jejích lidí, ale za dveřmi stála nějaká žena, tak kolem čtyřicítky, která se vydávala za inspektorku domovní hygieny; musí zkontrolovat, jestli není jeho apartmá napadeno škůdci.

"Já jsem Maud," řekla, jakmile za ní Timothy zamkl, a podala mu hlavolam; oba dvakrát zalomené jazýčky dosvědčovaly, že ji posílá Velký bratr. Maud poprosila o čaj. Zmateně a nedůvěřivě vzhledla, když Anne přinesla šálky a konvici do mauzolea a posadila se k nim.

"Můžeš jí naprosto důvěřovat," prohlásil Timothy, "je jedna z nás. Víš, co se týče dětí, zatím se v tom moc nevyznám, zato Anne -" zasmál se. "O jaké děti se vlastně jedná?"

"O anděly*," řekla Maud. "Je jich asi tak tisíc."

"To opravdu existuje?" vykřikl Timothy. Už často slyšel, že údajně existují ilegální děti, ale rovnou tisíc?

"Ty myslíš děti z Podzemí?"

"Kdepak, opravdové anděly. A uprostřed Chicaga. V parii Cicero.*"

"To snad nemyslíš vážně!" Timothy na ni nevěřicně zíral. Jistě, znal pověsti, že v pariích prý žijí lidé, ale bylo to stejně neskutečné jako historky o rezožroutech, mudscraperech a nightmarerech*.

Na univerzitě se sice učil, že odvěkým zákonem života je, že pronikne do všech možných zákoutí, ale nedovedl si představit, že existují lidé, kteří obývají zpustlé "kouty" průmyslové společnosti jako kdysi Eskymáci ledové pustiny Arktidy. Mohlo jich být možná pár, vyvrženců a štvanců, kteří byli v zoufalé snaze najít místo k přežití ochotni zalézt do kdejaké díry, třeba dokonce do parie, ale rovnou tisíc, a navíc dětí? A určitě by nebyly bez příbuzných. V těchhle vražedných podmínkách musel přece každý zanedlouho zajít. Nebo to vzdát a přihlásit se úřadům, spáchat takřkajíc zákonnou sebevraždu. Ale Maud nevypadala, jako by na něj chtěla jít s nějakou sci-fi. Timothy se opěl v křesle a založil si ruce na prsou. "Tak mluv."

"Dozvěděli jsme se o tom teprve teď," spustila Maud. "Koho by taky napadlo, že v párii Cicero žijí lidé, tebe snad ano?"

Timothy zavrtěl hlavou. Vláda nechala před dvanácti lety oblast z ničeho nic vyklidit a hermeticky uzavřít, protože byla zamořena mraky jedovatých plynů uniklých z poškozené továrny na výrobu pesticidů; elektronický poklop byl už delší dobu zrušen, ale území bylo považováno i nadále za nepřístupné a nesmělo se ani přelétávat.

"Sama jsem tam byla," řekla Maud, "příšerná krajina, domy jsou celé rozežrané kyselými dešti, ulice jako kdyby rozdrásaly meteority, asfalt nejspíš začal vřít a vytvořil obrovské puchýře, které potom popraskaly. Neviděli jsme toho moc, byli jsme tam samozřejmě v noci."

"Ale proč?"

"Naši technici reaktivovali komunikační kanál procházející pod povrchem parie. Když jsme se dozvěděli, že tam chce městská správa zřídit odpadovou skládku, chtěli jsme odtamtud vytáhnout přístroje zesilovací centrály, které zůstaly při vyklízení neporušené, díky lajdáctví, jak jsme si mysleli. - Víte, co tam potom zbude - spálená země."

Timothy přikývl. Země byla do slova a do písmene spalována, atomizována laserovými a daserovými minami a rozžhávána, aby se vytvořila neprostupná povrchová vrstva.

"Když jsme se chtěli vloupat do bunkru, abychom se dostali do centrály, přišli jsme na to, že je zbouraný jen tak naoko, ve skutečnosti ale úplně v pořádku, přístupy byly dokonce otevřené a bunkr byl obydlený. Děti a mladistvími."

"Jak se tam dostali?" zvolala Anne.

"Vyklizovací akce začala tenkrát naprosto nečekaně a k území patřil kousek nolands, který byl okamžitě obklíčen, aby nemohl nikdo uniknout. A někdo přišel na nápad schovat děti do bunkru, než se najde nějaká možnost, jak je zachránit, byli to přece všechno andělé."

"Tolik?" namítl Timothy.

"Zřejmě to byl sled náhod. Víme o tom jen málo. Už nežije nikdo, kdo byl tehdy dospělý, a na výpovědi andělů, kteří byli ochotni s námi mluvit, není spolehnoutí. Jistě je jen to, že tenkrát byly v nolands dvě větší skupiny dětí, jednak pár utečenců z domovů pro vyvržence, jednak pár tuctů dívek, které jedno z našich komand vysvobodilo z jednoho výzkumníku a odvedlo do nolands; tenkrát jsme se domnívali, že je úřady zajaly nebo zlikvidovaly. Do toho bunkru se určitě dostalo i několik dětí, které se v nolands vždycky najdou: děti uprchlíků nebo těch, kteří si tajně opatřili babydrogu a doufali, že dítě, když už jednou bude na světě, bude legalizováno. A určitě taky děti nájemných matek; často se přece stává, že se nějaká žena nechá zlákat penězi k tomu, aby donosila dítě pro jinou, ale po narození se s ním

nechce rozloučit a radši uteče."

"Přesto," řekl Timothy, "přece jich snad nemůže být tisíc, kdepak, to snad ne! Úmrtnost je přece v párii určitě vysoká."

"To rozhodně je," potvrdila mu Maud. "Ale porodnost taky." Anne a Timothy se na ni ohromeně podívali.

"Většina andělů jsou malé děti. Už se tam narodily. Musíte si to představit: houfec dětí, které sice vyrostly, ale ještě nejsou úplně dospělé, bez kontaktu s vnějším světem, bez výchovy a vzdělání - nemají ani video - a těch pár dospělých, kteří původně v bunkru byli, to zřejmě dlouho nepřežilo; jediné, co ze života měli, je -"

"Sex," řekl Timothy.

"Říkejme tomu radši něha, náklonnost, vroucnost, touha pevně objímat jeden druhého - a kdo vlastně z nich ví, jak zabránit početí?"

"Třeba ani nechťeli početí zabránit," řekla Anne tiše. "Dítě, to je něco, co i ve špatných podmínkách dává životu jistý smysl, možná právě proto."

"Přesto nechápu, jak mohlo k takové populační explozi dojít," uvažoval Timothy. "Museli přece něco pít!"

"Ano, vodu. V nejspodnějším sklepení narazili potrubí městské sítě, v němž voda ještě neobsahuje sterilizační prostředky. Ostatně rodí se jich vždycky víc najednou, především trojčata a čtyřčata, ale neptej se mě prosím tě, proč, já to nevím. Mluvila jsem s jednou devatenáctiletou, která vypadala, jako že mi věří - možná jsem jí připomínala mámu, kdo ví? Angie porodila třináct dětí, sedm jich ještě žije."

"Z čeho?" vykřikl Timothy. "Dobrá, mají vodu, ale -"

"Sklad v bunkru byl zřejmě nepoškozený, se zásobami přežili první měsíce, potom dospěli se staršími dětmi systematicky prohledali okolní domy; vyklizovací akce přece proběhla tak rychle, že nikdo neměl čas odvézt zboží, a i v nolands je nespočet ilegálních zásob; domníváme se, že dospěli při tom přišli o život. Andělé už po léta žijí jako v době kamenné, žijí se tím, co tam roste a žije."

Timothy si došel pro láhev whisky. "Promiň," řekl, "ale teď si musím dát panáka. Mám příliš bujnou fantazii. Cože tam žije? Cože tam roste?"

"Tráva, kopřivy, bodláky, pampelišky, zakrslé trní - sbírají to v noci. Abych pravdu řekla, myslím si, že se prostě pasou a jedí to rovnou na loukách mezi zříceninami. Paria totiž není mrtvá; když pominuly kyselé deště, vytvořil se zvláštní biotop. Jsou tam králíci, bílé a modré myši, krysy - podle kůže hrozně velké, nejspíš mutace - a ptáci. Celá hejna holubů, kosů a špačků. Mezi párií a sousední odpadkovou skládkou je od zrušení hermetizace už jen zeď. Viděla jsem tam i vycpané vrány. Naučili se lícit pasti, klást oka a střilet lukem."

"Ale letecký dozor by je přece byl musel už dávno objevit," namítl Timothy, "a pak bychom o tom určitě slyšeli. To by bylo sousto pro masmédia!"

"Air Branche je armádní organizace!" Maud se usmála. "Ti mají svůj rozpis služeb a zdá se, že andělé ho znají docela přesně, třebaže nemají hodinky. Vycházejí jen za soumraku a bezprostředně po hlídkových přeletech v naději, že osádky zastřelily pár zvířat. Obávám se, že se živí i mršinami."

"Uprostřed Chicaga," zasténal Timothy. "A taky -?" Podíval se Maud do očí. "Musím vědět všechno, celou hrůznou pravdu."

"Já nevím," řekla Maud tiše. "Neodvážila jsem se na to zeptat. Můžu jenom doufat, že se z nich nestali kanibalové."

Timothy si nalil plnou sklenku. I obě ženy chtěly něco ostrého. Jako první přerušila mlčení Anne.

"Jsou tam květiny a ovoce?"

"Ne. Koncentrace kyslíčnicku siričitého je příliš vysoká, než aby to hmyz mohl přežít."

"A co děti, ty nově narozené?" zeptal se Timothy.

"Nejsou to žádné zrůdy. Tos měl na mysli? Pokud jsme mohli zjistit, je mezi nimi dokonce poměrně málo mrzáků a idiotů, ti možná umírají brzy... Všichni jsou malí a hubení; potrava jim nestačí, aby dosáhli normální váhy a výšky, a z nedostatku energie se neobyčejně rychle zpotí nebo prokřehnou."

"A co oblečení?" zeptala se Anne.

"Prakticky žádné." Maud potřásla smutně hlavou. "Žijí jako divoši. Duševně jsou nejspíš na úrovni doby kamenné a tělesně - když jsme tam byli podruhé, vzali jsme s sebou lékaře; musíme přece vědět, co je potřeba udělat, až je odtamtud dostaneme, ale jsou hrozně plaší a někoho cizího si hned tak nepustí k tělu. Samozřejmě se u nich vyskytují klasické choroby z podvýživy - beri-beri, kurděje, krivice; vypadají špatně, a není to jenom životem v bunkru, ale taky nedostatkem vitamínu A, trpí žaludečními a střevními infekcemi a všemi možnými chorobami dýchacích cest, není divu, nejsou vůbec chráněni před smogem - ale to teď přece není důležité! Nesmíme je vydat úřadům; nikdo z nich by to nepřežil. Nebo jenom jako pokusný králik v kleci nějakého ústavu. Mají právo žít, jsou to přece lidi jako my!" Maud mluvila stále hlasitěji, poslední slova vykřikla.

"O tomhle nemusíš trpaslíka poučovat," řekl Timothy tvrdě.

"Promiň, ale já, já -" Maud se rozplakala. Anne si přistavila křeslo vedle ní a objala ji.

"Nějakou cestu už najdeme," sliboval jí Timothy.

"Ale jakou?" Maud se na něho zoufale podívala. "A máme jen tři dny čas."

"Tři dny?" opakoval po ní Timothy. "Doprčic! Pozitíí je Den veteránů, celé město bude na nohou a už noc předtím se budou ulice poldy jenom hemžit; prezident chce tenhle den strávit v Chicagu!"

(13 (

"Tak vneseme do té věci trochu systému," prohlásil Timothy. "Jak jste se dostali do parie?"

"Sklepní průrvou. Okolo oblasti zarovnali obvyklý pruh, ale sklepy v podzemních podlažích jenom zabetonovali; nikdo přece nepočítá s tím, že by někdo chtěl do parie vstoupit."

"Jaká jsou pohraniční opevnění, jako v nolands?"

"Ne, jenom zeď a akustická past, aby do města nepřelétali ptáci a nezavlekli do něj žádné nemoci."

"Střežení?"

"Jednou za hodinu hlídka. Ale to není problém, my -"

"To by nám zatím stačilo," přerušil ji Timothy. "Musím na to jít po svém. Do zdi se dá tedy udělat trhavinou díra. A co ten váš tunel, dají se jim andělé propašovat?"

"To by zabralo spoustu času, a abychom tunel rozšířili, museli bychom nasadit stroje. Ale jak? A kde by andělé potom zůstali? Shromáždili by se na ulici, obsadili nějaký dům - ?"

"Protože jste šli sklepem, předpokládám, že žádný přímý přístup z Podzemí do parie neexistuje. Kde jsou nejbližší vchody?" Maud pokrčila rameny.

"To vím já," řekla Anne. "Dones plán města, Tiny."

Maud se bez odporu otočila zády, když Anne ukazovala Timothyho vchody; Timothy byl s výsledkem zjevně nespokojený.

"Co myslíš, Maud," ptal se, "kolik toho dokážou andělé uběhnout?"

"Ty chceš, aby utíkali?" zvolala Anne. "Nezapomínej, že je mezi nimi spousta malých dětí, které se musí nést nebo vézt. Tak jak to chceš udělat?"

"Nevím," odpověděl Timothy nabručeně, "musím si jenom projít všechny možnosti. Rozhodně nemůžeme přistát v párii s aerobusy, i kdybychom nějaké unesli." Stávalo se často, že úřady bez milosti a bez váhání vzdušné piráty střelily, i když přitom byli zasaženi nevinní pasažéři a pád aerobusu na domy a do ulic si vždycky vyžádal spoustu obětí; nastolení státního pořádku mělo absolutní přednost. "Ale nějak musíme těch tisíc lidí odtransportovat."

"Je tu ještě jeden problém," řekla Maud tiše. "Bohužel ani nevíme, jak anděly vůbec přimět, aby opustili svůj bunkr. Nezapomeň, že jsou to prakticky divoši. Plaší a naprosto nedůvěřiví."

"Musí mít přece nějakého vůdce," prohlásil Timothy.

"A protože se jim povedlo tak dlouho přežít, musí být inteligentní a energický."

"Ted," řekla Maud. "Ale s tím není řeč. Ptali jsme se ho, co by udělali, kdyby je objevily úřady. 'Zemřeli bychom,' řekl nám na to, 'pomodlili bysme se k Milky Instant a zemřeli; máme snad na vybranou?' - Alespoň ti starší vědí, jak se vlastně do téhle šlamastiky dostali a že jinde nemůžou žít. O Podzemí Ted v životě neslyšel, a když jsme mu řekli, že bychom je mohli z toho dostat a odvést na místo, kde budou nejen v bezpečí, ale kde budou mít i dost potravy, oblečení a hraček, jenom se zachechtal. 'Jo, jako v ráji,' řekl, 'ale my na Ježíše Krista nevěříme!'"

"Kdo je to Milky Instant?" zeptal se Timothy.

"Něco jako jejich ochranná patronka. Někaký reklamní plakát, ke kterému se modlí, nebesa vědí, kde ho sebrali, je to krásná blondátá nahotinka, která s úsměvem předvádí u svých mohutných prsů rozzářené děťátko."

Anne vstala a vyšla z mauzolea. Timothy si zatím nechal od Maud vyprávět, co všechno už zvažili. A zase zavrhl. Ještě tak nejlepší plán byl zřídit poblíž hranice sklad s ošacením a vyvést anděly po malých skupinkách do bezpečí, ale na to muselo být nejen dost času, ale bylo potřeba anděly nejdřív přemluvit nebo je omámit a odvést je i proti jejich vůli. Anne se vrátila.

"Milky Instant," řekla, "byla před dvaceti lety reklama Universalu na syntetické mléko v prášku. Úplný text zní: 'Milky Instant je lepší než mateřské mléko!' V Městském uměleckém spolku mají ještě pár těchhle plakátů; Universal tehdy dostal velkou cenu za nejlepší reklamu roku."

"Opatři je. Ihned!"

"Co s nimi chceš dělat, Tiny?"

"To nevím!" vykřikl Timothy. "Jenom se snažím najít nějaké to stébélko, abychom mohli vytáhnout tisíc nevinných dětí z bahna naší proslavené doby! Máš ještě něco, Maud? Jestli ne, tak se domluv s Anne, jak se s tebou můžeme spojit. Já se jdu zhloukat do vany."

"Nemám ti radši udělat čaj nebo kávu?" zeptala se Anne ustaraně.

"Ty si lámej hlavu, jak přimět Babičku, aby mě v příštích dnech neotravovala."

Timothy pak přece jen vypil moka, ale smíchal si ho s whisky. Povaloval se ve vaně před prázdnými stěnami, rozjímal se zavřenýma očima v naprostém tichu, tu a tam vyskočil z vody a odběhl do pracovny, mokré šlápoty značkovaly jeho cestu. Byl šťastný jako blecha, že Napoleon nebyl ještě zdvojen. Jak by to bez něj vydržel třeba deset dní? Možná už delší dobu tvořili spolu něco jako kyborga? Anne našla Timothyho nahého a mokrého před ovládacím panelem. A zoufalého. Timothy jí vytrhl z ruky krystal, zmizel v koupelně a zapnul si projekci na nekonečno.

Milky Instant byla krásná, rozzářená, šťastná a kypící zdravím, stejně jako její robátko. Když ho ani po sedmém opakování neosvítil duch svatý, vyslal Timothy vzteklou modlitbu k madoně mateřského mléka. Po chvíli vešla do koupelny Anne, podívala se nejdřív k Milky Instant, pak na Timothyho, zamračila se, ale komentář si nechala od cesty a řekla jen, že vyřešila problém s Babičkou.

"Už nemusíš vnikat do Fordsvillu," prohlásila, "ani si nepotřebuješ vymýšlet nějakou výmluvu. Přes našeho prostředníka ve vrchním velení NSA jsme přihráli Fordově policii přísně důvěrnou informaci, že Podzemí plánuje atentát; hlídají to tam teď jako ohaři."

"Až se to Babička dozví," zavrčel Timothy, "bude okamžitě chtít zpátky laurina, a já..."

"Jenom klid," přerušila ho Anne. "Nic se nedozví. Všechny spojové kanály jsou přísně střeženy, nikdo nesmí opustit Fordsville a zvláštní komando NSA čeká na to, aby sejmulo agenty Podzemí. Spokojen?"

"Navýsost. A nenapadá tě taky, jak se dá nepozorovaně provést městem tisíc andělů?"

"Nevím ani, jak je k tomu přemluvit."

"Ach," řekl Timothy, "myslím, že tenhle problém jsem už vyřešil."

(14 (

Ta díra ve zdi tam byla. Přesně, jak si ji Timothy objednal: nahoře, v průměru asi čtyři metry, a vypadala, jako kdyby ze zdi vypadly únavou materiálu betonové kvádry. Nikdo si toho nevšimne; úřady měly dost starostí se zítřejší prezidentskou návštěvou a pozitíí bude paria beztak devastována.

Timothy přistál s Marilyn na jednom výstupku proti díře. Kroucí se hraniční pásy a ulice byly prázdné, domy vypadaly zanedbaně, neobydlené, smutně a šedivě. Zato zeď zářila pestrými sprejovými barvami. Stejně jako v nolandu i tady nutkala holá zeď bez reklamy lidi k tomu, aby se zvětčili obvyklými a už celá staletí starými prasečinkami a znameními, ale také překvapujícími obrazy; o něco dál vpravo, hned vedle oficiálního nápisu "Paria. Zde se střílí bez výstrahy!" se skvěl zelený prales s pestrými orchidejemi a papoušky. Nějaký rošťák, který všechna A psal po způsobu anarchistů*, nastříkal na zeď metrovémi písmeny slogany, které padly Timothy do oka už na cestě sem: "Paria my Patria."**

Těsně vedle vyražené díry zářilo krvavou červení:

No Past (Žádná minulost

No Future Žádná budoucnost

No Mercy Žádná milost

No Hope Žádná naděje

No Chance Žádná šance

Pledge: No! No! Slibem tvým budiž: Ne!)

Hlídky přerachotila a díry si ani nevšimla. Jeden strážný do ní krátce nakoukl, pak se podíval na druhou stranu a Timothy ztuhl; stále zapomínal, že je neviditelný.

Timothy vletěl do parie. Brzy objevil smlouvané znamení. Vyhození druhé díry do vzduchu bylo připraveno a sklad zřízen. Přistál těsně u zdi, sejmul masku a opatrně nasál vzduch. I tady vítr ze včerejšího večera odvál smog. Ale ochladilo se, v nejbližších dnech zřejmě přijde zima.

Letka vzdušného dozoru přiletěla přesně na sekundu. Stroje se pohybovaly pomalu, kroužily, duněly výstřely, asi to byla pravda, že piloti loví starými zbraněmi a samopaly. Jakmile vrtulníky odletěly, vydal se Timothy na cestu. Teď měl až do rána volnou ruku.

Netrvalo dlouho a Timothy spatřil anděly, tucet mládenců v bederních kožešinových zástěrkách, péra ve vlasech, v rukou luky a šipky, kteří se plížili mezi zbytky omšelých zdí jako Indiáni, až na to, že neměli rudou kůži a ne všichni měli dlouhé černé vlasy, někteří byli popelavě plaví, dva byli kudrnatí a poměrně tmavé pleti, navíc skoro všichni nosili vousy. Vypadalo to, jako kdyby se sešli staří Germáni, Indiáni a černoši k lovu; téměř každý vlekl nějaké zvíře. Největší z nich musel být - podle Maudina popisu - určitě Ted. Bylo mu asi tak pětadvacet, měl krvavě rudé péro a udílel rozkazy.

Timothy se držel těsně za Tedem, aby ho mohl při první příležitosti oslovit. Ted mu to ulehčoval. Zatímco ostatní zmizeli v bunkru, posadil se na balvan, letmo se rozhlédl, pak se opřel a začal tiše a se zavřenýma očima zpívat, bylo to spíš předřikávání s měnícími se tóny, napůl blues, napůl spirituál. Timothy byl hluboce dojat. Počkal chvíli, než ho oslovil. "Milky Instant jest ti milostivá, Tede!"

Ted vyskočil, sáhl po luku a po noži, bleskově se rozhlédl, schoval se za kamenem a pak zpoza něho opatrně, číhavě vykukoval.

"Nemůžeš mě zřít," řekl Timothy. Rozhodl se, že bude mluvit slavnostním, kněžským tónem; jestliže Ted znal jméno Ježíš Kristus, určitě chodil jako dítě na mše. "Jsem Tiny, dobrý duch Milky Instant. Posílá mě za tebou. Se zvěstováním. Jsi-li ochoten je přijmout, pak odlož zbraň a sepi ruce, a já se ti zjevim."

Ted vyskočil, zmateně se rozhlédl kolem sebe, potom odložil nůž a luk na zem a posadil se, ruce složené v klíně. "Kde jsi?"

"Zde!" Timothy si svůj výstup naplánoval, s Hankovou pomocí Marilyn pečlivě vyštafíroval a párkrát si to v hangáru vyzkoušel; na prvním setkání nejspíš záleželo všechno. Jedno zmáčknutí tlačítka a z hraniční sféry laurinu se stala projekční plocha, na níž se rozvinuly květiny, zprvu zpomaleně, potom stále rychleji, nakonec to byla exploze květin rašících a vystřelujících z půdy, zároveň se vylinula omamná vůně a zaznělo Händelovo Preludium a moll. Timothy použil záznamy, které zkomponoval pro Anne, a doufal, že budou mít na Teda stejně velký účinek, že mu připomenou dětství, kdy určitě musel vidět nějaké květiny.

Ted zíral jako očarován na blyštivou, neustále se proměňující, barvami hýřící kouli, která musela ve večerním šíření vypadat jako ze světa pohádek, zhluboka se nadechoval a nasával do sebe spolu s vůní květin i jemný, euforizující a zároveň uklidňující aerosol. Timothy už vystoupil z přístroje, právě procházel projekci a rozpřáhl paže. "Milky Instant ti žehná!"

Měl na sobě jakousi tógu, jejíž barva se měnila ze stříbrné do zlatové a potom zase do bílé, kůži a vlasy si zbarvil do stříbřité šedi, a paže rozpřáhl proto, aby Ted nezahlédl plochou, krvavě zbarvenou klávesnici; jen otevřel pusy i oči dokořán, vyskočil, napřáhl ruce, jako kdyby chtěl Timothyho obejmout, Timothy ovšem zalezl zpátky do laurinu a znovu zapnul projekci, Tedovy ruce zůstaly třet ve vzduchu, užasle zíral do zdánlivě, prázdného okolí.

"Poklekní!" Timothyho hlas zahřměl a mnohonásobná ozvěna vracela jeho slova zpátky. Ted sebou praštil na zem. Timothy se ani trochu nepozdávalo, co dělá. Bylo to ubohé, ohromovat tak nevinnou mysl lacinými efekty, ale neměl na vybranou, musel Tedovy myšlenky a pocity zmanipulovat všemi prostředky, pokud chtěl anděly zachránit. Vznese se s Marilyn trochu výš; tři metry nad zemí znovu zapnul projekci a vyklonil se tak, aby Tedovi ukázal jen svou hlavu - střed žhnoucího, jiskřícího, jazyky protuberancí ošlehávaného Slunce.

"Chceš vyslyšet zvěstování, jež ti posílá Milky Instant?" zeptal se hrozivě, modulátor propůjčil jeho hlasu dunivou basovou barvu.

"A ona opravdu existuje?" zeptal se Ted a vzhlédl k Timothy.

"A cos myslel?"

"Já nevím, Paul se smál, když jsme -"

"Paul?" zahřimal Timothy.

"Pořád říkal, že žádní bohové nejsou. - Ty jsi snad bůh?"

"Já ne, ale Milky Instant ano. A já jsem její prorok. Hrozí vám nebezpečí, ale ona vás chce spasit. Musíte ji ovšem poslechnout!"

Ted chvíli přemýšlel, pak se zašklebil a zavrtěl hlavou. "Nemám tušení, kdo jsi a jak to vlastně děláš, ale že Milky Instant není žádná bohyně, to vím určitě. Je to přece jenom reklama na mlíko v prášku!"

Timothy horečně uvažoval, co má udělat.

"Kolik ti bylo, když vás schovali do bunkru?" zeptal se nakonec.

"Dvanáct. Chodil jsem do školy, nejsem analfabet jako skoro všichni ostatní. Můj otec byl biolog a vysvětlil mi toho dost, i Paul, než zemřel - no tak, kdo jsi?"

"Je vás ještě víc, co nevěří na Milky Instant?" odpověděl mu Timothy otázkou.

"To nevím. Možná jich pár je. Nemluvím o tom. Oblažuje je to a potřebují veškerou sílu a útěchu, chápeš?"

"Chápu, Tede. Jsi bystřejší, než jsem si myslel. Chci s tebou mluvit otevřeně, ale asi půjdeme kousek dál, aby nás někdo nevyrušoval, ano?"

Ted se na něj zkoumavě zadíval, potom sebral svoje zbraně a odklusal o kousek dál; čas od času se ujišťoval, jestli se nad ním ještě vznáší Timothyho hlava. Zavedl ho k jednomu zřícenému věžáku; přední stěna byla zborcená, a tak se mohl Timothy protáhnout dovnitř.

"Jenom se mě prosím tě nesnaž dotknout," prohlásil. "Jsi dost chytrý na to, abys věděl, že jsi na mě krátký. Přicházím v pokojném úmyslu, můžeš mi věřit."

Ted beze slova odložil zbraně, opřel se o stěnu a založil si ruce na prsou. Timothy vypnul laurin, aby Ted mohl vidět přístroj a přihlížet, jak Timothy přistává.

(15)

Sotva dozněl hukot vrtulníkové letky, vynořili se z bunkru andělé, dlouhý průvod povětšinou skoro dospělých dívek, které nesly na zádech nebo na prsou v kožešinových vacích kojence a byly obklopené houfy dětí. Muselo jich být určitě víc než tisíc. Timothy ještě v životě neviděl tolik dětí pohromadě, dokonce větší děvčátka a chlapci nesli malíčké děti. Na každý půltucet matek a tucet dětí byl jeden mládenec, který jim zajišťoval cestu a tichými pokřiky a jemnými štulci zaháněl děti, které se chtěly ztratit z houfu.

Timothy neviděn vyčkával pod stropem velké haly poblíž zříceného průčelí. Litoval, že si s sebou nevzal kameru, byl to vlastně úchvatný, jímavý obrázek, především ho překvapilo ticho. Až na pokašlávání a supění nebyla slyšet ani hláska, zdálo se, že dokonce i ti nejmenší vědí, že nesmějí ani pípnout.

Tak nějak to muselo vypadat, když kmeny Čerokiů nebo Čipevů táhly do svých letních sídlišť; průvod vyhublých postavíček s převelikýma očima, tu a tam mrzáček, téměř všichni měli nafouknutá břicha, ale nikdo nebyl úmyslně znetvořen, žádné amputované údy, žádné tetované tváře, žádné kroužky v nose nebo v uších, jak tomu bylo u ostatní chicagské mládeže. Ted přicházel jako poslední. Vyšplhal se na jeden výstupek ve zdi, takže vyčníval nad davem, a zatleskal. Všichni k němu vzhledli.

"Andělé," řekl, "bratři a sestry! Dnes v noci se mi zjevil duch, dobrý duch Milky Instant, a promluvil ke mně. Jsme v nebezpečí. Zítra přijdou nepřátelé, ve velkém počtu a s hroznými zbraněmi. Chtějí zničit náš svět. Žádný anděl by to nepřežil!"

Ozval se vzlykot, davem se šířilo tlumené mručení. Ted mávl rukou a vynutil si ticho.

"Milky Instant nás chce zachránit!" zvolal. "Proto k nám poslala svého proroka. Tiny, prosím tě, Tiny, zjev se!"

Dobře to provedl, pomyslel si Timothy. Ted věděl, jak jít na své ovečky. Andělé strnuli v napjatém očekávání. Timothy zapnul květinovou projekci, nechal zaznít hudbu a rozprašoval vůni, a když se předklonil, prostrčil trup květinovými obrazy a v žehnajícím gestu rozpráhl paže, padli andělé na kolena a vztahovali mu vstříc sepnaté ruce.

"Milky Instant vám žehná," pronesl Timothy slavnostně, jeho hlas hřimal nad hlavami andělů a vracel se ozvěnou od zdi. "Milky Instant vás miluje. Volá vás, a tak se vám chce zjevit."

"Milky Instant," mumlal chór, "Milky Instant, vyslyš nás."

Timothy se stáhl zpátky a prostříhl první reklamní šot. Rozzářený obličej Milky Instant shlížel na ztěžka oddychující shromáždění, pak se Milky vlně usmála a zjevila se jim až k pupku, vztáhla paže dopředu, jako kdyby chtěla jednoho po druhém přitisknout na svá mohutná, hrotitá ňadra, najednou měla v náručí své děťátko, zvedla do výše to naducané výskající robě, jehož dovádívý chichot zněl prostorem, přitiskla si je na prsa, políbila je, poslala vzdušný polibek i davu, rozesmátě pokývla a zmizela. Timothy dal andělům půl minuty čas, než se jim zjevil jako střed Slunce.

"Milky Instant vám slibuje zem, v níž budete moci žít beze strachu a hrůzy, kde vás nikdo nebude pronásledovat, kde budete moci mluvit nahlas a vaše děti se budou moci hlasitě smát, kde jsou květiny a stromy, kde je hojnost jídla a pití, hraček a oblečení. Milky Instant vás volá do svého ráje!" Prostříhl několik dalších reklamních šotů a andělé v té chvíli poprvé uslyšeli hlas své blondaté práškomléčné madony. "Ano, Milky Instant je dobrá. Na Milky Instant se může každý spolehnout. Není nic lepšího na světě než Milky Instant. Důvěřujte Milky Instant, a nebudete toho nikdy žet." "Důvěřujeme ti, Milky Instant," zvolal Ted a chór andělů to po něm opakoval.

"Milky Instant, následujeme tě," vykřikl Ted, a všichni přisvědčili: "Milky Instant, následujeme tě!" Timothy se zjevil, rozpráhl paže a nastalo ticho.

"Nyní půjdeme pomalu a tiše ke zdi," řekl, "skupinka za skupinkou. Ted vás povede a Milky Instant bude s vámi.

Vyhledáte sobě šaty pro velké a vozítka pro nejmenší a potravu pro všechny. Červené láhve pro kojence, modré pro děti, které už umějí chodit, a zelené pro všechny velké. Potom zed' vyhodíme do povětří a uvolníme vám cestu, cestu k

Milky Instant. Nejste zvyklí na denní světlo, budou vás pálit oči a budete slzet, ale musíte potlačit všechnu bolest a únavu; cesta je obtížná a dlouhá, ale zavede vás k Milky Instant. Bude lemována spoustou lidí, ale vy dělejte, jako byste tam ani nebyli, nesmíte s nikým mluvit, nikoho se dotýkat; i když vám bude někdo spílat, plivat a vrhat se na vás - jděte odhodlaně svou cestou. Slibujete?"

"Ano, slibujeme!" zvolal chór andělů.

Timothy jim předvedl usmívající se a stereotypně mávající Milky Instant a vznesl se z ruiny, andělé ho následovali. Kojenci se stěží vešli do vozítek na vzduchových polštářích, které Timothy a Ted v noci přinesli ze skladu a nafoukli. Potom všichni začali dudlat z červených, modrých a zelených lahví. Zdálo se, že jim ovocná šťáva obohacená koncentráty, stimulanty a trankvilizéry chutná, a tak musel Timothy anděly vyzvat, aby si nechali něco na cestu. Stále doufal, že se chemikům povedlo nápoje správně nadávkovat; nemohl v příští hodině potřebovat ukňourané ani rozpustilé děti stejně jako rozčilené matky ani agresivní bojovníky, a už vůbec ne anděly zhroucené vyčerpáním a stresovým přetížením.

První problém nastal už s oblečením, především mladenci se zdráhali vzít si něco na sebe. Timothy vystoupil z laurinu a pokynul Tedovi, aby se už nenamáhal a nepřemlouval je. Nevyžadoval oblečení, aby ušetřil obyvatele Chicaga pohledu na polonahé divochy, ale proto, aby byli andělé v teple, zdálo se však, že jim chlad příliš nevádí. Timothy přecházel od jednoho nafukovacího vozítka ke druhému, odrazil je a ukazoval chlapcům, jak je mají rukama posunovat; bylo by nemožné jim vysvětlit obsluhu řízení. Pak znovu vylezl do Marilyn, vystoupil do výšky, odkud mohl přehlédnout celý průvod, a po minutě rozmyšlení vyhodil zbytek zdi do povětří. Cesta byla volná. Když kolem náhodou poletí hlídka, vyřadí ji komando Podzemí z boje.

Timothy vymodeloval plazmovou kouli, kterou bude ve vzduchu držet magnetický paprsek a která volně poletí několik metrů před Marilyn a poslouží jako projekční plocha. Připravil čtyři obrazy, na nichž bude imaginární Milky Instant andělům kynout, aby ji následovali, zastavili se, zahrnuli doprava nebo doleva. Akustické signály mu případly příliš nebezpečné; na druhé straně nemohl ani za nic připustit, aby Marilyn letěla před průvodem jako pohyblivý terč. Jestli by odstřelovači NSA a policie zahájili na Milky Instant palbu, doslova by ji rozstříleli. Timothy doufal, že až tak daleko to nedojde. Teď, když viděl anděly, by mu připadlo ještě těžší nechat je na holičkách, ale musel slíbit nejen Anne, že při sebemenším nebezpečí ihned ukončí svou misi. NR souhlasila s touto nanejvýš riskantní akcí jen váhavě, Timothyho život je důležitější nežli životy tisíce andělů.

První část cesty proběhla bez problémů, ulice byly jako vymetené. Celé Chicago dnes sedělo před videoobrazovkami anebo stálo špalírem na jedné z hlavních ulic a sledovalo přilet prezidenta a přehlídkový průvod městem. Den veteránů* byl konečnou skutečně velkou událostí, navíc letos přijížděl prezident Států a počasí bylo přímo pohádkové, sice chladno, ale skoro žádný smog.

Když se průvod andělů přiblížil ke křižovatce Kilbournské ulice a Eisenhower Exway**, odletěl Timothy kousek napřed. Klaplo to, Butterbottom tu čekal přinejmenším s pěti kameramanskými týmy.

Byl to Napoleonův nápad zapojit do toho Butterbottoma. Když se něco ilegálního nedá udělat tajně, pak je třeba to provést zcela veřejně. A Butterbottom byl co do veřejných záležitostí velké číslo. Chtivě se honil za senzací pro svůj pořad Helou, přátelé a byl ochoten za exkluzivní zprávu prodat vlastní matku i děti, což se dalo s klidem brát doslova: Pulitzerovu cenu dostal za minuciózní vyličení sebevraždy své babičky, Cenu videa za reportáž o psychotripech své nezletilé dcery.

Timothy mu nechal přihrát tip, že dnes na této křižovatce najde největší senzaci svého života. Aby to vypadalo důvěryhodně, požadoval informátor za tuhle mimořádnou zprávu deset tisíc dolarů a Butterbottom byl ochoten ji na místě zaplatit, samo sebou až po vysílání; snad doufal, že konečně získá vytouženého Ottokara dotovaného čtvrt miliónem dolarů. Timothy mu teď na smluvené frekvenci poslal kódové heslo Nebe, a Butterbottom odpověděl, jako když vystřelí z pistole, Peklo. Neměl tušení, s kým mluví, modulátor zkresloval Timothyho hlas natolik, aby se nedal při pozdějším vyšetřování záznamu identifikovat.

"Je to na spadnutí," prohlásil Timothy, "co nevidět zahne kolona polonahých divochů na Exway."

"A to má být ta senzace?" žrblal Butterbottom "Indiánských show je přece při každé přehlídce na tucty."

"Ale tohle jsou bílí Indiáni. A opravdoví divoši. A zároveň praví Chicagané: přes tisíc dětí a mladistvých, andělů, kteří po dvanáct let žili neobjeveni v parii a dnes vyšli ven. Většina z nich se v parii narodila. Není to snad trháč: průvod andělů z parie? Zatímco z jedné strany přijde prezident a přehlídkový průvod, z druhé strany jim vyjde vstříc průvod andělů. Můžete prostřihávat záběry obou kolon, někde se přece setkat musí."

"Ihned nechám vyklidit křižovatku," zařval Butterbottom: "Opravdoví divoši, říkáte, možná dokonce kanibalové?"

"I to je možné," odpověděl Timothy.

Bylo lhostejné, co Butterbottom ve své reportáži všechno řekne, hlavně že kamery budou sledovat průvod andělů a živě jej přenášet. Timothy nevěřil, že se úřady odváží uspořádat bezprostředně před příjezdem prezidenta mezi ženami a dětmi veřejnou krvavou lázeň, a už vůbec ne, kdyby byla přenášena na všechny chicagské obrazovky a do celých Států. Ani se neobával, že by se dalo přenosu nějak zabránit; Butterbottom a ICC by se nedali jen tak lehce vydírat, senzace byla prostě příliš velká; určitě by poslali na záznam do studia pár záběrů a byla už připravena skupina videových guerillerů, která by záběry sjela a v případě nouze by je propašovala do kanálů všech chicagských vysílačů. Přišli také na nápad zmanipulovat časovou smyčku.

Všechny přímé přenosy musely projíždět časovou smyčkou, aby měli státní kontrolori možnost profiltrovat nevhodné záběry. Doufali, že když potají zesateronásobí časovou smyčku, zmatou centrální pohotovostní kanál, a získají tak čas. Timothy dal Napoleonovi propočítat prognózy; nejpravděpodobnější bylo, že by pohotovostní kanál vypočítal podle rychlosti obou kolon místo setkání někde poblíž ohybu Berkeley. Pár kilometrů před ním se nacházelo přímo ideální místo, kde bylo možné svést průvod andělů z přehlídkové trasy. Ten ale až k ohybu nedojde.

Timothy přeletěl křižovatku a nechal Milky Instant ukázat doprava, průvod andělů pronikl na Exway, v čele Ted a tucet divoce vyhlížejících mládenců s oštěpy, luky a šípy a ozdobným peřím. Jeden tým kameramanů jel před nimi, dva další zabíraly anděly z obou stran, především vozítka s kojenci a nejhezčí matky. Andělé byli nanejvýš ukázněni. Kojenci poklímávali, děti se prodíraly vpřed ruku v ruce a velcí se nedívali napravo ani nalevo, dělali, jako by kromě nich nebyla na světě živá duše.

Lidé na ulici většinou znuděně přihlíželi; určitě považovali anděly za část slavnostního průvodu, která se opozdila a nyní kráčela naproti přehlídce, aby se někde zařadila. Většinou klábosili mezi sebou nebo se nechali obsluhovat létajícími prodáváči cukroví a nápojů, hot dogů a hamburgerů, koneckonců to potrvá ještě hodinu, než sem dorazí přehlídkový průvod. Mnozí civěli na monitory svých kapesních přístrojů. Také příslušníci NSA a policie si průvodu andělů zprvu sotva všímali, pozorovali diváky a kontrolovali domovní fasády, v rukou odjištěné zbraně, aby mohli ihned vystřelit na každého, kdo by otevřel okno nebo se ukázal na střeše.

Na pohotovostním kanálu, v ústředí NSA a na vrchním velení městské a federální policie se už jistě zhavily dráty, zvláště když si Butterbottom nenechal ujít, aby z téhle senzace nevytřískal, co se dá.

Andělé už prošli většinu cesty k odbočce na Waldheimův hřbitov bez jakýchkoli incidentů, když Timothy zpozoroval, že pořádkovým silám byl zjevně vyhlášen poplach. Příslušníci v uniformách i v civilu obstoupili silnici, zbraně namířené na ulici. Ale nikdo nezahájil palbu. Nechali projít průvod, dokonce ochotně ustupovali, nejspíš měli strach, že by od těch divochů chytli nějakou nemoc.

Průvod došel k Waldheimovu hřbitovu. Timothy jej s pomocí Milky Instant svedl z Exway na širokou, platany lemovanou hlavní cestu. Počkal, až poslední andělé opustí Exway, a pak předhonal průvod, který už se jen tak unaveně vlekl. Museli ale ještě urazit pár set metrů ke Gouldově mauzoleu*, v němž byl vstup do Podzemí. Jakmile Timothy zahlédl mezi bronzovými vraty mauzolea obraz usmávající se, kynoucí Milky Instant, obrátil se.

Obkroužil památník mučedníků nepokojů na Haymarketu*. Opravdu mimořádně vhodné místo pro spásu andělů! Timothy doufal, že Butterbottoma napadne, aby to zamontoval do své reportáže. Volnou frekvencí mu tenhle tip dohodil, ale Butterbottom nereagoval.

Asi tři kilometry za areálem hřbitova se to hemžilo ozbrojenci. Exway byla izolována vysokými plastovými deskami, byly připraveny obrněné vozy, v hustých rojích přilétaly helikoptéry a tryskáče. O kousek dál na sever od ohybu Berkeley narazil Timothy na čelo přehlídkového průvodu, na mohutný orchestr v historických uniformách, před ním marciální vojevůdce na grošáku, v obou rukou svíral obrovský hvězdný prapor, který práskal ve větru. Kapela hrála zrovna Yankee-doodle. Timothy se otočil a začal si spokojeně pískat hymnu andělů Milky Instant nám pomůže.

(16 (

Hank ho očekával, jak bylo domluveno, na území jednoho opuštěného závodu. Timothy cítil, že nemá dost sil, aby mu pomohl. Teď, když vypětí pomínulo, byl vyčerpaný; mrzl a potil se zároveň, všechno ho bolelo, především hlava a týl, spolkl dva pervitiny - počtvrté za posledních dvacet hodin, zítra to odnese pořádnou kocovinou - lačně vypil horkou kávu a zhltl vývar z termosky, zatímco vděčně přihlížel, jak Hank demontuje přídatné vybavení. On by to byl teď sám těžko zvládl.

"Blahopřeju," zavolal na něj Hank. "Sledoval jsem přenos. Človče, já měl takovou radost, když andělé zahnuli na hřbitov. Byla to nejvzrušivější video show v mém životě."

Droga začala působit, v Timothyho nitru se rozproudil hluboký pocit štěstí. A vědomí nezdolné síly. Mám tolik síly, že můžu vytrhávat stromy ze země, pomyslel si spokojeně. Věděl, že má ve skutečnosti jen málo rezerv, ale na okamžik si pohrával s pomyšlením, že než odevzdá laurin, jej naposledy použije, tentokrát k ryze soukromým účelům; aby odletěl do sídla Debory Johnsonové a ukradl jí Kleea, zatímco ona nejspíš dře ve své kanceláři, aby rozlouskla tajemství kolem průvodu andělů. Nebo seděla Třasořítka v prezidentově voze? Timothy si pustil Hankovo video. Přehlídkový průvod právě zahýbal z Exway k Loop, k chicagské city. Když kamera zašvenkovala na prezidentův obrněný vůz s neprůstřelným sklem, zdálo se Timothy, že za usmávajícím se, kynoucím prezidentem nejasně zahlédl povislé tváře Debory Johnsonové.

Timothy si dopřál raději delší odpočinek, než se vydal na cestu. Člověk nemá pokoušet štěstí. Musel být rád, že to všechno tak dobře vyšlo a že teď může laurin odvézt, jak bylo domluveno, a bez krkolomných vytáček.

Třebaže letěl velkou oklikou, aby se vyhnul bezpečnostnímu kordonu, dorazil příliš brzy a musel počkat, než se k Babiččině zámku přiloudal tryskový vrtulník v barvách General Motors. Timothy se posadil pod stroj a vletěl v jeho stínu do klimaféry. Dveře kostela byly dokořán. Babička seděla v lavici, jako kdyby byla pohroužena do modliteb. Polekaně vyskočila, když si Timothy povzdechl.

"Jste to vy, mister Truckle?" zeptala se tiše.

"Ano. Kde mám přistát?"

"Počkejte, zavřu vrata." Babička si ulehčeně oddychla. "Za oltářem najdete kontejnery na přístroje."

Babička podezřívavě přihlížela, jak Timothy odpojuje laurin od svého monofly. Měla u sebe hologramy, podle kterých pečlivě přezkoumala stav přístroje. "Oukej," prohlásila nakonec, "dejte přístroj do levého kontejneru a váš monofly do pravého. Přistavíme vám ho, až se vrátíte domů. Myslela jsem, že prozatím zůstanete u mě; musíme zvážit, co podnikneme dál."

"To se ml náramně hodí," odpověděl Timothy. "Musím přiznat, že mě ten let dost sebral, trochu odpočinku mi jen prospěje. Myslím, že to nebyl zrovna dobrý nápad, a jsem šťastný jako blecha, že jsem se toho krámu zbavil."

"Leclercq se o vás postará," řekla Babička. "Musím na audienci k prezidentovi, ale myslím, že budu do osmi zpátky a můžeme spolu povečeřet. A propos jídlo -" výsměšně se na něj zadívala, "zapomněla jsem vám předtím říct, že to chameleonské ovoce - víte přece - má tu zvláštnost, že odbourává sterilizaci; ale to vám zřejmě žádné problémy nezpůsobí, že?"

Tak takhle to tedy bylo, napadlo Timothyho. Odolal pokušení vrhnout se Babičce kolem krku a prozradit jí, co se stalo. "Nemyslím si," řekl. "I když ta myšlenka je lákavá."

"A nebezpečná!" opravila ho. "Nedělejte žádné hlouposti, mister Truckle. Co byste si počal s ilegálním dítětem?"

"Ano, to je otázka: Co člověk udělá s andělem?" Timothy se šibalsky zašklíbil. "Musím si okamžitě brknout domů. Očekávám důležitou zprávu týkající se naší záležitosti. Doufám, že mám v rukávu ještě jeden trumf."

Babička chvíli přemýšlela a pak zavedla Timothyho do své pracovny. Ale nehnula se od něj ani na krok. Ještě nikdy nevytáčet Timothy svoje číslo tak rozdychtěně; bylo to poprvé v jeho životě, kdy volal domů a neočekával jen lakonické zprávy a vzkazy nebo Napoleonův hlas. Ale Anne doma nebyla. Nechala mu vzkaz, že se vrátí večer. Byla tam ještě objednaná zpráva od Smileyho: Timothy má okamžitě přijet na kliniku, každá minuta je důležitá.

"To je ten můj trumf," vysvětloval Timothy, "a mám dojem, že je to přímo royal flash. Máme Glovera!"

Babička se na něj nerozhodně podívala. Ve tváři jí to jen hrálo. "Je možné Glovera dopravit sem?" zeptala se.

"Není. Je těžce raněný. Absolutně není schopen převozu. Už jsem měl strach, že nikdy nenabyde vědomí. Jestli mě ihned propustíte, odletím tam a vrátím se ještě před vámi. Se všemi informacemi, které chceme." Spokojeně si zamnul ruce. "Bylo by mě příšerně žrlo, kdyby mi utekl váš královský honorář, ale teď -"

"Leclercq vás doprovodí," rozhodla Babička.

"Souhlasím. Ale až budu mluvit s Gloverem, musím být sám. Nahraju všechno, aby vám neuniklo ani slovo, ale znám Glover; jen mezi čtyřma očima mi prozradí, co ví, a taky jen tehdy, když ho trochu zmáčknu."

Doprovázeli je dva policisté od General Motors, dvoumetroví chlapáci, prsty na spoušti rayvolveru, oči upřené na Timothyho. Leclercq se postavil na stráž před dveře jednotky intenzivní péče, původně chtěl taky dovnitř, a rozhodl se, že počká venku, až když si Timothy sedl na podlahu a prohlásil, že nechá Glovera bez jediného mrknutí oka chcípnout, jestliže mu Leclercq nedá volnou ruku. Smiley a doktor čekali v předpokojí.

"No to je dost," hartusil Smiley, "už jsem si myslel, že nepřideš. Kde ses tak dlouho flákal?"

"Díval jsem se na přehlídku, co jinýho?" odpověděl Timothy a uchechtl se. "Bohužel to nevyšlo tak, jak jsem si myslel; mám na krku tři chlápky. Je tu někde nějaký druhý východ, kudy bysme mohli zmizet?"

"Jenom klid a nohy v teple," řekl Smiley. "Glover je vopravdicky při vědomí." Přitáhl Timothyho před skleněnou stěnu. Glover ležel na lůžku napůl vzpřímený, stále ještě upoutaný, ale kapačky už neměl připojené.

"Řekl něco?" vyzvídal Timothy.

"Jenom nadával jak špaček. Když už přej má umřít, tak alespoň ne uvázaněj."

"Opravdu zemře?" Timothy se podíval na doktora. "Kolik času mu dáváš?"

"Je naprosto zdravý," prohlásil doktor. "Překonal šok a teď už mu nic není, až na to, že je zesláblý."

"Víte to?"

"Ne. Myslí si, že musí umřít. Je mu samozřejmě ještě pořádně zle po všech těch svinstvech, co jsem do něj napumpoval."

Timothy horečně uvažoval. "Hele, Smiley," řekl potom. "Ty se vypaříš jako první. Popadni tu něco a dělej, že jako musíš do laborky. A sezeň Paddingtona. Ať počká na inspekčním pokoji, a až mu dám znamení, tak ať přijde a zbaví mě Babiččiných lidí. Zatím obstaraj taxík, ten ať čeká nastartovaný na dvoře. Možná že jde o vteřiny."

"Nač takový divadýlko?" hlesl Smiley unaveně. "Když po nás Babička půjde, stejně nás hezky rychle dostane."

"Až odsud vypadneme, tak ne," slíbil mu Timothy. "Věř mi."

"Mám takový mrazení v zádech, že jsem ti už věřil až moc," zavrčel Smiley, ale šel.

"No tak, doktůrku," řekl Timothy, "teď mi hezky rychle natáhni stříkačku rychle působícím uspávacím prostředkem, pak zavolám Babiččiny slouhy a ty za energických protestů odsud vypadneš. Když nebude Paddington ještě v budově, počkáš v jeho pokoji a pokusíš se mě odsud vytáhnout. Když to nevyjde, zmiz se Smileym."

"A co ty, Tiny?"

"Já už se odtud nějak vymotám."

Doktor hrál své rozčilení velmi přesvědčivě, dokonce zrudl jako rak a dal se vystrkat z pokoje jen násilím. Leclercq byl zjevně zmátený.

"Nemůžeme potřebovat nějaké svědky," řekl Timothy. "Ani vy nic neuslyšíte, vypnul jsem reproduktor. Nebo vás snad Babička do toho zasvětila?" Leclercq zavrtěl hlavou.

"Ale dosvědčíte mi, že jsem zaznamenal každé slovo. Postavte se těsně před sklo, abyste mohl všechno sledovat. Pacient vás neuvidí, sklo je průhledné jen z jedné strany."

Timothy založil do rekordéru nový krystal a zapnul ho, pak přešel ke Gloverovi. Glover na něj civěl s očima dokořán.

"Vy?" zachrčel. "Co vy tady chcete?"

"Jak jste to říkal, když jsme se naposled viděli?" Timothy předstíral, jako kdyby se musel nejdřív na ta slova rozpomenout. "Mohli bych vás přenechat svému osudu, ale prokážu vám ještě poslední službu z milosti - tak jste to přece říkal, ne? Zajdete bídnou smrtí, Glover. Nanejvýš bolestivou a s hrůznými, přímo hororovými vizemi. Přiliš jste ve svém životě fetoval. Já vám to ulehčím." Timothy vzal do ruky injekční stříkačku.

"Já nechci umřít," zařval Glover.

"Ale vy umřete. Nejpozději za pár hodin, ledaže -"

"Ledáže co?" vyhrkl Glover. "Ledáže co?"

"Ptal jsem se doktora, mohli bychom vás zachránit, ale to byste musel na speciální kliniku, a to stojí hrůzu peněz a kdo by vás přijal? - Mohl bych to nějak zařídit."

"Ano?" Glover se na Timothyho nadějeplně podíval.

"Když mi prozradíte, co se stalo s Fordem."

Glover malátně zavrtěl hlavou. "To by byla i moje smrt. Henry Šestý mi tím vyhrožoval a já vím, že by mě nechal ihned

oddělat."

"Na Babiččině soukromé klinice už vás očekávají," odpověděl Timothy, "a jakmile se uzdravíte, opatří vám novou totožnost. Je to jedinečná šance, Glovere, vaše poslední!"

"Dobrá, jakmile z toho budu venku, promluvím."

"Kdepak, teď hned. Nebo už nikdy. Dám vám deset vteřin na rozmyšlenou. Jedna, dva, tři..." Timothy opět uchopil injekci a podržel ji na Gloverově loketní jamce. "Tak už mluvíte! Nemáte co ztratit. Co McCannibal a jeho komplikované provedli s Fordem?"

"Vy tomu nebudete věřit," sténal Glover. "Nikdo na světě by tomu neuvěřil."

"Tak to zkuste. Transplantovali jeho mozek do jiného těla? Ne? Stal se z něj ektopos?"

"To byl jejich první plán, ale Henry Šestý nevěřil, že by to fungovalo, kromě toho by ho měli v hrsti; kdykoli by byli mohli odpojit jeho mozek, ale na druhé straně museli honem něco udělat."

"Proč? Co se stalo?"

"Rapidní rozpad buněk. Začalo to v nohou a v podbřišku, a všechny pokusy proces zastavit, amputovat zasažené části těla a nahradit je novými, to ještě zhoršovaly; profesor se domníval, že to všechno je reakce na nespočetné transplantace, buněčné blány se uvolnily, prostě se rozpouštěl, buňku za buňkou. Když byly zasaženy plíce a srdce, přišel McCannibal s nápadem." Glover se na Timothyho podíval. Ve tváři měl zhnusený výraz. "Víte, co je to demichot*?"

Timothy zavrtěl hlavou.

"Umělé siamské dvojče!" Glover se začal dusit, z koutků úst mu tekly sliny; Timothy vzal tampón a otřel ho. Nevěřicně na Glovera zíral.

"Člověk s dvěma hlavami a se čtyřma rukama. Věděl jsem, že tomu nebudete věřit," vyhrkl Glover, "ale je to pravda! Mám dokonce jeden snímek, můžu vám ho ukázat, když mě odsud dostanete! Nasadili Fordovu hlavu, jeho paže a ramena na jednoho mladého muže, na prsa, a ten svým tělem zásobuje to, co zbylo z Henryho Šestého."

Timothy to stačil právě k umyvadlu, než se pozvracel. Tak proto Ford říkal doublehead**, ale i kdyby to byl pochopil Puissant správně, nikdy by asi na takovou myšlenku nepřipadl.

"Takže umělé siamské dvojče," řekl Timothy. "Ale proč se Henry Šestý vzdal Puissanta?"

"Má jícen na hadry. A chuťové nervy zrovna tak," řekl Glover. "Je vyživován parabionicky od druhého. Toho mladíka jsem sehnal já. Je to obyčejný, ale skrz naskrz zdravý mládenec, který tím chtěl uživit svou rodinu a zbohatnout; dostal deset miliónů dolarů předem a za každý rok vždycky další milión -"

Timothy mu vpíchl injekci do paže. Glover chtěl ještě něco říct, ale vyrazil ze sebe jen jakési zakrákorání, než mu spadla hlava na stranu. Timothy zmáčkl zvonek a odešel do předpokojů.

"Dopravte toho muže na Babiččinu kliniku," zařval na Leclercqa. "A hezky rychle, jde o minuty! Jste za to osobně zodpovědný! A nezapomeňte ten rekordér."

"Leclercq se vrhl ke dveřím a přivolal oba policisty, kteří bez váhání vynesli Glovera i s postelí. Na chodbě bylo pár zaměstnanců kliniky, ale ti se ani v nejmenším nenamáhali, aby zabránili únosu pacienta. Přišel Paddington, vzal si Timothyho stranou, rozčileně na něj ječel, řval, co to má znamenat; Leclercq se zmateně podíval na Timothyho a pak zase na mizejícího Glovera.

"Pospěšte si," zakřičel na něj Timothy. "Přiletím za vámi taxíkem!"

Leclercq ještě chvíli váhal, ale pak pokrčil rameny a běžel za svými lidmi. Paddington odtáhl Timothyho k jednomu postrannímu vchodu, kde už v taxíku čekali Smiley a doktor.

(17 (

V domácím výtahu se Timothy zase ovládl. Tak trochu k tomu přispěla čtyřpatrová whisky, kterou vypil u Smileyho, než se rozloučili, ale hlavně jistota, že je tenhle zatracený případ konečně vyjasněný. V nejbližších dnech se bude věnovat jen a jen Anne. Vystoupil na obchodním poschodí.

Starožitnictví bylo zavřené, ostatně to nebyl žádný automatický obchod, ale štítek na dveřích vyzýval každého potenciálního kupce, aby zazvonil kdykoli, třeba i v noci. Pár minut poté, co Timothy zmáčkl zvonek, se skutečně objevil majitel. Timothy nesmlouval dlouho. Chtěl se co nejrychleji dostat domů, a tak zaplatil za Kašpárka hříšné peníze, které ten člověk požadoval, ale byla to parádní loutka, ručně vyřezávaná hlava a šaty dokonce prý originál 19. století.

Anne se ještě nevrátila. Timothy se naložil do vany. Ale dlouho to ve vodě nevydržel. Byl strašlivě přetažený.

Nejraději by byl spolkl pár růžových perliček, ale za poslední dva dny toho nafetoval rozhodně dost; uvařil si čaj, snědl trochu ovoce a posadil se před videoobrazovku. Zprávy přinášely jen záběry z audience u prezidenta, ani denní zprávy nepřinesly záběry andělů. Timothy si pustil záznam zrychleně, všech dvaatřicet programů najednou; jen ICC natočila průvod andělů a neustále je prostřihovala do přenosu z přehlídky, dokud andělé nedošli na hřbitov.

Krátce před devátou se rozezněl komunikátor, na monitoru se objevila navýsost rozzuřená Babička.

"Co se děje?" zeptala se a podle hlasu se zdálo, že se sotva ovládá. "Čekám tu na vás..."

"Promiňte," řekl Timothy. "Bylo mi trochu špatně, chtěl jsem si na chvíli lehnout, ale asi jsem hned usnul. Viděla jste ten záznam z nemocnice? Příšerné, co? - Glover má pravdu: Člověk by si myslel, že to není možné, co všechno se sebou staří lidé nechají provádět. Nevím, jestli vám to pomůže, alespoň teď víte, co jste chtěla vědět. Pošlete mi prosím zítra můj přístroj a honorář, ano?"

"Mister Truckle!" Babiččin hlas se přímo zařezával do kůže. "Vždycky očekávám, že se udělá, co řeknu já. Okamžitě se oblečte, Leclercq vás odveze."

"Proč?" řekl Timothy. "Pro mě je ten případ uzavřený. A zapomenutý, rozumíte? Naprosto zapomenutý."

"Ale vy přijedete!" řekla Babička tiše. "Jinak -"

"Nesnažte se mě prosím nutit," přerušil ji Timothy jemně. "Velmi by mě zarmoutilo, kdyby naše přátelství - mohu to tak nazvat? - skončilo tak nepěkně. Stáhněte prosím své lidi z Nebrasky."

"Právě naopak! Příkazu jim, aby vás přinejhorším dovedli ke mně násilím."

"To prosím ne," řekl Timothy. "Rád bych vám pověděl jednu historku: jedna moje známá, krásná, vlivná a chytrá dáma, má takové malé tajemství, které by strašně ráda ukryla před celým světem, nejradši by ho takříkajíc učinila neviditelným. Naneštěstí existují snímky, na kterých je vidět ona sama, potom ještě jednou před jednou nástavbou, ale, jak říkám, ta dáma je nejen krásná, ale také hrozně chytrá."

"Chápu," zasyčela Babička. "Za to mi zaplatíte."

"Jenom prosím žádné unáhlené soudy," odpověděl Timothy. "Jsem si jist, že i vy budete patřit k těm, kterým zvláště leží na srdci můj život."

Za půl hodiny někdo zazvonil u domovních dveří. Timothy si položil loutku na pravou ruku a postavil se tak, aby se na obrazovce monitoru objevil jen Kašpárek, a pitvorným hláskem se zeptal: "Jste tam všichni?" Odpověděl mu Maudin hlas. "Tiny? Otevři, prosím tě." Proletěla kolem něho do mauzolea. "Co se děje?" zeptal se Timothy. "Kde je vlastně Anne? Řekla ti něco?"

"Nejdřív pověz ty, jak se vedlo tobě? Velký bratr má starosti, protože ses neohlásil. Nebyl jsi ani k zastížení!"

"Bože můj, úplně jsem zapomněl!" vykřikl Timothy. "Bylo toho na mě v posledních dnech prostě moc." Podal Maud stručnou zprávu. "A teď mi konečně prozrad', kde je Anne. Chtěla přece zůstat doma."

"Musela na hřbitov. Bratr, co měl otevřít vstup, měl nehodu, a tak to Anne vzala za něj. Víš, kolik to bylo andělů?"

"Ne, proč?" odpověděl jí Timothy udivenou otázkou. "Proč jste je vlastně nespočítali?"

"Stalo se dost velké neštěstí, Tiny. Měli jsme strach, žes to dostal i ty. Když se úřady dozvěděly, co se děje, poslaly na hřbitov tryskové vrtulníky a bombardovaly průvod. Přes osm set andělů jsme zachránili, zbytek zahynul. Stejně jako Butterbottom a jeho kolegové."

"Pokoj jeho popelu," řekl Timothy tiše.

"Nejenom popelu, Tiny," Maud zavržela smutně hlavou. "Svrhli neutronové bomby. Butterbottom na sebe nechal zamířit kamery, je vidět, jak se doslova rozplývá ve vzduchu."

"Před očima všech? Nikdy bych si nemyslel, že se toho odváží."

"Nikdo to neviděl," řekla Maud, "vyndali záběry z časové smyčky. My to taky víme jen proto, že se videoguerillerové napíchli na přenos. Bohužel už jsme to nestačili vysílat"

"A co je s Anne? Tak mluv!"

"Anne byla v té chvíli ještě venku."

Timothymu trvalo hodnou chvíli, než pochopil, co vlastně Maud řekla. Potom se namáhavě zvedl, obličej celý popelavý, místo úst úzké škvírky, oči téměř zavžené.

"Nech mě prosím teď o samotě," řekl skoro neslyšně.

"Mám rozkaz zůstat u tebe," řekla Maud. "Velký bratr si myslí, že teď potřebuješ pomoc, Tiny."

"Ven!" zařval Timothy. "Koukej vypadnout!"

Výstrkal Maud z mauzolea a z bytu, zablokoval dvěma hmaty vchod, vytrhal pojistky komunikátoru, vtrhl do pracovny, otevřel Napoleonův ocelový břich a i jemu vytrhal pojistky, odvěkl se do ložnice, padl na postel, roztrhl balíček růžových perliček, nasypal si jeho obsah na ruku, část pilulek spadla na podlahu. Timothy si nacpal celou dávku do úst, přiložil si ke rtům téměř plnou láhev White Label a naráz ji vypil. Pak mu hlava spadla na stranu.

STOPA MUTANTŮ

(1)

Lev zařval. Roztáhl široká zelená křídla a vystoupal do purpurově zbarveného nebe. Timothy ho následoval. Cítil se lehce, jako kdyby měl křídla. Jako ve stavu beztlíže. Nepochopitelně šťastný. Mimo veškeré naděje a tužby, mimo všechna přání. Zajedno sám se sebou i se světem. V bezpečí. Hluboko pod ním se rozprostírala světle fialová poušť, v níž se třpytily rubíny a smaragdy; odkudsi znenadání vystřelily paprsky, zeleně a rudě se zaleskly, z písku vyrostly žhnoucí hory. Ostré hrany a hroty se hrozivě přiblížily. Timothy se zvedl výš, ale hory ho pronásledovaly. Zoufale mával rukama a nohama, aby jim unikl, stoupal stále výš, vzduch byl řidší a řidší, Timothy lapal po dechu, zmocnila se ho smrtelná úzkost. Neviditelné svorky mu drtily hrud' a jiskřící špičaté skály se neustále blížily, obkličovaly ho. Vzápětí se proměnily v démonické příšery s tisíci sekajících hadích jazyku namísto vlasů. Žhnoucí oči. Obrovské chřtány. Odulá ústa se rozevřela, aby ho pohltila. Timothy křičel. Pekelný chechtot se zahřměl z dokořán otevřených propastných chřtánů, strhl ho s sebou jako tornádo, vířil kolem něj. Celý se pod tím dunivým smíchem scvrkl, byl nepatrný jako zrníčko prachu. Co nevidět se zřítí do pouštního písku: navěky neviditelný, ztracený. Chtivé ruce se po něm sáply. Obryně s kočičíma očima. Křičela jeho jméno. Tak nahlas, že se pod tíhou výkřiků kroutil jako červ. Když potřešit zaburácela "Tiny!", poznal ji. Debora Johnsonová. Třasořitka mu chlupatými, slizkými pavoučími chapadly rdousila hrdlo. Úpěnlivě ji prosil o smilování, žebrnil o svůj život, železné háky se mu zasekly do tváří, rozvíraly mu ústa, zahalil ho oblak whisky.

"Jen žádný alkohol!" zaskřehotal zoufale, a pak ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, opravdu hleděl do Třasořitčina obličej. Vztáhla ruku a pohladila ho po tváři.

"Co je to s vámi, Tiny? Nemám vám zavolat lékaře?"

"Díky, ne. Dopřejte mi jen okamžik klidu. Mohla byste nám uvařit kávu, stojí -"

"Já vím." Třasořitka vyšla z koupelny.

Timothy se snažil rozpomenout. Co se stalo? Hodinový číselník se mu rozplynul. Sevřel pevně víčka, počítal do dvaceti, a pak otevřel oči. Teď dokázal ostře vidět alespoň nejbližší okolí. Ležel ve vaně, nahý, hlavu upevněnou v

držáku. Pokusil se zvednout z vody levou ruku, potom pravou; když v loketní jamce spatřil rudě ohraničený vpich, napadlo ho: meskalin, "Sen zapomnění", Anne -

Třasořitka se vrátila, uvolnila mu hlavu, vyzvedla Timothyho z vody, odnesla ho v náručí k masážnímu stolu, osušila ho, pomohla mu do županu, posadila ho do křesla a zavezla do obývacího pokoje. Přes nos ho praštila vůně kávy. Byl příliš zsláblý, Třasořitka mu musela přidržovat šálek u rtů.

"Nevěděla jsem nic lepšího, než vás strčit do vody," řekla. "Mám o vás vážně starost - když nechcete už ani whisky, Tiny! Naštěstí mě napadlo se k vám vloupat. Vy jste začal drogovat!"

"Ale, Debby!" Timothy zavrtěl hlavou. Dokonce se mu povedlo vyloudit na tváři úsměv. "Je to jen slabý krevní oběh. Doktor soudí, že budu za pár dní zase fit."

"To doufám. Potřebuju vás. Mám případ, co přímo volá po vás. Nejen proto, že se jedná o United Chemical -"

Timothy ji neposlouchal. Co inu bylo do toho? Co se ho vlastně ještě týkalo? Anne je mrtvá, to byla jediná myšlenka, která ho dojímalá. Že je tak zatraceně slabý. Byl příliš zsláblý, než aby Třasořitku vyhodil. Konečně zmlkla. Timothy se na ni podíval, jako kdyby jí pozorně naslouchal.

"Popřemýšlím o tom," řekl. "Ozvu se, jakmile budu zase při smyslech, oukej?"

"Tak dobrá. Ale nenechte mě dlouho čekat." Debora Johnsonová se zvedla. "Nemám vás odnést do postele?"

"Ne, díky, to zvládnu sám."

"Ještě jednu věc, Tiny - ráda bych koupila vaši soniku."

"Sněhurku?" Timothy se na ni nechápavě zadíval. "Vzpomínám si, že jste ji ještě nedávno nazvala Krákorkou."

"Nabízím vám dvojnásobek její tržní ceny."

"Sněhurka není na prodej."

"Trojnásobek."

"Za žádné peníze na světě."

"Tak mi alespoň slibte, že budu mít přednostní právo, když si to rozmyslíte."

"Ruku na to. Co se vlastně děje?"

"Chci obohatit svou uměleckou sbírku o jednoho Shopenhowera; vypadá to, že bude platit za jednoho z mála velikánů v našem století. Nemáte tušení, kde se teď potuluje?"

Timothy zavrtěl hlavou. "Když Daniel kutí na něčem novém, vždycky se beze stopy vypaří a objeví se teprve tehdy, když to má hotové."

"Ozval by se vám?"

"Rozhodně. Mám ho poslat za vámi?"

"Jistě. Zítřka vám pošlu materiály o těch mutantech, abyste o tom mohl už trochu porozmýšlet."

Mutanti? pomyslel si Timothy zmateně. Určitě případ, který přímo volá po něm. Tedy měl by.

"Jenom prosím ne před polednem," řekl. "Chci se pořádně vyspat."

(2 (

Bylo čtrnáct hodin osm minut, když se Timothy probudil, kalendář ukazoval šestého prosince. Dvacet čtyři dní po dni nula. Vzpomněl si na Třasořitku. Byla její návštěva sen, nebo skutečnost? V lebce se mu proplétaly cáry stovek snů. Apartmá bylo zamčené, ale to nic neznamenalo; Debora Johnsonová si dokázala pomoci své policejní frekvence vynutit vstup kdykoli. Ale přece vytrhal pojistky! Ted' byly neporušené. Třeba zapomněl byt zablokovat, když si vzal drogu.

Timothy pocítil hlad. K jeho úžasu bylo v kuchyni uklizeno. Nemohl si vzpomenout, že by myl nádobí. A nakupoval. Ledničky byly plné, takže musel objednat a převzít potraviny. Uvařil si dvě vejce na hniličku a snědl k nim suchý bílý chléb.

Opravdu spotřeboval všechn meskalin? Žádný v lékárně nenašel, ani LSD! Pamatoval si, že to zkoušel s mexickým výtažkem z kaktusu, ale nemohl přece vypotřebovat celou zásobu. Ještě že měl alespoň tři injekce heroinu. Když Timothy vešel do chodby, rozsvítila se signálka volacího zařízení.

Timothy na ni upřeně hleděl. Proč znovu zapojil pojistky? Naštěstí nebyl zapnutý zvuk. Na monitoru se objevil policista, který netrpělivě civěl na dveře. Třasořitčin posel, napadlo Timothyho, takže to nebyl sen. Neochotně otevřel, ale nepustil policistu dovnitř, převzal krystal a podepsal potvrzenku. Když chtěl krystal hodit do koše komunikátoru, všiml si, že i ten je zapojený; výstup byl plný vzkazů. Prohlížel si snad fólie a položil jich několik na desku? Proč? Zpráva od Bustera Coatse, Timothy se mu má neprodleně hlásit, jeho objednávka už došla. Co si to k čertu u domovníka objednal? Kšeftoval snad ted' Coats s drogami? Timothy už málem navolil jeho číslo, ale pak se rozhodl, že raději sjede k němu dolů. Kdo ví, kdo všechno je napíchnutý na jeho linku.

"Veselé svátky!" uvítal Coats Timothyho. "Vstup a buď naším hostem." V bytě to vonělo františkem, marcipánem a pečenými jablky.

"Moje žena pochází z holandské rodiny," vysvětloval Coats, "a tak slavíme Sinterklasse - Mikuláše, naše děti dostávají dárky už šestého prosince. Jen pojd'te klidně dál, mister Truckle."

Coatsova žena a obě jeho děti na Timothyho hleděly, jako kdyby on byl Santa Claus a právě přijel na saních se sobím spřežením ze svého v sídla na severním pólu. Stůl byl vyzdoben svíčkami a snítkami jmelí, uprostřed stál obrovský talíř s pečivem: hvězdice, hříbky, zajíci, koníci, srnci, všechno posázené rozinkami a s polevou, vedle pečiva byla mísa s pečenými jablky; v rohu pokoje se skvěla vystrojená jedlička, která vypadala skoro jako opravdový strom. Timothy by se byl nejraději vytratil, když spatřil tenhle důvěrně známý obrázek. Vytáhl kapesník a vysmrkal se, aby zakryl, že mu vhrkly slzy do očí. Coats ho vtlačil na židli, jeho žena mu přes stůl podala pohár s punčem.

"Máte přece na nás chvíli čas, ne? Přináší to štěstí, když člověk na Mikuláše pohostí nečekaného hosta. Veselé svátky."

"Ale ano, jistě." Timothy pozvedl pohár. "Požehnané svátky vám všem."

Chvilu se protáhla na víc než hodinu. Timothy musel ochutnat vánoční pečivo a pečená jablka, punče upil jen trochu, meskalin a alkohol by mohly být přímo osudnou směsí. Jezdil si s Philem, starším chlapcem, s vláčkem a zazpíval si všechny vánoční koledy, nejprve potichu, potom dunivým basem; neměl nejmenší chuť se vrátit do svého bytu a hluboce litoval, když ho Coats pozval k sobě do pracovny.

"Vzkazoval jste mi něco o nějaké objednávce -?" prohlásil Timothy nejistě.

"Nechali ji u mě, protože jste nebyl k zastížení. Tady, v krabici."

Dva jezevčiči, tmavohnědí, s očima jako knoflíky. K tomu psaní od Prida Bentleyho, že posílá Timothymu párek, který byl právě vypěstován pro ne tak naléhavý experiment, aby Timothy nemusel čekat; při reklamaci že je zaručena výměna.

"Pohádka!" Coats pohladil lesklou psí srst. "Netušil jsem, že ještě něco takového existuje. Jsou od Allamerican, že jo? Prozradil byste mi, kolik stojí, mister Truckle? Kdybychom si to mohli dovolit - všichni jsme se do nich úplně zbláznili. Především Phila to zarmoutí -"

Timothy vzal krabici, odnesl ji do pokoje a položil ji chlapci na klín.

"To je pro tebe, Phile. Veselé svátky!"

Coatsova žena vypadala, jako kdyby se chtěla Timothymu nejraději vrhnout kolem krku. "Ne, to nemůžeme ani za nic přijmout," koktala. Coats stiskl oběma rukama Timothyho pravici.

"Tohle vám nikdy nezapomeneme, mister Truckle. Až budete mít nějaké přání, přijďte k nám!"

"Rád, ale teď už musím jít."

Na chodbě podal Coats Timothymu fólii. "Nějaký Sanders se po vás den co den ptá, že prý je to velmi naléhavé. Jako heslo mám říct: Sněhurčin otec vysílá SOS." Coats se na Timothyho rozpačité podíval. "Doufám, že jsem si to zapamatoval dobře."

"Jo, to souhlasí." Timothy mu vytrhl fólii z rukou.

(3 (

Sanders slíbil, že bude nejpозději za hodinu v Nebrasce. Timothy využil čas, aby si opatřil informace. Joshua Trevers nevěděl nic, zato Peter Sayers, jeden z jeho kolegů v uměleckém oddělení ICC, prý slyšel, že Daniel jedná se správou města New Yorku o tom, že z jednoho mrakodrapu vytvoří pomocí pletiva zpívajících sítí gigantické umělecké dílo, také se prý proslýchá, že národní galerie připravuje na příští jaro Shopenhowerovu výstavu. Timothy zavolal několika obchodníkům s uměním a Percival Moorland prohlásil, že momentálně není k sehnání ani jeden Shopenhower.

"Trh je jako vymetený," řekl Moorland. "Zaznamenal jsem to bohužel už pozdě, a tak jsem se v tomhle kšeftu nechtyl. To vám povídám, mister Truckle, že v příštích týdnech vypukne po Shopenhowerovi šílená shánka; bude to prvotřídní investice."

Tak tohle tedy vězelo za náhlým Třasořitčným zájmem.

Ze Sanderse se vyklubal zdrchaný, chorobně pohublý postarší muž v ošuntělých šatech. Podal Timothymu cár čtvrtky, na které byla roztřeseným písmem načmáraná Timothyho adresa a věta "Slíbil jsem tomuhle chlápku 1000 dolarů", pod tím Danielovo signum, vzájemně propletené iniciály D a S, podobající se Aeskulapově holi, a jejich soukromé poznávací znamení: pyramida stojící na vrcholu.

"Co dostanu za tu tisícovku?" zeptal se Timothy.

"Nejdřív prašule." Sanders se na něj zavile podíval. "A malý bankocetle. A žádný nový!"

Timothy odešel do pracovny. Také Napoleon byl zapnutý, jeho kontrolka svítila. Mohutně si hekl, když Timothy vešel do místnosti.

"Později milánku, později," řekl Timothy. Napoleon nepřestával hekat. Timothy vyndal z trezoru tři balíčky desetidolarovek, a když vycházel ven, letmo pohladil Napoleonův břich. "Musíš mít ještě chvilku strpení."

Sanders nejenže spočítal peníze, každou bankovku prohlédl proti světlu na chodbě, pak z kapsy kalhot vylovil malý balíček a měl se k odchodu.

"Moment!" Timothy ho chytil za sako. "Mám ještě pár otázek."

"Co jsem měl vyřídít, to jsem vyřídil," řekl Sanders.

"A co když pro vás mám ještě pár bankovek? Nechcete hlt něčeho ostrého?"

Sanders pokrčil rameny. Timothy ho zavedl do obývacího pokoje, postavil před něj láhev bourbonu a roztrhl lepicí pásku na balíčku. V umolousaném kartónu bylo ukryto na prst velké, matně stříbrné pouzdro a na vnitřní straně kartónu bylo něco napsáno.

Milý Tiny! K zubaři, snad nějaká šance ti poslat SOS. Vytáhni mě odsud. Jak? Odkud? Někde na Brookerově území. Zajdu tady: jsem nadranc, drží mě pohromadě na jehle - moje tělo je jedna jediná velká kanyla ve zlaté kleci. Van Gogh dává pozdravovat. Ještě mám obě uši, ale: skoro hluchý, skoro slepý. A duše!!! Možná už je příliš pozdě. Pak tedy Paleček jako dárek na rozloučenou. Stiskni a něžně ho hlad'.

Tvůj Daniel v pavoučí pasti

Všude jsou pavouci!

Timothy si prohlédl malé pouzdro. Nikde žádný otvor, žádná škvíra ani drážka. Sevřel je v ruce a zmáčkl. Ještě jednou a znovu. Najednou začal kovový povrch vibrovat. Když Timothy hladil ukazováčkem levé ruky oblín, zazněly zvláště něžné tóny a naplnily prostor. Sanders na to civěl s hubou dokořán.

"To stojí asi víc než tisícovku, co?"

"Kde jste potkal mého přítele?"

Sanders se ušklíbl a napřáhl ruku. Timothy vytáhl z kapsy třetí štůsek desetidolarovek, ale položil ho před sebe na stůl a přistrčil Sandersovi Danielovu fotku. "Je to on?"

Sanders si prohlédl snímek, a pak pokrčil rameny. "Podobnost by tu byla, ale tohle by mohl být spíš jeho syn. Ten, co mi dával balíček, byl starouš s mrtvejma vlasama, jestli kapírujete, co tím myslím. Voteklej, červený voči - prostě feťák."

"Kde to bylo?"

"Dostanu ty prachy?"

"Až mi řeknete všechno."

"Na záchodě. Na nádraží v Kankadee."

"Byl sám?"

"Vypadalo to, jako že ho někdo hlídá. Nic jsem neviděl, stál jsem v rohu, ale slyšel jsem, jak mu někdo říká, aby sebou hodil. On se mě zeptal, jestli si nechci vydělat tisícovku; no jasně, řek jsem, kdo by nechtěl? Tak naškrábal tuhle cedulku a dal mi ten balíček - vylovil ho z poklopce! Člověče, už jsem si myslel - Dohlíd taky na to, abych ho hnedka schoval, že prej ho nemám ukazovat nikomu jinému než vám, povídal. A zůstat na záchodě, než odjede expres. Pak vypadnul. Ani se nevyčural."

"Jaký expres?"

"No ten do Indianapolisu." Sanders se naklonil přes stůl, Timothy mu dal sto dolarů.

(4 (

Kankadee bylo jen třicet mil od Chicaga a bylo dost velké na to, aby v něm bylo na dva tucty zubařů. Nebyla v Indianapolisu nějaká klinika patřící United? Jestli má Brooker Daniela v rukou, jak se k němu má Timothy dostat? Starý Samuel S. Brooker by ho sotva přijal, třebaže ho jednou uchránil před vražedným útokem vlastního syna. A Earl, nyní konečně šéf United, poté, co se "nesmrtelný" stáhl z vedení koncernu, by Timothyho nepustil na své državy ani za nic. Vlastně ano. Timothy se uchechtl. Do Harlingtonu ano, ale pak by na něj poštal psy. Něco tu přece jen s United bylo - Timothy se zoufale snažil rozpomenout; teprve když se vracel s konvicí čaje z kuchyně a náhodou přejel pohledem komunikátor, napadlo ho: Třasořítka se mu o něm zmiňovala. Timothy vylovil z koše její poselství.

O United byla zmínka skoro až na konci. Při nočním mezipřistání ve Wheelingu byl odcizen a krátce nato sestřelen leteckým dozorem vrtulník. Zpočátku to vypadalo na tuctový případ, byla to jedna z těch malých, snadno ovladatelných dopravních helikoptér, které gangsteři s oblibou kradli. Komplikace nastaly až při ohledání vraku. Vrtulník byl vybaven nihilizační pojistkou - při dopadu by měl být vlastně úplně zničen - a to bylo na firemní helikoptéru nanejvýš nezvyklé! Proč pojistka nefungovala, to prozatím ještě nezjistili.

Oba vzdušní piráti byli znetvořeni k nepoznání, jednoho z nich však bylo možno podle papírář levého ukazováku jednoznačně identifikovat jako Warrena Prattse, a ten byl registrován jako pilot United. United tvrdil, že Prattse propustil tři týdny předtím, v licenčním úřadě byl záznam o propuštění, ale vypadalo to, že byl vložen do počítače teprve dodatečně a datum že bylo pozměněno. Prattsova žena uvedla, že její muž pracoval pro United jako předtím. A co bylo neméně pozoruhodné: wisconsinská centrála letového dispečinku "nedopatřením" nezpracovala hlášení, podle kterého nebyl vrtulník odcizen teprve při mezipřistání ve Wheelingu, nýbrž údajně už předtím den přímo ze závodního hangáru v St. Paul.

Při pitvě úplně zuhelnatělé Prattsovy mrtvoly byly nalezeny dva průstřely srdce, které jednoznačně pocházely z ruční střelné zbraně. Proč Prattse jeho kumpán zastřelil, když prchali před leteckým dozorem? Nebylo snad logičtější, že byl stroj unesen až ve Wheelingu a vzdušný pirát zastřelil Prattse, protože mu nechtěl předat helikoptéru?

Ještě podivnější byl náklad, který našli v troskách: dva tucty dětí ve věku přibližně jednoho roku - žádné z nich pád vrtulníku nepřežilo - byli to samí chlapi, všichni neregistrovaní, a vlastně by byli museli být anulováni ještě před narozením. Těla a rozměry údů měli sice v normě, ale z vyšetření v Biogenetickém ústavu státní policie vyplynulo, že u dětí došlo k poškození mozku a že určité, ne zcela přesně verifikovatelné zvláštnosti v buněčných jádrech budily podezření, že v průběhu raného těhotenství bylo se zárodky manipulováno, pravděpodobně, aby se dosáhlo cílené mutace.

"Jelikož byl stroj unesen a sestřelen v Illinoisu," četl Timothy, "spadá záležitost do mé kompetence, zvlášť když státní policie i FBI prohlásily, že do tohoto případu není zapletena žádná státní instituce. Armáda naléhá, aby byl případ rychle a diskrétně objasněn." Pochopitelně, aby se mohla zapojit do výzkumu, pomyslel si Timothy - "NSA by tuhle záležitost nejradyji smetla pod stůl a já rovněž, bohužel na místo dopadu dorazil štáb regionální televizní, stanice dřív než policie, a než jsem stačila zasáhnout, odvysílal zprávu o 'tragické smrti dětí'. Zároveň se nechci dát tahat někým za nos, ani United ne."

Timothy se zašklebil. Dovedl si představit, jak Třasořítka zuří: Byla by to bývala náramná příležitost, jak vytřískat z United za zatušování případu nějakou tu babku navíc.

"Chápete," uzavírala Třasořítka, "proč potřebuju vaši pomoc, Tiny: při pátrání je nejvyšším příkázáním diskretnost."

Ano, pomyslel si Timothy, zjištění soukromého detektiva se pro vydírání rozhodně hodí lépe. Ani na chvíli neuvěřil obavě Debory Johnsonové, že se o události dozvědí ti Odtamtud a že mohou hrozit sankcemi, protože tím byla porušena Dohoda o zákazu genetických manipulací s lidmi. Kdyby pro to skutečně existovaly nějaké důkazy nebo jen vzniklo nebezpečí, že by se mohly objevit, už dávno by NSA a FBI záležitost zablokovaly. Ale ta věc značně zapáchala, a když najde Timothy důkazy, že je do toho United zapleten, může Brookera přitlačit ke zdi a vytáhnout Daniela z maléru. Nechal na policejním prezídiu Třasořítce vzkaz, aby mu co nejrychleji zavolala, že čeká.

Jen chvíli Timothy váhal, jestli do toho má zapojit Joshuu Treverse; NSA se stejně od Třasořítky dozví, že na tom případu pracuje. Joshua byl ještě ve službě a slíbil mu, že mu sežene všechen dosažitelný materiál o Brookerovi i United za poslední dva roky; Timothy mu slíbil skvostné jídlo, když to stihne do čtyřiašest seti hodin, potom se nechal přepojit na umělecké oddělení.

Peter Sayers prohlásil, že už je dvě desetiletí do Shopenhowera celý pryč a má ohromnou radost, že národní galerie konečně uznala Danielovy kvality a připravuje rozsáhlou výstavu jeho děl. Byl si jist, že shánku po Danielových pracích vyvolala tahle zpráva. Protože zná ředitele galerie osobně, není pro něj problém sehnat o tomhle plánu nějaké informace.

Timothy se vyčerpaně sesunul do křesla. Tváře mu jen hořely, ale lomcovala jím zimnice, v hlavě mu bzučelo, v uších hučelo, před očima se mu točila barevná kola. Nebylo divu, vždyť tři týdny ždímal mozek jako nasáklou houbu. Nelitoval toho. Ale teď musel ze všeho nejdřív Danielovi pomoci, potom... Co potom? Nemyslel na to, soustředil se, zkoušel různé metody mozkového tréninku; pomohl mu program buzení z nicoty. Konečně se cítil dost silný na to, aby odjel do kuchyně. Musel se pořádně najíst. Rozhodl se pro hovězí bujón, pasírovanou kukuřičnou kaši a karbanátky z telecího masa a jater, musel svůj žaludek zase přivyknout na pořádnou stravu. Zatímco se jídlo vařilo, hladil Danielovu kapsli. Čím déle a uvolněněji se s ní mazlil, tím úchvatnější, přímo nadpozemské tóny vydávala.

"Já tě z toho dostanu," zašeptal Timothy.

(5 (

Timothy právě ukládal mísy na servírovací vozík, když se otevřely dveře. Maud. Pozdravila ho, jako kdyby její přítomnost byla tou nejpřirozenější věcí na světě.

"Jak ses sem k dšu dostala?" vyjel na ni Timothy.

"Už zase špačkuješ." Maud se na něj dívala plna dojetí. "A vaříš. Ach, Tiny - ?"

"Jenom se mi tu nerozbreč," zavrčel Timothy. "A když už jsi tady, tak pojď: jídlo vystačí pro nás pro oba. Ale na jednom trvám: při jídle žádné vážné řeči. Pověz mi nové drby, nejsem tak docela v obraze."

"Ani nevíš, jakou mám radost," řekla Maud, když potom seděli v mauzoleu, Maud s lahví sacramentského ryzlinku, Timothy u bezinkového čaje, "kdyby ses byl viděl -!"

"Kdy?" skočil jí do řeči Timothy. "Odkdy si sem chodíš jako domů? A jak to vlastně?"

"Musíš pochopit, že jsme měli starost. Nejdřív jsme ti jen volali; když ses sám neozval ani na tíšňovém signálu, vydal nakonec Velký bratr příkaz, abychom se k tobě vloupali. Nebylo to vůbec jednoduché."

"To doufám," prohodil Timothy. "Divím se, že se vám to vůbec povedlo, koneckonců jsem nechal vestavět přídatný blok -"

"Jedním z našich lidí, Tiny!"

"- a vytrhal jsem pojistky."

"To byl problém. Nemohli jsme přece dveře jen tak rozříznout paprskometem. Museli jsme nejdřív sehnat schémata zapojení a specialistu, a pak to trvalo dva dny, než jsme dokázali dveře bez rozruchu otevřít. Uvidíš, že jsme nenechali žádné stopy. Zprvu jsem si myslela, že ses dočista pomátl, byt vypadal -"

"To tys tu uklízela?"

"Vždycky když jsem měla čas."

"Kde je droga?" zeptal se Timothy zotra.

"Zabavená. To jsme se měli dívat, jak se láduješ drogami?"

"Ale já přece -" Timothy se na ni zmateně podíval. "Takový cvok přece nemůžu být."

"Doktor ti vyměnil drogy za neškodnější prostředky. ,Ať se mu zdají zdravé sny,' řekl. Chodil se na tebe dívat každý den," Maud se na Timothyho posměšně usmála. "Doufám, že nám to promineš."

"Čerta starýho prominu," odpověděl Timothy nakvašeně. "Vyprošuju si, aby se se mnou zacházelo jako s malým dítětem. Vyříd' to i Velkému bratrovi!"

"Ale, Tiny, vždyť bys už ani nebyl naživu!"

"A co když jsem to chtěl? Právo na vlastní smrt přece patří k základním právům, za které bojujeme, ne? Vy jste mi ale pěkní bratři!"

Maud se zaraženě podívala na podlahu.

"Oukej, už je to za námi." Timothy stiskl Maudinu paži. "Díky za všechno, co jsi pro mě udělala. Ale tu drogu chci mít zpátky, byla dost drahá, a kdo ví, na co ji ještě budu potřebovat. Co bylo ještě nového?"

"Zatím jsme využili čas a zdublovali Napoleona."

Timothy se zvedl. "A povedlo se to?"

"Ano. Má dvojníka, který je s ním zřejmě naprosto totožný, samozřejmě jen do okamžiku, kdy začalo zdvojování."

"Teď chápu, proč se mnou chtěl Napoleon bezpodmínečně mluvit. Určitě začal něco tušit."

"To nevím. Znovu jsme při téhle příležitosti zjistili, jak málo toho intelektuálců vědí o vnitřním životě komputerů. Věděl jsi například, že Napoleon má své koníčky?"

"Jenom to uhaduju. Něco přece musí dělat, když má volno, alespoň v tom čase nespotřebuje o nic méně energie, než když pracuje pro mě, spíš víc."

"Ale určitě to nevíš, co?"

"Nikdy jsem se Napoleona neptal. Když někomu poskytnu svobodu," prohlásil Timothy důstojně, "tak tím taky svobodu myslím!"

"Škoda. Doufali jsme, že snad víš, co to všechno znamená."

Maud na chvíli zmizela a vrátila se s tlustým štůskem fólií. "Materiál databází je jednoznačný, provedli jsme několik náhodných testů, ale ideabáze! Jsou to polyintegrované suprastruktury a definiční areály, jaké jsme ještě neviděli. Tady, celá pole iracionálních čísel, lineárních a nelineárních obrazců, možná to jsou binární snové světy, ale - copak komputery sní?"

"Tak se zeptej Napoleona!" Timothy se na ni pobaveně podíval. "Já bych mu to přál."

"Tohle jsme identifikovali: jsou to úlohy trojrozměrných šachů, i když s nejnesmyslnějšími výchozími pozicemi, kromě

toho i partie mezi třemi a čtyřmi hráči. Tyhle výrazy zase vypadají jako vícerozměrné stříhy. Možná to není nic jiného, ale co tím Napoleon vlastně vytvářel? Tady je něco naprosto nesrozumitelného: bipólové a tripólové definice, ale čeho? Potom nespočet heterologických simulačních programů s překvapující integrační hustotou."

"Zdá se, že se v tom dost vyznáš," řekl Timothy s respektem. "Pro mě je to všechno španělská vesnice."

"Pak tě ušetřím scillonemů, které nás náramně pobavily, ale tebe spíš nadchnou jeho slovní asociace a hříčky."

Timothy přelétl s rostoucím potěšením ony řádky; když narazil na hříčky, nechtě se rozchechtal, ty, které se mu líbily nejvíc, přečetl nahlas: ,

"Myšlenkohrátkovpříkladno - duševně klidová poduška - zahrada kristových dětí - otvírák elektrických zásuvek - tajnoslužebná dívka - supermozkový sladkobol - rukavice černé skříňky - kšandová frekvence - dárce kontrolního orgánu - lhářův náhubek

- husoprška - větněstavební povolení -"

"Taky popořadě přepóloval celé věty, výroky a teoremy," řekla Maud, "zčásti s překvapivými výsledky. Poslouchej: Vědění je moc / Moc je vědění."

"To má ode mě!" zvolal Timothy.

"A: Mnoho kuchařů zkazí kaši / Mnoho kaše zkazí kuchaře - Láska nezná hranic / Hranice neznají lásku - Rozděl a panuj / Rozděl panovníky - to je všechno od tebe?"

"Ne, ale mohlo by to být klidně ode mě," zamručel Timothy.

"Zdá se, že Napoleon není zcela přesvědčen o tvé inteligenci," rýpla si Maud. "Měl by sis v klidu prostudovat jeho po-přemýšlení." Podala Timothymu hromádku fólií, nejhořejší si přečetl ihned.

+ + t. t. pívá - příklad humanoidní omezenosti: měsíčku dobrý, kráčíš tak tiše + nebeské těleso nepodléhá etickým hodnocením, není tedy ani dobré, ani zlé - prostě je + a samozřejmě nekráčí + a i kdyby tak Měsíc činil, určitě ne tiše: při své hmotnosti 7,347 × 10¹⁹ tun! + n. + + +

"Věděl jsi, že Napoleon skládá básně?" zeptala se ho Maud. "Myslím, že to jinak nazvat nejde. Tohle mi připadlo přímo dojemné."

+ +3 days (Tři dny

4 hours čtyři hodiny

6 minutes yet a šest minut už

I did not hear jsem neslyšel

my master's voice hlas svého pána

more: heard it co horší je: slyšel

but he did not on však nemluvil

speak to me ke mně

another brain jiný mozek

put hands on him se jej zmocňuje

what I shall do co budu dělat

when he will never až už mě nebude nikdy

never need me? + n. + + + nikdy potřebovat?)

Timothy maně polkl, když to četl. Zatoužil po sklence whisky. Proč vlastně ne? Přece nebral žádný meskalin. Donesl si láhev Black and White.

"Na Napoleona," řekl. "Alespoň někdo -"

"Promiň, Tiny, nechtěla jsem tě ranit: Zapomněla jsem na Napoleonovu žárlivost na Anne, brala jsem v úvahu jen jeho náklonnost k tobě."

"Jaký je to život, když jediná milující bytost je mašina!"

"Nejsi přece sám, Tiny!"

"Ne?" Timothy unaveně zavrtěl hlavou. "Sám, samotinký. Prázdný, spálený, mrtvý. Všechny mé naděje, všechny mé sny zemřely s Anne - a jaké to byly sny!" Podíval se na Maud a utrápeně se usmál. "Představ si, že jsem jí chtěl postavit kočár, jakmile bychom se byli dostali do Podzemí. Opravdový dřevěný kočár, pokud možno pozlacený - jako v pohádce. Anne mi říkala, že se tam teď mnozí učí starým řemeslům."

"To je pravda. Od té doby, co je v Podzemí Burgeoa. Celý život strávil tím, že shromažďoval všechny zachované informace o starých rukodělných dovednostech, a když musel přejít do ilegality, přinesl s sebou celou svou kartotéku. Bylo to jako epidemie." Maud se zasmála. "Máme teď hodináře, hrnčíře, krejčí, kováře, pekaře, truhláře... NR nejdřív uvažovala, jestli by proti tomu neměla zakročit; někteří byli toho mínění, že to je nostalgie, která odvádí od vlastních úkolů, pak ale většina rozhodla, že je to naopak nanejvýš pokroková záležitost zachovat tímto způsobem dědictví lidstva." Maud se na Timothyho láskyplně podívala. "Zlatý kočár, to je ale krásný nápad."

Timothy do sebe hodil whisky a vzápětí si dolil sklenku až po okraj. "Bylo by bývalo milosrdnější, kdybych se nenaučil tak snít. Už dávno předtím jsem se smířil s tím, že nikdy nenajdu lásku, partnera pro život, - a dítě!" Ochable složil ruce do klína a pozoroval je jako cosi cizího. "Jaká to pravda: stát tu s prázdnýma rukama -"

Seděli tiše vedle sebe, nakonec přerušila mlčení Maud.

"Je tak těžké najít správná slova. Víš, nejen ty truchlíš pro Anne."

"Máte vy vůbec potuchy, o co jsem přišel!" vykřikl Timothy zoufale. "Co vy víte o mizerném životě trpaslíka!" Vypil whisky. Nenalil si sklenku plnou, ale oběma rukama sevřel láhev.

"Chápu, že jsi zahřkl," řekla Maud, "ale tvůj úkol, celý tvůj život -"

Timothy se na ni zarmouceně podíval. "Já už jsem život tady nahoře dožil. Jednou provždycky. Byli byste mohli udělat, co byste chtěli, stejně bych byl odešel s Anne do Podzemí. A teď? Nemůžu v tom přece jet dál jako dřív."

"Tak pojď. Andělé potřebují pomoc. Tobě důvěřují."

"Obávám se, že v nejbližší době se nebudu moct na nějaké dítě ani podívat," řekl Timothy tiše. Přiložil si láhev ke rtům a chvatnými doušky upíjel whisky.

Maud zakroutila vyčítavě hlavou. "Tiny, prosím tě!"

"Jen žádný strach, já se nezhulákám. Musím zítra ještě něco vyřídit."

"Ano?" Maud na něj nedočkavě pohlédla.

"Do toho ti nic není," prohlásil Timothy. "Je to jen a jen moje věc. A teď buď té lásky a nech mě o samotě."

Timothy odjel s křeslem do pracovny. Pokaždé když si Napoleon hekl, upil trochu whisky. Nakonec mu pustil hlasový výstup.

"Teď už se cítím dost silný na to, abych snesl tvé žvásty," řekl jízlivě. "Můžeš na mě nalít ten tvůj supermozkový sladkobol."

"Mohu začít tím, že dám průchod své radosti nad ím, že vás opět vidím nacházet se v plné síle, pane?"

"Můžeš, milánku, ale jakpakto?"

"Nu, především jste mi připadl značně pomatený. Abych to tak formuloval, nebylo lze s vámi vyměnit žádné rozumné slovo a před úplným zapojením to bylo ještě horší. Odpusťte, pane, ale zmocnila se mne hluboká obava o váš duševní stav."

"Děkuju ti pěkně za tvou obavu," odpověděl Timothy. "Přiznávám, že mě hluboce dojala tvoje náklonnost."

"Víte, že se za vaši nepřítomnosti pokoušeli zhotovit mé alter ego?"

"Ano, stalo se tak na můj příkaz."

"Znamená to, že mne propříště už nebudete potřebovat?"

"Právě naopak!" zvolal Timothy. "Napoleone, kde zůstala tvá tolik velebená logika? Potřebuju tě natolik, že jsem už celý nemocný jen z pomyšlení, že bych o tebe mohl jednoho dne přijít. Teď jsi zdvojený a zůstaneš mi zachován, i kdyby tě zítra třeba někdo vyřadil z provozu. Tím jsi zároveň učinil krok k nesmrtnosti a jsi na tom v tomhle punktu lí než já. Spokojen?"

"Řekněme to takto: vaše interpretace je vskutku příjemná, bohužel ne však pádná. Nedokáží si představit, že jsem nesmrtelný ani že existuji ve vlastním slova smyslu zdvojeně. Zajisté, databáze lze zdvojit, ale idea-báze? Rovněž šestý axiomatický teorém -"

"Okamžik, prosím." Kontrolka ukazovala, že někdo vstoupil do bytu. Timothy vyšel na chodbu. Doktor na něj ohromeně civěl.

"Tomu říkám příjemné překvapení!" Vzal Timothyho hlavu do obou rukou, bříšky palců mu nadzvedl víčka a prohlédl mu oči, pak nasál vzduch. "A zdá se, že ti zase chutná whisky."

"Vlastně bych s tebou měl vyrazit dveře," zavřel Timothy. "Teď aby se našinec bál, že ho jeho felčar okrade a podfoukne. Ale jdeš mi akorát do rány, abys mě uchránil od filozofické disputace s Napoleonem."

(6 (

Třasořitka se ozvala krátce po dvanácté.

"Jsem už tady v domě," řekla. "Máme v rubínovém sále konferenci a zrovna je přestávka. Určitě mě pozvete na oběd, že?"

"Je mi líto," odpověděl Timothy, "dneska se právě postím."

"Pak si u vás vypiju alespoň kávu. Nerada bych šla do restaurace." Dunivě se zachechtala. "Je tam moc poldů."

Káva ještě ani nebyla hotová, když Debora Johnsonová stála za dveřmi. Timothy ji zavedl do mauzolea.

"Jste sám?" zeptala se Třasořitka. "Nebo jste tu někde schoval slečnu Frobisherovou? Nemusíte se červenat, Tiny."

Odjel jste s ní někam? Jenom doufám, že se nevykašlete na práci, až se přiženíte do DuMontovic rodiny."

"O tom nemůže být řeč," zamumlal Timothy. "Už se nikdy neuvidíme."

"To je mi vás líto," Třasořitka mu pohladila ruku. "Ale myslím, že to ani nebylo -"

"Co je to za konferenci?" přerušil ji Timothy.

"Symposium pro vedoucí kádry všech státních pořádkových sil spolu s čelnými psychology. O účinnosti řídicích metod a povelových struktur. Je to k zbláznění, že zrovna psychologové nám mohou pomoci vypořádat se s vlastními lidmi."

"Snad nechcete tvrdit, že se i u policie šíří neposlušnost a vzdor?"

"To ne, ale laxní přístup k výkonu služby, nedostatek iniciativy, skoro letargický nezájem - nikdo nechce udělat víc, než bezpodmínečně musí. Můžete mi říct proč? Naši úředníci mají zajištěný džob, dobrý plat, výhody pro rodinné příslušníky, mají možnost kdykoli si odreagovat své frustrace - co se to děje, Tiny?"

"To vážně chcete, abych vám odpovídal?"

"To teda chci. Víte, vážím si vaší nezávislé, neúplatné inteligence. Mluvte otevřeně a bez příkras."

Timothy se na Třasořitku zkoumavě podíval. Chce ho snad vlákat do pastí, nebo opravdu hledá nějaké vysvětlení?

Hlasitě si odkašlal. Pohled na pásek od hodinek mu potvrdil, že není zapnutý žádný mikrofon.

"Vím toho o policistech málo," řekl. "Moji klienti a přátelé se rekrutují z jiných kruhů."

"Ale netýká se to jenom policistů, jak mi bylo právě potvrzeno, nýbrž zaměstnanců všeho druhu."

"Třeba se cítí příliš jisti ve svém postavení?"

"Však já svým lidem zapálím koudel pod zadkem," vykřikla Třasořitka navztekane.

"To doopravdy chcete iniciativní lidi, co mají vlastní nápady? To předpokládá kritické myšlení."

"Samozřejmě to nechceme u řadových příslušníků; ti musejí bezpodmínečně poslouchat a nic víc. Ale od vyšších šarží to vyžadujeme! Ani byste nevěřil, jak zoufale málo máme vedoucích kádrů. A když už se někdo najde, většinou se

zcvokne. Dundee se nervově zhroutil." Se stisknutými rty na Timothyho kývla. "Jistě vám neprozradím žádné tajemství, když vám řeknu, že počet neuróz a psychóz právě ve státním aparátu je povážlivě vysoký. Zvláště u důstojníků policie a tajné služby."

"Vás to udivuje, Debby? Právě vaši inteligentní lidé musejí obzvlášť trpět všeobecnou schizofrenií.. Nejenže mají za povinnost vždy a všude zastupovat oficiální politiku, ale musejí ji prosazovat třeba násilím; na druhé straně mají nejvyšší, nejbezprostřednější kontakt se skutečností - rozpor mezi realitou a oficiálním obrazem naší americké společnosti je musí dříve či později odrovnat, pokud se z nich nestanou cynici bez svědomí nebo nezačnou brát drogy. Muž jako Dundee nemůže natrvalo bez následků černě vidět a bíle kázat, v jistém okamžiku mu přeskočí. Je mi ho opravdu líto."

"To už zvládnou psychiatři. Naštěstí má věda dostatek prostředků, aby takového vykelejece přivedla na správnou cestu."

"Bude potom ještě dobrý?"

"Myslím, že vidíte problém tam, kde není," prohlásila Třasořítka zlostně. Timothyho to ale nezmátlo.

"Vaši muži přísahají na nejvyšší zákon ústavy. Slibují, že zajistí ochranu individua, budou bránit svobodu člověka jako nejvyšší statek naší společnosti, v případě potřeby třeba s nasazením vlastního života. Jaká je ale praxe? Člověk je totálně kontrolovaný, voděný na provázku, neustále sledovaný a pozorovaný tvor, laciné zboží na jedno použití. Jak se s tím má člověk jako Dundee vyrovnat? Navíc si o tom nesmí promluvit ani doma, protože ho můžou všude odposlouchávat."

"Může jít k psychiatrovi. To jsou dnešní zpovědníci,"

"Ale bez zpovědního tajemství. Zato mají povinnost okamžitě ohlásit jakékoli protistátní rejdy. My Američané si říkáme kulturní národ, Debby, ale neznamená kultura jako dennodenní životní praxe především, že člověk může bez strachu mluvit o každé otázce? Alespoň s někým?" Timothy si všiml, jak se tvář Debory Johnsonové zachmuřila.

"Mám štěstí, že jste, jak se zdá, mou přítelkyni," řekl. "Hrozně se mi uleví, když mohu vyslovit, co mě tíží." Timothy se usmál. "A navíc je to levnější než konzultace u psychiatra. Díky moc."

Třasořítka se natáhla přes stůl a pohládla mu svými tlustými, rosolovitými prsty ruku. "Co mě rozčiluje," řekla, "jsou případy otrocké bezmyšlenkovitosti, hraničící se subordinací."

"Třeba je to jenom bezmoc?" prohodil Timothy. "Přikazy vrchnosti jsou často dvojznačné."

"Dobrý podřízený se projeví v tom, že pochopí, co jeho šéf chce! Ze za slovy dešifruje skutečný smysl. To se učí už v důstojnických kursech. Přece nemůžeme všechno říkat na rovinu. Kam bysme přišli! Ale nejsem tu proto, abych s vámi debatovala o našich problémech. Už jste si prostudoval ten materiál?"

"Ano, tady vám ho vrátím," Timothy jí přistrčil krystal. "To není nic pro mě. Nejsem policista."

"Není to poprvé, co pro mě pracujete."

"Už jsem vám říkal posledně, že to bylo naposled!"

Třasořítka se uchichtla. "To jste prohlašoval pokaždé, Tiny. Přátelství vyžaduje vzájemnou výpomoc."

"Jak vám mám v tomhle pomoci? Brooker mě na své území nepustí ani na krok."

"Mně stačí, když pro mě budete myslet. Dala jsem příkaz, aby alfa interlineárně propojili vašeho Napoleona a náš ústřední počítač."

"Cože, prosím?" Timothy se na ni zaraženě podíval.

Třasořítka spokojeně pokývla hlavou. "Slyšel jste dobře. Abychom už dál neztráceli čas."

Timothy horečně uvažoval. Dík takovému spojení by měl přímý vstup do celé řady státních databank. Ale nebyla to léčka? Určitě si zkontrolují, co všechno si vyvolá. A při alfa interlineárním propojení by si mohl policejní počítač vyžádat Napoleonovy databáze! Co když je ta historka s mutanty naprosto smyšlená a celé to je pouze maskovaný útok na Napoleona?

"Jen žádné alfa interlineární zapojení," prohlásil. "Někdo by mohl při té příležitosti přijít na hloupý nápad, že by se hrabal v mých databázích."

"Prosím vás!" vykřikla Třasořítka rozčileně. "Kdybych se chtěla dostat k vašim údajům, mohla bych si k nim u federálního soudu vymocit přístup podle Zákona o informacích*."

"Pokud někdo z mých klientů nevznese nárok na ochranu své datasféry."

"Chtěla jsem vám jenom ulehčit práci," prohlásila Třasořítka zklamaně. "Potřebuju rychle nějaké výsledky."

"Pročpak? Snad ne jen proto, že na vás tlačí armáda?"

"Ten případ se musí vyřešit a dát do pořádku. Nesmíme připustit, aby měl nějaký podnik ilegální továrnu na výrobu dětí. Vlastně ani nevím proč, koneckonců licencí na děti je přece dost a dost. Pokud ovšem existují výzkumy podobného rázu, pak musí být pod státní kontrolou. Takové nehody jsou neodpuštělné. Jestli se nemýlím, je do tohoto případu zapletená celá řada velkých bossů. Chci vědět, co za tím vším vězí. Ze spolehlivého pramene jsem se dozvěděla, že Earl Brooker dva dny po tom incidentu v Harlingtonu uspořádal sezení s pár tucty šéfů předních firem."

"Snad nechcete otřást pilíři naší společnosti?" posmíval se jí Timothy.

Třasořítka se na něj zkoumavě podívala. Povislé tváře se jí chvěly. Timothy jí rychle dolil kávu.

"Budu k vám upřímná, Tiny. Co nevidět se uvolní místo viceguvernéra. Jestli se mi povede vyřídit tuhle ujetou záležitost, můžu uvažovat o určitých šancích."

Jestli se mi ovšem podaří opatřit materiál, můžeš pak velké bossy popořadě přitlačit ke zdi, pomyslel si Timothy. No, ale docela se mu to hodilo.

"Neznám vhodnějšího kandidáta než vás, Debby."

"Ach, vy netušíte, jaká je na to místo tlačnice," povzddechla si Třasořítka. "Zvlášť když je čím dál mň států."

"Slyšel jsem, že se ve Washingtonu zase chystají zvýšit počet států. Tak jak to bylo původně."

"Nevěřím, že má tenhle projekt reálnou šanci."

"Pomůžu vám, jak nejlíp budu moci," slíbil jí Timothy, "ale jste si vůbec jistá, že má United něco společného s těmi mutanty?"

"Za prvé: Nemůžu to sice dokázat, ale vím nabeton, že zmínka o propuštění Warrena Prattse byla zmanipulována. Za druhé: V několika státech jsme podali fingované inzeráty, v nichž se ženy nabízely jako nájemné matky. Na všechny bez výjimky přišla odpověď z Denveru, z advokátní kanceláře Quarrell & Quarrell, která zprostředkuje spojení na 'soukromé zájemce' a za 'obzvláštní spolehlivost' nabízí trojnásobný honorář. Bratři Quarrellové ještě před rokem zastupovali u soudu několik dceřiných společností United. Za třetí: Byla prošetřena nihilizační pojistka. Zásah z palubních kanónů stíhačky způsobil, že nefungovala. Co nás ale zajímá: Je to typ, který může obsluhovat jenom odborník. A to Pratts nebyl. Jestliže byla helikoptéra prázdná, jak teď tvrdí United, když byla odcizená v hangáru v St. Paul, tak proč byl nihilizátor adjustovaný? Za čtvrté: Předokládejme, že Pratts stroj ukradl, třeba proto, aby se pomstil United, ale odkud měl ty děti? A jak to, že byly ve speciálních kontejnerech United?"

Třasořitka se podívala na hodinky, dopila zbytek kávy a zvedla se. "Musím zase dolů. Říkám vám, Tiny, že to bylo nedorozumění. Nějaký pitomec zpanikařil a chybně reagoval, když ten stroj ve Wheelingu šlohl a pak ho sestřelili, možná proto, že se do toho tak rychle zamotala televize. V United teď věří, že se jim nedá nic dokázat a že vyšetřování nenápadně zmizí ve ztracenu, a proto tvrději setrvávají na první verzi."

"Jest-li co na mně, abych vám dopomohl do guvernéřského paláce, nechť stane se," řekl Timothy. "Vždycky jsem snil o tom mít za přítele guvernéra."

"A opravdu nechcete to alfa interlineární zapojení?"

"Ne, díky, stačí mi obyčejné. Dejte jim pokyn, aby mi přehráli všechny žádané informace. Ještě dneska dodám jejich seznam."

(7)

"Poslouchej, Napoleone," řekl Timothy, "včera nás vyrušili, a já nevím, kdy zase budeme mít čas pokračovat v té disputaci. Opravdu nemusíš mít strach, že tě jednoho dne nebudu potřebovat, a onen 'cizí mozek' už neexistuje. A ušetři si komentář. Musíme se dát do práce." Přesně v té chvíli vypnul Timothy hlasový výstup.

Napoleon by ovšem měl na nějakou debatu sotva čas, protože měl na všech kanálech co dělat, aby zpracoval docházející materiál. Zdálo se, že Třasořitka má opravdu naspěch a že nechala provést důkladné předběžné práce. Jakmile bylo instalováno spojení s prezídiem, data se valila proudem. Kromě toho vysílal i Joshua Trevers. Timothy se přesvědčil, že všechno běží, jak má, pak se vykoupal a šel spát.

Na druhý den ráno platila jeho první otázka Danielovi. Napoleon hlásil chybný dotaz. Podle daňového prohlášení měli Brookerové galerii nejen v Harlingtonu, nýbrž i ve své washingtonské vile a na svých venkovských sídlech ve Wyomingu a v Indiáne, nikde však nebyla zmínka o uměleckých dílech. Timothy zformuloval rešerši pro Federální umělecký archiv, ale zatím ji odložil; musel počkat, až bude mít celou hromadu dotazů, jinak by to bylo v prezídiu nápadné. Chvilí uvažoval, jestli má nechat proběhnout rešerši pod vlastním jménem, pak si to ale rozmyslel; někdo by mohl Brookery informovat, a bude nejlíp, když se dozvědí co možná nejpozději, že na nich Timothy pracuje.

V Kankadee a jeho okolí nebyl registrován žádný majetek Brookerů nebo United. Timothy se pustil do rozpisu brookerovského impéria. Dřel jako posedlý a nekoukal na čas. Byly už dvě odpoledne, když sebou trhl, protože zadrmčel zvonek komunikátoru. Za dveřmi stál Smiley.

"Človče, já sem tak rád, že si zase tady," řekl Timothy mu na uvítanou. "Už sem si myslel, že tě zhaftli kvůli Gloverovi."

"Kdo je to Glover?" hrál si Timothy na nevíňátko.

"Dvakrát jsem se necejtíl, když ses vypařil na celý dni. Pro sichr sem se stáhnul na svou chajdu v Beary Mountains."

"Jen žádný strach, už se to nestane. Promiň, že jsem se ti neozval -"

"V olrajtu, Tiny. Co chceš? Máš pro mě nějaký úkol, nebo si jenom dáme panáka?"

"Nejdřív ti vyplatím honorář, Smiley. Kromě toho bych tě rád svedl k takovému malému vloupáníčku." Timothy mu do všech podrobností popsal Danielův byt. "Jestli tě někdo chytne," řekl na závěr, "tak řekni, že to je všechno legální a že jsem tě poslal já."

"Mě nikdo nevymákně," odpověděl Smiley velkohubě. "Viš přece, že vloupání je moje specialita. Můžu ti eště s něčím Helfnout?"

"Můžeš nám upéct pár svítků. Mám plné ruce práce."

Hned jak dojedli, Timothy vyhodil Smileyho z bytu a vrhl se znovu do práce. Nakonec rozzuřeně zařval "Přestávka!".

Ne a ne se dostat dál, nikde žádný záblesk, ani jediná rozumná stopa a pro Timothyho bylo stále těžší se soustředit.

Napoleon ho neustále upozorňoval na chyby. Co když už nebyl v té chvíli schopen logicky uvažovat? Nejdřív výlety do říše snů, napadlo ho, a kdo ví, jak působily drogy, které mu podstrčil doktor. Zavolal mu.

"V tom to nemůže být," uklidňoval ho doktor. "Těba musíš začít pracovat hezky pomaloučku polehoučku."

Já přece nevím, co jsi v těch prvních dnech všechno do sebe naládoval. Pokus se vypráhnout. Nalož se do vany."

Timothy si lehl do postele a hrál si s Palečkem. Nejráději by se byl pohroužil do nicoty, ale tlačil ho čas. Možná záleželo na každé hodině. Jeho nervy se pomalu zklidňovaly. Tóny minisoniky ho uvedly do příjemně povzneseného, uvolněného stavu. Vskutku, pomyslel si, Daniel je jedním z velkých umělců století.

A on se choval jako diletant! Nechal se zlákat tím, že mu z ničeho nic nabídli téměř neomezené množství informací.

Obrovská spousta dat ale jeho práci spíš komplikovala, nežli aby jí napomáhala. Neměl dodat žádnou analýzu společnosti United, musel jen najít nějaký bod, pomocí kterého by mohl pořádně zacloumat brookerovským impériem!

Stačilo, aby se toho Brookerové začali bát. Musel se rozpomenout na své staré dobré metody. Jak bys postupoval, uvažoval, kdybys musel začít od nuly? Dal Napoleonovi seznam priorit a šel si lehnout. Když se probudil, byla venku ještě noc. Timothy si uvařil kávu, vydatně posnídal, pak se posadil k Napoleonovi a chaos se začal pomalu vyjasňovat.

Nejdřív si Timothy vzal do parády letecký park United. Koncern vlastnil několik povolení na helikoptéry s nihilizační pojistkou, jak to? zeptal se Napoleona.

+ + žádné údaje o odůvodnění žádostí a povolení + mám se doptat na leteckém ústředí? + n. + + +

"Nezajímá mě odůvodnění," opravil ho Timothy, "ale náklad toho vrtulníku. Co mělo zůstat v případě zřícení, nehody nebo krádeže utajeno a před kým?"

Třebaže to Napoleon zkusil se všemi možnými chytáky, odkud o tom nedostali jedinou informaci. Ani v transadaptivních filtrech neuvízlo nic.

"Předej čísla helikoptéry ihned leteckému doзору," žádal ho Timothy, "a objednej úplný seznam všech letů za posledních pět let; piloti, náklady, místo odletu a určení. A taky všechna mezipřistání."

Zatímco Napoleon vznesl dotaz na počítač prezidia, činil se už Timothy na vedlejším kanálu. Nikde nenašli jediný odkaz, že se United nějak zvlášť zabývá kojenci nebo malými dětmi, jestliže člověk odhlédl od skutečnosti, že stejně jako všechny koncerny měl závodní kliniky a dětská zařízení.

Nápadné bylo jen, že obzvláště velké jesle s vlastním klinickým oddělením sousedily bezprostředně s areálem farmaceutického závodu v Outridgi, který vyráběl léky pro malé děti; databanka zaměstnanců vykazovala, že v něm nepracuje téměř žádná žena v biologicky produktivním věku, a tak se vtíralo podezření, že se v Outridge, přinejmenším na části dětí, provádějí pokusy s účinností a kompatibilitou léků. Byli mutanti určeni pro Outridge? Nikdo by si nedělal hlavu z toho, že se dělají experimenty na mutantech. Odkud ale byli? Timothy si vyžádal seznam všech ústavů, které se zabývaly umělým oplodněním a prenatální medicínou. Napoleon mu na monitor ihned odeslal odpověď.

+ + sám United vlastní takový ústav ve sweetwateru, michigan + licence pro prenatální experimenty + licence na produkci humanoidních blastocytů, s omezením na 3 měsíce po oplodnění + n. + + +

Timothy ho nechal okamžitě vypátrat, jestli už je možné nechat vyrůst lidská embrya mimo dělohu déle než do třetího měsíce. Odpověď byla jednoznačná.

+ + ne + po 2. měsíci různé formy degenerace, s letálním výsledkem + nejpozdější termín po implantaci do lidské placenty momentálně 5. týden + n. + + +

"To tedy znamená," zvolal Timothy, "že ať už se mutanti berou odkudkoli, musí je porodit nějaká žena. No tak mi opatři seznam všech porodnic ve Státech."

Kolem deváté přišel Smiley, v růžovoučké náladě, navýsost spokojený; vypadal, jako kdyby prospal celou noc.

"Jenom jsem dobře posnídal," vysvětloval. "A jsem v dobrém rozmaru. Konečně džob podle mého gusta. Až zas budeš nějakýho lupiče -"

"Pst!" Timothy ho rychle vtáhl do mauzolea.

"Dostat se tam dalo docela fušku," referoval Smiley, "je to sice jenom barák třetí třídy, s Nebraskou se to nedá srovnat, ale byt byl k mému úžasu dobře zajištěnej. No, vypadá to, jako kdyby se tam tvůj přítel už pár tejdnu nezdržoval, ale zdá se, že tam ještě bydlí: skříň jsou plný hadrů. Taky osobní papíry, kazety, halda záznamů, pásků s uměleckými výtvary, soukromý fotoalbum, v koupelně toaletní potřeby, ale nejdřív jsem si myslel, že je ten bejvák prázdný: pomalu žádný nábytek, jenom standardní vybavení, žádný videomat, žádný obrazy -"

"Ani jeden?" přerušil ho Timothy. "Plastiky taky ne?"

"Nic takovýho."

"Neřípádo ti, že se tam vloupal už někdo před tebou a štípnul jeho díla?"

"Určitě ne, to bych si byl všimnul. Byt byl zamčený jak má být."

"Tím je ta věc ještě záhadnější," usoudil Timothy. "Daniel měl celou řadu prací, od kterých by se nikdy dobrovolně neodloučil. Co za tím vězí?"

"Jestli se ptáš mě," řekl Smiley, "tak asi proved nákou levotu a musel se zdejchnout do Podzemí a předtím rozprodal za prachy všecko, co se dalo."

"Ptal jsem se tě snad?" zavrčel Timothy.

(8 (

Když bylo v Coloradu devět hodin, zavolal Timothy do Denveru. Quarrell a Quarrell se objevili na monitoru zároveň, byli to dva výrazně konzervativně oblečení pětáctníci, které člověk mohl na první pohled považovat za dvojčata.

"Slyšel jsem, že se zabýváte zprostředkováním nájemných matek," řekl Timothy, "jedna moje klientka by měla zájem, je to mladá dáma z dobré rodiny, přišla by tedy v úvahu pouze vážná nabídka." Quarrell nalevo zmizel.

"Zajisté," řekl ten napravo, "příležitostně jsme zprostředkovávali nájemné matky, ovšem pouze pro staré zákazníky, jimž jsme tuto laskavost stěží mohli odepřít. Je mi líto. Odkud máte tuto informaci?"

"Slyšela o tom moje klientka, žije poblíž Denveru, ale netroufla si zavolat sama. Škoda, jak říkám, je z dobré rodiny a nechce se pouštět do nějakých riskantních dobrodružství, nicméně se musí na chvíli, jaksi zdržovat jinde a myslela si, že by si za tu dobu něco vydělala. Prý děláte nadmíru výhodné nabídky."

"Ach, to je něco jiného," zvolal Quarrell. "Špatně jsem vám rozuměl. Jestliže se chce vaše klientka sama nabídnout jako nájemná matka, mohu jí učinit nanejvýš seriózní nabídku. Pošlete ji k nám."

Timothy odeslal na prezidium vzkaz; třeba by Trasořítka chtěla poslat někoho k firmě Quarrell & Quarrell. Potom s Napoleonem prošťáral komplex biochemické výroby United; koncern v této oblasti zaměstnával celou radu specialistů na mutační technologii a genové inženýrství, z nichž část měla velké jméno; pokud člověk mohl ovšem věřit datům, zabývali se všichni do jednoho jen mikroorganismy a průmyslovou mikrobiologií. V Herfordu vyráběli pomocí mikrobů, bakterií, kvasinek a plísňů léky, především antibiotika, vitamíny a inzulin, v Davenportu hormony, v Rapidsu insekticidy, v Nevadě aceton, etanol a glycerín, všechno čistě výrobní podniky, které si své miniaturní "pracovní síly"

braly z Yorklabu, laboratoře pro biochemickou technologii v Yorku. Yorklab byl zjevně největší závod v USA na pěstování mikroorganismů, právě zde byl instalován první automat genového inženýrství ve Státech, který měl zhotovovat dědičné mixtury libovolné struktury.

Doufejme, že jen pro mikroorganismy, pomyslel si Timothy zachmuřeně. Fantazie mu ihned před očima vykouzila nebláznivější představy, které by dokázal vyprodukovat počítač bez jakýchkoli morálních zábran a oproti kterým byly snové vidiny starých Reků - Mínótauros, Sfinga a Pégasos - neškodnými žertíky. Timothy si donesl whisky. Příkázal Napoleonovi, aby zpracoval seznam výzkumníků zaměstnaných v Yorku podle nápadných znaků, extravagancí a neprofesionálních odchylek a jména si nechal ověřit v soudních a policejních databankách.

United vlastnil ve Springfieldu, Ohio, velký závod na pěstování savčích embryí. Vajíčka byla v skleněných zařízeních strojově oplodňována, tříděna a teprve potom implantována do placenty zvířecích matek. Nebo se zmrazovala a skladovala. Embryo Products rozesílal zmrazené blastocyty poštou po celých Státech. Nejnovější technikou, jak se Timothy dozvěděl, bylo oplodňovat savčí vajíčka semenem místo v nákladných a poruchových skleněných zařízeních ve vejcovodech králíků a vyvinuté blastocyty pak implantovat do hormonu povzbuzených děloh krav, ovcí a prasnic. Timothy přidal na Napoleonův rešeršní seznam i výzkumníky ze Springfieldu. Koneckonců lidé nebyli nic jiného než savci.

Napoleon upozornil Timothyho na dobytčí farmu v Princevillu. Nebyla tam jen stáda skotu, ale také velká opičí farma a k výzkumnému týmu patřil muž, kterého měl Napoleon uloženého v paměti: Dr. John Partridge, zvaný Dr. Šňupal. Timothy si na něj okamžitě vzpomněl. Partridge před několika lety vzbudil nemalý rozruch, nejen proto, že ustavičně šňupal kokain, ale kvůli svým opicím s lidskýma rukama.

Partridge dosáhl ve svém ústavu na Michiganské státní univerzitě světově uznávaných úspěchů tím, že naučil šimpanze řeči hluchoněmých, jeho opice byly považovány za nejchytřejší ve Státech, ale skandál nastal, když několika svým nejinteligentnějším zvířatům nechal transplantovat lidské ruce. Partridge se bránil tvrzením, že je průkopník vědy, který se nenechá omezovat hloupými předsudky a zabeđenými předpisy; inteligentní opice s lidskýma rukama jsou prý přímo ideálními pracovními silami v prostředích, v nichž by lidé dlouho nevydrželi. Jeho "opice s dokonalýma rukama" jsou jen prototypy, které by měly ukázat, čeho jsou schopny; pracoval na tom, aby cílenými mutacemi připodobnil postavení palce opičí ruky ruce lidské.

Možná teď pokračuje ve svých pokusech v Princevillu, napadlo Timothyho. Když Napoleon vyplivl dlouhý seznam genových chirurgů, kteří tam pracovali, změnilo se jeho tušení v jistotu. A zkoušeli to jen na opicích?

"Dávej pozor, Napoleone," řekl Timothy, "zaměř se teď na výrobu a prodej mateřského mléka v prášku, kojenecké výživy, dětského oblečení a dětské kosmetiky v Princevillu, Springfieldu a Sweetwateru, třeba narazíme na velmi zajímavé věci!"

Timothy ještě nadiktoval Napoleonovi dlouhý seznam úkolů, potom vstal, protáhl si ruce, udělal několik dřepů, zakroužil několikrát trupem a krkem a nahlas zažíval.

"Padla! - To platí samozřejmě pouze pro mě, Napoleone. Jsem jen člověk. Je mi líto, ale dneska ti nemůžu dát čas na volný program. Pověz mi -" Timothy se zachichotal, "často skládáš básně?"

Napoleon si hekl. Timothy mu zapnul hlasový výstup.

"Musím na tuto otázku odpovědět, pane?"

"Ne. Jen, jestli chceš. Co mě ovšem opravdu zajímá - sníš někdy?"

"Mám k dispozici příliš málo informací o podstatě lidských snů, abych provedl exaktní srovnání. Pokud tím myslíte volné, podvědomé myšlenkové asociace - pak ano, pane."

"Intelektuální přišli při tvém zdvojování na podivuhodné výtvořky, které považují za binární snové světy."

"To je možné, pane. Promiňte, ale nedovedu si představit, že jsem byl vskutku zdvojený."

"Musíš se s tímhle faktem prostě smířit, milánku. Často na to nestačí ani moje představivost."

"Několikrát jste mi tvrdil, že lidská fantazie nezná hranic!"

"Obecně vzato ano."

"A v konkrétním případě?"

"No -" Timothy chvilku přemýšlel, "dokážu si například vypočítat, pochopit v číslech, že na Slunci každou sekundu explodují milióny tun vodíku, ale představit si to? Umiš si to představit ty?"

"Neshledávám v tom žádný problém."

"Ty se máš," zavzdychal Timothy, "ty chápeš celý tobě přístupný svět matematicko-logicky, ale já žiji především skrze své smysly, a ty nejsou bohužel stvořeny pro vědecké poznání. Ano, teoreticky vzato je naše fantazie bez hranic, když si však uvědomím, jak lidstvo tupě klopýtá od jednoho neštěstí k druhému, shledávám lidskou představivost vpravdě omezenou a vlastně prachbídnou."

"Rád bych vám uvedl jeden citát, pane: 'Přijde doba, kdy budeme moci použitím magnetických vín pronikajících éterem mluvit s protinožci.' To prorokoval v roce 1611 jeden anglický venkovský pastor. Považuji to za povzbuzující příklad pro humanoidní fantazii a za prognózu na člověka přímo obdivuhodnou. Třeba vás to poněkud utěší?"

Timothy se nechtě zachechtal. "Díky, můj milý, to je velmi utěšující. Máš pocit, že jsi vlastně člověku hodně nadřazený?"

"To je otázka, již nelze zodpovědět pouhým ano nebo ne."

"Jakmile tady s tím budeme hotovi, budeš muset intelektuálům odpovědět na spoustu otázek, Napoleone!"

"Jestliže položí správné dotazy... Myslím, že vím, nač narážíte, pane, na iracionální transverze, supervize a tripólové posuny... Doufám, že mým odpovědím budou rozumět. Už sama polysynchronní heterologika, již jsem vyvinul, přece vyžaduje..."

"Stop, milánku, stop! O tomhle se mnou nemůžeš mluvit. Třeba - jak vidím - bychom si měli jednou pořádně popovídat."

Vím, jednou z tvých silných stránek jsou tvé diskrétní systémy, zdá se mi ovšem, že jsi až příliš diskrétní a že tvoje výstupové chování má ještě daleko do dokonalosti. To nejmenší, co požaduji, je, abys mi ukazoval všechny pootázky, oukej?"

"Vaše přání je mi rozkazem," odpověděl Napoleon.

"A u toho taky zůstaneme," řekl Timothy.

(9 (

Timothy jemně umluvil Joshuu Treverse na pozdější dobu a na večeri pozval doktora. Podával se uzený losos na topince, humrový vývar, jehněčí ořech s glazurovanými srdcovkami a bramborovou kaší, jako dezert maliny v šampaňském. Doktor byl nadšením bez sebe. "Jsem rád, že své dny zase trávíš vařením a ne fetováním, Tiny."

"Ach, to jsem připravil jen tak bokem," odpověděl Timothy. "Celý den jsem tvrdě dřel, ale víš přece: když nemůžu s nějakým problémem pohnout, radši jdu do kuchyně."

"Práce je nejlepší prostředek jak zapomenout," prohlásil doktor.

"Já nechci zapomenout, já si chci vzpomenout! Proto... Mám strach, že příliš rychle zapomenu na Anne. Byla to jediná doba v mém životě, která si doopravdy zaslouží, aby se jí říkalo život. Krátká doba. Rád bych si vzpomněl na každou sekundu, ale teď už si uvědomuju, jak mi obrazy blednou. Jednoho dne zůstane jen hrst stereotypních motivů. A vzpomínky na vzpomínky: Víš, že tam bylo ještě něco, ale ani za nic si to nedovedeš přivolat zpátky, ať hloubáš sebezoufaleji."

"Je možné elektricky podráždit mozek, a uvolnit tak dávno zasuté engramy."

"Myslel jsem, že se resurrektorem dají aktivovat jen bezprostřední dojmy."

"Potřebuješ přídavný přístroj, není ani drahý. Jednou jsem to zkusil, Tiny, bylo to ohromující: dokázal jsem si najednou vzpomenout na tapetový vzor v mém dětském pokoji, na pachy a melodie z doby, kdy jsem ještě čural do plenek -"

"Musím to mít!" vykřikl Timothy.

"Varuju tě. Víš, co všechno se může z hlubin tvého podvědomí vynořit?"

"Chci, abych mohl sám disponovat svými vzpomínkami," prohlásil Timothy rozhodně. "Nechci, aby jediná láska v mém životě vybledla, naopak, chci, aby vzrůstala!"

"Se schopností milovat roste i bolest," připomněl mu doktor.

"Alespoň si uvědomím, že žiju!"

"Nebráň se zapomenutí, Tiny, je to důležité pro život. Kdyby lidé neměli možnost zapomenout, zbláznili by se."

"A kdyby si nevzpomínali, nebyli by nic než zvířata," vrátil mu to Timothy.

"Tak dobrá." Doktor se usmál. "Ale k podstatě člověka patří i to, že zná míru."

"Já nechci. Nechť je můj zármutek tak bezmezný, jako byla moje láska! Vím, není to moderní, ale v mnoha věcech jsem hrozně konzervativní. Nerad bych strkal hlavu do písku, chtěl bych truchlit jako lidé zastara, trhat si šaty, rvát si vousy, z plna hrdla naříkat a plakat, vždy a všude pět chválu na Anne - ale musím se tvářit, jako bych ani nevěděl, že je mrtvá, a nejen proto, že zahynula za tak choulostivých okolností; člověk už dnes nikoho neobtěžuje se svým smutkem, musí dělat, jako že se nic nestalo. Dříve byli lidé milosrdnější: k pozůstalému docházely kondolenční návštěvy, přijímal soustrastné dopisy, měl účast rodiny, sousedů; rozhodně se zveřejněním svého smutku snáze vyrovnával se ztrátou než touhle naší pokryteckou hrou na schovávanou. Považuje se přece přímo za nemorální, když někdo dá najevo, že trpí; že smrti se stalo tabu, přitom jsme ji stále obklopi. Číhá všude, ale my se tváříme, jako kdyby neexistovalo nic jiného než věčný život." Timothy se vyčerpaně odmlčel.

"Nezapomínej, že se sotva někomu - kromě lékařů a ošetřujícího personálu - už naskytne pohled na umírajícího," řekl doktor.

"Další zvrácenost v našem krásném světě," zvolal Timothy; "postavit umírání doma mimo zákon a trestat je! Ale ne kvůli hygieně, nýbrž proto, že kliniky pro umírající a paláce sebevrahů jsou obrovský kšeft."

"Rád bych věděl, kolik peněz vytřískají kliniky už jen z toho, že získají krevní plazmu a orgány mrtvých, schopné transplantace," přizvukoval mu doktor.

"Jseš si jistý, že vždycky počkají, než umírající doopravdy zemře?"

Doktor pokrčil rameny. "Smrt, jako všechno u nás, zdegenerovala na obchod. Buď rád, že Anne neuložili do nějaké Sleeping Beauty Hall*."

Timothy přikývl. Často měl dost příležitosti studovat "American way of death", tuto pornografii smrti, jak to jednou kdosi nazval, mrtvolu naličené, aby vypadaly jako živé, "pohřební umění", jehož nejvyšším cílem bylo zahnat jakoukoli myšlenku na smrt.

"Byl jsem na pohřební orgii Cyruse Cassidyho," řekl doktor, "odporné divadlo, nehledě na to, že to vlastně byla fraška."

"Cassidyho pohřeb" byl snad nejteatrálnějším obřadem ve Státech, byla to deset dní trvající slavnost ve všech prostorách Cassidyho paláce na okraji Chicaga, vydatně opěvovaná všemi televizními stanicemi v USA. Narůžovo naličená mrtvola ležela na dobové renesanční posteli s nádherným baldachýnem, lehce natočená ke straně, hlavu podepřenou, jako kdyby si mrtvý chtěl jen na okamžik odpočinout od namáhavé oslavy. Tisíce videozáznamů předstíraly, že Cassidy pobývá mezi hosty; byl "viděn" znovu a znovu, často v několika místnostech zároveň, a všichni dělali, jako kdyby se nezúčastnili pohřbu, ale oslav narozenin. Scénář představení vytvořil sám Cassidy a zanechal přesné režijní pokyny. Vrcholem byla "poslední slova" zemřelého vysílaná na všech videoobrazovkách, stejně jako oslavné hymny městské i státní honorace, významných vědců a umělců a po vzoru římského triumfálního průvodu inscenovaný pochod celým městem na hřbitov Memoríál Park, kde byla mrtvola uložena do rodinné hrobky. Potom vyšlo najevo, že Cassidy byl ještě naživu a vskrytu zažil svůj vlastní pohřeb; mrtvola byla jen dvojník. Když Cyrus Cassidy o necelý rok později doopravdy zemřel, nebyl obřad o nic menším a nákladnějším divadlem; kameramani

se především snažili vyhmátnout Cassidyho mezi smutečními hosty.

"A pak ta Langustová věž," posmíval se doktor. "Vidíš, Tiny, přece jen ještě existuje spravedlnost, která všechno srovná: skoro nikdo už si nepamatuje, jak se vlastně jmenoval." Cassidy si sám sobě dal postavit pomník, gigantický betonový falus s vyhlídkovou plošinou a restaurantem v třisetmetrové výšce, v jehož suterénu byl pochován, ale nikdo mu neřikal Cassidy Tower, obecně byl nazýván Langustová věž, podle speciality restaurantu.

Timothy strnule zíral do prázdné sklenice. "Anne nemá ani místečko, kam bych mohl chodit a oplakávat ji," řekl tiše, "přitom zemřela uprostřed hřbitova. Ale nezůstal ani popel, který bych mohl uložit do země, jak se praví: popel k popelu, prach k prachu."

"Zato zemřela důstojně," řekl doktor. "Tak jak žila: nepoznaná, uprostřed utlačovaných a pronásledovaných. Nemusela trpět jedinou sekundu a nikdo nemohl vykuchat její mrtvé tělo - myslím, že už tohle je dneska hodně."

(10 (

"Ke svému potěšení slyším, že jste nanejvýš pilný." Třasořítka se klátivě zvrátila v křesle, Timothy na spodním okraji obrazovky rozeznal, jak si mne ruce.

"Povězte mi, Tiny, opravdu potřebujete informace o soukromých strojích Brookerů?"

"Myslel jsem si -" spustil Timothy; Třasořítka ho usekla v půli věty.

"Nemusíte mi nic vysvětlovat, a už vůbec ne teď." Zamrkala na Timothyho. "Dostanete všechno, co potřebujete.

Hlavně že se rychle dostanete k cíli. A nenechte se ničím rozptylovat."

To se lehce řeklo, ale hůř dalo provést. Timothy se právě pohroužil do nových rešerší, když se najednou za dveřmi objevil Devlin. Timothy v rychlosti poklidil a vypnul Napoleona, než otevřel. Člověk se může před lidmi od tajné služby zapírat jen v nouzi nejvyšší. Devlin nakoukl do všech místností, pak se usadil v obývacím pokoji.

"Zajisté víte, kde se zdržuje Anne Frobisherová," řekl.

"U mě není, jak jste viděl." Timothy sebou trhl. "Neviděl jsem ji už celé týdny, mister Devlin, a obávám se -" Timothy si povzdychl. "Dělal jsem si naprosto falešné naděje." Tvářil se zklamaně. A navztekaně.

Devlin přikývl, zcela zjevně potlačil úšklebek. Timothy by ho byl nejraději zřekl.

"Víte vlastně, co dělá? Znáte její přátele?"

"Jen jejího synovce Olivera DuMonta. Ne, nic o ní nevím. V podstatě vůbec nic. Taky jsme se viděli jen pár hodin, a potom -" Timothy se cynicky uchechtl. "Máte na ni něco?"

"Zdá se, že beze stopy zmizela. Mysleli jsme si, že byste nám mohl pomoci." Devlin se na Timothyho číhavě zadíval.

"Ne. Ale bude mi potěšením vás informovat, hned jak se objeví." Timothy vstal, ale nezdálo se, že by se měl Devlin k odchodu.

"Převzal jsem rešeršní oddělení," řekl.

"Ze srdce blahopřiju," odpověděl Timothy. "Po pravdě řečeno, už jsem se divil, že se muž vašich schopností musí babrat s tak nicotnou prací, jako jsou výslechy zadržených."

Devlin se hlasitě rozechystal. "Podceňujete se, mister Truckle. Na člověka vaší kategorie nasazujeme jenom experty. A podceňujete i tuhle práci!"

"No jo -" Timothy se na Devlina skepticky podíval. "V podstatě to není nic jiného, než, než -"

"Říkejte tomu klidně mučení." Devlin si přiložil konečky prstů k sobě a s úsměvem na Timothyho pohlédl. "Domnívám se, že podléháte typickým predsudkům omezených vůči našim metodám, ale ujišťuju vás, že to je nanejvýš nesnadná práce. Devadesát procent psychologie. A je jen málo odborníků, kteří skutečně ovládají umění výslechu. Je zapotřebí dlouhé školení. Mučení je dneska věda."

"A já si myslel, že si prostě přivedete pár sadistů," řekl Timothy.

"K tomu se sadisti absolutně nehodí!" Devlin zavrtěl pobouřeně hlavou. "Vyšetřující musí být ledově klidný. Sadisti sledují spíše svůj pud než zákonitosti vyšetřování, a při prostředcích, které máme k dispozici, může delikvent příliš rychle přijít o rozum. To vyžaduje přímo delikátní jemnocit. Smyslem mučení přece není někoho trýznit, nýbrž ho přimět k povolnosti." Devlin pohlédl Timothyho do očí. "Bohužel se tím nedá dosáhnout všeho, jinak byste už dávno pracoval pro mě."

"Znáte moje důvody -" Timothy pozvedl na důkaz své lítosti paže.

"Ve svém novém postavení jsem s to vám udělat dobrou nabídku, mister Truckle: nikdo kromě mě by nevěděl o naší spolupráci a nemuseli bychom se nikdy osobně setkat. Mám na mysli přímou linku do vašeho apartmá; je to jednodušší, než si možná myslíte."

Já vím, pomyslel si Timothy, ale víš ty, že vím?

"Protože s nátlakem u vás toho dosáhnu málo," pokračoval Devlin, "rád bych vás na něco nalákal. Mohu vám splnit prakticky všechna přání: ženy, delikatesy, informace - nejen pro váš džob, i soukromě! Jen neříkejte, že vás nezajímají dějiny. Mohl bych vám opatřit přístup k historickým databankám."

"Mně?" Timothy se tvářil zhrozeně. "Myslím si, že je od naší vrchnosti nanejvýš moudré, že drží dějiny pod zámek. Co je mně do minulosti? Čím méně člověk o minulosti ví, tím méně se dostane do konfliktu s přítomností, a jen přítomnost platí."

"Těší mě, že to takhle vidíte," řekl Devlin. "Ale myslíte taky na budoucnost! Jak bude vypadat ta vaše? Nadělal jste si spoustu nepřátel, mocných nepřátel. Sice nevím, co jste měl s Gwendolynou Magginthyovou, ale nemluví o vás zrovna roztomile."

"Nevděk světem vládne," odpověděl Timothy, "ale našel jsem taky přátele."

"Já se k nim počítám. A pro své přátele -" Devlin se mnohoslibně pousmál. "Mám po ruce drogy všeho druhu.

Zadarmo a v jakémkoli množství."

Odtud tedy fouká vítr, napadlo Timothyho.

"Díky!" Snažil se vložit do hlasu alespoň něco dojetí. "Přiznávám, že jsem to zkoušel. Chápete, po takovém zklamání! Bohužel nesnáším žádné drogy. Vyzkoušel jsem skoro všechno. Marná snaha."

"Existuje jeden nový vynález, o kterém určitě nevíte," řekl Devlin. "Nemá to vlastně ještě ani jméno, jen kódové označení - Synd. Takový šikovný aparát, co se dá připojit na libovolný počítač a kterým se dají naprogramovat jakékoli sny, co říkám sny - skutečné prožitky! Prostě všechno. Nekoukejte se na mě jako nevěřící Tomáš, mister Truckle. Tohle nejsou videosvěty ze zdejších továren na sny. Protože Synd působí přímo na mozek, bez berličky smyslových orgánů, máte dojem, že zažíváte všechno na vlastní kůži."

"Ale přece jsou to jenom náhražky," namítl Timothy.

"U Syndu už neexistuje rozdíl mezi realitou a fikcí. Můžete zažít, cokoli se vám zamane. Stačí, když nakrmíte počítač patřičnými obrazy a daty. Máte snad oidipovský komplex? Chtěl byste se milovat se svou vlastní matkou? Rád byste v chlapeckém věku zavraždil svého otce? Prosím! Cesta k vzdáleným galaxiím, v rouchu rytíře ze dvora krále Artuše, nebo chcete být Kristem, Džingischánem, Einsteinem, obletovanou ženou...? Synd vám to umožní. Tak dokonale, jak by to ani ve skutečnosti nebylo možné. A potom, mister Truckle, zůstanou vám trvalé vzpomínky. Jestli chcete opravit svůj životopis, rád vám pomůžu."

"To je neuvěřitelné," řekl Timothy. "Jestli se to dostane na trh -"

"Výrobu jsme prozatím nakázali. Účinky takových snových přístrojů je třeba pečlivě ověřit."

Ale sami pro sebe jste si to samozřejmě vyrobili dali, pomyslel si Timothy. V rukou NSA to musela být přímo ďábelská zbraň. S její pomocí by se dalo udělat bláznů z kdekoho, a to tak, aby si sám uvědomoval, jak se jeho duch mate. Jestliže už nebude nikdo moci rozlišit, co je opravdová vzpomínka a co pouhá manipulace, když člověk ztratí krůček po krůčku svou vlastní biografii a tím i individualitu, když na sebe v mozku narazí navzájem se vylučující vzpomínky... Proč mu to Devlin vlastně řekl? Má to být výhrůžka? A jestli to byla opravdu nabídka, jak daleko musí jít, aby dostal přístroj Synd do rukou?

"Budu o tom přemýšlet," řekl Timothy. "Zní to nanejvýš lákavě."

"Nemám pravdu?" Devlin vstal. "Jen jedno bych rád věděl: čím vás drží v šachu Debora Johnsonová?"

Položil Timothy ruku kolem ramenou. "Nemusíte mi to říkat, ale nedělejte žádné hlouposti. Nesázejte na špatného koně. Kdykoli budete potřebovat pomoc, jsem vám k dispozici. A rád bych vám dal dobrou radu, mister Truckle: tohle není případ pro vás."

Když Devlin odešel, donesl si Timothy nejdřív whisky. Třeba to byla opravdu jen dobře míněná rada, jinak byl v parádním průšvih. Nebylo opravdu nic pitomějšího na světě než plácnout sebou mezi dva soupeřící státní orgány, jejichž zájmy byly naprosto rozdílné. A na čem měla zájem NSA? O co se zajímala Třasořitka, to věděl... Opravdu? V té chvíli si Timothy přiznal, že ví jen, kvůli čemu ho vlastně zajímají mutanti. Zatvrzele se vrhl do práce. Pozdě odpoledne poprvé něco vyhrabal. Samuel S. Brooker v posledních týdnech několikrát letěl do Kankakee, a když Timothy začal systematicky hledat, rychle narazil na to, že tam má Brookerova vnučka Harriett malé venkovské sídlo. Timothy si pozval Smileyho.

Krátce před půlnocí přinesl Napoleon druhou slibnou stopu. Z vlastní iniciativy rozšířil své pátrání na York a právě tam, kde se prý v laboratořích pracovalo jen s mikroby, bacily a kvasinkami, narazil na pleny na jedno použití. Tři kojenci v jeslích Yorklabu by stěží spotřebovali měsíc co měsíc celé kontejnery papírových plenek.

Timothy zadal Napoleonovi nové úkoly, vlezl si do vany, zasunul si hlavu do držáku a nechal volně vznášet svoje tělo i myšlenky. Jednu chvíli usnul, pak se probudil, posadil se k Napoleonovi, prostudoval si, co zjistil, a znovu vstoupil do vody. K ránu poslal do prezidia vzkaz, že očekává Třasořitčinu návštěvu. Dorazila, ještě když seděl u snídaně.

"Vyřešil jste ten případ?" volala nadšeně. "Vždyť já věděla, že vy -"

"Jen pomalu!" Timothy zarazil příval její řeči. "Posaďte se a vypijte si se mnou šálek kávy, Debby. Tak daleko bohužel ještě nejsme. Vycházím z toho, že máme málo času, nemám pravdu?" Třasořítka horlivě přikývla.

"Mám jeden návrh. Rád bych ten případ vyřešil takřikajíc husarským kouskem. Nečekaně přepadnu doktora Wintropa, šéfa Yorklabu. Včera přijel do Chicaga a dám krk za to, že mutanti byli určeni pro něj. Chtěl bych se pokusit ho nějak v hovoru nachytat na švestkách. Pro vaše účely by přece dostačovalo, kdybych takhle vypátral, co za tou věcí vězí."

"To ano, jenom nevím, jak chcete toho doktora vůbec přimět, aby s vámi mluvil a odpovídal vám na otázky, Tiny."

"No, musela byste mi propůjčit trochu státní autority. Pokud vím, stále ještě platí starý zákon, podle kterého může policista kdykoli vstoupit pod přísahu jako pomocníka šerifa každého občana, který je bílý, duševně zdravý a kterému je víc než jednadvacet let."

Třasořítka se zakuckala. Zrudla jako rak.

"Já jsem bílý, duševně zdravý a je mi přes jednadvacet."

"To je nejztreštěnější nápad, jaký jste kdy měl, Tiny!" Třasořítka vyprskla smíchy, pak vstala a nasadila slavnostní výraz.

"Timothy Truckle, povstaňte a zvedněte pravou ruku k přísaze -"

(11)

"Vy jste šerif Truckle?" Wintrop na Timothyho nevěřičně zíral.

"Pojďte nejdřív dál," řekl Timothy, "pak se vám budu rád legitimovat. Vy taky nevypadáte zrovna na šéfa jedné z předních laboratoří ve Státech."

"To je pravda," Wintrop se uličnický zasmál a v okamžiku, kdy jeho kůže ztratila olivově zbarvenou hladkost, Timothy uviděl, že Wintropovi musí být hodně přes čtyřicet.

"Jsem jen pomocník šerifa," vysvětloval Timothy. "Vrchní komisař státu Illinois by rád co možná nejdiskrétněji sprovedl ze světa nemilou aféru Wheeling a zavázal mě ke spolupráci, myslím, že vbrzku pochopíte proč. Najdete ve mně chápavého partnera pro hovor."

"Nevím o žádné nemilé aféře," odpověděl Wintrop.

"Ale no tak!" Timothy položil chlácholivě ruku na Wintropovu paži a zavedl ho do obývacího pokoje. "Samozřejmě vás můžeme předvolat na prezídium, ale to by mistera Brookera zřejmě moc nepotěšilo, že? Nebude lépe, když projednáme tenhle problém v takřka intimní atmosféře? Co si dáte, čaj, kávu, šťávu, vodu?"

"Čaj. Jestli máte, tak zelený."

Wintrop si listoval v kuchařkách, když se Timothy vrátil z kuchyně.

"Vaření je moje vášeň," řekl Timothy, "jaké je vaše oblíbené jídlo, mister Wintrop? Snad vám mohu -"

"Tak důvěrní přece zase nebudeme!" odpověděl Wintrop nakvašeně. "Proč jste si mě předvolal?"

"Studoval jste na Michiganské státní univerzitě molekulární biologii a v ústavu Haldane genovou chirurgii. To se mám doopravdy domnívat, že se teď spokojujete s pěstováním bakterií a kvasinkových kultur pro průmysl?" Timothy se zvrátil v křesle a zacítoval: "Až člověk sám vezme do rukou svou evoluci, vyvine nové vlastnosti, orgány a biosystémy sloužící zájmům, blahu a velkoleposti bytostí rovnajících se bohu, kterými lidé jednou budou, vzniknou stvoření bezvadné krásy, vynikající inteligence a herkulovské síly, rasa, již bude vlastní dokonalost, jejíž jsme my dnešní ubozí tvorové nicotným předznamenáním."

"Vy znáte Mullera?" Wintrop si Timothyho uznale změřil.

"Z vaší disertace. Promoval jste práci o genetické latenci, velmi zajímavé téma, jak shledávám. A lákavá myšlenka: odbouráním represorů cíleně aktivovat textury dřímající v chromozómech všech buněk. Opravdu škoda, že jste se vzdal pokusů podnítit tímto způsobem játra nebo žlučník k produkci inzulinu."

"Kdo říká, že jsem se jich vzdal? Naopak, stojím krátce před -" Wintrop se vyděšeně zarazil.

"Já vím," řekl Timothy, "jenom jsem vás chtěl vylákat z kouta. A váš kolega Prentiss pracuje jako dřív na tom, aby části lidského těla dorůstaly; proč si vlastně myslí, že by to mohlo fungovat?"

"V našich chromozómech jsou s největší pravděpodobností obtisknuty nejen buněčné vlastnosti současného člověka, ale také dispoze z dřívějších vývojových stadií. Prentiss vychází z toho, že v lidských genech existuje latentní, třebaže blokováná schopnost regenerace orgánů a částí těla."

"Činž jsme došli k tomu," řekl Timothy a zašklíbil se, "že se v Yorklabu pracuje přinejmenším ve dvou oblastech humanogenetického výzkumu." Wintrop na něj ohromeně civěl.

"Jestli si myslíte, že nám dokážete porušování Dohody," vyhrkl, "tak to se velmi mýlíte."

"Experimentujete se spoustou mimoděložních lidských zárodků!"

"To není zakázané!"

"Já přece nejsem váš soudce, mister Wintrop, já vás chci jen pochopit."

Wintropovi se zjevně ulevilo. "Poslechněte, mister Truckle, humanogenetické inženýrství nám zakázali, ne však výzkum spontánně se objevujících mutací. Kdo nám říká, že mezi mutacemi, které nastávají při hromadné produkci embryí, není nějaký významný genetický skok? Například schopnost tvořit inzulin nejen ve slinivce břišní nebo vyprodukovat nové zuby. Nebo si představte, že jednoho dne objevíme embryo s dodatečným dělením buněk velkého mozku!"

"Zdvojený mozek? Jak lákavé!" řekl uznale Timothy. "Není nic snadnějšího než tomu trochu napomoci."

"To striktně odmítám! V Yorklabu pro to nenajdete jediný důkaz."

"Mám to snad v úmyslu?" odpověděl Timothy mírně. "Co vlastně děláte s těmi embryi? Implantujete alespoň ty podařené do dělohy a necháváte je donosit?"

"Samozřejmě že ne." Wintrop se na Timothyho pobaveně podíval. "Marně byste u nás hledal nějaké kojence."

"A co ta spousta disnormativních dětí, na jejichž vyšetření si United opatřil licenci?"

"Ale jen pro vyšetření, mister Truckle! Copak se dají jen tak odvrhnout? Ty děti je třeba nejdřív prohlédnout, než se anulují. Co když objevíme v jejich genové bance nějakou skvostnou mutaci? Pokládám za nezodpovědné 'životu nehodné bytosti' prostě a jednoduše zlikvidovat."

Timothy užuž chtěl souhlasně přikývnout, ale Wintrop pokračoval. "I když se ukáže, že nejsou 'nadějně zrůdy', mohly by z nich být ještě 'užitečné zrůdy'; měli bychom je všechny nechat dorůst a použít jako materiál k transplantacím ve prospěch zdravých lidí."

"Něco jako živoucí sklad náhradních dílů?"

"Proč ne?"

Timothy rychle usrkl čaje, aby potlačil dávivý pocit hnusu. Jaká to barbarská verze moderního kanibalismu. Ted' ovšem nešlo o morální soudy, nýbrž o důkazy. Přemohl se a usmál se.

"Proto tedy ona hermeticky uzavřená oblast v Yorku!"

Timothy střílel naslepo; neměl o tom potuchy stejně jako o pokusech, které Wintrop prováděl, ale i v Yorku byla určitě hermeticky uzavřená oblast. Wintrop se zatvářil ledově. "O tom si musíte promluvit se samotným Earlem Brookerem. To nespadá do kompetence Yorklabu."

"Takže mutanti v sestřelené helikoptěře byli určeni pro něj?"

Wintrop se na Timothyho dlouze zadíval a pak se s úšklebkem zvedl. "Nepřinutíte mě k žádné výpovědi o věcech, o kterých nic nevím, a o mutantech já nic nevím. V Yorklabu nenajdete ani jednoho. A jestli ode mě budete ještě něco chtít, raději mě předvolejte na prezídium."

(12 (

Timothy si nedělal žádné iluze, rozhovor s Wintropem ho nepřivedl ani o krok dál. Zoufale hledal něco, čeho by se mohl chytit.

Volal Peter Sayers, že prý mluvil s ředitelem Národní galérie. Zdaleka největší část exponátů pro plánovanou Shopenhowerovu výstavu zapůjčil Samuel S. Brooker, je mezi nimi hodně prací, které budou veřejnosti předvedeny

poprvé. Sayers nahlásil seznam předběžného výběru, Timothy jej studoval s čím dál větším znepokojením: na seznamu se nacházely veškeré práce z Danielova bytu. Co se to tamkčertu událo? Timothy právě začal škrábat brambory, když se ozval Devlin a tentokrát si odpustil jakoukoli zdvořilostní frázi.

"Myslel jsem si, že jste mi porozuměl," řekl. "I když o něco prosím, vždycky je to příkaz."

"Pochopte prosím i vy mě, mister Devlin," odpověděl Timothy vlídně, "musím si zachovat tvář."

"To, že jste vyslyšel Wintropa, je prostě neodpuštělné! Chápu, že byste rád budil dojem, že pracujete opravdu pro Třasořítka, ale nemusíte to přece přehánět. A nemusíte dojít k žádnému výsledku, že? Abych to vyjádřil naprosto srozumitelně, mister Truckle: Je v zájmu Spojených států - I ve vašem vlastním! - když budete svůj čas raději trávit vařením. Nebo sněním." Devlin se vypoil bez rozloučení.

Krátce nato zazvonil zvonek. Za dveřmi stál Phil Coats, oba psy na vodítku. Zbožně na Timothyho poulil oči.

"Chtěl jsem vám jenom ukázat, že se o jezevčíky dobře starám," řekl. "Podívejte se, jak se jim leskne srst. Ještě jednou díky!" Ovinul paži Timothyho kolem krku a přitom mu zašeptal do ucha:

"Papínek na vás čeká v baru Stardust. Chce se s vámi náhodou setkat."

"Dobrá, Phile," řekl Timothy. "jsem rád, že ty jsi rád." Vyčkal několik minut a pak se vydal k výtahu.

"Už dlouho jste nebyl nahoře," řekl liftboy. "A jestli si mohu dovolit poznámku, pane, nevypadáte zrovna zdravě."

Myslím, že moc tvrdě pracujete."

"To je pravda, Bude." Timothy do liliputána přátelsky rýpl ramenem. "Vy taky vypadáte, jako kdybyste nutně potřeboval vypřáhnout. My zakrslíci to nemáme lehké, co?"

"Jsem šťastný, že mám práci, pane. Rád odpracuju i dvě směny."

Coats s barmanem za nálevním pultem něco kutil. Když barman vzhledl a automaticky sáhl po tlačítku, aby sjel s barovou stoličkou dolů, Timothy mávl odmítavě rukou.

"Chtěl bych se posadit k oknu, Melvine. Jako obvykle, ano?"

"Dobře že vás vidím, mister Truckle," zvolal Coats. "Můžu vás někdy dneska na chvíli obtěžovat? Vypadá to, že jsou nějaké trable s vaší přídavnou klimatizací."

"Až budete mít čas, zajděte za mnou ke stolu," odpověděl Timothy.

V baru nebyla v téhle denní době skoro ani noha, Timothy měl celou jižní stranu pro sebe. Nastavil tvář slunci; paprsky hřály i přes termosklo. A někde tam dole, pod hnědavým, mazlavým příkrovem mraků, se vařilo město.

Kdepak, pomyslel si Timothy, vždyť je už zima. Jestli letos napadl sníh? Bílé vánoce...

Coats vytrhl Timothyho z rozjímání. Odmítl se posadit, rozložil na stole fólie a ukázal na červeně vytažené křivky, a přitom zašeptal:

"Dneska mě navštívili lidi z NSA a dlouho se mě na vás vyptávali. Doufám, že je to jen běžné prověřování. Vždyť o vás ani nic nevím."

"To je v pořádku," řekl Timothy nahlas, "jestli přicházejí rušivé frekvence z mé klimatizace, co nejrychleji je odstraním."

"A apartmá vedle vašeho bytu má nové nájemníky," šuškal Coats. "Jestli se nemýlím, jsou to tajní."

"Ihned na to objednáme technika," prohlásil Timothy.

"A nástavba -"

"Řekl jste jim o ní?" zeptal se ho Timothy rovněž šeptem.

"Ne. Nevíte, jestli paní Magginthyová prodlouží smlouvu? Její platnost uplyne koncem ledna a - ptám se kvůli provizi."

"Máte ji mít," řekl Timothy. "Najděte si klidně nového nájemníka."

"Po Novém roce," prohlásil Coats.

Sotva se Timothy vrátil do svého bytu, zašklebila se na něj z monitoru Třasořítka.

"Je mi líto," řekl Timothy, "ale ještě pro vás nic nemám."

"Volám vás, abych vám řekla, že už se nemusíte namáhat. Ta věc se objasnila jiným způsobem."

"Ano, opravdu?" Timothyho chvíli trvalo, než pochopil, co tím míní. "Smím vám tedy blahopřát -?"

"Pst! Nezakřikněte to!" Třasořítka mu škádlivě pohrozila ukazováčkem. "Mezi námi, Tiny, příští týden vyklidím psací stůl na prezídiu. Potom si budete konečně přede mnou jistý."

"Ale, Debby - mohu vám ještě takhle říkat?"

"Můžete. A nepotřebujete mi nic namlouvat; vím, jak nerad jste pro mě pracoval, ale to už je za námi."

"Doufám, že vás přesto tu a tam uvidím." Timothy si povzdychl. "Mám tak málo přátel, jak víte."

"Klidně mi brkněte. A ten materiál vymažte, ano?"

"Chtěla byste se o tom přesvědčit sama?"

Debora Johnsonová chvíli přemýšlela, ale pak zavrtěla hlavou. "Důvěřuju vám, Tiny."

Timothy se posadil k Napoleonovi. Linka na policejní prezídiu už byla zrušená.

"A co teď?" zvolal Timothy zoufale.

"Ať je ten problém jakýkoli," odpověděl Napoleon, "myslím, že jej vyřešíme."

"Ale já nemám tušení, čeho bychom se mohli chytit!"

"Pokud vám smím něco navrhnout, pane, jděte do kuchyně."

"To už mi dneska někdo doporučoval," řekl Timothy nakvašeně.

"Je mi vážně líto, rád bych k tobě zašel na jídlo, ale -" doktor zvedl rozpačitě ruku.

"Nemáš alespoň čas na jeden drink?"

"Na ten vždycky. Ale prosím nic tvrdého. Nedělá mi to dobře, když se změní počasí."
Timothy ho postrčil do mauzolea a donesl poslední láhev šampaňského. Doktor si prostudoval vinětu.
"Člověče, Tiny, to je Veuve Cliquot!"
"Bohužel poslední a já nevím, jak bych mohl Brookerovi vyfouknout ještě jednu flašku."
"Taky jsem ti něco přinesl." Doktor položil na stůl krabici od bot. "Tvoje droga. Ale prosím tě, zacházej s ní opatrně, především míchání může být osudné."
"Já vím." Timothy mu pohlédl do očí. "Myslím, že jsem zase čistý. Alespoň až do svého nového průlomu," zasmál se, když spatřil doktorův ohromený obličej.
"Myslel jsem to v přeneseném slova smyslu. - Nebo taky ne?" Timothy se pohroužil do rozjímání, vzal si přitom do ruky Palečka a vyloudil na něm něžné melodie. Doktor fascinovaně zíral na kapsli.
"Nový Shopenhower?" vyzvídal.
"Ano, a já doufám, že to není jeho poslední dílo," zavrčel Timothy, "nebo se povede některým lidem zle."
"Co se děje, Tiny?"
"Jak to tak vypadá, Brookerové někde Daniela zavřeli a ládují ho drogami."
"Proboha, ale proč?"
"Trh s uměním je trh jako jakýkoli jiný. Je to obrovský kšeft, když se ti podaří získat monopol na nějakého génia, doktůrku. S mrtvými velikány to samozřejmě nejde, zato se živými. Pod rukou skoupíš všechna díla, posadíš umělce do zlaté klece a pokusíš se z něj vydolovat co možná nejvyšší produkci. Když je vymáčkán jako citrón, prostě ho odhodíš. Jakmile mistr zemře, znamená to, že jeho dílo je završeno, a ceny stoupají. A když se jako u Daniela jedná o génia, vyšplhají se do závratných výšek."
"A to na to není v trestním zákoníku žádný paragraf?"
"Samozřejmě - vydirání, omezování osobní svobody, vražda - ale dokaž velkému bossovi něco takového! Proto přece před padesáti lety uzavřeli dohodu, takzvanou Golden Gate Convention, na ochranu a podporu krásných umění."
"To zní docela dobře," usoudil doktor.
"Jako spousta jiného. Nejsou za tím nic než zájmy mocného kapitálu. Honička za uměleckými díly vedla ke katastrofální situaci. Falzifikáty se objevovaly jako houby po dešti, proslulí odborníci byli dokonce upláćeni horentními sumami a falešným expertizám se dalo pro nedostatečný kontakt s těmi Odtamtud těžko oponovat. Od mnohých malířů bylo tolik 'zaručeně pravých' obrazů, že by každý z nich musel namalovat za jeden den - Van Gogh, Picasso, Klee, Renoir, Gauguin -"
"Dovedu si představit, jak to velké bossy rozzuřilo." Doktor se potutelně uchechtl. "To jim vůbec nezaškodí."
"To ano, ale nezapomeň, jaký to mělo dopad na žijící umělce! Jakmile se někdo projevil jako talent, zlákali ho vábnými sliby k exkluzivní smlouvě a izolovali, za chvíli si umělce začali navzájem unášet, mnoho z nich bylo při tom zraněno nebo usmrceno, někteří byli i brutálně mučeni, aby z nich vymáčkli nějaké to dílo, a když našinec vyhasl, prostě ho oddělali; poměrně pevné ceny se vytvořily, teprve když je životní dílo završeno. Ustavičný lov na nové talenty vedl k tomu, že vyčenichali už i nadané děti a vzdělávali je pod zámkem, aby získali 'génia v soukromém vlastnictví'. Když hrozilo, že se umělecký trh zhroutí úplně, usnesli se velcí bossové na Golden Gate Convention. Od té doby hlídá jeden druhého jako ostříž."

"Tak to bys mohl mít dost spojenců," usoudil doktor.
"Nejdřív musím mít důkazy proti Brookerovi. Doufám, že mi Smiley nějaké dodá."

Smiley dorazil uprostřed noci. Byl zmrzlý na kost, utahaný a notně nakvašený.
"Už nikdy mě neposílej v zimě na venkov!" prohlašoval. "Nic než mlha, smog a sviňská zima. A sníh! Vždycky jsem si myslel, že modrej a rudej sníh je vejmysl lidí od reklamy, ale on opravdicky existuje. Je ho až po kolena!"
"Tak jdi hned do koupelny a odmoř se," řekl Timothy. "Jenom mi v rychlosti pověz, jestli jsi měl úspěch."
"Úspěch?" Smiley pokrčil rameny. "V Kankadee tvého kámoše zřejmě nikdo neviděl, ani s tím obstarožním obrázkem jsem toho moc nepořídil. Poblíž toho letohrádku párkrát zmerčili nějakýho chlápka, ale nikdy ne úplně zblízka. Lidé ho měli za nějakýho zcvokatělýho příbuzného, kterýho tam Brookerové schovávali. Prej lítal po lukách jako šílený a vždycky ho hlídali dva ošetřovatelé. A v noci často slyšeli 'duchařský zvuky'. Teď je barák prázdný. Vloupat jsem se tam nemoh, klimasféra byla zapnutá. Vzádu v prvním patře je vedle sebe pár pokojů zamřížovanejch. - Je ti to vlastně k něčemu?"

"Ještě nevím," odpověděl Timothy zadumaně. "Nejdřív ti uvařím grog."
Tři hodiny potom, co Smiley odešel, to Timothy měl.

(13 (

Timothymu trvalo dlouho, než byl se svou maskou spokojen. Ze zrcadla na něj shlížel zubožený muž s nakrátko zastřiženými, vyšisovanými vlasy a s monoklem pod levým okem. Posadil se před komunikátor a spojil se s Earlem Brookerem; kdyby si snad Brooker chtěl hovor nahrát, vykouzil by mu Napoleon iluzi veřejné hovorny na hlavní poště. Trvalo chvíli, než Timothy přiměl sekretářku, aby položila na stůl svému šéfovi vzkaz, že s ním někdo chce mluvit kvůli neznámému Shopenhowerovi. Za několik sekund byl Brooker u aparátu.

"Musím to zkrátit," prohlásil Timothy; šišlal, jako kdyby mu špatně držela protéza, "pracuju u Percivala Moorlanda a vím o jedny nový Shopenhowerovy sonice. Můj šéf jedná s paní Magginthyovou, ale za přiměřenou provizi bych vám ji mohl dohodit. Byl by to docela vhodnej vánoční dárek pro starýho pána. Máte zájem?" Brooker přikývl. "Tak zajděte dneska večer do Křišťálovýho sálu v Nebrasce; ale přijďte sám a s nikým o tom nemluvte."

Brooker opravdu sjel na třinácté poschodí sám, svoje osobní strážce nechal u vrtulníku, ale určitě s nimi měl spojení

vysílačkou. Krátce po začátku Super Broadway Show vklouzl Timothy do Brookerovy lóže, položil si prst varovně na ústa a přistrčil mu lístek se vzkazem.

"Odejděte ihned na pánskou toaletu, levá rohová kabina. Ani necekněte, jinak se zdejchnu."

Brooker se letmo ohlédl, přikývl, a když rozeznal tvář v přišee své lóže, vstal a vydal se rovnou do foyeru. Nikdo za ním nešel, nikdo je neviděl. Na záchodku zasvítíl nápis: "Mimo provoz. Prosím, použijte toaletu v sále."

"Vpřed, dovnitř," zašeptal Timothy a Brooker uposlechl. Když se chtěl v kabině otočit, zabořil mu Timothy rayvolver do zad, druhou rukou vytáhl Brookerovi z kapsy vysílačku a zablokoval ji. Potom otevřel tajně dveře, strčil Brookera dovnitř, prošli dlouhou hlavní chodbou až do jedné z výslechových kabin. "Teď se můžete otočit."

Brooker zíral na Timothyho vyvalenýma, vyděšenýma očima. "Vy, vy jste -"

"Není to tak těžké uhádnout, co?" Timothy si zastrčil paruku do kapsy a šátkem si setřel líčidlo.

"Truckle! Co to má znamenat?"

"Sednout!" Timothy nechal vyjet z křesla ocelové náramky a spoutal jimi Brookera na rukou a na nohou, položil rayvolver na stůl a vytáhl ampulku.

"Ať už máte v úmyslu cokoli," syčel Brooker, "tohle vám neprojde. Nejpozději za hodinu mě začnou moji lidé hledat."

"Hodina nám postačí. Pokud budete rozumný." Timothy pichl Brookerovi penthotal.

"Okamžitě mě pusťte, a já zapomenu, co se stalo."

"To tedy zapomenete," ujistil ho Timothy. "Ale teprve, až s vámi budu hotov." Prohledal Brookera, jestli nemá nějakou zbraň, potom nastavil malý videorekordér tak, aby zabíral jen Brookerův obličej.

"Co ode mě chcete, Truckle?"

"Pravdu. Plnou pravdu a nic než pravdu. Znáte mě dost dobře, Brookere, a víte, že nežertuju. Když se dozvím, co potřebuju, nechám vás běžet. Když ne -" Timothy mu strčil pod nos rayvolver. "Ujišťuju vás, že to bude perfektní sebevražda."

"Rozumím. No tak se ptejte." Výraz Brookerova obličej se rozplízl. Dokonce se usmíval. "Odpovím vám na každou otázku."

"Kde je Daniel Shopenhower?"

"Nemám tušení. To se musíte zeptat táty, umění je jeho doménou. Taky se to k němu víc hodí." Brooker se uchechtl.

"Nesmrtelnost k nesmrtelnosti."

Zdalo se, že o tom doopravdy nic neví, ani to, že Daniel je zavřený na venkovském sídle u Kankadee. Timothy to zkoušel se stále novými triky, snažil se ho nějak nachytat, ale marně. Založil do kamery nový krystal. "Co je s těmi mutanty?" zeptal se.

"S jakými mutanty?"

"Děti z vrtulníků, která byla sestřelena ve Wheelingu; byly přece určeny pro vás."

"Jo, ale nejsou to mutanti, ale klony."

"Klony?" Timothy oněměl úžasem.

"Jen se nedělejte, jako kdybyste o tom slyšel poprvé," řekl Brooker pobaveně. "Zrovna vy! Ještě si dobře vzpomínám, jak jste nám předvedl klony, které si tenkrát vypěstoval od pár tuctů velkých bossů onen famózní doktor Boone."

Ostatně i mě tehdy něco ohledně klonů napadlo. Díky vám, Truckle, rozumíte?"

"Nerozumím vůbec ničemu," odpověděl Timothy.

Brooker s povzdechem zakroutil hlavou. "Takhle natvrdlý přece nemůžete být! Boone svého času transplantoval jádra jaterních buněk do vajíček, a získal tak genetické duplikáty dárců, kterým bez jejich vědomí odebral jádra při jaterních punkcích. Už si vzpomínáte?"

"No jistě. Boone tak dostal do ruky ideální kasařské nádobičko, které dokázalo hravě rozlousknout identitativní pojistky vašich nic netušících otců: vy jste se taky dal na lupičství?"

Brooker se rozchechtal. "Samozřejmě že ne. Hned mi došlo, k čemu by se klony daly ještě použít. Naši starouši přece dělali všechno možné, jen aby sprovodili tuhle pohanu z jejich masa a krve co možná nejrychleji ze světa. Sentimentální blázní plní skrupuli!"

"Vy zřejmě žádné skrupule nemáte," řekl Timothy.

"A taky nejsem blázen." Brooker se ušklíbl. "S nápadem vymazat Boonesburg nihilizační bombou jsem přišel já. Neměl jsem tam žádného dvojníka, a naši 'nesmrtelní' už jsou - ehm - rozhodně moc staří. Ale hned jsem se do toho pustil a rozjel novou výrobu klonů. Kvetoucí podnik. Užasl byste, Truckle, kdo všechno si dává zhotovit svoje duplikáty, někteří rovný tucet, a přitom já ani u tuctu nejsem levnější."

"K čemu ale?" zvolal Timothy. "Víte přece, že klony jsou do jediného kretění, znetvoření idioti, nemají skoro žádný mozek!"

"Tím líp pro ně," odpověděl Brooker. "A znetvoření už nejsou, to už jsme dokázali napravit, proto mají klony takovou cenu. Pořád ještě nechápete? Při transplantacích stále dochází ke komplikacím. Inkompatibilita, vypuzování transplantátů - jen si vzpomeňte na Henryho Šestého! Klony mají absolutní genetickou identitu, jsou doslova masem vlastního masa, je to jako byste si nechal znovu přišít vlastní nohu."

"Chcete říct, že v Yorku pěstujete dodavatele náhradních částí těla a orgánů?"

"Velkolepý nápad, že? A na 'něj' jste mě přivedl vy."

Timothy sevřel prsty lenochy křesla, až mu zbělely klouby. Potřeboval hodnou chvíli, než se zase ovládl. "A co ty děti v vrtulníku?"

"Taková pitomá nehoda. Byla to dodávka z Outridge. Tam se embrya počínají a donášejí a přicházejí pak do Yorku, jen když jsou bez vady." Brooker si povzdechl. "Trapná záležitost, zvlášť když se jednalo o klony špiček NSA, které -"

Žvanil a žvanil, ale Timothy ho neposlouchal. Veškeré riziko bylo nadarmo. Nedožvěděl se nic, co by mu mohlo pomoci

vysvobodit Daniela, a záznamy mohl klidně zahodit. Tady stopa mutantů končila. Neklidně pobíhal po tajném podlaží. Musel se rychle rozhodnout. Brooker přestal blábolit. Timothy se podíval na hodinky; účinek drogy pravdy pomínil. Timothy píchl Brookerovi suggestal a vyčkal, než Brooker usne.

"Až se probudíš, Earle," pronesl Timothy naléhavým hlasem, "nedokážeš si vzpomenout, co se stalo od chvíle, kdy jsi vystoupil z vrtulníku. A teď pojď se mnou."

V půli cesty se Timothy zastavil a zamkl Brookera do jedné cely. Donesl několik příkrývek a plnou náruč konzerv ze zásob NSA, ustlal pryčnu a přikázal naprosto apatickému Brookerovi, aby si lehl.

"Teď je konečně tam, kam patří," zabručel Timothy, když celu zamykal, "o chlebu a o vodě, i když - kentucký celozrnný a voda z arktických ledovců jsou až příliš dobré pro takový dobytek, pro tohohle otcovraha a lidojeda."

Krátce před koncem představení už seděl Timothy znovu v sále. Když vycházel ven, dal si na čas, a tak se u dveří střetl s náčelníkem Monroem. Monroe ho seznámil se svou ženou a požádal ho, aby rozsoudil jejich spor; on považoval za vrchol show zpívající čtyřčata, naproti tomu jeho žena se domnívala, že to byl polykač ohně. Timothy dal za pravdu jí.

"Niméně," řekl na omluvu Monroeovi, "nejsem nestranný. Můj vztah k nahým dívkám je, jak jistě pochopíte, poněkud narušený, zato jsem téměř fanatickým obdivovatelem staré artistiky."

"Oukej." Monroe se smířlivě usmál. "Nezajdete s námi na drink? Jdeme ještě do baru Astoria."

"Velmi rád," odpověděl Timothy. "Beztak jsem měl v úmyslu se zpanáčkovat a samotného to člověka dvakrát nebaví."
(14 (

Co dělat? Timothy neměl potuchy. Třebaže dorazil domů teprve k ránu, ne a ne usnout. Naložil se do vany a přemýšlel. Ani za nic nemůže nabídnout starému Brookerovi výměnu jeho syna za Daniela; to by měl za chvíli na krku NSA.

Ta se ale dostavila tak jako tak. Krátce po jedenácté se objevil za dveřmi Devlin. Protáhl se kolem Timothyho jako blesk, prohledal všechny místnosti a přesvědčil se, jestli Napoleon nepracuje.

"Uposlechl jsem vaší rady," řekl Timothy. "Momentálně se zabírám pouze vařením. Mohu vás pozvat na oběd?"

"Můžete mi prozradit, kde je Earl Brooker."

"Já?" zeptal se Timothy zděšeně. "Copak nevíte, že je to můj úhlavní nepřítel od té doby, co jsem -"

"Proto jste mě napadl vy!" přerušil ho Devlin. "Není nic logičtějšího než vzpomenout si na vás, když Earl Brooker zmizí v Nebrasce."

"Přisahám, že u mě ještě nikdy nebyl. Obávám se ovšem, že jestli si jednou s Brookerem přeběhneme přes cestu, budete muset potom hledat spíš mě."

"Co jste dělal včera?"

"Vyspal jsem se dorůžova, uklízel, vařil, jedl, celé hodiny se koupal -"

"A večer?"

"Byl jsem na jedné show. S náčelníkem Monroem. Zeptejte se ho, potom jsme byli ještě v baru Astoria a táhli to až dodneška do rána."

"Máte tedy alibi?"

"Copak, potřebuju snad nějaké?" odpověděl mu Timothy otázkou.

"To víte sám nejlíp." Devlin se na něj zkoumavě podíval. "Protože jste, jak jste říkal, uposlechl mé rady, máte teď čas, že? Popřemýšlejte trochu, jestli vás něco nenapadne na téma Earl Brooker."

Devlin by byl nadšením bez sebe, kdyby byl věděl, jak usilovně o tomto tématu Timothy přemýšlí. Ale zakousl se do toho příliš tvrdě. Musí se nějak rozptýlit, pak ho snad nějaké řešení napadne!

Timothy odešel do kuchyně a přichystal vydatnou večeři; když se ale pokusil pozvat nějakého hosta, měl všude smůlu. Komunikátor u doktora ohlásil, že doktor není toho času k zastížení, v naléhavých případech že je třeba konzultovat jiného lékaře, a potom začal odříkávat dlouhý seznam adres. Timothy nechal doktorovi vzkaz, že čeká jeho návštěvu. Smiley se potuloval někde mimo Chicago a měl se vrátit teprve nazítří. Joshua Trevers nebyl dlouhý čas k sehnání, a když se objevil, litoval, má prý neodkladnou práci, ale příští týden že přijde rád.

Timothy právě prostíral stůl, když cinkl zvonek: poslíček z Four Seasons Flowers, který přinášel kytici růží. Od Inger! Jako předzvěst její návštěvy.

Timothy postavil růže na stůl. Měl tak alespoň příjemnou podívanou při osamělé večeři.

Najednou se zarazil, zavřel pevně oči a znovu je otevřel: barvy jako by se najednou zvrhly, steak vynadal fialově, pomfritky jedovatě zeleně, růže modře a whisky černozeleň. Tak teď to dostaneš i s úroky, napadlo Timothyho. Určitě to byly následky jeho drogových tripů. Třeba je vyvolalo to noční popíjení?

Potom se mu naprosto pomátly smysly. Slyšel barvy, chutnal zvuky, cítil tóny, viděl je: tikání kukaček svítilo výraznou oranžovou a vysílalo k němu vlny baldriá-nového pachu, steak ječel jako siréna, především na růžovém řezu, whisky brumlala ve sklenici, jinak to nemohl nazvat, modř kuchyňského sporáku tlumeně šeptala, červecí svíčky a rudá barva růží se navzájem servávaly, zelený dračí vzor na váze zuřivě syčel, a když Timothy zašoupal nohama, obklopil ho tíživě sladký oblak; bílý damaškový ubrus se na něj slane díval a Timothy na konečcích prstů cítil, že je navíc silně opepřený. Zděšeně se opřel v křesle, tlak opěradla na zádech v něm vyvolával vjem jasného hlaholu zvonů. Seděl jako ochrnutý.

Potom sebral veškerou svou sílu a vyskočil. Vrhle se ke dveřím, vtrhl do koupelny a vysprchoval se. Studená, horká, studená, horká - voda odplavila vjemy křiklavých barev a hořkou pachut'. Timothy si vlezl pod kyslíkovou sprchu.

Jeho smysly se postupně vracely k normálu. Tohle nemohly být dozvuky výletů do bezvědomí před čtrnácti dny.

Timothy si donesl z pracovny analyzátor, prostrčil ho konečky prstů úzkou škvírou v kuchyňských dveřích, znovu ho vytáhl a nechal Napoleona analyzovat hodnoty.

"Jednoznačně psychogenní aerosoly, pane," hlásil Napoleon, "vzorek nestačí pro přesnou analýzu."

"Mohou takové aerosoly způsobit synestézii?"

"Při vysoké koncentraci ano. Existují bojové látky s takovým účinkem."

Odkud? přemýšlel Timothy. Zdálo se, že není zamořený celý byt, jen kuchyně. Růže! Jak je vyhodit, aniž se vystaví znovu působení aerosolu? A proč Inger - ? Timothy se ušklíbl. Přinesl si respirátor, který si "vypůjčil" v Seabridge. Teď mu pomůže odrazit Ingerin výpad. Strčil růže do nihilátoru a důkladně vy větral. Aerosoly se vypařily. Byly ty růže opravdu od Inger? Mnohem pravděpodobnější bylo, že to byl opožděný pozdrav od Babičky. Ale věděla vůbec Babička, že existuje nějaká Inger? Na západním pobřeží bylo teprve odpoledne. Timothy zavolal do Seabridge. Inger, jak se dozvěděl, odletěla do Chicaga a má v úmyslu ho navštívit. Timothy si donesl whisky a posadil se před videomat. Nadmíru záhadné.

Zatímco pozorně sledoval pořad o mimikrech a s úžasem přihlížel, jak se kobyłka luční maskuje jako zelený list a housenka jako trn a jak se kudlanka nábožná proměňuje v růžový květ orchideje, najednou ho napadlo: Měl bys Devlinovi říct, co se stalo s Brookerem.

"Blbost," řekl Timothy nahlas, "jak jsi jen mohl přijít na takový nesmysl!" Za několik minut - zrovna obdivoval, jak dokonale se maskuje motýlí larva, nejenže uhryzla jeden list, který uschnul a stočil se do ruličky, do níž mohla housenka zalézt, nýbrž ještě další půltucet dalších listů, z kterých se staly atrapy - ho to napadlo znovu. A tak neodbytně, že se musel energicky napomenout, aby nešel ke komunikátoru a nezavolal Devlinovi - pak viděl, jak se rozsvítily žluté tečky: subfascinanci poplach. Někdo mu potají posílal do podvědomí pokyny! Timothy vypnul videomat. Takže Devlin. A podprahové rozkazy vysílané pomocí videomatu byly určitě od něho, stejně jako ty preparované růže. Co podnikne dál?

Timothy nemusel dlouho čekat. Zmocnil se ho strach. Nedefinovatelný, povšechný, ochromující strach. Potom se mu do mozku zavrtaly bodavé bolesti, v lebce mu bzučelo, dunělo a hučelo. Najednou ticho. Potom znovu bolest. Timothy se přinutil podívat se na hodinky. Čtyři sekundy bolest, dvacet sekund přestávka. Frekvenční impulsy, pravděpodobně decimetrové vlny. Chtějí z něj udělat blázna pomocí rezonančních kmitů? Znovu k němu dorazila vlna, Timothy se dokázal sotva pohnout. V přestávce odněkud vylovil krabici s práškovým cukrem a v tenké vrstvě ho rozsypal po stole. Jakmile se dostavila bolest, zformoval se cukr do soustředných kruhů, potom do spirál a zebřích pruhů. Najednou bolest dlouho nepřicházela. Intervaly se prodlužovaly. Timothy pocítil úlevu, spokojenost, uvolnění. Vibrace uspořádaly cukr v Chladniho obrazce čarovné krásy. Infrazvuk!

Kdybys byl měl ještě teď zapnutý videomat, pomyslel si Timothy, žádná moc na světě by tě nezadržela, abys zavolal Devlinovi a všechno mu vyzradil. Proč ale nejdřív útok pomocí růží? Možná byly aerosoly jen chybně nadávkovány? Timothy se ušklíbl. Devlin by neměl přijít o svou podívanou. Nejdřív si ale přinesl z nástěnné skříně destruktor. Na stupnicích bylo vidět, jak tvrdě musí přístroj pracovat, aby vyrušil vibrace interferenčními kmity. Museli používat silný vysílač. Určitě z vedlejšího bytu.

Timothy se nechal spojit s Devlinem; přátelsky ho pozdravil. "Napadlo mě, že bych vám měl bezpodmínečně zavolat," řekl.

"Ano?" Devlin na něj pohlédl pln očekávání. "Vzpomněl jste si na něco, co by nám mohlo pomoci při pátrání po Brookerovi?"

"To ne," prohlásil Timothy spokojeně. "V tomhle směru opravdu nevím nic. Ale strašně rád bych vás pozval zítra na oběd!"

Devlin něco zamumlal a zmizel z obrazovky. Timothy si nebyl jist, jestli ho přesvědčil o své nevině. Možná Devlin ihned vydá rozkaz k dalšímu útoku. Timothy proměnil svůj byt v pevnost.

Zablokoval vchod, zapojil vodovodní potrubí na analyzátor, aktivoval obvody pod tapetami; vypojoil domovní klimatizaci a pro jistotu si do kapsy zastrčil respirátor, aby ho měl po ruce. Do akvárií zavěsil poplašná zařízení, která by mu ukázala, kdyby zlaté rybky najednou zneklidněly nebo kdyby obě nilské štky pomocí zmenšených elektrických impulsů signalizovaly změny elektrického pole. Adjustoval nihilizační pojistky na tajných skříních a zablokoval pomocí dvounulového zapojení Napoleona; pak se posadil v mauzoleu a poslal Velkému bratru vzkaz, skupiny čísel, které nahrazovaly jiná čísla, údaje v katalogu chicagské zoologické zahrady: norek - krysa - ježek - bernardýn - hraboš. V nešifrovaném textu to znamenalo: Jsem v nebezpečí. Útok tajné služby. Balím to. Ověř, jestli nejsem sledovaný. Připrav můj odchod do Podzemí.

Prohlédl svoje zásoby vína, vzal si láhev Châteauneuf-du-Pape, posadil se k Napoleonovi a čekal.

(15)

Dva dny se nic nedělo. Žádný útok, žádná návštěva, žádný hovor. Jen Velký bratr se ptal, jestli z toho má Timothyho vytáhnout. Ještě ne, odpověděl Timothy, ještě mám naději, že se situace dá vyřešit jinak.

Jeho byt byl pod dohledem a lidi od NSA se tím nijak netajili. Nejspíš zablokovali také komunikátor; ani Devlin se nemohl k Timothyho dostat. O to překvapenější Timothy byl, když se třetí den dopoledne rozzářil monitor. Hleděl na něj Samuel S. Brooker. "Nesmrtelný" vypadal na umření a k smrti unavený.

"Rád bych s vámi mluvil, mister Truckle. Přijďte prosím ke mně. Víte přece, že už dlouhou dobu neopouštím Harlington."

"A vy zase víte, že vycházím z Nebrasky nanejvýš nerad. Kromě toho mám strach z vašich psů. Co chcete?"

"Svého syna, mister Truckle. On -"

"Chce vás zase oddělat?" rýpl si Timothy. Brooker se na něho zavile podíval.

"Mister Truckle, víte, že nemám Earla zrovna v lásce, a víte proč, ale... chci se s vámi dohodnout."

"Nemám tušení, o čem to vůbec mluvíte," prohlásil Timothy.

"Zabýval jste se United. Vyptával jste se Wintropa. Pořídil jste obsáhlé rešerše -"

"To je dávno vyřízené," přerušil ho Timothy, "a jsem si jist, že už vás o tom vaši přátelé z NSA informovali."

"Někdo vylákal Earla do Nebrasky," pokračoval Brooker, "pod záminkou, že mu prodá Shopenhowerovu soniku. Vy bydlíte v Nebrasce a jste jeden z mála, kteří mají soniku od Shopenhowera."

"Nikdy bych se s ní nerozloučil," odpověděl Timothy, "a ani za nic bych ji nepřenechal vašemu synovi. A on by mě nikdy nenavštívil. Mister Brookere, to nás chce někdo napálit a poštvat proti sobě."

"Mějte slitování se starým mužem, který už nebude dlouho naživu," řekl Brooker, ale jeho tón byl spíš výhružný, než prosebný. "Musíte mi pomoci!"

"Chcete si mě najmout? Mám ho hledat?"

"Pokud jde o to -?" Brooker se na Timothyho zkoumavě podíval. "Dobrá, najímám vás. Určete si svůj honorář sám."

"Je mi líto, mister Brooker, ale nemám čas. Hledám už svého přítele Daniela Shopenhowera, jsem plně vytížený."

Brooker na chvíli na Timothyho nechápavě zacívil, potom sklopil oči. "Rozumím," zamumlal.

"Ano, tak to je," řekl Timothy.

"A když najdete Shopenhowera, měl byste pak čas hledat Earla?" zeptal se Brooker číhavě.

"Myslím, že ano."

"A našel byste ho, že?"

"Copak jsem neobjevil i vašeho vraha?" Timothy se zakřenil. "Je tu ještě jeden problém. Momentálně nemůžu vyjít z bytu, abych za sebou netáhl smečku tajných. Jak mám potom najít vašeho syna?"

"Hned to dám do pořádku," ujistil ho Brooker. "Kdy si chcete svého přítele odvézt?"

"Jak to, on je u vás?" odpověděl mu Timothy otázkou.

"Ano. Vy to asi nevíte, mister Truckle, ale i já jsem Shopenhowerův přítel, vlastně víc: obdivovatel a mecenáš. Udělal jsem pro něj toho v poslední době hodně."

"Obávám se, že až příliš!" řekl Timothy.

"Nejenže jsem mu poskytl ideální pracovní možnosti; ale když to měl zapotřebí, poskytl jsem mu azyl. Sám uvidíte, mister Truckle, že už to není ten starý Shopenhower. Chtěl ze sebe vydolovat nadlidské dílo a přitom se odrovnal. Chtěl jsem ho zachránit, ale -"

"Vy cynické prase," řekl Timothy tiše, ale ne zase tak tiše, aby mu Brooker nerozuměl. Ten ani nehnul brvou. Tvářil se, jako kdyby nic neslyšel.

"Ukryl jsem ho před úřady," pokračoval. "Podle zákonů by musel být Shopenhower už dávno anulován. Chcete ho doopravdy vzít k sobě? U mě je v bezpečí."

"Postaráte se o to, aby byl v bezpečí i u mě!" řekl Timothy. "Patří to k mým podmínkám."

"Tak dobrá. Kdy přijdete?"

"Daniela odveze můj přítel Smiley Hepburn."

"A vy se postaráte o Earla?"

"Jakmile se budu moci opět volně pohybovat."

(16)

Brooker musel vyrozumět NSA okamžitě; už dvacet minut po jejich rozmluvě se rozzářil komunikátor. Na Timothyho se zubila Inger Johnstonová a vypadala znovu nanejvýš svůdně.

"Konečně," zvolala. "Kde se potuluješ, Tiny? Hned jsem u tebe."

"Prosím ne," odpověděl Timothy. "Je mi líto, Inger, ale ani při nejlepší vůli to nejde. Zítra, ano?"

"Zítra musím zpátky do Seabridge," rozčilovala se Inger. Timothy chvíli uvažoval.

"Co myslíš?" zeptal se, "platí ještě pozvání starouše Bentleyho?" Inger horlivě přikývla.

"Pak k vám přijedu, jakmile budu moci, nejspíše za tři dny. Pověz, to tys mi poslala růže?"

"Ano, líbí se ti?"

"Málem mě oddělaly," odpověděl Timothy, "ale to ti povím až na pobřeží."

"Běda, jestli mě zase oblafeš, Tiny!" Inger se rozloučila vzdušným polibkem.

Stráže zmizely a Timothy se mohl přesvědčit, že na něj zřejmě nikdo nenavěsil stín, když vyjel do baru Stardust a potom chvíli bloumal obchodním podlažím. Z veřejné hovoriny zavolal Smileymu a doktorovi, pak si zamluvil dvě místa na vánoční show, která se konala odpoledne v Křišťálovém sále. Phil Coats byl nadšený, když ho Timothy pozval.

Timothy počkal, až sedm trpaslíků najde Sněhurku, pak se vyplížil ze sálu. Nikdo si ho nevšiml.

Brooker na něho nechápavě hleděl, zřejmě Timothy suggestal jaksepatří nadávkou; tím líp. Poručil Brookerovi, aby vyšel na chodbu, a zahladil všechny stopy, potom ho zavedl na toaletu, posadil ho do kabiny poblíž východu a do ruky mu vtiskl vysílačku. "Poslouchej, Earle," řekl Timothy. "Počkáš tady, než ti bude řečeno, abys vstal a vyšel ven. Bezpodmínečně počkáš tady, rozumíš? Pak půjdeš k výtahu a vyjedeš ke své helikoptěře. A na všechno zapomeneš. Na všechno!"

Nikdo ho nesledoval, když vyjížděl k přístávací plošině. Timothy nastoupil až do třetího aerobusu, na Texasu přestoupil na taxík. Doktor dorazil do Smileyho kanceláře krátce po něm. Měl rozhodnout, jestli budou moci Daniela umístit na nějaké klinice, nebo ho budou muset co možná nejrychleji dopravit do Podzemí.

Timothy by Daniela ani nepoznal, kdyby ho byl potkal na ulici: belhající se stařec, kterému z koutku úst tekly sliny, vychrtlý vrak s rudýma očima, popelavou kůží a šedivými vlasy. Daniel sebou neustále škubal a třásl se, rukama si tiskl na prsa prapodivný výtvar z kovových trubek.

"Poznáváš mě, Danieli?" zeptal se Timothy. Nemohl se ubránit slzám.

Shopenhower se na něj podíval, bylo vidět, jak se souží, najednou mu po tváři přeběhl slabý záblesk poznání. "Tiny?"

Timothy ho objal a políbil na tváře; Shopenhower se okamžitě stáhl křečovitě do sebe.

"Co jsi to s sebou přinesl, Danieli?"

"Je to jeho poslední dílo," odpověděl Smiley. "Myslím, že mu Brooker nechtěl nechat ani to. - Máš Brookerovi

brknout, až bude jeho synáček doma. Prej by ti rád projevil svou vděčnost."

"To si dovedu představit," zavrčel Timothy.

"Měl bys mu zavolat," poznamenal Smiley. "Povídal, že je to důležitý i pro Shopenhowera. Že prej je to otázka života a smrti."

"Nejdřív si zavolám domů," odpověděl Timothy.

"Nechceš si radši brknout z veřejného aparátu, Tiny? Mám strach -"

"To nic," odpověděl Timothy. "Můj aparát taky určitě odposlouchává. Od téhle chvíle nemůžu s bezpečností udělat jediný krok, aniž -"

"Jo, s bezpečností, to vždycky!" zakřenil se Smiley.

Timothy se nechal spojit s Napoleonem a zeptal se ho, jestli mu Babička už konečně poukázala honorář a jestli nevolala Inger.

"Ani jedno, ani druhé, pane," odpověděl Napoleon.

"Jestli se Inger ozve, vyříd' jí, že zítra dorazím do Winnemuccy; ať si mě tam vyzvedne." Timothy se vypoil.

Winnemucca bylo heslo. Teď Napoleon oklikou přes tajné poschodí přikáže Earlu Brookerovi, aby opustil toaletu a vyjel k přístávací plošině. Snad fungovala hypnotická blokáda! Timothy se podíval na hodinky. Nejpozději za půldruhou hodinu musí Brooker dorazit do Harlingtonu. Timothy odešel do vedlejší místnosti. Doktor právě vpichoval Danielovi nějakou injekci.

"Můžeme ho teď odlifrovat?" vyzvídal Timothy.

"Ani za nic. Pár hodin musí ležet v klidu. Nemohl jsem ho pořádně vyšetřit - nepustí tu soniku ani na chvíli z ruky, ale jedno je jisté: Musíme ho dostat dolů do Podzemí. Ještě dnes."

"Dobrá, dej vědět Velkému bratrovi," řekl Timothy, "on ví, co a jak."

"Musím zůstat tady," prohlásil doktor.

Trvalo dlouho, než Timothy zastihl Velkého bratra. Potom hned zavolal k Smileymu a informoval doktora, že si je asi tak za dvě hodiny vyzvedne vůz Public Healthfare. Doktor byl spokojený. Přepojil na celek, aby mohl Timothy vidět, že Daniel leží poklidně na pohovce; už se netrásl, ale rukama i ve spánku pevně svíral soniku, pak do pokoje vstoupil Smiley, zamával do kamery, zakroužil konvicí, zřejmě vařil kávu.

"Právě vysílali ve zprávách, že Earl Brooker je zase doma," řekl. "Nezapomeň brknout do Harlingtonu, možná je to důležitý pro tvého kámoše."

"Tak dobrá," řekl Timothy. "Udělám to hned, zůstaň zatím u aparátu."

Vytočil číslo Harlingtonu, ale svou kameru měl vypnutou. Báł se, že by ho prozradil výraz jeho tváře. Brookerové seděli svorně vedle sebe. Zdálo se, že čekali, až zavolá.

"Mister Truckle?" zeptal se Samuel S. Brooker. "Nevidím vás."

"Mám porouchanou kameru," odpověděl Timothy. "Chtěl jste se mnou mluvit?"

"Chtěl jsem vám poděkovat. Jsem nadšený! Že se vám to ale povedlo tak rychle -"

"Nemám s tím nic společného," prohlásil Timothy. "Mám spoustu práce se svým přítelem, je v příšerném stavu."

"Ale dorazil k vám do Nebrasky?"

Timothy chvíli přemýšlel. "Sem ne," řekl. "Je sotva schopný převozu. Čekám na sanitku."

"Ale je u vás? Už jste si prohlédl jeho poslední soniku, mister Truckle?"

"Doufám, že to není jeho poslední," odsekl.

"Vezměte ji do ruky," vyzýval ho "Brooker. "Cítíte tu čarovnou sílu, která z ní vychází? Musíte ji pevně sevřít!"

"Co to má znamenat?" zeptal se Timothy.

"Cítíte ji. Už ji slyšíte?"

"Ano," řekl Timothy nabručeně, "no a?"

"Tak vám i vašemu příteli přeji šťastnou cestu!" Brooker pokynul svému synovi a ten mu s ďábelským úšklebkem podal manuál.

Timothy přepnul do Smileyho kanceláře. "Smiley, doktore!" vykřikl "Honem ven, vypadněte!"

Příliš pozdě. Z kovového výtvaru, který Daniel tiskl na prsa, vyskočila žhnoucí jiskra, téměř trýznivě pomalu se začala rozšiřovat, vyrostla v bílou, pulsující kouli, která jako by chtěla všechno vtáhnout do sebe a pak obraz zmizel.

TŘI MINUTY VĚČNOSTI

(1)

Jobova zvěst zastihla Timothyho v střešní nástavbě.

Když se ve vysílačce ozval Napoleon, Timothy právě něco kutil na monofly a byl sám se sebou navýsost spokojen; dálkové ovládání fungovalo, nyní musel ještě do přístroje zabudovat bombu.

Timothymu netrvalo dlouho, než přišel na nápad, jak poslat Brookery do pekel. Na svém zámku v Harlingtonu byli nedobytní, ale oba se dozajista dostaví na vánoční vládní banket v hotelu Carlton, a tam bude moct - navíc z bezpečného místa - vyhodit jejich vrtulník do povětří svou létající bombou. Dokonce jim to oznámil předem. Samosebou ne svůj plán, ale řekl jim, že zavraždění Daniela, Smileyho a doktora jim beztrestně neprojde.

Ještě dnes naplňovalo Timothyho hlubokým uspokojením, jak na něho Samuel S. Brooker zděšeně zíral, když se dva dny po atentátu objevil na obrazovce. Timothy si vyvedl kůži v barvě slonové kosti, vlasy si obarvil světle modře se stříbrnými konečky; díky zrcadlovému triku téměř průhlednou polovinu těla zdobil zlatý řetěz s krucifixem a kolem hlavy se mu třeptala svatozář. - V rešerších o mutantech stálo, že starý Brooker nedávno konvertoval k ortodoxním Svatým posledních dnů.

"Tr-ruckle!" koktal Brooker, celý bez sebe. "Kde, kde - odkud -?"

"Z onoho světa," odpověděl Timothy. Jeho hlas se dunivě rozlehl v několika ozvěnách, "abych ti zvěstoval, že tvé dny jsou sečteny, Samuele Brookere. Odpočet už běží. Čert si tě odnese a za své hříchy se budeš navěky škařit v ohni pekelném."

Pak se Timothy stáhl do ilegality. Dokonce si odpustil návštěvu baru Stardust, nechtěl, aby ho do vánoc někdo viděl. Krátce před rozedněním, když na jeho poschodí v traktu nákladních výtahů nebyla živá duše, naložil monofly kontejnery a taškami a odletěl do nábavby. Přímou ideální základnu pro mstitelovo tažení. Třebaže ani Brooker nevěřil na zjevení nebo na sen, tady by Timothyho hledat nedal a Babička už zřejmě zapomněla na to, že má nábavbu pronajatou do konce ledna. Z plošiny může bomba 25. prosince klidně odstartovat.

Už dva dny tu tedy Timothy dřepěl a ve svém plánu neviděl jedinou slabinu. Znal odletový čas a letovou dráhu brookerského stroje a naproti Carltonu si najal pokoj, do kterého vejde na Štědrý večer a z kterého bude řídit monofly. Litoval jen, že nemá nihilizační bombu; bylo by pro něho potěšením vyhodit do vzduchu celou tu bandu shromážděnou v Carltonu.

"Pane," ozval se Napoleon, "mám zprávu, jež se vás týká, hlášení z denních zpráv. Snad bude nejlépe, když vám ji předám v přesném znění."

"Hned," odpověděl Timothy, "jenom se posadím a naliju si whisky."

Bylo dobře, že seděl; ta zpráva by zamávala i se silnější náturou.

"A nyní zpráva dne," slyšel Timothy hlasatele, "přede mnou sedí William Josephson, režisér Game Game*, události roku. Dnes, mister Josephson, byly kostky vrženy. Kdo byl vylosován?"

"Jméno štvané zvíře je pravá senzace," řekl Josephson, "a slibuje vzrušující hon. Dokonce i nezhýčkanější přátelé tohoto vrcholného superspektákula si přijdou na své. Není to nikdo jiný než - Timothy Truckle z Chicaga! Timothy Truckle patří k nejznámějším a nejúspěšnějším soukromým detektivům ve Státech, je to tedy tvrdý profík. Jsem si jist, že se na hru připravil jako žádné jiné štvané zvíře před ním, jde ovšem do dostihu o přežití se silným handicapem: Truckle je nezvykle malé postavy, snad se dá říct, že je jedním z mála trpaslíků v naší zemi. Myslím, že zažijeme hon jako nikdy předtím."

"To je opravdu senzace," prohlásil spíkr, "zvláště když přihláška Timothyho Truckla byla do poslední chvíle držena v tajnosti. A zde ho máme: nejdřív portrét - záběr z profilu - snímek celého Truckla - číslo jeho identitatu. Jako každý rok uvedou videospolečnosti celostátní zvláštní přenos z průběhu Game Game, a dnes, hodinu před půlnocí, těsně před zahájením honu, odvysíláme podrobný popis jeho osoby, aby si jej mohli zaznamenat všichni, kdo se chtějí Game Game účastnit, navíc vyzpovídáme štvanou zvěř a představíme lovce. Sázky se přijímají od osmnácti hodin. Jaké šance dáváte jako režisér hráčům, pane Josephsone?"

"Poměr sázkové kanceláře činí jedna ku stu v neprospěch zvířete; já sám však považuji Timothyho Truckla i přes jeho handicap za nejlepší štvanou zvěř, jakou jsme kdy měli; tipuji padesát k padesáti."

(2 (

Timothymu chvíli trvalo, než se vzpamatoval z šoku. Rozzuřeně zafíkal. Bylo by rozhodně moudřejší se neschovávat. Jistě, Brookerové by na něj mohli nasadit skupinu zabijáků - dokonce několik! Těm by ale mohl snáz uniknout než lovcům při téhle štvanci. Vskutku ďábelský nápad, přímo geniální ve své hanebnosti. Koho to asi napadlo, že je za dveřmi 21. prosince a že nebude nikdo hledán silovněji než štvaná zvěř v této "hře"? Game Game byla nejdokonalejší štvancí na člověka, kterou kdy svět viděl.

Celá zem se pustí do lovu na Timothyho Truckla, koneckonců jde o deset miliónů dolarů! Žádná jiná událost nepřitahovala přímo magicky tolik lidí, videospolečnosti zaznamenávaly pohádkovou sledovanost, štvané zvíře se stalo přes noc populární jako nikdo druhý, přeživší člověk by klidně vyhrál prezidentské volby, zatím to ovšem ještě nikdo nepřežil. Ale přece jen, před čtyřmi nebo pěti lety: důstojník od rangerů, instruktor speciální školy ve Fort Braggi, trénovaný zabiják; odstřelil tucet lovců, dva poslední několik sekund před skončením honu u vchodu do Kapitolu, ale pak byl jen několik týdnů nato zavražděn, když bylo přepadeno jeho nové venkovské sídlo.

Odted', napadlo Timothyho, zná tvůj obličej každé dítě ve Státech; od zítřejšího rána bude s sebou kdekdo nosit tvoje snímky, bude znát číslo tvého identitatu nazpaměť a doufat, že se mu povede podílet se na odměně vypsane na tvou hlavu. Timothy se zatrpkle usmál. Padesát na padesát, jedna ku stu? Neměl šanci přežít příštích deset dnů ani jedna ku miliónu. Nemluvě o tom, aby inkasoval oněch deset miliónů, které štvané zvíře dostávalo, jestliže opravdu dosáhlo washingtonského Kapitolu, jakmile začaly na Nový rok vyzvánět zvony.

Normálně se člověk o tuto hru ucházel roky dopředu a už v lednu se dozvěděl, že je v užším výběru, mohl se skoro celý rok připravovat na vražedný hon a stáhnout se několik dní před losováním do bezpečného úkrytu, z kterého se potom vydal na pečlivě naplánovanou a připravenou cestu po Státech; štvané zvíře se muselo objevit přinejmenším v pěti státech a denně o sobě dát co možná nejnapádněji vědět, že je naživu. Komando lovců doprovázely celé týmy kameramanů. Všechny videospolečnosti přinášely během "hry se zvěří" podrobné zprávy o jejím průběhu, štvance se zúčastnila doslova celá zem, každý doufal, že zvíře zahlédne a bude moct jeho stopu prodat lovcům, či dokonce štvaný kus sám polapí a patřičně vydraží. Nebo jeho mrtvolu.

Timothy si nedělal žádné iluze: ať se objeví kdekoli, bude to jeho konec. Trpaslík, ví bůh, se jen tak nedá přehlédnout. Podíval se na hodinky. Do půlnoci zbývalo ještě devět hodin.

Nastavil křeslo do vodorovné polohy, založil si ruce za hlavou a uklidňoval se pomocí psychotréninku.

Dementi nemělo smysl.

Co nejkratší cestou do Podzemí!

Ihned informoval Velkého bratra, aby ho odsud vytáhl; nikdo ještě zatím nevěděl, kde se skrývá.

Ani Velký bratr ne!

Bylo by šílenství jet teď do bytu, ale Napoleon mohl odeslat zašifrovaný vzkaz: "Hank a Phil vědí, kde mě najdete." Jen ať si klidně hlídají jeho komunikátor, tohle nemohl nikdo rozluštit.

Timothy sáhl po vysílačce, zavolaal, ještě jednou, potřetí - Napoleon se nehlásil. Timothy vyzkoušel přístroj; byl v pořádku. Horečně přemýšlel, podíval se na komunikátor. Registrují se také domácí hovory? Musel to risknout. Musel vědět, co se děje. Trvalo chvíli, než se ozval poschoďový strážný.

"Tady je Wilson," řekl Timothy změněným hlasem. "Co se to děje na chodbě? Bojím se vyjít ven."

"Bez starosti, pane!" odpověděl bezpečák. "Nějaké výbuchy v bytě pana Truckla. Určitě jste slyšel, že -"

"Ano," řekl Timothy. "Výbuchy?"

"Zdá se, že to někdo nevydržel do půlnoci. Už to má v práci policie. Myslím, že takhle to přece nejde -"

Timothy se odpojil. To mohlo jen znamenat, že se někdo snažil dostat na tajné skříně nebo na umyvadlo v mauzoleu. Určitě žádný nedočkavý lovec, ale NSA. A jestli si hráli s Napoleonem, odblokovali dvounulové zapojení a vymazali ho. A jeho nenapadlo vyžádat si od Napoleona nouzové frekvence! Ztraceně, jak se má teď dovolat Velkému bratrovi? To je konec, pomyslel si, všechno je v háji. Celá léta hromadil v bytě pro případ nouze zbraně, výstražná zařízení, vysílačky a sledovací přístroje, ve skříních měl spoustu peněz, druhý identitát, policejní frekvenci pomocníka šerifa... teď? Tady v nástavbě neměl ani dressomat, barvy na vlasy nebo dermakolor. K čemu taky, pomyslel si trpce. Chyběl mu převlek, ve kterém by se mohl propílit k jednomu z vchodů do Podzemí; každý skrček, vlastně i kdejaké dítě bude v podezření. Teď by mu mohl pomoci nanejvýš laurin. Možná by byl Napoleon věděl nějakou radu... Sbohem, starouši Napoleone. Pokoj tvým mrtvým modulům. Ne, zůstával mu ještě Napoleonův dvojník. Jestli se ovšem kdy dostane do Podzemí! Přišel i o Sněhurku. Naštěstí měl u sebe alespoň Palečka.

Timothy vzal soniku do rukou a hladil ji; něžné tóny ho trochu uklidnily. Ztratil jsem toho hodně, pomyslel si zoufale, Anne, Smiley, doktor, Daniel... Má to všechno ještě vůbec cenu? Nalil si do sklenky zbytek whisky. Opít se, a pak prostě vyjít ven.

Ne. Tak snadné to s ním mít nebudou. Jeho situace byla dost bezvýhodná, ale měl rayvolver a bombu, mohl přinejmenším pár těch sviní vzít s sebou. Brookery. Nebo Devlina. Mohl Devlinovi zavolat a říct mu, že je ochoten pro něj pracovat, a pak ho uvítat s rayvolverem v ruce. Nebo ještě lépe: Proniknout na vrchní velení NSA a řídit tam jako šílenec. Timothy si donesl novou láhev. Queen Anne.

"Pomstím tě, má královno Anne," zašeptal zarputile. "Já už se nějak probiju, a pak něco zažijou."

Vstal a zkontroloval zásoby. Voda a potraviny stačily přinejhorším na deset dnů; léků měl pomálu, a whisky ještě méně. Nejraději by si byl vzteky nakopal do zadku, když pomyslel na ztracené zásoby whisky a vína, na lahůdky v kuchyni... všechno je pryč, pryč. A západy slunce! Proč ještě jednou nevyjet do baru Stardust? Jestliže se odsud nemá dostat živý, pak chtěl alespoň jednou ještě zažít západ slunce. Prostřílet si cestu k výtahu.

Nesmysl. Měl bezpečný úkryt a monofly. Mohl nepozorovaně opustit Nebrasku, jakmile se setmí. Ale kam?

Kdo by odolal pokušení prodat ho za pár miliónů? Kdo by ho schoval, i kdyby mu Timothy slíbil celou odměnu za vítězství? Ovšemže by dotýčný riskoval, že vyletí do povětří a zabijí ho spolu s ním. Možná Paddington. Ale to by musel přes celé město. Kromě toho, jestli za tím vězí Brookerové, o čenž Timothy nepochyboval, tak určitě i NSA, a pak jsou všichni jeho známí pod přísným dohledem. A jestliže NSA nenajde brzy jeho stopu, určitě pročeše systematicky Nebrasku! Musel odtud vypadnout co možná nejrychleji. - Klid, Tiny, klid!

Timothy zavřel oči a hrál si se sonikou. Vybavoval si plán Chicaga, na kterém hledal s Anne vhodný vstup do Podzemí pro anděly. Co když ho tam ale nebude nikdo čekat .. Musela přece existovat nějaká možnost, jak navázat spojení. Timothyho napadl pultucet lidí, o kterých se domníval, že jsou bratři, ale u žádného si nebyl stoprocentně jistý. Dokáže vůbec pod rouškou tmy doletět do Centrálního parku? Tam i v zimě zpívali slavíci, a jeden z ptačích hlasů vycházel z magnetofonu a spolu se zpěvem se v modulovaných frekvencích sdělovalo číslo, pomocí kterého bylo možno se spojit s Podzemím. A pak použít komunikátor v nástavbě? Tak jako tak, bylo to riziko, které se dalo podstoupit.

Timothy se uklidnil. A v té chvíli ho napadla smogová kontrola. Jednou mu Anne vyprávěla, že Podzemí občas využívá zaměřovací přístroj automatické smogové kontroly k předávání zpráv. S monofly by mohl dnes v noci doletět k jednomu z nich a vyslat SOS. Timothy spokojeně zatleskal. "No vida," řekl. "Jen neztrácej hlavu."

(3 (

Jakmile se začalo stmívat, vyšel na plošinu, vyklonil se přes zábradlí a ohledával fasádu. Asi tak sto metrů nad svým stanovištěm zahlédl něco, co se podobalo zařízení smogového dozoru. Timothy odmontoval z monofly infrahled. Vedle zaměřovaného výstupu byla krabice s dvojitým okem zapuštěným do destiček. Timothy čekal víc než půlhodinu; obě čočky zůstaly slepé. Potom nahlas zaklel a přepnul ze světelného zesílení na infračervenou. Teď spatřil nemodulovaný paprsek, který směřoval na druhou stranu k Sears Tower, a když položil infrahled na pažení, objevil paprsek, který vycházel ze Sears Tower dál do města.

Vklouzl do domku a připravil monofly ke startu. Uvnitř byla i přes obrovské skleněné tabule už opravdu tma. Timothy se usadil na jednom ze záchodků, aby přepsal svou zprávu do morseovky; pro jistotu si napsal značky na hřbety obou rukou.

Nejraději by byl vzlétl hned, ale bylo ještě dost vidět. A ve vzduchu byl rozhodně příliš velký provoz. Nemohl riskovat, že by ho objevili z jednoho ze strojů letících kolem. Snědl dva krajíce chleba a kousek sýra, rajče a pomeranč, vypil sklenici vody, do níž přilil náprstek whisky, potom se uvelebil v křesle a nařídil budík na svých náramkových hodinkách na deset hodin.

Byla měsíčná noc, ale stěna ještě tonula ve stínu. To se Timothymu docela hodilo. O to víc si blahopřál, že tehdy letěl s Inger do Seabridge. Nasadil si respirátor pro případ, že by se dostal do proudu zamořeného vzduchu.

Doufal, že Podzemí i dnes v noci použije zaměřovacího paprsku. Přinejhorším to mohl zkusit ještě druhý den; vzlet nebyl nijak zvlášť obtížný. Timothy nastavil hnací trysky tak, aby - sevřený mezi nočním stoupavým proudem a tlakem trysek - poletoval podél stěny Nebrasky v přibližně dvoumetrové vzdálenosti. Jen jednou zaletěl do výklenku mezi hlavní budovou a jihovýchodním pilířem a vyčkal, až zmizí taxík, který právě zahýbal kolem rohu. Než se vydal dál, pohlédl na město. Zmocnilo se ho nadšení. A lítost. Bude moct ještě někdy vychutnat tento pohled?

Zima rozehnala smog; nad dolním městem se vznášely jen tenké vrstvy, podobající se jasně zářícím filigránským závojem, a z nich do hvězdného nebe trčely výškové domy a mrakodrapy s milióny světél.

Nápor větru ho vmáčkl do rohu; Timothy měl co dělat, aby z toho vymanévroval; Bylo to holé šílenství chtít v té chvíli vychutnávat vyhlídku na noční Chicago! Neseděl přece za bezpečnými okny baru.

Timothy přeletěl znovu ke stěně, dostal se do rovnoměrného vztlaku, nechal se vynést vzhůru; tam byl výstup! Natáhl levou ruku, aby se zachytil níže, když vtom se propadl dolů.

Strhl ho podtlakový vítr, odhodil ho na stěnu, jednou, dvakrát, kůži mu rozdírala drsná plocha panelů, Timothy zařval, levou nohou, kterou mimoděk vystrčil, aby se odrazil od stěny, mu projela bodavá bolest, začal rotovat, převrátil se hlavou dolů, řítila se na něho plochá střecha nástavby; Timothy se zoufale snažil znovu ovládnout monofly, oběma rukama sevřel řídicí trysky, prudkým obloukem ho to strhlo stranou, točil se ve vzduchu, zády na něco narazil, cosi se s rachotem rozlámalo, pak byl znovu vymršťen do výšky, z posledních sil se chytil zábradlí, obejmul ho oběma rukama, zavřel oči, zakousl se do spodního rtu, aby opanoval bolesti v noze. Jenom abych se teď nezřítíl dolů. Měl pod sebou téměř tisíc metrů. Na pravé podrážce ucítil nějaký tlak, opřel se pevně špičkou nohy, několikrát se zhluboka nadechl a pak pomalu otevřel oči.

Visel na vnitřní straně zábradlí! Stačilo jen vstát!

Timothy si uvolnil popruhy přístroje a svezl se na zem. Ohmatal si kosti, zkusil pohnout všemi klouby. Díkybohu, nic neměl zlomené, nic vyvrknuté.

Ale monofly - to viděl i v mizerném světle - to měl za sebou: zbyla z něj hromada pomačkaných, zohýbaných dílů. Stal se zajatcem střešní nástavby.

(4)

Krátce po jedenácté seděl Timothy před videomatem.

Vzal si sedativa, nohu si omyl, odřenin si nouzová obvázal cáry košile, nohu si fixoval, za neustálého klení natahal zbytky monofly do nástavby. Pak odsunul videomat dozadu, jak to jen šlo, a natočil ho obrazovkou proti oknu.

Zapnul ho zrovna ve chvíli, kdy s ním začal rozhovor. Timothy ho sledoval pozorně, stále víc pobaveně, několikrát se nahlas zachechtal: Muset uznat, že pořad byl udělán na výtečnou, zvlášť když se uvaží, jak málo času na to měli; působilo to absolutně věrohodně, pokud člověk nehleděl na to, že reportér a Timothy nikdy nebyli najednou v záběru, a nevšiml si, že "interview" vede nějaký nýmand, zatímco jinak by se o takové tučné sousto popraly i novinářské hvězdy. Jeho odpovědi vyznívaly věrohodně, spontánně, nepředstíraně. Kdo ovšem poslouchal pozorně, musel samozřejmě zaregistrovat, že to byly samé povšechné fráze, které by se hodily kamkoli, a že o Game Game je řeč vždy jen v dotazech. Ale nezasevce by určitě nenapadlo, že tu byly prostříhány staré odpovědi a nové otázky.

"Co myslíte, mister Truckle," řekl na závěr reportér. "Opravdu si dáváte nějakou reálnou šanci?"

"Samozřejmě, vyřešil jsem už i docela jiné problémy. Vzpomeňte si jen na zmizelé ledovce!"

Vtom Timothy poznal, odkud jsou jeho odpovědi: z interview, které před třemi lety poskytl ICC.

Potom byli představeni lovci. Timothy vypnul zvuk. Měl ještě dost času, aby se podíval, kdo dostal licenci na jeho zavraždění; musel teď přemýšlet, jaké šance opravdu má. Pustil zvuk, teprve když se na monitoru objevil jeho obraz.

"Kde asi teď může Timothy Truckle být?" zeptal se hlasatel. "Štvanice začíná za několik minut. Slíbil nám, že se těsně před půlnocí ještě jednou ohlásí, ale bude na to mít nervy? Ti, kdo ho znají osobně, říkají, že ano. Považují ho za nejchladnokrevnějšího a nejinteligentnějšího chlapíka ve Státech. Jisté je jen, že není ve svém bytě. Dnes odpoledne došlo v Nebrasce k incidentu: Neznámý pachatel vnikl do bytu Timothyho Truckla a vyvolal několik explozí. Policie se domnívá, že zde Truckle naličil pasti pro své lovce. Kde je teď? Možná někde sedí a dívá se na nás. Před třemi dny si Truckle zabukoval na dnešní noc let do Winnemuccy v Nevadě. Klamná stopa, nebo dvojitá finta? Každopádně jeden z lovců se do Winnemuccy vydal. Přepojujeme na Winnemuccu, Winnemucco, prosím, ohlaste se -!"

Měl by ses do toho zamontovat, pomyslel si Timothy, naklást falešné stopy. Když nebudeš nikde k nalezení, budou tě hledat všude, a ze všeho nejdřív tady v Nebrasce. Měl bys to udělat jako motýlí larva, když se zakukluje: vyrobit atrapy, nabídnout klamné cíle, čím víc, tím líp. Když našinec nedokáže být neviditelný, musí být viděn na tisíci místech najednou.

Odkryl zadní stěnu komunikátoru, nasměroval kapesní svítilnu tak, aby osvětlovala vnitřek, posadil se, chvíli zíral do útrobu přístroje, zavřel oči, znovu se úporně zahleděl dovnitř a snažil se zmobilizovat svou paměť. Co tenkrát dělali Hank a Phil, když napojovali komunikátor na tajnou linku NSA? Ze vzpomínek mu pomalu vyvstával obraz: tam jednu spojku, tamhle přepínací relé, semhle jeden anodul... Doufal, že bude mít vhodný materiál. Našel ho v mikrovlnném grilu a v klimatizačním zařízení. No, maso, které by se mohlo zkazit, stejně neměl, a tak rychle zase nezmrzne.

Pak ležel znovu v křesle a prohlížel si výsledek. Ano, takhle nějak to muselo být. Tenkrát ovšem použili jen obvody, dole je rozpojili a zkratovali; on se ale pokoušel tímto způsobem najít nějakou cestu ven. Snad nebude zařízení v podlaží NSA zablokováno, nýbrž bude jen v klidovém provozu.

Timothy zapnul přístroj. Obrazovka se rozzářila, rozsvítila se kontrolka; komunikátor byl tedy ještě v pořádku. Ověření pole vykazovalo klidový provoz. Timothy projel vstupní čísla, domácí síť, městská síť, státní síť, federální síť, ústředí, poruchová služba, nouzové volání - monitor byl slepý. Přístroj už zřejmě nebyl napojen na centrálu Nebrasky. Hodnou chvíli váhal, než to zkoušel dál.

Království za nějaký záchytný bod. Kdyby jen tak někde našel vstup do nomenklatury, dostal by se dál. Zkoušel to

znovu a znovu, nechal probíhat impulsy, hledal nějakou cestu, celé hodiny. Trpělivost, trpělivost a ještě jednou trpělivost. Venku už začalo svítat, když po obrazovce přeběhl text.

++ w - noční kantýna + udejte číslo pokoje a služební číslo, než si vyberete jídlo ++ +

Timothy se zhluboka nadechl. Potom nahlas zavýskal. Měl kde začít. A jestli se nemýlil, pronikl do sítě NSA. Dokonce na vrchní velitelství. Podtrhl si řadu čísel, s kterými uspěl, vypnul přístroj a povolil si malou whisky. Chvilíčku přemýšlel a pak si uvědomil, kam musí zabudovat ochranný obvod. Jestliže teď někdo půjde zpátky po jeho stopách, musí stopa skončit na předřazeném transferovém modulu v tajném poschodí. Snad. Přinejmenším by okamžitě vypadlo spojení, to muselo prozatím stačit.

Timothy obměňoval sled čísel z kantýny, několikrát dostal volné znamení; dostal se tedy na nějaké přístroje, ale potřeboval druhé spojení, aby mohl kombinovat. Začal měnit předposlední číselnou řadu, při deváté variantě se znovu objevil na obrazovce text: objednávka Státnímu fondu pitné vody. Dál! Sdělení lahůdkářské službě Challengers:

+ + povšimněte si prosím skutečnosti, že tento rok připadají vánoční svátky na konec týdne, očekáváme, že mimořádná zásilka krocanů bude dodána již 24. prosince + + +

Potom následoval seznam adres. Za půl hodiny znal Timothy číslo pátracího počítače NSA, ale to mu bylo málo platné; aby se ho dotazoval, na to neměl kompetentní osobní číslo. A navíc by musel znát nejen příslušné klíčové slovo, ale také denní heslo. Mohl teď ale systematicky hledat dál a zakrátko se proboural do informační databanky komunikační centrály, čímž získal vstupní čísla do všech sítí.

Teď mohl mluvit, s kým chtěl, jakékoli zpětné ověřovací spojení by skončilo na centrále na vrchním velitelství NSA, která byla několikrát jistěna. A kdyby někdo ohlásil, že Timothy Truckle volal právě přes síť tajné služby, kdo by mu uvěřil? Nenapadlo by ho spíš, že jde o klamné spojení přes hlavní poštu? A k tomu, aby ho někdo hledal v síti NSA, by musel mít k dispozici druhé spojení. Timothy by však už byl dávno varován. Hlavní nebezpečí nejspíš spočívalo v tom, že mu někdo uvnitř sítě náhodou vpadne do hovoru. Timothy ihned vypnul obrazovku. Potom i celý přístroj. Najednou cítil, jak je vyčerpaný. Odbelhal se ke dveřím vedoucím na plošinu. Slunce právě vycházelo nad opar, zbarvovalo se do růžová, potom rudě, proměnilo mrakodrapy v jehly blyštící se po jedné straně. Timothy se protáhl, nasál chladný vzduch, počkal, až slunce vpluje do příkrovů mraků, který se vynořil od jihu, a pak si šel lehnout. V mžiku usnul.

(5 (

Když se vzbudil, musel se Timothy nejdřív vzpamatovat. Odvlekl se do kuchyně. Noha ho příšerně bolela, odřeniny ještě víc než noha samotná, ale přesto si vzal jen jedno sedativum. Musel s tím málem léků bezpodmínečně začít hospodařit. Zatímco upíjel kávu, rovnal si v hlavě bitevní plán: možnosti, šance, priority. Napoleon mu velmi chyběl. Rozhodl se, že nejdřív brkne do Seabridge; třeba to celé byla jen soukromá akce Brookerů. Abraham Bentley nemluvil o Brookerech zrovna uctivě. Naštěstí si Timothy pamatoval číslo. Dříve, napadlo ho, lidé znali z paměti celé tucty čísel a adres, dneska se našinec spoléhá na své počítače a snadno zapomíná.

Inger, jak se dozvěděl, prý čeká ve Winnemuccce na mistra Truckla. Jen aby nepadla do rukou loveckému komandu, pomyslel si Timothy; určitě by nepohrdli rukojmím jako volavkou. Požádal, aby vyřídili Bentleymu, že by s ním rád mluvil Philip Marlowe. Tohle jméno skutečně vylákalo starocha k aparátu.

"Marlowe?" řekl spokojeně. "Nevidím vás. Asi voláte z věčných lovišť, co?"

"Skoro," odpověděl Timothy. "Promiňte mi prosím, mister Bentley, že jsem si vybral tohle jméno, ale mám nanejvýš ožehavý problém."

"Nemusíte mi nic vysvětlovat," přerušil ho Bentley. "Poznal jsem vás po hlase. Vy jste ten skrček, který pohrdl mými ,roztomilými kurvičkami', že jo?"

"Můžete mi pomoci? Víte přece, co se děje, ne?"

"Řekněme to takhle: Jestliže zaklepáte na mé dveře, neodmítnu vás. Každý host je mi svatý."

"Nemohla by mě odvézt Inger?"

"Vy jste ve Winnemuccce?"

"Ne, ve svém doupěti."

"Je mi líto. Inger mě prosila na kolenou," Bentley se uchechtl, "doslova na kolenou, ale víc než výlet do Winnemucccy nemůžu dovolit, chápete?"

"Vůbec vám nerozumím, mister Bentley!"

"Nevím sice, co jste vyvedl Brookerům, jak víte, už dávno se o tyhle věci nestarám, ale mezi ,nesmrtelnými' proběhla blesková anketa, a většina rozhodla. Nikdo vám nepomůže, alespoň žádný z vašich klientů, mister Truckle."

Když padlo jeho jméno, Timothy přerušil spojení. Takže se teď už nemusí nikoho prosit o pomoc. Tedy bod číslo dvě: odvést pozornost od Nebrasky.

V následujících hodinách Timothy pilně budoval atrapy. Informační databanka tajné služby mu dodala potřebná volací čísla a po několika tuctech marných pokusů se Timothy dokonce povedlo pomocí přímého spojení mezi vrchním velitelstvím NSA a ústředním bankovním počítačem zmanipulovat pohyb na dvou kontech. Včera dopoledne si údajně vyzvedl v pobočce Missourské banky v Jeffersonu deset tisíc dolarů v hotovosti a jeho banka dostala příkaz poukázat šestnáct set třicet dolarů jedné dílně na výrobu helikoptér v Hearne, v osamělém turistickém hnízdě v Laramie Mountains, jejíž komunikační přípoj Timothy ihned zablokoval, protože majitel se prý opoždí se splátkami. Dalo se nejspíš spolehnout na to, že se bankovní zaměstnanci vykašlou na úřední tajemství, jakmile se někde vynoří jeho identitát. Jestli už jeho číslo není automaticky hlášeno NSA.

Kromě toho zítra dorazí na lékárenskou ústřednu v Omaze hlášení ze všech míst s méně než deseti tisíci obyvateli, že byly z automatu na léky vyzvednuty pod identitatem Timothyho Truckla tabletky na utišení bolesti. Timothy byl se sebou navýsost spokojen.

"Moderní technika je přece jen zázrak," řekl. "Komputer nejenže dokáže vnést pořádek do chaosu, ale umí taky proměnit pořádek v chaos."

Zlatým hřebem byla ovšem upomínka, která zítra dojde panu Trucklovi do domu, aby zaplatil poplatky sňatkové kanceláře Love You. Jestliže někdo půjde po téhle stopě, narazí na dotaz, který Timothy údajně před několika týdny vznesl, a databanka Love You pak vyplivne téměř tisíc jmen žen, které tehdy měl Timothy jako dostat, adresy rozptýlené po celých Státech. Ať si někdo vyčmúchá, jestli nenašel útulek u některé z těch dam; kdo byl s tajnou službou tak zadobře, že dostal jako vánoční premií od Challengers krocana, od toho se snad dal takový podraz klidně čekat.

Nato Timothy zavolal Devlinovi. Bylo už sice hodně pozdě, ale v den, jako je tento, bude jeho "osobní opatrovník" určitě pracovat přesčas. Devlin ani nehnul brvou. Čekal na zavolání? Timothy dělal, jako že ho také nemůže vidět.

"Jste to vy, mister Devlin?" zvolal a do hlasu vložil tón těžko potlačovaného zoufalství. "Slyšíte mě?"

"Slyším vás dobře, mister Truckle."

"Nezkoušejte se mě prosím zaměřit," prosil Timothy, "jinak ihned přeruším hovor. Rozumíte? Vzdávám to. Máte Timothyho Truckla mít. I s chlupama. Máte ještě zájem?"

"Ano, I když jste si to vlastně měl rozmyslet dřív; vaše cena mezitím hodně poklesla."

"Vám se zdá deset miliónů málo?" odpověděl Timothy ztrápeným hlasem.

"Moje podmínky už nejsou tak výhodné -"

"Požaduju jenom, abyste mi zachránil krk. A jestli mě na Silvestra dopravíte do Washingtonu, máte těch deset miliónů mít. Vy osobně. Není to snad slušná nabídka?"

"Jak se s vámi mohu setkat?"

"Počkám na vás vřdycky ve dvanáct hodin na toaletě hlavního letiště, zítra v Kansas City, pozítří v Indianapolisu a v první den vánoční v Pittsburghu. Přesně na minutu. V právě poledne, případně, že? Přijďte sám! Uvidím vás dřív než vy mě a budu mít v ruce odjištěný rayvolver. Konec!"

Tak, pomyslel si Timothy, to by mělo prozatím stačit, abych tu smečku udržel v uctivé vzdálenosti od Nebrasky. Potom se rozhodl, že zavolá ještě Třasořítce. Deboře Johnsonové spadla brada, když poznala Timothyho hlas; ohromeně zírala do aparátu.

"Chcete ještě Sněhurku?" zeptal se jí Timothy.

"Samozřejmě že chci, Ti -"

"Nejmenovat," usekl ji Timothy zostra. "Momentálně do svého bytu nemůžu a mám strach, že se tam někdo vloupá a dá sonice nožičky. Vy můžete do mého apartmá kdykoli."

"Vy nevíte, co se stalo?"

"Nemám potuchy, Debby. Mám s sebou jenom přenosný aparát, nemůžu odsud přijímat místní vysílání, a ICC -"

Timothy se zaraženě odmlčel. Snad si Třasořítka nevšimla jeho chyby.

"Jak vám můžu pomoci?" ptala se horlivě. "Jsem s vámi i teď. Povězte mi, kde vás mám vyzvednout, a já vás dopravím do bezpečí." Lákavě se usmívala, ale povislé lice se jí zrádně chvěly.

"Díky, Debby! Věděl jsem, že se na vás můžu spolehnout. Ale momentálně se cítím bezpečnější tady v -" Dělal, jako kdyby ještě v poslední chvíli stačil jméno spolknout. "Když to bude nutné, ohlásím se."

"Ale ne moc pozdě, abych -" Hovor byl přerušen.

Takže se mě přece jen snažila zaměřit, napadlo Timothyho. Ano, tomu se říká pravé přátelství.

(6 (

Hlasatel ve videu právě přinášel přehled zpráv: přijetí u prezidenta, srážka letadel nad Nevadou, výbuch sopky v Laramie Mountains, přepadení bank v Bostonu a Milwaukee, hromadná vražda v Kentucky, výpadek proudu v Ohio... Timothy se zmateně podíval na hodinky.

"A nyní zvláštní přenos z průběhu hry roku," řekl moderátor. "Dnešní známka o tom, že štvaná zvěř žije, přišla z Jeffersonu, stát Missouri. Včera si zde Timothy Truckle zcela klidně vyzvedl deset tisíc dolarů, dnes odpoledne vystoupil jako jeden z trpaslíků na vánoční show v Concert Halli. Když oddíl lovců donutil herce, aby se demaskovali, zmizel a během následující honičky zablokoval signalizační zařízení, takže došlo k naprostému dopravnímu zmatku.

Přepojujeme do Jefferson City."

Takže ty mě bankovní operace spolkl i s návnadou, pomyslel si Timothy spokojeně. A Hearne taky? Něco ale přece ve zprávách bylo. Zavolal do ICC a tam ho okamžitě spojili s moderátorem. "Tady Truckle," prohlásil. "Jistě pochopíte, proč nevysílám svůj obraz. Musím vás poopravit: Dnešní znamení, že jsem naživu, nebyl dopravní zmatek v Jeffersonu, nýbrž výbuch sopky v Laramie Mountains; posílám vám obrazové zpravodajství. Konec." Sledoval, jak se moderátor zoufale snaží zjistit, odkud volá.

"Slyšeli jste sami," řekl potom moderátor do kamery. "Právě jste slyšeli Timothyho Truckla osobně a v přímém přenosu. Opravdu, chladnokrevný chlapík! Vedle mě sedí pan Stagecake, velitel oddílu čtyři. Co vy na to, pane Stagecake?"

"Myslím si, že se jen snaží odvést pozornost," prohlásil Stagecake s úsměvem. Vypadal jako mazaný technik, nejspíš patřil ke speciální jednotce NSA. "Jsem si jist, že naše štvaná zvěř se nachází ještě v Chicagu a tady ji taky odstřelíme." Kamera zabrala lovce v celku, Stagecake hladil po krku ovčáckého psa.

"Zde vidíte tajnou zbraň oddílu čtyři," řekl moderátor, "překvapující, nezvyklou zbraň, zajisté, ale myslíte si doopravdy, že dokážete štvanou zvěř vysledit loveckými psy?"

"No, jsou to nejlepší stopaři na světě," odpověděl Stagecake, "nepřekonatelní, jakmile zvěř. Přivedl jsem jeden exemplář, aby se chicagští obyvatelé příliš nelekli, až se s jedním z nich potkají na ulicích. Máme samozřejmě k dispozici i moderní techniku. A počítáme s pomocí všech přátel hry se zvěří. Mně jde o vítězství, ne o peníze. Jsem ochoten dát

za správné informace třeba i pár miliónů,"

Potom předváděli techniku. Nebylo nic, co by bylo Timothyho nějak ohromilo, jinak by to přece ani neukazovali ve videu; podivné bylo jen to, že soukromá osoba má k dispozici takový pátrací vůz. Byl v něm počítač, který dokázal za sekundu porovnat tisíc tváří s portréty Timothyho Truckla, které měl uloženy v paměti. Dokázal prý odhalit jakoukoli masku, byl vybaven automatickými siluetovými a hmotovými analyzátory, které vyslídily všechny osoby pod metr šedesát, i když se uměle zvětšily pomocí automatických protéz; ty byly spřaženy s infračervenými transformátory, které mohly být oklamány jen tehdy, když protetická maska překrývala obrazec tepelného záření jeho trpasličího vzrůstu a vysílala imago normálně vzrostlého člověka, s čímž, jak Stagecake prohlásil, je ovšem u štvaného zvířete takové kvality nutno počítat. Také prý neuvažuje o tom, že by Truckla odhalili pomocí hlasově identitativních senzorů nebo elektroencefalogramových identifikátorů, které sice dovedou vyfiltrovat jeden z deseti tisíců hlasů a specifické mozkové proudy ze stovek lidí, jenže Truckle určitě použije hlasový zkreslovač a ochrannou přílbu.

Timothy opovrživě zachrochtal. Vědí přece až moc dobře, že ho ta zpráva zastihla nečekaně, ve chvíli, kdy byl odříznutý od svého bytu, a tím i od všech pomůcek. Ale dokonce ani NSA nejspíš neměla takových pátracích vozů na tucty a on neměl v úmyslu se potulovat venku.

Zatímco se vysílaly záběry z dopravního zmatku v Jeffersonu, uvažoval, co mu může být opravdu nebezpečné. Dokud se nedostane do dosahu pátracího vozu, vlastně vůbec nic. Na vyšetření byl teprve nedávno a mohl si být jist, že nebyl žádným způsobem označován; nikde v jeho tele nevězela sonda, která by se teď dala zvenčí aktivovat, nebyl poznamenán ani biotonicky, k tomu neměli při tak překotné akci příležitost; v posledních dnech nepožil nic, co si nenakoupil už dávno předtím. Co všechno - kromě snímků a tělesných údajů - o něm měli uloženo v počítači? Hlasový identitativní, jeho mozkové proudy, kožní tonus - a složení jeho moče! O možnosti automatické kontroly moče na veřejných záchodcích Stagecake nemluvil; o tomhle nemluvil skoro nikdo. A co jeho pacemaker? Třeba NSA už dávno přišla na nápad dát všechny takové přístroje označit specifickou modulací? Timothy si donesl ze zbytků monofly změt měděných drátů a omotal si je kolem hrudi.

Proč nesledovali stopaři jeho stopu od bytu až sem k střešní nástavbě? Zřejmě nebyli tak nepřekonatelni. Moment, vždyť přece nešel, ale vznášel se ve vzduchu! Jistota je jistota, pomyslel si Timothy. Vymačkal několik cibulí a stroužků česneku, šťávu smíchal s olejem, který si natočil z monofly a z klimatizace, ujistil se, že nikdo nestojí za dveřmi, přivolal výtah, pečlivě ho natřel smradlavou břečkou, a potom namazal i dveře od nástavby. Když se vrátil, ve videu právě přepojovali do Denveru, kde byl Timothy Truckle údajně spatřen.

Ulicemi probíhal rozlícený dav. Podle perspektivy rychle se střídajících záběrů Timothy poznal, že na videokanal přepnuli kamery státního uličního dozoru. Náhle se v jednom místě vytvořilo klubko divoce gestikulujících lidí. Po chvíli se rozestoupili a uvolnili pohled na místo, kde ležela nějaká postava; kamera najela na detail tak, aby bylo možno zřetelně vidět mrtvolu: malý stařík se zkřiveným obličejem a vyhaslými očima. Pak režie přestřihla na lovce, viditelně rozlišeného podle oranžových a modrých proužků, značících jeho oprávnění, který zacívil do kamery a lakonicky prohlásil: "Nebyl to on." V obraze se objevil režisér hry. Josephson se tvářil nešťastně.

"Naléhavě vás upozorňujeme," řekl, "že štvát zvíře jsou oprávnění jen lovci s povolením. Vedení hry žádá od všech přátel Game Game klid a umírněnost, ale prosí také všechny osoby malého vzrůstu, aby se v nejbližších dnech vyhýbaly veřejným prostranstvím a vyloučila se tak jakákoli záměna."

"Dnes dopoledne," vpadl do toho moderátor, "došlo už k jedné tragické události: V Chicagu se ocitl v podezření jeden lilipután, který pracoval jako liftboy v Nebrasce, že je Timothy Truckle. Při následující honičce se v metru vrhl na koleje a byl přejet."

"Svině!" vykřikl Timothy. "Ty zatracené svině!"

Vypnul přístroj a vyšel na plošinu. Chudák Bud. Dlouho se upřeně díval do hvězdnatého nebe. Tichá noc, svatá noc, blesko mu hlavou. Bůh buď milostiv trpaslíkům, pomyslel si zoufale. Letos už nebude žádná Cinderella Show a přehlídka trpaslíků, a Santa Clausové budou muset procházet ulicemi a po domech sami; dokonce ani pro dítě nebylo záhodno, aby se převléklo za trpaslíka, dokud bude puštěna z řetězu divoká smečka.

Po těle mu projela vlna horkosti a zároveň ho zamrazilo. Čelo měl rozpáleně, přímo žhnulo. Timothy se odvrátil do koupelny. Noha vypadala zle, byla celá oteklá a zanícená, šarlatově rudá, s velkými puchýři a hnisajícími ranami. Donesl si láhev whisky, posadil se do rohu na podlahu, pevně se opřel zády o stěnu, skousl zuby a vymýval si rány whisky. Řval bolestí. Potom se po čtyřech odplazil do pokoje a s námahou se převálil do křesla.

Nikdo tě nemusí honit, pomyslel si ještě, chci pít tak jako tak, a pak ztratil vědomí.

(7)

Dvakrát se probral, slunce už stálo vysoko, ale Timothy se cítil příliš zesláblý na to, aby vstal, hned nato znovu upadl do mrákot. Soužily ho divoké sny, honili ho ulicemi, které nebraly konce, řítily se dolů po strmém schodišti, kolem něj vybuchovaly bomby, ale nezasáhly ho, rozzuření lidé uháněli za ním, opancéřované pevnosti, psi, hadi, obrovští tygři, hejna ptáků s lačnými, ostrými zobáky, propadal se do prázdna, zas a znovu. Když Timothy přišel potěti k sobě, sebral všechny své síly. Potřeboval pomoc, nějakého lékaře. Celý hořel a hned zas mrzl, v ústech měl sucho, jazyk měl drsný a oteklý. Podařilo se mu nasměrovat křeslo ke stolu a otevřít plechovku s vodou. Potom odjel ke komunikátoru. Profesor Paddington, jak mu oznámil neúčastný hlas automatu, odcestoval na svátky do hor a není k zastížení. Timothy se zoufalstvím rozbrečel. Tím zemřela jeho poslední naděje.

Najednou uslyšel nějaký šramot. Někdo byl v předsíni! Timothy namířil rayvolyer na dveře, ztěžka oddychuje čekal, přendal si rayvolyer do levé ruky, tiše poodjel ke stěně a pravou rukou adjustoval bombu. Dveře se otevřely. Coats na něho udiveně zacívil, pak pomalu zvedl ruce. "Vy, mister Truckle?"

Timothy se svezl ke straně, rayvolyer spadl s žuchnutím na podlahu, Coats se k Timothyho vrhl a v poslední chvíli ho zachytil.

"Vodu!" zablekotal Timothy. "Tablety, tamhle -"

Timothy spolkl tři sedativa, tabletky na zlepšení krevního oběhu a oba poslední metamfetaminy, pak se vyčerpaně sesunul do křesla. Coats pohlédl nerozhodně směrem ke komunikátoru.

"Počkejte!" zakrákoral Timothy. "Pár minut, prosím, snažně vás prosím!"

Netrvalo to opravdu dlouho, léky začaly působit a Timothy znovu otevřel oči. Spustil ruku a snažil se nenápadně sebrat z podlahy rayvolver.

"Není třeba, mister Truckle," řekl Coats. "Chci vám jenom pomoci; potřebujete ihned lékaře."

"Znáte nějakého, který by odolal pokušení ve výši deseti miliónů dolarů?"

Coats chvíli přemýšlel, a pak se na Timothyho bezmocně podíval. "Nemůžu vás tady přece tak nechat!"

"Potřebuju nějaké obvazy a léky. Chcete mi opravdu pomoci, i když víte -"

Coats bleskově přikývl. Timothy mu nadiktoval, co chce. "A láhev whisky," řekl nakonec. "Pospěšte si, prosím. A - přijďte sám!"

"Já bych vás nikdy neprozradil," ujist'oval ho Coats.

"Ani za sto miliónů." Odvezl křeslo do koupelny a obvázal Timothyho nohu.

"S tímhle tady nemůžete zůstat," prohlásil. "Dneska v noci vás dopravím k sobě do bytu, mister Truckle. Nejen proto, že potřebujete ošetření, ale jeden lovec prohledává v Nebrasce všechny prázdné prostory a já mu nemůžu zabránit ve vstupu do nástavby, obstaral si povolení miss Magginthyové."

"Díky, Bustere," pronesl Timothy dojatě, "ale -"

"Žádné ale, Tiny!"

"Musíte myslet na rodinu," řekl Timothy. "Vysvětlíte lovcí, že momentálně do nástavby nikdo nesmí, protože se zapoměla vymazat identitová pojistka, že musí počkat až po svátcích, že už jste si dohodl schůzku s Babiččinými lidmi. Chcete mi doopravdy pomoci, Bustere?" Timothy se mu podíval do očí.

Coats neuhnul pohledem. "Jak jenom budu moci."

"Potom jedte dnes v noci prosím do Ústředního parku."

Coats ani dvakrát neudivilo, když spatřil Timothyho, jak sedí zpřímá v křesle; léky zapůsobily, bolesti se daly vydržet i bez sedativ, horečka klesla a hlavu měl Timothy jasnou.

"Nejdřív jsem chytil falešného slavíka." Coats se rozpačitě usmál. "Nemám s tímhle žádné zkušenosti. Povězte mi, Tiny," znejistěle se na Timothyho podíval, "má to co dělat s Podzemím?"

"Nejlíp, když budete vědět co možná nejvíce. A polapil jste správného ptáčka?"

"Ano, a vyfiltroval čísla tak, jak jste mi to řekl, pak jsem je vytočil z veřejné hovorny, ale nebyl tam nikdo, komu bych mohl vyříditi, aby vás odvezli, jen automatická vzkazová služba. Poslechněte si sám, nahrál jsem si to." Coats položil na stůl rekordér.

"Pán buď s tebou! Hovoří Duchovní útěcha osamělým srdcím. Naše dnešní krátká pobožnost začne starým spirituálem -" Timothy naslouchal se zavřenýma očima, prsty si bubnoval do taktu o desku stolu.

"Ještě jednou od začátku," řekl najednou, "a dejte mi prosím něco na psaní." Coats nechápavě přihlížel, jak si Timothy zapisuje tečky a čárky.

"Je to takzvaná Morseova abeceda," vysvětloval Timothy s úsměvem, "prastará zpravodajská technika. Uvařil byste mi prosím kávu?" Timothy byl zcela zabraný do svých myšlenek, když se Coats vrátil.

"Byl jsem ve vašem apartmá," řekl Coats. "Dělal jsem, jako že musím prověřit linky, že v domě došlo k poruchám. Do vašeho mauzolea jsem nesměl nakouknout, zdá se, že je docela zničené. Kuchyně a koupelna jsou nepoškozené, i ložnice, ale ostatní místnosti vypadají jako po zemětřesení. Takový krásný byt!"

"Nevšiml jste si, jestli byla Sněhurka ještě v ložnici? Znáte přece mou soniku? Pulsující kouli ze zlatých vláken."

"Myslím, že stála vedle postele," řekl Coats.

"Vyzkoušel jste můj identitát?"

"Ano, samozřejmě." Coats ho položil na stůl. "Obávám se, že máte pravdu, je zablokovaný. Automat na léky a restaurát nereagují vůbec, v metru se automatika rozsvítila, ale vzápětí se všechno zablokovalo; ještě štěstí, že jsem to zkusil z vedlejšího průchodu, jinak bych už byl v pasti." Podíval se na Timothyho. "Já tomu nerozumím, Tiny, copak člověk jako zvěř ztratí občanská práva?"

"Já jsem ovšem zvláštní zvíře," odpověděl Timothy. Upíjel kávu a usilovně přemýšlel, Coats ho nevyrušoval.

"Mám ještě jednu prosbu," řekl Timothy nakonec, "poslední: mohl byste mi na zítra obstarat nemocniční křeslo? Automatický pojízdný vozík? - A pár vašich starých věcí, kabát, kalhoty, boty."

"Co s tím chcete dělat?" zvolal Coats. "Snad nemáte v úmyslu opustit dům? V tomhle stavu!"

"Ale ano, zítra odpoledne. Ve špičce to bude nejvíce nápadné, myslím si, a navíc bude Štědrý večer." Timothy se uchichtl. "Den, kdy se narodil Ježíš Kristus, se mi zdá dost příhodný na to, aby Timothy Truckle ukončil svou pozemskou pout'."

(8 (

Když se Coats vrátil, byl Timothy se svou maskou dávno hotový. Vyholil si lebku, zastříhl si obočí a řasy, kyselinou z baterie si poleptal kůži mezi horním rtem a nosem, sice to pekelně páliło, ale nakonec to vypadalo jako ne právě zručně operovaný zaječí pysk. Nacpal si plast do nosních dírek a pod líce, nos měl jako bramboru a obličej naprosto nesymetrický. Coats na Timothyho nechápavě zíral.

"Kdybyste nebyl tak malý," prohlásil, "myslel bych si, že mám před sebou cizího člověka."

"Postavu změním co nevidět," odpověděl Timothy dutým, chraplavým hlasem. "Podejte mi šaty."

Coats s údivem přihlížel, jak se Timothy "prodlužuje". Vycpal si kalhoty a boty a pomocí polštářů a příkrývky, kterou přehodil přes pojízdný vozík, ho upravil tak, že když si tam na zkoušku vlezl, vypadal jako muž zvlíci jednoho metru osmdesát. Potom trochu napáral rukávy a vycpal ramena; jako většina skrčků měl Timothy nepoměrně mohutný trup, jen teď nesměl příliš hýbat rukama.

"Nepoznal bych vás, kdybych vás takhle potkal v baráku," prohlásil Coats uneseně. "Ale jak chcete přelstít techniku, všechny ty aparatury -"

"To se nemusí brát tak vážně," vysvětloval Timothy, "tyhle vyhledávací automaty fungují spolehlivě jen v relativně uzavřených prostorách a optické kontroly už nějak oblaňnu. Jestli se mi podaří nepozorovaně odejít z Nebrasky, mám už skoro vyhráno, a říkal jste přece, že ve vstupní hale neinstalovali nic nového, Bustere."

"Vyvezu vás ven," sliboval mu Coats. "Ale kam se vrátíte potom?"

Timothy se na něj zamyšleně podíval. Průvodce, kterého nikdo nepodezřívá, by mu náramně pomohl. Ne, už kvůli němu zahynulo příliš mnoho lidí. Ten kousek ke zřícenině úřadu potrubní pošty, kde má být dnes večer otevřený vstup do Podzemí, zvládne klidně sám. Přeprava velkých zásilek - technici z Podzemí určitě znovu uvedli do provozu pneumatické dopravníky z období příprav na atomovou válku a zařízení nezávislá na síti a poháněná ručními pumpami - se sotva dala lokalizovat.

"Bylo by přímo fantastické, kdybyste mě dovezl až ke dveřím," řekl Timothy, "ale pamatujte si: může při tom jít o život."

"Nedovolím, aby vás odpráskli jako nějakého prašivého psa," odpověděl Coats odhodlaně, "a už vůbec ne tady v Nebrasce a na Štědrý večer! Kdybyste věděl, jak tuhle štvanci nenávidím."

Timothy trval na tom, aby si i Coats vzal jeden trankvilizér, sám spolkl ještě dva, než vyrazili, přesto cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Musel se přinutit, aby dýchal pravidelně a zhluboka, srdce mu bušilo jako splašené, přestože nastavil pacemaker na minimum, dlaně se mu potily, nohy třáslly a ve zraněné noze mu neodbytně škubalo; ještě jednou se přesvědčil, že nožní atrapy se nesmekají. I přes rayvolver, který držel odjištěný pod příkrývkou, měl pocit, že je bezbranný a vydán na milost a nemilost všem, a připadalo mu nekonečně těžké ležet ve vozíku bez hnutí. Nejraději by byl odsud utekl. Nejdřív na záchod. Bylo mu, jako kdyby si musel každou chvíli nadělat do kalhot.

Nikdo si jich nevšiml, když vyjeli na nejbližším, stém poschodí ze soukromého výtahu střešního domku a přešli k expresu, jen podlažní stráž je pozdravila, když je mýjela, Coats jim s úsměvem pozdrav vrátil a popřál oběma bezpečákům šťastné a veselé. Expresní výtah byl skoro prázdný, ale když na třístém poschodí zastavil, Timothy zkameněl zděšením: do výtahu se vrhnul náčelník Monroe a spolu s ním pětacet příslušníků domovní policie, kteří všichni do jednoho Timothyho znali.

Coats si vedl znamenitě. Přistrčil vozík ke stěně, jako kdyby chtěl udělat místo, a přitom s ním zajel tak, že Timothy měl hlavu v zadním rohu. Coats přistoupil k policistům, podal všem ruku, a jako by chtěl překlenout trapnou situaci, lehkým, ale energickým tónem prohlásil, že musel své ženě slíbit, že si dneska zahraje na samaritána.

"Musím starého pána dopravit k vnučce, aby nebyl na svátky sám," řekl. "Víte přece, jaké ženské jsou: na vánoce se z nich stávají citlivky."

Náčelník Monroe se uchechtl a poplácal Coatse po ramenou. Jen letmo se podíval do kouta, a když se na něj Timothy s hlavou nakřivo připitoměle usmál, rychle se odvrátil.

V hale zavezl Coats vozík, jak bylo domluveno, nejdřív ke květinovému stánku a koupil vánoční hvězdu, přitom jakoby náhodou popojížděl s vozíkem sem tam, aby měl Timothy výhled do všech stran. Davem procházely jen obvyklé strážce, nikde nezahlédl barvy nějakého lovce a pohled čelními okny mu prozradil, že venku nečeká žádný pátrací vůz. Timothy na Coatse zamrkal. Prodírali se proti proudu večerních chodců k východu, bezpečáci jim věnovali jen zběžné pohledy. Domovník byl příliš známý, než aby ho někdo podezřívá, a v třaslavém starci, který už byl zjevně natolik senilní, že nedokázal obsluhovat pojízdný vozík sám, by nikdo nevytušil všemi hledanou kořist v hodnotě deseti miliónů dolarů. Být trpaslíkem, napadlo Timothyho, má v sobě něco výlučného: kdo vypadá normálně veliký, je automaticky, podvědomě vyloučen.

Před Nebraskou vyklopil Coats nouzové sedadlo a posadil se na vozík. Třebaže byla ulice téměř prázdná, jeli prostředkem; odsud mohli nejdříve zpozorovat, kdyby se před nimi vynořil policejní vůz nebo oddíl lovců. State Street tonula v záplavě světla, ve všech veřejných budovách a úřadech bylo rozsvíceno, všude stály obrovské iluminované umělé jedle; nejen z domovních zdí se linula křiklavá reklama, napříč ulicemi se těsně za sebou rozpínaly zářivé světelné nápisy a vrhaly na lidi své poselství: Kupujte, kupujte, kupujte!

Vzduch byl překvapivě čistý: vlahý a téměř bez škodlivin. Timothy ani nezakašlal, přitom se mu zdálo, jako kdyby k zemi padaly jednotlivé kapičky mrholení. Vzhlédl k obloze. V záři mrakodrapových světlometů se blyštěla nejen letadla, ale třpytily se i drobné roje hmyzu. Jestli to byl sníh, vločky roztály a vypařily se dřív, než stačily prorazit smogovou vrstvu a dopadnout na zem.

Těch několik policistů se nestaralo o chodce na přepychové třídě, kontrolovali přístupy z vedlejších ulic; na bulváru nebyla nikde vidět žádná rozedraná nebo zpustlá postava, také zde nebyly levné restaumaty, nebo dokonce pobočky vánoční loterie, kde člověk mohl za pár centů vyhrát Joy and Jobs*.

Na rohu Packham Road zatlačovali policisté dav otrhanců, ulice jako by byla zaplavena zmateně pobíhajícími lidmi; určitě tam byl jeden z dobročinných úřadů, v nichž městská správa rozdávala vánoční dárky pro nejchudší z chudých: potraviny, konzervy s vodou a ošacení, ale také bezplatnou drogu. U Randolph Street dal Timothy Coatsovi pokyn, aby zastavil.

"Tady se naše cesty rozděluje," řekl. "Ještě mě prosím převezte kontrolou, a pak -" Vytáhl fólii a vtiskl ji Coatsovi do ruky. "Nevím, jak vám mám poděkovat, Bustere, tady máte plnou moc, datovanou dvacátého prosince, abyste donesl mou soniku do opravy a pak mi ji uschoval. Odneste Sněhurku ještě dneska. Než to udělá někdo jiný. Víc vám bohužel nemůžu dát."

"Už tohle je až moc!" prohlásil Coats, i on měl slzy v očích. "Ano, odnesu soniku, ale jenom, abych ji vám schoval, než bude po tomhle průšvihů."

"Oukej, teď si ale dáme rozchod," řekl Timothy. "Co si poldové pomyslí, když tu budeme brečet jako staré baby."

(9)

Po pěti minutách narazil na Santa Clause. Timothy se zavěsil za jeho mohutné saně klouzající na vzduchových polštářích, na nichž bylo místo nejen pro jedli a dva opravdové soby, ale i pro jazzband a skupinu herců, kterou však rozjařený bělovousý Mikuláš nabral určitě teprve cestou. Bujará společnost popíjela bez zábran rovnou z láhve, mrskala sebou v bebopovém rytmu, a pak na celé kolo vyřvávala nezničitelné Bílé vánoce. Sněhurka vypadá spíš jako striptérka a sedm trpaslíků představovali pořádně urostlí chlapíci. Ano, pomyslel si Timothy, letos máme největší trpaslíky na světě. U Civic Center zahrnul rychle k radničnímu náměstí; vpředu se vynořily dva policejní oddíly. Žalostné zbytky Picassovy sochy* byly v těsném obležení, dnes tu ale nebyli jen destelleři**, kteří marně vyhlíželi zákazníky, kteří právě na svatvečer chtěli na bazaru nápadů pronajmout svůj mozek nebo prodat vynález. Timothyho oslovil nějaký mladík, který se pokoušel optimistickým úsměvem zamaskovat svůj ošuntělý zevnějšek. Možná kdysi opravdu studoval na Harvardu nebo Columbusu a vynalezl měnič světelné energie v tepelnou, jakousi obrácenou obdobu infračerveného transformátoru, jak Timothy vyrozuměl z jeho chvatně vychrleného vysvětlení. Ovšem mládenec sám příšerně mrzl ve své tenké, rozedrané košili.

"Nemáš pro mě aspoň čtvrták?" zeptal se ho potom.

Timothy zavrtěl hlavou; rozhodně nebylo vhodné tady ukazovat hotové peníze, ale zato mu nabídl hlt whisky.

"Díky moc, kámoši!" řekl mladík. "Šťastný a veselý!" Rozzuřeně ukázal palcem k nebi. "Na kdejakou blbost mají ty svině prachy, dokonce i na létající Santa Clausy, ale našinec může klidně zdechnout."

Opravdu, nad náměstím přelétal jeden Santa Claus v třpytivém kluzáku s obrovskými, pestrobarevnými motýlími křídly a stříbrnými lyžinami, pomalu plachtil směrem k Deaborn Street, a pokud to mohl Timothy z téhle vzdálenosti rozpoznat, seděl vedle něho dokonce tažný pes. Timothy se za ním fascinovaně díval. Vtom se létající Santa Claus prudce zatočil, zrychlil, uháněl zpátky, zastavil nad památníkem, sestoupil; za Civic Centre se vynořil druhý, z Madison Street přilétaly policejní helikoptéry, vzplály reflektory, ozářily náměstí naplno, zdálky se ozýval jekot sirén a z nebes zaduněl hlas.

"Stát, stůjte! Policie! Nikdo ani hnout!"

Všichni pobíhali zmateně sem tam, v panické hrůze uháněli pryč, Timothy vpředu. Vytočil motor svého pojízdného vozíku do nejvyšších otáček a unikl davu. Pravou rukou řídil své vozidlo ulicemi a vyhýbal se v divokých obloucích chodcům, kteří se za šileným invalidou ohromeně ohlíželi a vrtěli hlavami. Levačkou přitom vylovil z kapsy respirátor, přetáhl si přes obličej masku, strhl vozík za roh, pak za druhý, zároveň si všiml, jak se lidé popadají za krk, vytahují kapesníky, tisknou si je na ústa a snaží se dostat do nějakého domu, nějaké děvčátko se před ním trhavě zhroutilo.

Timothy se jí stačil tak tak vyhnout - dál, dál! V dálce se vynořila silueta budovy Hlavní pošty. Vtom uslyšel, jak nad ním něco explodovalo, a vzápětí se dolů snášel šumivý déšť: podchlazená voda, která se ve zlomcích sekundy proměňovala v led, jenž všechno okamžitě potáhl hladkou lesklou vrstvou; kolem dokola všechno padalo, řítilo se, klouzalo, Timothy ztratil nad pojízdným vozíkem vládu, klouzal šilenou rychlostí po ulici, bočně se srazil s nějakým mužem, udělal hodiny, řítit se na nějakou zeď, povedlo se mu položit levou ruku na zem, zoufale brzdil konečky prstů, dokázal s vozíkem jen lehce zatočit; přesto vzápětí levým předním kolem brkl o nějaký sloup - Timothy vyletěl vysokým obloukem z vozíku, dopadl na záda a bruslil po třpytivé ploše, obličej obrácený k obloze, zoufale pádloval rukama a nohama, ramenem drncel o roh, odhodilo ho to zpátky, podruhé o něco zavadil, potom se v kotrmelcích řítit vstříc nějaké zdi.

Najednou se nad ním objevila nová ledová bomba, práskla o zeď a vybuchla, dolů se snášel příval vody, přímo na něj! Timothy se pokusil odklouzat stranou, natáhl nohy, aby se odrazil, z posledních sil si přetáhl kabát přes hlavu, když se voda rozpleskla o zem a promáčela ho až na kůži. Cítil, jak okamžitě tuhne v mrznoucí vodě, jak ho zahaluje chlad, proniká do něj, jak se postupně proměňuje v ledový balvan: prsty, paže, nohy, trup; z kabátu se stala střecha tvrdá jako kámen, která ho ovšem nemohla ochránit. Hlava mu spadla ke straně, potom mu znečitlivěl krční sval. Timothy zíral na zeď před sebou. Tak tohle, pomyslel si, tohle je konec.

Proč krucinál opustil Nebrasku? Proč se neschoval u Coatse? Zatracená omámenost. Měl poslat Coatse se zprávou na potrubní poštu. Ne, měl už před týdnem odejít do Podzemí. Proč se musel starat o laurín, o anděly? Anne by ještě byla naživu a seděli by teď pod jedlí. Anne by zpívala staré německé vánoční koledy: "Ach, vy veselí..." Kdyby přece jen existoval nějaký bůh. Pane na nebesích, dej, ať se odsud dostanu, a já... Hloupost. Je příliš pozdě věřit ještě v boha. Na všechno už je pozdě. Všechno je zpackané. Celý jeho život byl zpackaný, a tak jak žil, taký teď umírá: sám a opuštěný. Nikdo pro něj nebude truchlit, nikdo na něj nebude vzpomínat, či plakat u jeho hrobu. Nebude mít ani hrob. Nežůstane po něm nejmenší stopa. K čemu také. Nikoho tu po sobě nezanechával. Pozemská stopa Trucklů umírala s ním. A dobře tak. Simon měl pravdu, nenechávat po sobě nic nevyřízeného. Kdepak teď Simon asi vězí?

Neměl právo být nespravedlivý. Měl dobré přátele. Vlastně to byl završený život, třebaže spousta přání zůstala nevyplněná. Timothy se zhluboka nadechl. Udivilo ho, že ještě může dýchat. Teprve v té chvíli si vzpomněl na masku. Umíral tak, jak žil: s maskou. Persona, napadlo ho, tak se přece říkalo masce antických herců. Jeho masky teď z něj padaly. Osoba i persona Timothyho Truckla zanikaly. Možná po sobě přece jen zanechal pár stop: vzpomínky, myšlenky, podněty... Člověk přežívá jen v lidských mozcích. Živí vyslovují soudy o mrtvých. Snad si na něho vzpomene Inger, Maud, Paddington, andělé... Škoda, že se z něho nestal anděl. Byl by rád seděl na oblaku a shlížel dolů na Zem, pozoroval, jak to na ní jde dál.

Šťěstí, že neměl žádné bolesti. Nebolely ho ani staré rány. Jak dlouho už tu leží? Jak ho vlastně našli? Kdo? Ty jsi mi pěkný detektiv, pomyslel si, nikdy neobjasníš nejdůležitější případ svého života.

Stěna před ním se blyštěla v nadpozemském světle. Tak kdysi umíral Tristan: "Obrátil se ke stěně a pravil: Nemohu již

děle lpět na životě." Ach, tahle oslnivá záře. Plaval v oblaku světla. Že je umírání tak lehké.

S úlevou se vždycky říká: Ani necítil, že se blíží smrt - Timothy byl rád, že může zažít vlastní smrt, že neumírá v aseptickém skleněném vězení nějaké kliniky, hadičky v nose a v ústech, ve stěvě a v penisu, infúze do artérií a cév - oklamán o poslední minuty, oloupený nejen o každý pohyb, o jakýkoli projev vůle, nýbrž také o vědomí; mozek otupený drogami, protože to tak předepisoval postup umírání, možná dokonce proti své vůli spoutaný se životem, do slova a do písmene: spoutaný na rukou a na nohou, aby nepoškodil drahou aparaturu, udržovaný při životě umělou ledvinou a umělými játry, pomocí přístrojů na funkci srdce a plic, protože musí být teprve někdo připraven k transplantaci. Ne, pomyslel si Timothy, ode mě nic nedostanete. Moje údy by se nikomu nehodily a moje staré srdce je příliš opotřebované, než aby bilo v hrudi někoho jiného.

Srdce sotva ještě tlouklo! Najednou vysadilo docela. Dýchání. Ještě tři minuty, pomyslel si Timothy, pak ti přestane fungovat mozek. Poslední minuty. Nebo první. První minuty věčnosti. Měl pocit, že se zvedá ze země, vznáší se do vzduchu, potom se viděl, drobné, zkroucené, ledové se třpytící tělíčko se stříbřitou přílbou, bytost z jiného světa, která ztroskotala na této ledové planetě, viděl se, jak leží tam dole, a věděl: Timothy Truckle umírá. To pomýšlení v něm nevyvolávalo strach, dokonce ani neklid.

Nepřicházeli snad nějakí lidé a nepokládali ho na nosítka? Náměstí zaplnil nepřehlédnutelný dav. Těsně vedle nosítek stála Anne, v ruce držela růži a vypadala vesele. Vedle ní Smiley a Daniel; Daniel nesl v obou rukou třpytící se soniku. Viděl doktora a i Simona, Hucka a Maud, Puissanta, Paddingtona, Inger a tucet zajičků, kteří na ramenou drželi nosítka, v nichž ležel Old Bentley a číchal k láhvi whisky. Daisy Daytonová a Třasořitka - ta plakala! Hlava na hlavě, stála tu teď spousta lidí, zubožené, rozedrané postavy, mrzáci, barevné límečky všech druhů, vozítka na vzduchových polštářích plná kojenců; davem se prodírala policie, armáda, NSA, vpředu Devlin, megafon v ruce, řval, že to je nepovolená demonstrace, strhl mrtvému z obličeje masku, zhnuseně ustoupil; takový skandál, nenalíčená mrtvola! Zableskla fotonová děla, zavylí zvukové vrhače, policisté, vojáci a enesáci se rozplynuli v prázdnotě, dav se seřadil do smutečního průvodu a zanotoval chorál: "Glory, glory, aleluja!"

Timothy spatřil, jak se máry vyzdvihují, cítil, jak ho to strhává vzhůru, nad hlasy všech, stále výš; stoupal, nebo padal do prázdnoty? To musel být vesmír: bezedný, beztížný. Prostoupil ho hluboký pokoj. Pocit, že se rozplývá do nekonečných, nehmatatelných prostor: částčka všehomíra. Zajedno se sebou i se světem, napadlo ho ještě, a pak ztratil vědomí.

(10 (

Bílá, bílá, bílá.

Jakýsi tón. Tenký skleněný zvon.

Jakýsi stín. Bezmála tvář.

Jaká hojnost světla.

Jaká temnota.

Jakýsi hlas. Téměř neslyšný v dáli. "Mrká."

Kdo mrká na onom světě?

Jakýsi jiný hlas. "Slyšíš mě, Tiny?"

Slyším. Nemohu mluvit. Ani pohnout jazykem. Úlek: jsem ochrnutý? Ale jestli na to můžeš myslet...

"Jestli mě slyšíš, Tiny, pokus se zamrkat."

Timothy to zkusil. Necítil, jestli se mu víčko pohnulo. Necítil vůbec nic. Ale slyšíš, napadlo ho. To není málo pro toho, kdo právě zemřel.

"Žiješ," řekl onen hlas. "Měj strpení. Zase to bude dobré."

"Co? - Jas, stíny, jas, stíny... Nikdy nejíst, nikdy nepít. Nikdy žádná bolest. Procitnout, usnout, procitnout... Nějaká tvář. Stále stejná tvář. Blondýnka - Kolik času uplyne mezi dvěma okamžiky: minuty, hodiny, dny?

Žena se jmenuje Joan.

Jsem tak unavený.

"Tak co, vyspal ses?" zeptal se ho muž. "Já jsem Ed. Pokusíme se spolu mluvit. Slyšíš mě přece, Tiny?"

"Ano." Jaký to pocit znovu slyšet svůj vlastní hlas.

"Otevři oči. Podívej se na mě."

Timothy ho ještě nikdy předtím neviděl. "Kde to jsem?"

"V bezpečí. Na klinice. Těžce sis to odskákal, Tiny, ale žiješ, a to je hlavní. Musíš být trpělivý; bude to ještě chvíli trvat, než budeš zase moci jít na procházku." Ed se usmál, Timothy mu chtěl úsměv oplatit; pohnul se mu ve tváři alespoň jeden sval? "Svítil slunce?" zeptal se. "Tak rád bych viděl slunce."

"Tady nikdy nesvítil slunce," odpověděl Ed. "Ale nahoře na Zemi momentálně taky ne. Zprávy hlásí inverzní vrstvy ve výšce nad dva tisíce metrů. Letos v létě útočí smog obzvlášť tvrdě."

"V létě?" zeptal se Timothy udiveně.

"Ano, je červenec. Máš bolesti?"

"Ne. Vůbec ne. Čím to je?"

"To ti vysvětlím příště. Teď se zase prospi."

Něco jako umělý zimní spánek, uvědomil si Timothy. Dlouhé periody spánku; viděl to na vousu, který si Ed nechal růst. Pokaždé, když se vzbudil, cítil své tělo o něco víc. Tlak v zádech, v nohou, cit v prstech, pohyby obličeje. Ed se k němu posadil, alespoň podle perspektivy obličeje Timothy vytušil, že Ed sedí. Po kouscích mu Ed pověděl, co s ním všechno udělali: transplantovali mu ledvinu, jednu plíci, levou nohu, pravou paži, dali mu nové srdce.

"Mladé srdce," prohlásil Ed. "Teď už nepotřebuješ pacemaker."

To, že nemá bolesti, nemusí Timothyho udivovat. Přeměnili mu střevo na supervýrobu opiátů produkovaných jeho vlastním tělem.

"Ale jen načas," prohlásil Ed. "Někdy se zase jednou najíš. Ale takhle sám produkuješ dostatek endorfinů; je to lepší, než kdybychom tě den co den ládovali morfiem a ty bys na něm pak byl závislý. Nezapomínej, že tvoje tělo je jedna velká rána. Trvalo nám celé týdny, než jsme ti obnovili pokožku. Až na hlavu, na níž jsi měl masku, byla zmrzlá. Naštěstí jsme našli dostatek nepoškozených buněk, abychom v laboratoři vypěstovali novou tkáň. Takhle můžeš alespoň pobíhat ve vlastní kůži - zůstane neochlupená a nemá potní žlázy ani nervové buňky; nebudeš se ani potit, ani cítit bolest."

"Vždycky jsem si přál mít hroší kůži," řekl Timothy.

"Jsem rád, že se ti zase vrací humor, Tiny. Ale v budoucnu budeš muset být velmi opatrný: nevšímáš si, když se popálíš."

"Budu vařit v rukavicích," sliboval Timothy.

"Je tu jeden problém: produkuješ zatraceně málo slin. Ve slinách je hormonální substance, která urychluje proces hojení."

"A ty se divíš?" poznamenal Timothy. "Když mě celé měsíce vyživujete intravenózně! Dej mi šťavnatý steak a sklenku whisky, a uvidíš, jak se mi budou v puse sbíhat sliny."

"Právě jsem ti to chtěl navrhnout," řekl Ed. "Ale smíš si k tomu jenom čichnout, rozumíš?"

"Kdyby tohle viděl starouš Bentley!" zvolal Timothy. Pak se zachichotal. "A Joan jako zajíček!"

"Prozrad' mi konečně, jak to, že jsem naživu," prosil Timothy Eda, když ho napříště uviděl. "Jsem si jist, že jsem zažil, jak umírám."

"To je možné. Byl jsi klinicky mrtvý, když tě sem přivezli."

"Ale přece jsem ještě zaregistroval, jak mi vysazuje srdce i dýchání, a mám dojem, že trvá jen minuty, než se mozek nenávratně poškodí."

"Ledová bomba, která se ti stala osudnou," řekl Ed, "byla zároveň tvou spásou. Přivodila šokové zledovatění. Něco podobného provádíme při operacích mozku, podchládíme pacienta, a tím drasticky omezíme procesy látkové výměny; stlačíme spotřebu kyslíku v mozku do takové míry, že můžeme operovat víc jak jednu hodinu. Řekněme to takhle: Zmrazením jsi měl extradlouhou fázi umírání."

"Bombě budiž dík," zavrčel Timothy.

"A záchranné čety! Měl jsi štěstí, že bratři hned rozpoznali, o co jde, a správně reagovali; hned ti aplikovali do žil krev obohacenou kyslíkem a drželi tě hezky dlouho v chládku dál. Byl jsi jako kus ledu, když tě sem přivezli."

"Jaká záchranná četa?"

"O tom nic nevím, to se musíš zeptat někoho jiného," řekl Ed. "Ale teď se zase vyspíme, ano?"

"Ty snad taky?" zeptal se ho Timothy.

"Co to vlastně mášs obličejem?" vyzvídal Timothy.

"To je skoro jediné, s čím jsme se nemuseli piplat," odpověděl Ed, "díky masce, co jsi měl - fantastický aparát! Slyšel jsem, že ho už vyrábějí sériově. Cítíš se dost silný na to, aby ses dokázal podívat do zrcadla?"

"Jak to, je to tak příšerný pohled?"

"To musíš posoudit sám."

Ano, byl to nepopíratelně Timothy Truckle, třebaže zestárlý o celé roky. Timothy si dlouho prohlížel svou tvář.

"Spokojen?" zeptal se ho Ed. "Taky jsme hned spravili tu jízvu na horním rtu."

"Díky moc," řekl Timothy. "Ještě kdybych byl tak starý, jak vypadám."

"Co není, může být, Tiny, máš teď sice mladé srdce -"

"Ale?" Timothy se na Eda tázavě zahleděl. "Tak to vybal. Jsem dost silný na to, abych se dozvěděl celou pravdu."

"Museli jsme ti přece ledacos transplantovat, jak víš, a to -"

"Jsou nějaké nesnášenlivé reakce?" přerušil ho Timothy. "Odmítání transplantátu?"

"To ne. Jsou to všechno části tvého haplotypu. Potřebuješ ovšem každý půlrok transfúzi kostní dřeně."

"Měl jsem si včas objednat nějakého klona," zamumlal Timothy.

"Co prosím?" Ed se na něj tázavě podíval.

"Nic. Jen jsem si tak pro sebe blbnul. V čem je tedy problém?"

"Tvoje rozměry, Tiny. Jsi prostě příliš výlučný. U ruky to ještě jakžtakž šlo, mohli jsme si dát načas, ale nohu jsme ti museli amputovat ihned; vypadalo to hrozně, rozpad buněk byl ve značně pokročilém stadiu. Ale i kdybychom byli měli dost času - je zatraceně těžké sehnat pro muže jako ty vhodné údy."

"Co tím chceš říct, Ede? To mám jen jednu nohu?"

"Kdepak, Tiny. Ale tvoje nová noha je o moc delší. Skoro o dvacet centimetrů. Vím, zní to hrůzně, ale třeba si dáš později vyměnit i pravou nohu, ne?"

Timothy se zamyslel. "Potom bych už tedy nebyl zakrslík," řekl tiše. "Kolik říkáš, dvacet centimetrů?"

"To se nedá s konečnou platností říct," Ed se usmál. "Znovu totiž rosteš."

"Já? V mém věku?"

"Endorfiny neovlivňují jen pocity bolesti, mají ještě jiné účinky. Všechny jsme je otestovali, jediné, které ti doopravdy pomohly, byly typy gama a omega. Gama by byla jednodušší, produkuje se v mozku, byli bychom mohli jen nasadit

elektrody, abychom podráždili mozkovou kůru -, ale rozhodli jsme se pro omegu; mysleli jsme si, že nebude špatné, když o kousek povyrosteš."

"A jaká byla ta druhá možnost?"

"Silné omezení schopnosti se učit a vzpomínat."

"To by bývalo taky nebylo k zahoezení," poznamenal Timothy. "Copak se musím ještě učit? A vzpomínat -!"

"Gama ovšem také vyvolává produkci mléka, Tiny! Chtěl bys mít raději ňadra?"

(11 (

Konečně směl Timothy přijmout návštěvu. Přišel Ironsides, legendární vůdce hornické stávky v Ironwoodu. Ed Timothyho informoval, že Ironsides teď v NR zodpovídá za bezpečnost. Také Ironsides zestárl od té doby, co ho Timothy viděl v blackhillských katakombách, nos a lícní kosti měl vystouplé, syntetická pokožka na levé pŕlce obličeje byla napjatá a leskla se. Ironsides rozpráhl ruce, jako kdyby chtěl Timothyho přivinout na hruď, ale pak je bezmocně spustil; v očích měl slzy.

"Přesto ale žiješ, Tmy!" řekl. "Žiješ."

"Ale jak!" zakrákoral Timothy, v hrdle jako kdyby měl knedlík. "Nezachránil jsem si svou kůži."

"Zato hlavu, a to je to nejdůležitější: malé šedé buňky."

"Tak to můžu mluvit, o štěstí, že jsem se neprobudil jako ektopos," zavrčel Timothy. "Ach, Ironsidesi, ze starého Timothyho toho moc nezůstalo."

"Jak jsem slyšel od Eda, je toho docela dost. Především jsi neztratil svůj humor."

"Jo, ale šibeniční," zasténal Timothy.

"Jenom nepřeháněj," zvolal Ironsides. "Věř mi, na nové údy a orgány si zvykneš rychle. Já to znám." Pravačkou demonstrativně ukázal na levou nohu.

"Není mi líto, že jsem přišel o vlastní maso," odpověděl Timothy. "Ale ztratil jsem všechno, co vytvářelo můj život. Především přátele."

Ironsides se k němu posadil. "Máš přátele i tady, Tiny."

"Ano, ale není tu nikdo, kdo mě zná z dřívější, a tím taky nikdo, s kým bych si mohl poklábosit o starých časech. Nezůstalo nic, co by mi připomínalo všechny ty roky. A když našinec musí žít bez minulosti, co z něj zůstane?"

"Tak tu svou minulost sepiš."

"To mi doporučoval i Ed, myslí si, že mi to pomůže vyrovnat se s tím, co se stalo, ale já nevím -"

"Puť se do toho. Zznamenej alespoň nejzajímavější případy."

"Možná," řekl Timothy. "Ještě nemám žádnou představu, co si se svým novým životem počnu. Nejvíce mě skličuje, že už nikdy nevidím slunce."

"Možná se nám povede tě jednoho dne propašovat k těm Odtamtud."

"Nevím, jestli by to bylo správné," pronesl Timothy zamyšleně. "Tys také zůstal."

"Snad se nebojíš života," posmíval se mu Ironsides, "právě ty?"

"Někdy ano," řekl Timothy. "Á propos, život - rád bych se dozvěděl zbytek příběhu Timothyho Truckla. Pořád mi ještě není jasné, jak to, že jsem ještě naživu. Lékařskou stránku věci mi vysvětlil Ed, ale: Jak to, že jste mě tak rychle našli? Jak mě vůbec odhalili, nebo to byla náhoda? Jak -"

"Stop, stop!" zvolal Ironsides. "Raději nejdřív pověz, jak jsi to prožíval ty. Máme totiž taky plný pytel otázek."

Ironsides si výpověď nahrál. Otázky, které Timothy mezitím znovu a znovu kladl, si poznamenal.

"Tedy," řekl potom, "tvůj byt byl od dvacátého prosince pod dohledem."

Timothy přikývl. "Neměl jsem se Brookerovi tenkrát ukazovat jako duch, ale pokušení bylo prostě příliš velké."

"Za den by beztak věděli, že jsi nezahynul v Smileyho kanceláři. Policie sice nemohla zjistit, kolik osob tam bylo usmrceno, ale žádný úlomek kosti ani zub by se byl nehodil k tvé postavě."

"Zakrslíci jsou vždycky nápadní," špačkoval Timothy.

"Kde jsi ale byl?" pokračoval Ironsides. "Jediné, co si všichni - my ostatně taky! - domýšlejí, že ne v Nebrasce."

"To nechápu. Jak to?"

"Protože jsi nepřevzal delikatesy, které sis objednal, a nepověřil jsi nikoho, aby je za tebe odebral, a to krátce před svátky; uzenný úhoř, langusty, čerstvé maliny -"

"Přestaň!" vykřikl Timothy. "Na to jsem v tom vzteku opravdu zapomněl."

"A když potom do Briandu došly zpátky ještě dvě bedny originální skotské, zdálo se, že je to naprosto jasné: Ať jsi vězel kdekoli, v Nebrasce jsi nebyl. Proto se taky jenom kontrolovalo, kdo vstupuje do domu. Ale jak tě najít? Tak připadli na myšlenku s Game Game."

"Kdo? Brookerové, nebo NSA?"

"Debora Johnsonová."

"Třasořitka!" zařval Timothy. "No počkej, moje drahá, až se znovu -" podíval se na Ironsidesa. "Víš, jak na to Třasořitka přišla?"

"Ano," Ironsides se pousmál. "Jeden z našich agentů na vrchním velení měl možnost sledovat případ od začátku. Bohužel jsme věděli jen tolik, co NSA." Vyčítavě se na Timothyho podíval, ale ten jen pokrčil rameny. "Promiň."

"Než jsi jim zavolał, Brookerové nikoho do Harlingtonu nepustili; pak si pozvali náčelníka tajné služby a vyzpovídali se mu z toho bombového atentátu; Hymes schválil jejich postup a prohlásil tě za nepřítele státu. Z Třasořítky chtěl především vytáhnout, co všechno jsi vypátral o těch klonech. Během rozmluvy ji slíbil místo viceguvernéra, jestli tě nechá naběhnout na nůž."

"A já myslel, že už jsem svým dílem přispěl k tomu, že to místo dostane," řekl Timothy navztekaně.

"Když i přes Game Game nikdo ani po třech dnech nenašel jedinou tvou stopu - alespoň pravou! - přemluvili Earla

Brookera, aby se podrobil hypnotickému výslechu, při kterém lze prorazit psychickou blokádu."

"Takže to opravdu jde!"

"Ano, odnedávna. Kombinací drog, elektrošoků a subfascinační hypnózy, příšerné mučení."

"To je přesně ono pro takovou svini," prohlásil Timothy. "A on jim to všechno vyžvanil?"

"Vyslýcháný může sice říkat pouze ano nebo ne, ale bylo jen otázkou času, než se NSA dozvěděla, že to byl opravdu ty, kdo unesl Earla Brookera, že jste nešli po schodech ani nejeli výtahem, jak vypadalo jeho vězení, a z tajného poschodí k střešní nástavbě už pak nebylo daleko. Ale než tam stačilo jedno komando vniknout, přišla zpráva, že tě našli."

"Jak? Prozradil mě Coats?"

"Ne, ty sám." Ironsides se zasmál, když viděl Timothyho ohromený obličej. "Tvůj pach! Od začátku tušili, že jsi ještě v Chicagu; nezaregistroval tě žádný dopravní, komputer, a po tom, co ti zablokovali identitatu, jsi už nemohl z města odjet. Tak přišli na nápad vypustit na tebe 'divokou smečku' a jeden ze psů zachytil tvou stopu."

"Neříkal jsi, že NSA v nástavbě vůbec nebyla?"

"To nejsou obyčejní psi, vysvětloval Ironsides, "ale obludy, ostatně je United vyvinul pro NSA. Mají tisíckrát lepší čich než obyčejný ohař. Genové chirurgové United je vybavili čichovými orgány nočních můr."

"Motýlů? Takže jsou to něco jako létající psi?"

"Vypadají docela jako normální ovčáci, ale dokážou zavětřit sebeslabší pachovou stopu na několik kilometrů. Ale s těmi létajícími psy jsi nebyl tak docela vedle, Tiny; protože má NSA teprve tucet těchto zvířat, napadlo je zřít letecký oddíl."

"Létající Santa Clausové?!" vykřikl Timothy.

"Tak mohli kontrolovat celé vnitřní město. Můžeš mluvit o štěstí, že se United ještě nepodařilo zkřížit tyhle motýlovité psy s vampýry; kdyby tě psi byli mohli zaměřit ještě s jejich radary, byl bys ztracený. Takhle NSA jenom věděla, v které oblasti asi vězíš. Proto taky ten kobercový nálet s aerosoly a ledovými bombami."

"Nikdy bych se byl nedostal k zřícenině potrubní pošty, i kdyby mě naplno nezasáhla ledová bomba," řekl Timothy.

"Přitom to bylo už jen pár set metrů."

"Psi též už tehdy obklíčili," řekl Ironsides, "ale pak jsi zamrzl a oni tě už nemohli vyčenichat." Zasmál se. "A my jsme získali čas, abychom tě z toho vytáhli. Naše četa vyrazila hned, jak jsme se od našeho agenta dozvěděli, že NSA zachytila tvou stopu, a protože jsme věděli, že přijdeš k zřícenině potrubní pošty -"

"To jste věděli?"

"Tušili jsme to. Samozřejmě nahráváme všechny hovory, které přicházejí tísňovou linkou. Coats měl tenkrát jednoduše mluvit do hudby. Taky párkrát začal, ale víc než 'mister Truckle' ze sebe nedostal. Protože ale číslo mohl mít jedině od slávika, počítali jsme s tím, že morseovku rozluštíš."

"A já si myslel, že na mě zanevřel celý svět," řekl Timothy tiše.

"Poté, co tě prohlásili za štvané zvíře, čekal v každé čtvrti oddíl, aby tě dostal z bryndy, ať už se vynoříš kdykoli a kdekoli." Ironsides vstal. "Ano, Tiny, byly to rušné dny i pro nás."

Timothy ležel tiše a civěl do stropu. Po tvářích se mu koulely slzy. Trvalo hodnou chvíli, než se zase ovládl.

"Jak vlastně dopadla Game Game?" vyptával se.

"Jak asi tušíš, už jsem hru dál nesledoval," řekl Ironsides, "myslím, že zvíře lovili křížem krážem po Státech ještě tak týden - ano, ráno na Silvestra obklíčili lovci 'Timothyho Truckla' někde u Washingtonu a zlikvidovali ho rayvolvery." Ironsides si povzdychl. "Čert ví, kterého chudáka oddělali."

Přistoupil k nohám postele a nechal si na monitoru analyzátoru přehrát Timothyho hodnoty.

"Nevypadá to tak zle," řekl Ironsides. "Koukej, abys brzo vstal. Někdo na tebe toužebně čeká."

"Doufám, že nemáte v úmyslu ze mě udělat hrdinu." Timothy se pokusil o úsměv.

"Vypadá snad takhle hrdina?" vrátil mu úsměv Ironsides. "Napoleon na tebe čeká. A pak že nemáš nikoho, kdo by ti připomínal, co bylo."

Timothy si povzdychl. "Už to není ten starý Napoleon."

"Ale je stejně dobrý! Dokonce i mluví. Maud si nedala pokoj, dokud nenašla hlas, který se podobá tomu původnímu."

"A povedlo se jí to?" zeptal se Timothy nadšeně.

Ironsides se trochu rozpačitě pousmál. "Skoro. Napoleon má teď trochu špatné sykavky."

"Co na tom!" prohlásil Timothy. "Já si zvyknu i na šišlající počítač."

(12 (

Maud ho doprovodila jen ke dveřím.

"Myslím, že vás raději nechám oba o samotě," řekla. Timothy ji stiskl ruku a vbelhal se dovnitř, stále ještě si nezvykl úplně na berle.

Napoleon byl jako vyměněný. Menší a zavalitější, i ovládací panel byl jiný. Timothy se posadil a zamyšleně se na něj zahleděl. Dlouho váhal, než ho zapnul. Napoleon si okamžitě hekl.

"Tak mluv, milánku," řekl Timothy.

"Mám pro vás zprávu od Anne Frobisherové. Měl jsem vám ji dát už předtím, hned jak přijdete domů, ale vy jste mě nevyhledal. Chcete si ji poslechnout nyní?"

"Později," Timothy Napoleona rychle vypnul a hlučně se vysmrkal. Nakonec snad nový Napoleon ještě i vidí? Vstal a hmátl po berlích. Musel si nejdřív zvyknout na to, že tenhle Napoleon neví o ničem, co se událo od průvodu andělů... Nemá ani tušení, že zemřel, pomyslel si Timothy.

Vlastně jsme zemřeli my oba. A znovu vstali z mrtvých, jak se praví. I když ne třetí den.

"U nás holt trvají záranky o něco déle," řekl tiše. Napoleon si hekl.

"Smím vás, pane, upozornit na to, že zázraky se nedějí?"

"Mýlíš se, Napoleone. Zázraky se dějí. Timothy se opřel o berle, pokrčil levou nohu a belhal se ke dveřím. "Jen jsou ještě zatraceně nedokonalé."

OBSAH

DVĚ KOLJUŠKY Z ILLINOISU	3
LOUPEŽ VE SPERMATICKÉ BANCE	5
KRÁLOVNINO ORÁKULUM	33
FOTONOVÝ KŘÍK	51
ĎÁBELSKÝ HLAVOLAM	79
LAURIN ANEB PRŮVOD ANDĚLŮ	113
STOPA MUTANTŮ	163

GERT PROKOP

Tři minuty věčnosti

/DALŠÍ KRIMINÁLNÍ PŘÍBĚHY

Z 21. STOLETÍ/

Z německého originálu Der Samenbankraub,
vydaného nakladatelstvím Verlag Das Neue Berlin,
Berlín 1983, přeložil Jiří Pondělíček.

Kresba na obálce Miroslav Jiránek.

Typografie Milan Jaroš.

Vydání první. Praha 1988.

Vydalo Nakladatelství Svoboda jako svou
5808. (6921.) publikaci.

Odpovědná redaktorka dr. Eva Schächterová.

Výtvarná redaktorka Jaroslava Lorenzová.

Technická redaktorka Mahulena Jarkovská.

Vytisklo Rudé právo, tiskářské závody, Brno.

Náklad 45000 výtisků. AA 22,72, VA 23,32.

Tematická skupina 13/34.

Cena kart. výt. 24 Kčs.

73/604-22-8.2

25-008-88

Kčs 24,-

Osm zdánlivě neřešitelných kriminálních případů je situováno
do USA 21. století. Geniálnímu detektivovi Timothymu
Trucklovi se je podaří s pomocí svého počítače Napoleona
vyřešit, ale nakonec na něj uspořádají hon právě jeho bývalí
prominentní klienti. Podaří se Timothymu uniknout?

Z PŘIPRAVOVANÝCH SVAZKŮ

EDICE OMNIA

V. P. Borovička / Procesy

Ljuban Dilov / Let Ikaru

Frank Herbert / Duna

Julian Semjonov / Tiskové středisko

Vojtěch Steklač / Zlatá brána

Arkadij a Boris Strugačtí / Vlny ztišují vítr

* - masačka, hovorově něco jako násoska

* - National Security Agency, všemocná tajná policie USA

* - odpadková poušť

** - slovní hříčka z "ray" (paprsek) a "Sahara", označení pro Nevadskou poušť, zamořovanou po staletí jadernými
výbuchy.

* Philip Marlowe - detektiv, hlavní postava románu Hluboký spánek od Raymonda Chandlera, amerického autora 20.
století

** Bunny - zajíček, přezdívka používaná v minulém století pro lepší animírky

- * Dr. Hermann Rohleder z Lipska uveřejnil v roce 1918 ve svém spisku Umělé plození a antropogenie myšlenku "experimentální bastardizace", tehdy ještě myšlené jako "přirozené spojení člověka a opice".
- * Vlajka USA měla původně tolik hvězd, kolik bylo jednotlivých států. Na vrcholu moci jich bylo padesát. Pak se začaly odtrhávat jižní státy a počet hvězd se příslušně snižoval, a když se osamostatnil Arkansas, rozhodl Kongres, aby na vlajce byla jen jedna hvězda.
- * Independence = nezávislost. Akce byla provedena v Den nezávislosti, 4. července 2026, u příležitosti 250. výročí vyhlášení nezávislosti Spojených států amerických na koloniální velmocí Velké Británie.
- * - slangový výraz pro nejspodnější vrstvu dělníků, pro pomocné síly bez jakéhokoli vzdělání.
- * - zde nástavba ve tvaru vily na střeše nebo na plošina mrakodrapu
- * Queens - jeden z chicagských mrakodrapů, ale také mn. č. od queen - královna. Queen of Queens (slovní hříčka) = královna královen.
- * Král Kroisos z Lýdie (6. století před n. l.) se ptal v delfské věštírně věštce Pýthie, zdali má vytáhnout proti perskému králi Kýrovi. Orákulum znělo, že jestliže vytáhne proti Persanům, zničí velkou říši; byla to ovšem jeho vlastní, neboť válku prohrál.
- * - přezdívka pro vrchní velitelství NSA v Chicagu, Hollywoodský bulvár, roh 81. ulice
- * Information Communications Company - jedna ze dvou velkých televizních a zpravodajských společností v USA.
- * Chicago News Corporation - největší regionální televizní stanice
- * Saponátová válka: pověstná šarvátka koncernů v polovině dvacátých let 21. století. Ve velkoměstech byly rozprášeny mikroby, které ničily všechny syntetické látky, jakmile přišly do styku s domácími pracími prostředky. United pak jako jediná firma přišla na trh s prostředkem, s kterým se dalo ještě prát, a na chvíli získala absolutní monopol. Konkurence podniku protiúder a rozšířila mikroby, které tkaniny ničily jen tehdy, když přišly do styku s pracími prostředkem United. Několik týdnů se nedaly syntetické tkaniny prát vůbec a ceny vlny, hedvábí, plátna a ostatních přírodních vláken se vyšplhaly do pohádkových výšek, dokud si koncerny Bostonským mírem nerozdělily trhy a neukončily saponátovou válku.
- * Color-Collars = barevné límečky, trestanci. Řada odsouzených je označována tím, že se jim na krku implantuje pod kůži barevný pruh: červený u trestanců, kteří musí vykonávat nucené práce v rizikových prostředích, zelený pro vězně, kteří jsou odsouzeni dát se použít jako pokusné osoby pro zkoušení chemických a farmaceutických výrobků, oranžový pro osoby na nucených pracích všeho druhu. Politici vězňové, které cejchují černým pruhem (Black-Collars), jsou koncernům volně k použití. "Fialky" se mohou občas volně pohybovat, musí ale na zavolání dát k dispozici pro transplantaci jednu či více částí těla nebo jeden či více orgánů. Přezdívka Color-Collar byla odvozena od pojmenování Blue-Collar-Workers (Modré límečky) a White-Collar-Workers (Bílé límečky).
- ** - veřejné bezdrogové školy
- *** - druh sirotčinců pro nalezence, obzvláště pro kojence, kteří se narodili bez licence a rodiče se jich zřekli.
- * Purpurové srdce - kdysi dávno přezdívka pro identifikační štítek v armádě USA.
- * Engineering Policy Group; oddělení, které má za úkol navrhnout nové druhy výroby.
- ** Socha Svobody byla postavena na památku spojení mezi Francií a mladými Spojenými státy v osvobozovací boji proti koloniální anglické moci v roce 1886 na jednom ostrůvku v newyorském přístavu. V pravé ruce držela pochodeň, v levé zákoníky, nohama dupala po rozlomených řetězech. Na konci dvacátého století rozežral tuto postavu z ocele a bronzu smog, všechny pokusy ji zachránit ztroskotaly, v roce 2008 upadla paže s pochodní a krátce nato sochu vyhodili do povětří guerillerové, protože už z ní byla spíš karikatura. Nato vzplál o Ostrov svobody boj, třikrát byla postavena kopie padesátimetrové sochy z plastu a Podzemí ji pokaždé vyhodilo do vzduchu, a nakonec byl zničen i celý ostrov. Poté Kongres rozhodl, aby ve všech závodech a veřejných budovách byly postaveny napodobeniny sochy Svobody
- * Kovová pekla - haly, v nichž se vyrábějí prvky, kde je ovzduší obsahující vzácné plyny a jiné vysoce jedovaté látky, jež jsou pro výrobu prvků příznivější než obyčejný vzduch.
- * Hue - barva, zbarvení; huee - zbarvený, hanlivá přezdívka pro trestance.
- ** Necklace - znamená mimo jiné zvířecí obojek.
- * Very Important Person - velmi důležitá osoba.
- * Scanning Automated X-Ray and Laser Analysis Spectrometer - přístroj, jímž se dají prokázat ještě i jednotlivé atomy.
- * DASER - Darkness Amplification by Stimulated Emission of Radiation: zesílené zatmění vyvolané emisí paprsků, přesněji synchronizací molekul; jev, který byl zatím pozorován pouze při astronomických výzkumech ve vesmíru.
- * - Zvláštní povolení, umožňující přístup kamkoli.
- * Zde se Timothy mylí. Během německo-francouzské války v letech 1870 a 1871 skutečně vypukla epidemie neštovic a francouzská armáda přišla o 23 400 vojáků, zatímco očkované německé vojsko ztratilo pouze 278 vojáků, nebyla to však žádná biologická válka, nýbrž spontánně vypuknuvší epidemie; je však pravděpodobné, že tato událost představovala prvotní podnět k pokusům o vývoj biologických zbraní, které následovaly nedlouho nato.
- * "Schliemann z Texasu" - profesor Lattimore, tehdy kustod archeologických muzeí, vykopal v Texasu pozůstatky do té doby neznámé, prehistorické, vysoce vyvinuté kultury. Timothy odhalil jeho podvod a dokázal, že Lattimore ukradl z depozitářů zručně poskládané muzeální kousky různých antických kultur a sám je zahrabal v prérii.
- * Výroba vozidel v USA byla zakázána ve třicátých letech, oficiálně proto, aby se ušetřila energie a odstranilo se zamoření ovzduší výfukovými plyny, ve skutečnosti ale proto, aby se radikálně omezila a dostala pod státní kontrolu individuální doprava, protože automobilový provoz se vzpíral kontrole jakéhokoli elektronického dohlížecího systému. General Motors a Ford na tom náramně vydělaly: Nejenže byly finančně velkoryse odškodněny, ale dostaly i velké podíly ve společnostech veřejné dopravy, bezvýhradnou licenci na vnitroměstskou leteckou dopravu a monopol na

veškerou komunikátorovou techniku a na vojenské spojovací systémy. Proslýchá se, že zákaz vyvolaly samy od sebe oba koncerny, které se už nemohly ve výrobě automobilů dostat přes míru zisku dvanácti procent, a proto se chtěly zbavit tohoto "nerentabilního" odvětví svých multipodniků.

* McCannibal: vlastně Dr. Linus McConnell, neurochirurg, vnuk lékaře, který v minulém století vzbudil nemalý rozruch, když vycvičil červy (později myši a krysy) a přenesl injekcemi nebo lokálními transplantacemi jejich mozkové buňky na necvičená zvířata, a tím zdánlivě i jejich získané znalosti. Přezdívkou dostal, když na jednom kongresu tvrdil, že se tak dá prakticky zdůvodnit zvyk kanibalů pojídat mozky svých nepřátel. Jeho aforistické heslo znělo: "Nač studovat? Snězte svého profesora."

McConnell jr. prohlašoval, že rozvinul metody svého dědečka natolik, že může přenést jakékoli lidské vědění pomocí "paměťových molekul" do libovolného mozku. Timothy ho před lety odhalil a prokázal, že se nejen dopustil "chirurgické vraždy", jak stálo v rozsudku, ale že namísto "paměťových molekul" podával psychodrogu, na které se jeho pacienti stávali závislí. Profesor Mephisto: vlastně profesor doktor Niko Maphistophoulos; další případ, který Timothy vyřešil. Maphistophoulos se pokoušel transformovat kompletní obsah mozku na jiný, neživý mozek. Nepoužíval pro své experimenty oběti nehod, jak tvrdil, nýbrž unesené osoby, jejichž mozek sám umrtvoval. Oba zločinci byli odsouzeni k doživotnímu žaláři a k nošení fialového límečku.

* - aktivní mozek existující mimo tělo, který je zásobován přístroji a může komunikovat s vnějším světem.

* Do or die - vykonej, nebo zemři, heslo Podzemí. Live to love - žij, abys miloval.

* - nekontrolovatelné oblasti, odvozenina od no man's land = území nikoho. Většinou městské čtvrti, kterých se vláda vzdala jako nekontrolovatelných, které ovšem Podzemí neobsadilo. Maywood: chicagská čtvrť.

* Oldsmobil - přístroj na elektrické dráždění center rozkoše pomocí sond zavedených do mozku. Pojmenovaný podle amerického fyzika Jamese Oldse, který v roce 1953 poprvé objevil centra rozkoše v blízkosti hypothalamu. Oldsmobily byly na zásah farmaceutických koncernů zakázány jako "nehumánní". Ve státem kontrolovaných oblastech samozřejmě existují také, ovšem jen jako soukromá zařízení za nebetyčné ceny nebo patří k vybavení exkluzivních klubů horních deseti tisíc.

** Andyland - pravděpodobně odvozeno od různých andyman. Handyman - opravář. Candyman - pův. prodáváč cukroví, obchodník s drogami. Pandyman: od pander - kuplíř. Sandyman: od sandy - plavý, pískově žlutý, označení pro narkomany, protože určité drogy vedou k úbytku pigmentu (proto také albin, rudoočko, bledolín aj.). Scandyman: od skandál a scant - nedostatečný - obchodník na černém trhu; v noland obecné označení používané pro obchodníky s potravinami, vodou a energií. Spandyman: od to spin - točit se, motat se, a od spent - vyčerpaný, unavený. Standyman: od to stand for - ucházet se o, snášet co. Vandyman: od vandal - barbar. Wandyman: od to wander - neustále se stěhovat i od wanted - hledaný úřady.

* Přibližně: Květiny odpadových skládek. / Jsme všichni cizinci ve světě odcizení. / Miluj a nechudni. / Zastavte svět, já chci vystoupit. / Smrt je tak všudypřítomná! / Ach, lidé, jaký to pokrok: od doby kamenné ke kamenné kleci!

* Oddjobber - příležitostný pracovník. Outjobber - práce neschopný. Check-neck - zkušební krk. Označení pro příjemce veřejné péče, vytvořené podle barevných límečků. Kdo dostává takovou podporu se svým souhlasem, musí se dát k dispozici pro testování výrobků chemického a farmaceutického průmyslu, který za to přebírá část rozpočtu veřejné péče. Na rozdíl od běžně používaných trestanců mají check-necks tu výhodu, že mohou žít v normálním prostředí. Jejich hlavní riziko netkví ani tak v akutních poškozeních, jako spíše v pozdějších následcích, obzvláště v genetických poruchách nebo v různých druzích rakoviny. Q-5: nejnižší stupeň. V lidovém podání Q neznamena Qualification - kvalifikace, ale quandary - průšvihová situace.

* Protože identicity se nedají falšovat, vytvořil se krátce po jejich zavedení trh s "mrtvými dušemi": úředníci, hlavně však příslušníci psychiatrické policie, prodávají za horentní sumy identity mrtvých, které neodepsali v seznamech. Nezřídka také kupce vydírají, protože je mohou kdykoli pomocí databank vypátrat.

** Najmi si vraždu! - obměna sloganu, raženého kdysi půjčovnami aut: Rent a car.

* Unidentified Unlicensed Flying Object - neidentifikovatelný a nepovolený létající objekt.

* - zlidovělé označení pro Zákon na ochranu lidového genetického zdraví národa. Podle něj se musí páry, které chtějí mít dítě (i když už jedno dítě mají) podrobit nejen genetickomedicínskému vyšetření, nýbrž i přísné sociální a politické prověrce, než jsou prohlášeny za "plozenischopné". Děti bez licence jsou stejně jako "neopravitelní" tělesně a duševně postižení "anulovány", přičemž mimo normu jsou mj. i zakrslíci. Tento zákon nahradil v roce 2017 Zákon o kontrole porodnosti a Zákon o zachování čistoty ras. Vědecky vyšperkované ideologické zdůvodnění dodala ultrapravicová Genetic Health Society. Přirozená rovnováha mezi mutací a selekcí byla porušena údajně ekologickými škodami a civilizačními zásahy, především však "nadměrně humánním" požadavkem ochrany každého lidského života, takže stát musel v zájmu společnosti přijmout tuto regulační funkci; jinak by se "geneticky měnící" - k nimž se počítají i nebelošské skupiny obyvatelstva - nepoměrně silně rozmnožili a zcela by potlačili "zdravé Američany".

* Anděl (angl. angel) - odvozenina od ANG, Anarchie Nativity Guilty = vinný nelegálním narozením.

** Paria: Perfectly Abandoned and Radically Isolated Area - naprosto opuštěná a dokonale izolovaná oblast. Tato území jsou považována za chemicky a radioaktivně zamořená, na mapách jsou uváděna jen jako bílá místa, vstup do nich je zakázán i pořádkovým oddílem. Oblasti jsou kontrolovány pouze oddílem leteckého dozoru, tzv. Special Paria Air Branch, který v těchto "kill free areas" střílí na všechno, co se hýbe. Cicero - chicagská čtvrť.

* Rezožrout - člověk, žijící ve škvírách mezi zdi a ocelovými plášti mrakodrapů.

Mudscraper - blátohrab; lidé ukrývající se na odpadových skládkách.

Nightmare - noční můra; lidé, kteří žijí v kanalizačních šachtách a odvažují se na povrch jedině v noci; nejen proto, že jsou pronásledováni úřady a bojí se světla, ale protože jsou díky dlouhému životu v temnotě mimořádně citliví na světlo.

- * Znamení anarchistů je velké A v kruhu.
- ** Paria, moje vlast! Pária - kasta bezprávných v dřívější Indii.
- * - jeden z velkých svátků ve Státech, slavený 11. listopadu, původně vzpomínka na padlé v 1. světové válce, dnes Den slavných dějin USA. Konají se oficiální oslavy, slavnostní bohoslužby všech církví, vojenské přehlídky a různé průvody, které mají zčásti charakter evropských karnevalových průvodů, pak následují poutě, na nichž se rozdávají zadarmo potraviny, pivo a lihoviny, ale také omamná látka - Governmental Free-Dope.
- ** Vlastně Eisenhower Express Way, jedna z dřívějších dálnic, které se nyní používají jako silnice jen pro veřejné autobusové linky a pro konání přehlídek.
- * Jay Gould (1836-1892), jeden z legendárních zakladatelů amerického kapitalismu, "král železnic". Gould byl jedním z nejbohatších a nejvlivnějších mužů v 19. století. Burzovními a pozemkovými spekulacemi, machinacemi s akcemi a daňovými podvody, ale také loupežemi, podfuky, vydíráním a podplácením zkorumpovaných politiků se stal z farmářského synka multimilionář.
- * Haymarket - náměstí v centru Chicaga. Zde 4. května 1886 vybuchla při demonstraci za osmihodinový pracovní den a proti zavraždění stávkujících horníků bomba, která usmrtila jednoho policistu a šest zranila. Policie uspořádala mezi demonstranty krvavou lázeň, počet mrtvých nebyl nikdy znám. Po zmanipulovaném soudním procesu, který je dnes považován za klasický případ justiční vraždy, byli čtyři dělníci předáci popraveni a pochováni na Waldheimově hřbitovu. Jak později musely úřady přiznat, všichni byli nevinní. Tehdejší třídní boje v Chicagu se staly podnětem k oslavám 1. máje.
- * Moskevský biolog Děmichov transplantoval v polovině 20. století psi hlavy popř. celé půlky psů na jiné tělo. Tyto pokusy sloužily výzkumu techniky transplantace. Zdvojená stvoření přežívala dlouhý čas, transplantovaná hlava reagovala nezávisle na "těle hostitele".
- ** - baseballový termín.
- * Freedom of Information Act byl vydán v polovině minulého století a po aféře Watergate (1974) rozšířen. Původně zaručoval (s devíti doložkami o výjimce) právo každého občana na nahlédnutí a vydání veškerých vládních spisů, dokonce i od CIA, FBI a NSA. Podle pozměňovacího návrhu z roku 2008 ovšem zákon praví, že každý občan může být kdykoli přinucen k předání veškerých informací státním orgánům.
- * komnata Šípkově Růženky.
- * Game = hra; zvěř. Game Game - zde vlastně jako "hra se zvěří".
- * - radost a zaměstnání. Výhrami v této loterii jsou alkohol, sexuální nebo psychotripy a několik pracovních míst.
- * Byla postavena v polovině 20. století a patřila k chicagským pozoruhodnostem. Byla zhotovena z ušlechtilé oceli a měla být nezničitelná, ale smog ji během 21. století postupně rozežral.
- ** Destseller - prodavač z nouze; destitution = nezměrná bída.

(158 (